

A VÉGÍTÉLET MÉG CSAK A TÖRTÉNET KEZDETE...

JAMES DASHNER

HALÁLPARANC

AZ ÚTVESZTŐ-TRILÓGIA ELŐZMÉNYEINEK ELSŐ KÖTETE

CARTA
LIGHT

JAMES DASHNER

HALÁLPARANCS

Cartaphilus Könyvkiadó

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

James Dashner / The Kill Order

Delacorte Press, New York, 2013

Copyright © 2012 by James Dashner

Fordította HAVADI KRISZTINA

Hungarian translation © Havadi Krisztina, 2015

Cover art © Brandon Murillo

Hungarian edition © Cartaphilus Könyvkiadó, Budapest,

2015

Kathy Egannek.
Nagyon-nagyon hiányzol.

PROLÓGUS

Teresa a legjobb barátját nézte, és azon töprengett, vajon milyen lenne, ha örökre elfelejtené.

Képtelenségnek tűnt. Igaz, már annyiszor, több tucatszor végignézte, hogyan építik be a Memóriatolvaj-kártyát a fiúkba! Mégis: Thomas homokszínű haja, átható pillantású szeme és az a folyton szemlélődő-gondolkodó arckifejezése – elképzelhető, hogy ez a srác ne legyen ismerős számára? Előfordulhatna, hogy ők ketten egy szobában ne poénkodjanak valami bűzön, ne gúnyolódjanak valami ostoba mélékon? Lehetséges, hogy ott áll majd előtte, és nem akar azonnal telepátikusán kommunikálni?

Nem, ez képtelenség!

És mégis, már csak egy nap, és bekövetkezik.

Neki még van egy napja. Thomast viszont már csak percek választják el ettől az állapottól. A műtőasztalon fekszik, lehunytt szemmel, szelíden emelkedő-süllyedő mellkassal, nyugodtan lélegzik. Már átöltöztették a Tisztársak egyenruhájának számító rövidnadrág-póló szerelésbe, és most pont úgy fest, mint egy pillanatkép a múltból – átlagos srác, aki egy átlagos iskolai nap fáradalmait piheni ki egy átlagos szundítás során – még mielőtt a napkitörések és a betegség nem változtatták a világot olyan helyé, amely minden, csak nem átlagos. Még mielőtt a halál és a pusztulás szükségessé nem tette, hogy gyerekeket raboljanak el – az emlékeikkel együtt és olyan ijesztő helyre küldjék őket, mint az Útvesztő. Még mielőtt az emberi agyat ellenőrizni és tanulmányozni való megsemmisítési zónának nevezték volna. Mindezt a tudomány és az orvoslás nevében.

Miután az orvos és a nővér előkészítette Thomast a beavatkozáshoz, leeresztették a maszkot az arcára. Kattogás, sziszegés, sípolás hallatszott; Teresa végignézte, ahogy drótok, fémcsővek csövek siklanak fel-alá a barátja bőrén, belekúsznak Thomas hallójáratába, látta, amint a fiú keze reflexszerűen megrándul. A gyógyszerek ellenére bizonyára

érezett némi fájdalmat, de nem fog emlékezni rá. A gép működésbe lépett, lassan kiszakította az emlékképeket Thomas memóriájából – kitörölte az életéből az édesanyját és az édesapját. És őt, Teresát is.

A lelke mélyén tudta, hogy ezért még roppant dühös lesz majd. Sírni fog és kiabálni, és többé nem lesz hajlandó segíteni nekik. De nagyobbírszt mégis olyan szilárdnak érezte a hitét, mint a kinti kősziklákat. Valóban, Teresa csaknem teljes szívvel-lélekkel hitt ebben az egészben, mélységes meggyőződéssel – és tudta, miután véget ér a holnapi nap, amikor vele is ugyanezt teszik majd, ugyanez lesz a meggyőződése. Thomasszal együtt épp ezt a szilárd meggyőződésüket bizonyítják, amikor alávetik magukat annak, amit a többiektől is megköveteltek. És ha meghalnak, hát meghalnak. A VESZETT megtalálja a gyógymódot, milliókat mentenek meg a biztos haláltól, és az élet a Földön egy napon visszatérhet majd a rendes kerékvágásba. Teresa ugyanúgy tudta ezt, valahol mélyen legbelül, ahogy azt, hogy idővel az emberek megöregszenek, vagy ősszel a fák lehullatják leveleiket.

Thomas akadozva mély levegőt vett, aztán apró nyögést hallatva megmozdult. Egy rémisztő másodpercig Teresa arra gondolt, talán magához tér, hisztérikusan a fájdalomtól, meg attól, hogy mindenféle cucc áll ki a fejéből, és az agyában vájkálnak. De azonnal el is csendesedett, és újra könnyedén, egyenletesen vette a levegőt. A kattogás, sziszegés továbbra is ritmikusan fel-felhangzott, miközben legjobb barátjának emlékei elhaltak, mint a visszhang.

Hivatalosan elbúcsúztak egymástól, és a szavak – Viszlát holnap! – még mindig ott csengtek a fejében. Ki tudja miért, ez már akkor szíven ütötte, amikor a fiú kimondta őket – ezektől a szavaktól minden, amire készült, csak még valószerűtlenebbé és szomorúbbá vált. Találkozni fognak, bár ő maga kómában fog feküdni, Thomasnak pedig halvány gőze nem lesz arról, kicsoda ő – leszámítva azt a kis nyugtalanságot az agyában, hogy valahogy mintha ismerősnek tünne. Holnap. Azok után, amiken mindannyian keresztülmentek –, a félelem, a kiképzés, a tervezés – most elérkezett az események csúcspontja. Ami

Albyval, Newttal, Minhóval és a többiekkel már megtörtént, most velük is megtörténik. Nincs visszaút.

De Teresa nyugalma olyan volt, mintha valami drog munkált volna benne. Higgadt volt, ám a nyugalom csak féken tartotta a Siratóktól vagy a Buggyantaktól érzett rettegést. A VESZETT-nek nem volt választása. Neki és Thomasnak – nekik sem volt választásuk. Hogyan riaszthatta vissza, hogy milliók megmentéséért fel kell áldozni néhányukat? Hogyan riaszthat ez vissza bárkit? De Teresának nem volt ideje sajnálkozni, szomorkodni vagy vágyakozni. Úgy volt, ahogy volt. Ami történt, megtörtént. Ahogy lesz... úgy lesz.

Nincs visszaút. Thomasszal együtt segített megtervezni az Útvesztőt. S mindeközben ő, Teresa rengeteg energiát fordított arra, hogy felépítsen magában egy falat, amely megakadályozza érzelmei kizúdulását.

Gondolatai közben lassan elhomályosultak – csak lebegtek a fejében, mintha hibernáltak volna, miközben Thomas műtétjének végére várt. Amikor ez véget ért, az orvos megnyomott néhány gombot a kijelzőjén, mire a sípolás, sziszegés és kattogás felgyorsult. Thomas teste finoman megmegrándult, amikor a behatolást végző csövek és drótok visszahúzódtak.

Aztán feküdt tovább mozdulatlanul. A maszkot áramtalanították, minden hang és minden mozgás megszűnt. A nővér előrehajolt, és leemelte a szerkezetet Thomas fejéről. A fiú arca piros volt alatta, és magán viselte a maszk nyomait. A szeme még mindig lehunyva.

Egy pillanatra mintha omladozni kezdett volna a fal, amely visszatartotta Teresában a bánatot. Ha Thomas felébredt volna abban a pillanatban, már nem emlékezett volna rá. Eltöltötte a rettegés, már-már pánik, ha arra gondolt, hogy hamarosan találkozni fognak a Tisztáson, és nem ismerik meg egymást. Letaglózó gondolat volt, amely viszont azonnal élénken emlékeztette arra, mi volt a legfőbb oka e fal felépítésének. Gyorsan betömte hát a lyukat, mint egy kőműves, aki a megszilárduló habarcsba veti a téglát. Vastagon, megbízhatóan

lezárta.

Már nem volt visszaút.

Két biztonságis érkezett, hogy segítsenek elvinni Thomast. Leemelték az ágyról, úgy nyalábolták fel, mint egy szalmabábut. Egyikük az öntudatlan fiú karját, a másikuk a lábát fogta, és kerek hordágyra tették. Aztán elhagyták vele a műtőt, anélkül hogy egyetlen pillantásra méltatták volna Teresát. Mindenki tudta, hova viszik. Az orvos és a nővér rendet rakott utána – az ő feladatuk véget ért. Teresa biccentett feléjük, noha ők sem néztek rá, majd követte a biztonsági embereket a folyosóra.

Alig bírta Thomasra nézni, miközben folyosók hosszú során haladtak, liftekbe be, liftekből ki, a VESZETT főhadiszállásának épületében. Teresa érezte, hogy a fal már megint megrogyan, és omlani készül. Thomas olyan sápadt volt, mint egy halott, és arcát izzadsággyöngyök lepték el. Mintha valamelyest tudatánál lett volna, és a gyógyszerek hatásával küzdött volna, annak sejtelmében, milyen iszonyú dolgok várnak rá a közeljövőben. Fájt neki ez a látvány. És rémülettel töltötte el, hogy őrá is ugyanez a sors vár. Az az ostoba fal benne! De hát mit számított? Úgyis elveszik tőle azt is, az összes emlékével egyetemben.

Elérték az Útvesztő építménye alatti alagsori szintet. Áthaladtak a raktáron, ahol a Tisztársaknak szánt készleteket tárolták a polcok sokaságán. Itt lenn sötét volt és hűvös, Teresa libabőrös lett. Megborzongott, és a karját dörzsölgette. Thomas teste meg-megrándult, ahogy a hordágy kerekei a folyosó betonpadlóján húzódó repedéseken átdöccentek. Alvó arcának nyugalma mögött mintha még ott lapult volna a rettegés, kitörésre készen.

Elérték a liftaknát, ahol a hatalmas fémdoboz állt. A Doboz. Lényegében csak pár szinttel voltak a Tisztás alatt, de a Tisztársak agyát manipulálták, hogy úgy érezzék, a felfelé vezető út gyötrelmes, fáradságos, és lehetetlenül hosszú ideig tart. Mindez arra szolgált, hogy stimulálják az érzelmeiket és az agyi mintázatokat, az értetlenségtől a teljes zavarodottságon át a szintiszta rettegésig. Tökéletes kiindulópont volt ez azoknak,

akik Thomas agyában a megsemmisítési zónát térképezték fel.

Teresa tudta, hogy másnap ő maga is utazni fog fölfelé, kezében egy kis üzenettel. De ő legalább kómában lesz, nem kell átélnie félórányi rettegést a mozgó, hideg sötétben. Thomas viszont magához fog térni a Dobozban. És tökéletesen egyedül lesz.

A két férfi odagurította Thomast a Dobozhoz. Aztán egyikük fülsértő zajok, a betont súroló fém csikorgása közepette egy nagy létrát húzott a fémkocka oldalához. Megint megfogták Thomast, és nehézkesen felmásztak terhükkel a létrán. Teresa segíthetett volna, de esze ágában sem volt: csak állt dacosan, nézte, és közben arra koncentrált, hogy minél jobban aládúcolja magában azt a falat, amelyen újabb repedések mutatkoztak.

Káromkodva, nagyokat nyögve, de a két férfinak végül sikerült feljuttatnia Thomast a Doboz felső peremére. A fiú teste olyan pozícióba került, hogy Teresa még egy utolsó pillanatra láthatta lehunytt szemű arcát. A lány, bár tisztában volt azzal, hogy nem hallhatja őt, búcsúzóul egy gondolatot küldött felé.

Azt tesszük, amit kell, Thomas. Így helyes. Viszlát a túloldalon!

A férfiak áthajoltak a Doboz peremén, és amennyire a karjuk engedte, leeresztették Thomast, végül elengedték. Teresa hallotta, ahogy a test tompa puffanással landolt a hűvös padlón. A legjobb barátja.

Teresa megfordult, és elindult visszafelé. Háta mögött felhangzott a fémhez súrlódó fém összetéveszthetetlen zaja, majd egy hangos, sokáig visszhangzó csattanás. A Doboz bezárult. Vele együtt Thomas sorsa is eldőlt, akármi is legyen az.

TIZENHÁROM ÉVVEL KORÁBBAN

ELSŐ FEJEZET

Mark megborzongott a hidegtől, amire már régóta nem volt példa. Most ébredt, a felkelő nap első sugarai utat törtek maguknak a kis kunyhó falán a gerendák közötti réseken. Szinte sosem használta a takaróját. De roppant büszke volt rá – egy hatalmas jávorszarvas irhájából készült, amelyet ő maga ejtett el két hónapja. Amikor mégis magára terítette, inkább csak kényelemre, mint melegre vágyott – végtére is egy hőség pusztította világban éltek!

De talán ez a változás jele; egy kicsit tényleg hűvösnek érezte a hajnali levegőt, amely ugyanazokon a réseken szivárgott be, mint a fény. Álláig húzta a bundás takarót, majd a hátára fordult, és hatalmasat ásított. Alec még mindig aludt a kunyhó túlfelén, tőle alig több mint egyméternyire álló tábori ágyán – és úgy horkolt, mint egy gőzgép. Az idősebb férfi mogorva, nyers fickó volt, igazi harcedzett veterán, aki csak ritkán mosolygott. Azt is jobbára csak olyankor, amikor gázok gyötörték a beleit. De Alecnek aranyszíve volt. Több mint egy éve éltek és küzdöttek együtt a túlélésért Lanával és Trinával meg a többiekkel, úgyhogy Mark már cseppet sem tartott a vén medvétől. Mintha csak ezt akarná bebizonyítani, hirtelen felkapott egy cipőt a földről, és odavágta a férfihoz. A vállán találta el.

Alec elbődült, és felpattant, mint a rugó – a hosszú évek katonai kiképzésének hála, azonnal ébren is volt.

– Mi a...! – ordította el magát a katona, de Mark rövidre zárta a másik cipővel. Ezúttal a mellkasát találta el.

– Te kis nyamvadt patkányfing – jegyezte meg Alec hűvösen. Egyetlen arcizma sem rándult, meg se rebbent a második támadás után, csak összehúzott szemmel nézett le Markra. De tekintete mélyén vidám szikra csillant meg. – Mondj egy jó okot arra, hogy az életedet kockáztatva így mertél felébreszteni.

– Hm-hm, miért is? – válaszolta Mark, elmélyülten dörzsölgetve az állát, mintha keményen törné a fejét. Aztán

csettintett az ujjával. – Hopp, megvan! Elsősorban amiatt, hogy véget vessek azoknak a rettenetes hangoknak, amik belőled jönnek. Komolyan, ember, miért nem alszol az oldaladon fekve? Így horkolni tuti, hogy nem egészséges. Egy nap még megfulladsz nekem álmodban.

Alec morogva és zsörtölődve kelt fel az ágyból, és elkezdett öltözni. A bajusza alatt elmormolt szóáradatból alig lehetett kivenni egy-egy értelmes szót, úgymint: – bárcsak soha..., jobb lenne, ha... és pokoli év... Az üzenet azért így is világos volt.

– Gyerünk, őrmester! – noszogatta Mark, tudva, hogy erősen feszíti a húrt. Alec már régóta leszerelt, és igazán, valóban és tényleg nagyon utálta, amikor Mark így szólította. A napkitörések idején Alec a védelmi minisztériumnál volt összekötő tiszt.

– Sosem jutottál volna el ebbe az imádnivaló kis fészekbe, ha nem húztunk volna ki a csávéból nap mint nap. Na, hadd öleljelek meg, remélem, nincs harag.

Alec gyorsan belebújt egy pólóba, aztán lepillantott Markra. Bozontos szemöldöke úgy csúcsosodott homloka közepén, mint két egymásra mászó szőrös hernyó.

– Bírlak, kölyök. Igazán nagy kár lenne, ha alulról kéne szagolnod az ibolyát – felelte, és meglegyintette Mark fejét.

Ez volt a legbensőségesebb gesztus, amellyel a katona valaha is kimutatta érzelmeit.

Katona. Lehet, hogy már hosszú ideje leszerelt, de Mark szeretett úgy gondolni a férfira, mint egy katonára. Jobban érezte magát tőle – biztonságosabban. Mosolygott, amikor Alec kicsörtetett a kunyhójukból, hogy megküzdjön egy újabb nappal. Őszinte mosoly volt ez. Valami olyasmi, ami végre kezdett szinte mindennapossá válni – a halál és rettegés éve után, ami ide űzte őket erre a vidékre, Észak-Karolina nyugati részébe, az Appalache-hegység magasságaiba. Kihatározta, hogy ha a fene fenét eszik is, ma félre fog tolni minden szörnyűséget, ami a múltban történt, és remek napja lesz. Ha a fene fenét eszik is!

Ami azt jelenti, hogy tíz percen belül Trinával kell lennie. Gyorsan magára kapta a ruháit, és elindult, hogy megkeresse a

lányt.

A patak partján bukkant rá Trinára, az egyik olyan csendes helyen, ahova félre szokott húzódnivalamelyik könyvével. A könyvekre útjuk során tettek szert, egy régi könyvtárból mentették ki őket. Ez a lány úgy imádott olvasni, mint senki más, csak úgy falta a könyveket, mintha hirtelen be akarná hozni a sok-sok hónapnyi kihagyást, amikor szó szerint az életükért futottak, és csak hébe-hóba jutott idő egy-egy könyvre. A digitális könyv már a múlté, legalábbis Mark biztos volt benne, hogy mind megsemmisült, amikor a számítógépek és a szerverek megsültek. Trina hagyományos, papírra nyomtatott könyvet olvasott.

Miközben a lány felé tartott, szokás szerint minden egyes lépéssel alábbhagyott a nagy elhatározása, hogy márpedig ez egy remek nap lesz. Végigjáratta tekintetét a lombházak, kunyhók és föld alatti járatok szálnalmas hálózatán, ezen a „virágzó metropoliszon”, a lakhelyükön – csupa farönk, gerenda, kötél, kiszáradt agyag, és minden tákolmány jobbra-balra dől –, és a látvány azonnal megtette a hatását. Nem tudott úgy végigmenni a zsúfolt település sikátorain és ösvényein, hogy ne emlékezzen az egykori nagyvárosi szép napokra. Amikor még az élet csupa gazdagság és örömteli ígéret volt, amikor még minden könnyen ment, és minden szinte az ölébe hullott. És ő akkor még csak nem is volt tudatában ennek. Vézna, piszkos emberek hordái mellett haladt el, akik szemlátomást a halálukon voltak. Az irántuk érzett sajnálatnál erősebb volt benne a gyűlölet amiatt, hogy tudta: ő maga sem néz ki különbül. Volt elég élelmük – amit a romok közül guberáltak, meg az erdőben vadásztak, olykor meg Ashevilleből hoztak fel –, de az adagokat szűken mérték, és mindenki alultápláltnak tűnt. Ráadásul nem lehet úgy élni az erdőben, hogy az emberre ne tapadjon rá itt-ott némi mocsok, hiába mosakszik gyakran a patakban.

Az égbolt kékjébe belevegyült az a kis égett narancsos árnyalat, amely azóta kísértette a földi légkört, amióta váratlanul lecsaptak a pusztító napkitörések. Már jó egy éve, de ez a

narancsszín még mindig ott csüngött az égen a fejük fölött, mint valami áttetsző függöny, amely minduntalan emlékezteti őket a történtekre. Ki tudja, hogy a dolgok valaha is visszatérnek-e még a rendes kerékvágásba? A hajnali levegő hűvös érintése, amit Mark felkeléskor érzett, már csak valami viccnek tűnt – máris keményen izzadt a folyamatosan emelkedő hőmérséklet hatására, miközben a brutálisan perzselő nap a hegygerincen szétszórtan álldogáló fák lombja köré vont aranysegélyt. De azért nem minden volt lehangelő. Miután elhagyta táborhelyüket, és elnyelte az erdő, számos ígéretes jelet észlelt. Új fák nőttek, a régiek lassan helyrejöttek, mókusok cikáztak az elfeketedett fenyőtűk szőnyegén, lépten-nyomon zöld rügyeket és hajtásokat fedezett fel. A távolban még egy narancsszínű virágot is látni vélte. Már-már odament volna, hogy letépje Trinának, de tudta, hogy a lány rettenetesen lehordaná, amiért így hátráltatja az erdő gyógyulását. Talán mégiscsak jó lesz ez a nap. Túléltek az emberiség ismert történelmének legsúlyosabb természeti katasztrófáját – talán mostanra már túljutottak a nehezén.

Zihált az erőfeszítéstől a hegygerincen fölfelé, mire elért Trina kedvenc helyére – itt, különösen ilyenkor reggel, vajmi kevés esély volt arra, hogy bárki is arra vetődjön véletlenül. Megállt, és egy fatörzs mögül gyönyörködött Trinában. Tudta, hogy a lány meghallotta már a lépteit, de úgy csinált, mint aki mégsem. Ennek külön örült a szíve.

Uristen, milyen csinos volt! Egy óriási gránitsziklának támaszkodott – amelyet mintha csak egy tájépítő hajlamú óriás helyezett volna oda dekorációként –, és egy vaskos kötetet tartott az ölében. Lapozott, zöld szeme követte a sorokat. Fekete póló volt rajta, egy elnyútt farmernadrág és olyan tornacsuka, ami legalább százévesnek nézett ki. Miközben rövid, szőke hajfürtjeivel babrált a szél, maga volt a megtestesült nyugalom és béke. Mintha ahhoz a világhoz tartozott volna, amely akkor létezett, mielőtt még mindent felperzselte volna a nap.

Mark mindig úgy érezte, hogy a lány csak azért tartozik hozzá, mert úgy hozták az események. Trina szinte minden

ismerőse meghalt már; Mark igazából a maradék volt, vagy ő, vagy a magány élete végéig. De a fiú örömmel töltötte be ezt a szerepet, mi több, még szerencsésnek is érezte magát – nem tudta elképzelni az életét a lány nélkül.

– Mennyivel jobban élvezném ezt a könyvet, ha nem settenkedne itt egy ijesztő alak, míg én olvasni próbálok! – szólalt meg Trina anélkül, hogy picit is elmosolyodott volna. Aztán lapozott, és folytatta az olvasást.

– Csak én vagyok – mondta Mark. Bármit mondott a lánynak, annak legalább a fele irtó béna szöveg volt. Előlépett a fa mögül.

A lány elnevette magát, és végül fölpillantott rá.

– Na végre ideértél! Már majdnem elkezdtem magamban beszélni – hajnal óta olvasok.

Mark odament hozzá, és lehuppant mellé a földre. Megölelték egymást: szoros és meleg ölelés volt, és magában hordozta annak ígéretét, amit a fiú idefelé jövet elhatározott.

Aztán hátrahúzódott, és a lányra nézett, nem törődve azzal, hogy minden biztonnyal ostoba vigyor terült szét a képén:

– Tudod mit?

– Mit? – kérdezte a lány.

– A mai nap tökéletes lesz. Egy tökéletes nap!

Trina mosolygott, és a patak hullámai továbbcsobogtak, mintha a szavak semmit sem jelentenének.

MÁSODIK FEJEZET

– Tizenhat éves korom óta nem volt tökéletes napom – jelentette ki Trina, miközben behajtotta a lap sarkát, majd félrerakta a könyvet. – Három nappal később már az életünkért futottam veled egy alagútban, amely forróbb volt, mint maga a Nap.

– Régi szép idők – tűnődött el Mark, amint kicsit oldódott a zavara. Nekidőlt ő is a sziklának, és keresztbe tette a lábát. – Szép idők.

– Miről beszélsz? – Trina oldalról lesett rá. – A szülinapi partimról vagy a napkitörésekről?

– Egyikről sem. Bejött neked azon a bulin az az idióta John Stidham. Emlékszel?

Bűntudat suhant át a lány arcán.

– Aha. De mintha egy másik évezredben lett volna.

– Ki kellett irtani a fél világot ahhoz, hogy végre felfigyelj rám. – Mark mosolygott ugyan, de a mosoly nem volt őszinte. Nyomasztónak érezte az igazságot – még ahhoz is, hogy vicceljenek vele –, és egy sötét felhő kezdett gyülekezni a feje fölött. – Vátsunk témát!

– Benne vagyok – Trina lehunyta a szemét, és nekitámasztotta a fejét a sziklának. – Egyetlen másodpercig sem akarok többé ezekre a dolgokra gondolni.

Mark bólintott, bár a lány ezt nem láthatta. Hirtelen már semmi kedve nem volt beszélgetni, és a tökéletes napra vonatkozó terveit mintha elsodorta volna a patak vize. Az emlékek. Nem engednek szorításukból, még egy fél órára sem szabadulhat tőlük. Mindig vissza kell térniük, és újra kell élnie a rémületet.

– Jól vagy? – kérdezte Trina. Megfogta a kezét, de Mark elhúzta, tudván, hogy csuromvizes az izzadságtól.

– Ja, minden rendben. Csak olyan jó lenne, ha egyetlen nap is eltelhetne anélkül, hogy valami visszarántana a múltba. Tökéletesen boldogan élhetnénk itt, ha képesek lennénk

felejtteni. A dolgok kezdenek jóra fordulni. Csak... el kéne engednünk! – Az utolsó mondatot már majdnem kiabálta, de fogalma sem volt, hogy ki vagy mi ellen irányul ez a nagy indulat. Egyszerűen csak gyűlölte a fejében lévő dolgokat. A képeket. A hangokat. A szagokat.

– El fogjuk, Mark. El fogjuk engedni a múltat. – Megint megfogta a kezét, és a fiú ezúttal nem húzta el.

– Jobb, ha most elindulunk vissza. – Mindig ezt csinálta. Amikor visszajöttek az emlékképek, Mark azonnal átváltott a hivatalos stílusra. Tegyük a dolgunkat, végezzük a munkát, és ne agyaljunk egyáltalán. Csak ez segített.

– Biztos vagyok benne, hogy Alec és Lana már legalább negyven feladatot kitalált nekünk.

– És mindent ma kell elvégezni – tette hozzá Trina. – Még ma! Különben vége a világnak!

A lány elmosolyodott, és ettől minden kicsit derűsebbnek látszott. Legalább egy kicsit.

– Majd később folytathatod az unalmas könyved olvasását – mondta Mark, és talpra szökkent, magával húzva Trinát is. Aztán elindultak lefelé a hegyi ösvényen, a felé az összeeszkábált falu felé, amelyet az otthonuknak neveztek.

Először a szag volt az, ami mellbe vágta Markot. Mindig így történt, amikor a Központi Kalyibába mentek. Rothadó aljnövényzet, fővő hús, fenyőgyanta szaga lengte körül, és mindez átszőve azzal az égett bűzzel, amely a világ meghatározó jellemzője lett a napkitörések után. Nem annyira elviselhetetlenül kellemetlen, csak éppen rémisztő.

Mark és Trina ide-oda kanyargott a település rozszagú, dűledező tákolmányai mellett. A tábor szélén álló építmények zömét még a kezdet kezdetén eszkábálták össze, mielőtt még építészeket és építési vállalkozókat találtak volna, akiket megbízhattak ezzel a feladattal. Farönkökből, sárból, fenyőtűből készült kunyhók voltak.

Hézagok ablakok gyanánt, különös alakú bejáratok. Egyes helyeken még ez se, csupán a földbe vájt gödrök, az aljuk műanyag lapokkal bélelve, néhány gerendából összetákol

tetőféleséggel eső ellen. Milyen távolinak tűntek ezekhez képest az egekbe szökő felhőkarcolók és a betontáj, ahol felnőtt!

Alec morogva köszöntötte őket, amikor beléptek a Központi Kalyiba ferde ajtaján. Mielőtt még kibökhettek volna egy választ, Lana sietett oda hozzájuk, egy vaskos testalkatú nő, aki fekete haját mindig szoros kontyba tűzve hordta. Valamikor nővérként dolgozott a seregnél, és fiatalabb volt, mint Alec, de idősebb, mint Mark szülei. Már együtt volt Aleckel, amikor Mark találkozott velük egy New York alatt húzódó alagútban. Akkoriban még mindketten a védelmi minisztériumnak dolgoztak, és Alec volt a főnöke. Aznap épp valamilyen találkozóra tartottak. Mielőtt még minden megváltozott volna.

– Ti meg merre csavarogtatok? – ripakodott rájuk Lana, mindössze néhány centinyire Mark arcától. – Arról volt szó, hogy hajnalban indulunk a déli völgy felé, és felkutatunk egy másik települést! Még egy-két hét ebben a tömegnyomorban, és kiakadok.

– Neked is szép jó reggelt! – válaszolta Mark. – Ma valahogy sokkal virgoncabbnak tűnsz!

A nő elmosolyodott; Mark tudta, hogy így lesz.

– Hajlamos vagyok rögtön a lényegre térni, ugye? Bár azért zsémbességben Alec nyomába se érek.

– Az őrmesterébe? Ó, az biztos.

Mintegy végszóra a vén medve felmordult.

– Sajnáljuk, hogy késtünk – mondta Trina. – Kitalálhatnék valami remek kifogást, de hát tisztességesnek lenni a legjobb politika. Mark felvitt a patakhoz, és hát... tudod.

Manapság Mark már nem könnyen lepődött meg, még kevésbé pirult el – ám Trina mindkettőt könnyen elérte nála. A fiú dadogni kezdett, Lana pedig a szemét forgatva vágott közbe.

– Ó, kíméljétek meg a részletektől! – mondta, és elhessegette őket. – Most indulás reggelizni valamit, ha még nem ettetek volna, aztán csomagoljatok, és gyerünk! Egy héten belül vissza akarok érní.

Egy hét a vadonban, amikor új dolgokat láthat, friss levegőt szívhat... mindez nagyon jól hangzott, Marknak egészen jó kedve kerekedett tőle, kikerült a mély gödörből. Megfogadta,

hogy útközben csakis a jelenre fog koncentrálni, és megpróbálja élvezni a gyalogtúrát.

– Nem láttátok Darnellt és Varangyot? – kérdezte Trina.

– És hol van Misty?

– A Dilis Trió? – kérdezett vissza Alec, aztán röhögni kezdett. A legfurcsább dolgokról képzelte, hogy viccesek. – Ők legalább nem feledkeztek meg a tervről. Ettek, felpakoltak az útra. Seperc alatt itt lesznek.

Mark és Trina már félig elfogyasztották a palacsintájukat és a szarvaskolbászukat, amikor meghallották másik három barátjukat, akiket szintén a New York alatti alagútban szedtek fel.

– Azonnal vedd le a fejedről! – hallatszott egy nyafogós hang, és egy pillanattal később az ajtóban feltűnt egy barna hajú srác, sapka helyett alsógatyával a fején. Darnell. Mark meg volt győződve róla, hogy a kölyök életében soha semmit nem vett még komolyan. Akkoriban is mindig készen állt egy újabb viccel, amikor a nap – egy éve – kis híján elevenen megsütötte.

– De nekem tetszik! – jelentette ki épp akkor, amikor belépett a Kalyibába. – Segít összetartani a hajam, és megvédi a természeti elemek káros hatásaitól. Egyet fizet, kettőt kap!

Egy lány lépett be utána, vékony, magas termetű, hosszú, vörös hajú, nem sokkal lehetett fiatalabb Marknál. Mistynek szólították, bár sosem árulta el nekik, hogy tényleg ez volt-e az igazi neve. Ahogy Darnellre nézett, látszott rajta, hogy undorítónak tartja a viselkedését, ugyanakkor szórakoztatónak is. Varangy – kicsi, zömök fickó, ahogy azt a beceneve is sejtette – Misty után robogott be, egyenesen Darnellre ugrott, és a fején viselt alsó után kapott:

– Add ide! – üvöltötte. Ő volt a legapróbb termetű tizenkilenc éves, akit Mark valaha látott, de olyan vaskos felépítésű, mint egy tölgyfa – csupa izom, ín és ér. Valamilyen oknál fogva a többiek úgy gondolták, nem célszerű ujjat húzni vele; mindannyian tudták, ha igazán akarná, bármelyiküket péppé verhetné. De Varangy szeretett a figyelem középpontjában lenni. Darnell pedig szeretett úgy viselkedni, mint egy idióta.

– Mi a csodának akarod azt az undormányt a fejedre? – faggatta Misty. – Tisztában vagy vele, ugye, hogy eddig hol volt? Hogy Varangy alsóbb tájékait takarta?

– Kiváló meglátás – felelte Darnell színlelt undorral, miközben a jogos tulajdonosnak végre sikerült megkaparintania az alsót. – Nem volt valami bölcs döntés részemről – tette hozzá, és megvonta a vállát. – De akkor olyan viccesnek tűnt.

Varangy a hátizsákjába tuszkolta frissen visszaszerzett tulajdonát:

– Hát, az nevet, aki utoljára nevet. Legalább két hete nem mostam ki ezt a cumót – jegyezte meg.

És aztán nevetésben tört ki – olyan hangon, ami Markot leginkább koncert marakodó kutyákra emlékeztette. Valahányszor Varangy szabadjára engedte ezt a fajta nevetést, a környezetében senki sem tudott ellenállni neki, és mindenki kacagni kezdett: úgyhogy a jég hivatalosan is megtört. Mark valójában nem tudta eldönteni, hogy ő maga a témát találja-e ellenállhatatlanul viccesnek, vagy egyszerűen azok a hangok vannak rá ilyen hatással, amelyeket Varangy kiad magából. Akár így, akár úgy, ezek igazán ritka pillanatok voltak, és még jobb érzés volt önfeledten nevetni úgy, hogy Trina arca is felderült.

Még Alec és Lana is pukkadozott, amitől Marknak az a gondolata támadt, hogy végül talán mégiscsak tökéletes lesz ez a nap.

De aztán egy különös zaj mintha elvágta volna a nevetésüket. Ezt a hangot Mark már legalább egy éve nem hallotta, és nem is számított arra, hogy valaha újra hallani fogja.

Motorzúgás hallatszott az égből.

HARMADIK FEJEZET

A csikorgásba, zörömbölésbe az egész Kalyiba beleremegett. A sietősen egymásra hányt és habarcsozott gerendák közül porfellegek szálltak fel. A fejük fölött dübörögve és zörögve húzott el valami. Mark befogta a fülét, amíg a zaj le nem csillapodott a nnyira, hogy abbamaradt a Kalyiba rázkódása. Alec talpra ugrott, és a következő pillanatban már az ajtóban állt, még mielőtt a többiek agya egyáltalán felfogta volna az események hirtelen fordulatát. Aztán már Lana és a többiek is ott álltak mögötte.

Senki sem szólt egy szót sem, míg ki nem jutottak a kunyhóból: a ragyogó reggeli nap perzselően tűzött rájuk. Mark keze ernyője mögül hunyorgott az égre, kereste a zaj forrását.

– Ez egy Berg – jelentette ki Varangy teljesen fölöslegesen. – Mi a fran...

A napkitörések óta Mark most látott először Berget: a hatalmas légi jármű látványa megrázó élmény volt. Semmilyen épeszű magyarázatot nem tudott arra, hogy mit keresne egy Berg – egy olyan, amelyik túlélte a katasztrófát – itt, a hegyek között. Pedig ott volt: impozánsan, csillogóan, kerekdeden.

Hajtóművei kék lánggal, forrón és hangosan égtek, ahogy lassan ereszkedni kezdett a település központja fölé.

– Ez meg mit csinál itt? – kérdezte Trina a többiektől, miközben a falu girbegurba sikátoraiban szaladtak a Berg után a központ felé. – Az ellátmányt nagyobb településeken szokták hagyni, mint Asheville.

– Lehet, hogy... – Misty szava elakadt. – Lehet, hogy meg akarnak menteni minket, vagy valami ilyesmi? El akarnak vinni egy másik helyre?

– Kizárt – jegyezte meg Darnell gúnyosan. – Azt már réges-rég megtehették volna.

Mark a kis csapat végén loholt, és nem szólt semmit, még mindig nem tért teljesen magához a hatalmas Berg megjelenése keltette döbbenetből. A többiek folyton valami

titokzatos „Ők”-ről beszéltek, holott senki sem tudta valójában, hogy kik lehetnek. Szárnyra kaptak holmi híresztelések, pletykák, hogy a központi kormányzat elkezdett szerveződni, de nem voltak megbízható hírforrások. És egészen biztosan semmi sem volt hivatalos még. Az igaz volt, hogy készleteket és élelmet szállítottak az Asheville környéki táboroknak, és az ottaniak osztoztak a külső települések lakóival.

A Berg megállt fölöttük. Kék hajtóművei most lefelé mutattak. Nagyjából tizenöt méter magasan lebegett a Város tér, a durván négyzet alakúra formált terület fölött, amelyet szabadon hagytak, amikor elkezdtek felépíteni a települést. Noha a kis csapat megszorozta lépteit, így is már valóságos tömeg fogadta őket. Az emberek szájtátva bámulták a felettük lebegő repülő gépezetet, mintha valami mitikus szörnyeteget látnának. Csikorgó zúgásával és kápráztató kék fényével csaknem úgy is nézett ki, mint valami mesebeli bestia. Legfőképp azért, mert már nagyon régóta nem látták a fejlett technika egyetlen jelét sem.

A tömeg nagy része a tér közepén gyülekezett. Az arcokra kiült a várakozás izgalma. Mintha csak mindannyian ugyanarra a következtetésre jutottak volna végül, mint Misty: hogy a Berg azért érkezett, hogy megmentse őket, vagy legalábbis jó hírekkel szolgáljon. Mark azonban gondterhelt volt. Az a kegyetlen év, amelyet maga mögött tudott, alaposan megtanította arra, hogy az ember sosem ragadtathatja el magát annyira, hogy eluralkodjon rajta a remény.

Trina húzgálta az ingujját, aztán odahajolt hozzá:

- Mit csinál ez itt? Nincs is elég helye leszállni!
- Nem tudom. Nincs rajta jelzés, és semmi olyasmi, amiből meg lehetne állapítani, kinek a járműve, vagy honnan jött.

Alec is ott állt a közelükben, és a motorok bőgésében is sikerült valahogy meghallania, hogy miről beszélnek. Vélhetőleg a kifinomult katonai szuperhallásának köszönhetően.

- Azt mondják, annak a Bergnek az oldalára, amelyik a szállítmányokat dobja le Asheville-ben, nagy betűkkel felfestették, hogy KKK.* – A férfi gyakorlatilag üvöltött, hogy túlharsogja a lármát. – Elég furcsa, hogy ezen itt nincs semmi

jelzés.

*Kitörést Követő Koalíció

Mark erre megvonta a vállát, maga sem volt biztos benne, mennyi hírértéke van annak, amit Alec megosztott vele. Kicsit kábának érezte magát. Megint felnézett a repülő járműre, és azon törte a fejét, ki lehet benne, és milyen céllal érkezhetett ide. Trina megszorította a kezét, és ő viszonzta a szorítást. Mindketten rendesen izzadtak.

– Lehet, hogy az Isten ül benne – szólalt meg a Varangy éles hangon. Mindig ilyen hang jött ki a torkán, amikor kiabált. – Jött, hogy elmondja, mennyire sajnálja ezt az egész napkitöréses dolgot.

A szeme sarkából Mark észrevette, hogy Darnell nagy levegőt vesz és már nyitja is a száját, minden bizonnyal arra készül, hogy valami nagyon vicceset vágjon vissza neki, vagy leoltsa. De sosem került rá sor, mert a magasból mintha egy zár hangos, fülsértő nyikorgása hallatszott volna, amit aztán a hidraulika nyögése és sivítása követett. Mark teljesen lenyűgözve figyelte, ahogy a Berg alján lassan kinyílik a hatalmas, négyzet alakú fedélzeti nyílás, és a kiforduló zsanérok úgy ereszkedik alá, mint valami rámpa. Sötét volt a jármű gyomrában, és ahogy egyre nagyobbra tátotta a száját, minduntalan kis párafelhők szálltak ki belőle kavargva.

A tömegben meglepett kiáltások hangzottak, kezek és ujjak sokasága mutatott felfelé. Marknak egy pillanatra sikerült elszakadnia az impozáns látványtól, és körülnézett. Szinte érezte az emberek döbbenetében a tiszteletteljes félelmet. Kiszolgáltatottá, kétségbeesetté váltak az idők során, akik minden egyes nap azzal a súlyos teherrel élnek, hogy talán ez az utolsó napjuk. És most mindannyian úgy bámulnak fel az égboltra, mintha Varangy ötlete nem is volna annyira eszement vicc. Sokuk szemében őszinte sóvárgást látott: mintha tényleg hittek volna abban, hogy valami isteni erő érkezett a megmentésükre. Mark kezdte kicsit rosszul érezni magát.

Aztán újra elakadt sokak lélegzete a téren, így Mark megint felpillantott az égre. Öt férfi bukkant fel a Berg sötétjéből, olyan egyenruhába öltözve, amelytől a hideg futkosott Mark

hátgerincén. Otromba, gumyszerű anyagból készült zöld kezeslábas borította az idegeneket tetőtől talpig. Az overallok fejrészébe nagy átlátszó maszkot építettek be, amelyen keresztül viselője mindent láthatott, Mark azonban, a távolság meg a tükröződés miatt képtelen volt kivenni az arcukat. Óvatosan lépkedtek a zöld kezeslábasra ráhúzott óriás fekete csizmájukban. Végül mind az öten felsorakoztak a leeresztett fedélzeti rámpa külső peremén. Görcsös testtartásuk elárulta, mekkora erőfeszítésükbe kerül ott egyensúlyozni.

Mind az ötük kezében egy-egy fekete, fegyverféle cső volt.

Igaz, Mark még soha életében nem látott ilyen fegyvert. Hosszú, vékony csövek, a végükön valami ipari pumpából kiszakított tömítésszerű toldalékkal. Mihelyt az idegenek felvették a pozíciójukat és megvetették a lábukat, azokat a csőszerű dolgokat egyenesen az alattuk álló emberekre irányították.

Mark egyszer csak arra eszmélt föl, hogy Alec torkaszakadtából üvölt, taszigálja, terelgeti onnan az embereket, körülöttük kitört a káosz – pánik, ordítózás –, Mark viszont mintha transzba esett volna, dermedten bámulta a különös szerelésű idegeneket fenyegető küllemű fegyvereikkel, miközben a téren csoportosuló tömegben már mindenki felfogta, hogy ezek nem azért érkeztek, hogy bárkit is megmentsenek. Mi történt azzal a Markkal, aki mindig villámgyorsan reagált? Aki túlélte azt a pokoli évet a pusztító napkitörések után?

Még mindig földbe gyökerezve állt, és végignézte, ahogy eldőrdült fölöttük az első lövés. Elmosódott mozgást érzékelt, aztán sötét és apró lövedék süvített ki villámgyorsan az egyik csőből. Mark tekintete követte az útvonalát. Aztán rémes puffanást hallott, és oldalra pillantott. Darnell vállából egy majdnem tízcentis dobónyíl állt ki: a vékony fémvessző melyen beágyazódott az izomba. A sebből lassan vér szivárgott. A fiú furcsa nyögést hallatva rogyott össze. Ez végre felrázta Markot is tehetetlenségéből.

NEGYEDIK FEJEZET

Sikolyok hasítottak a levegőbe, a halálra rémült emberek minden irányba menekülni kezdtek. Mark lehajolt, és könyökét a fiú karja alá tolva felemelte a földről. A körülötte süvítő, célpontjukba csapódó dobónyilak sietésre sarkallták, minden egyéb mellékes volt.

Mark húzta-vonta a földön Darnell magatehetetlen testét. Trina elesett, de Lana ott volt, és segített neki talpra állni. Mindketten odarohantak hozzá segíteni, megragadták Darnell lábát. Összehangolt nyögések közepette sikerült felemelniük a fiút, és elvitték a nyílt térről. Egyenesen csoda volt, hogy kis csapatukból közben senki mást nem talált el egy újabb nyíl.

Ssss...sss....sss süvítés. Dummm... dummm... dobbanás. Sikolyok, visítás, földre hulló testek.

A lövedékek egyre záporoztak körülöttük, Mark, Trina és Lana olyan gyorsan botorkáltak terhükkel, amilyen gyorsan csak tudtak. Elhaladtak egy kisebb liget mellett – Mark hallotta, amint pár lövedék hangos roppanással fúródik be a fák törzsébe és ágaiba. Aztán újra nyílt területre jutottak. Sietve átvágtak egy kicsiny tisztáson, aztán betértek pár véletlenszerűen összetákolt, dűledező vityilló között vezető szűk sikátorba. Mindenhol menekülő emberek, akik örülten püfölték és tépték fel az ajtókat, vagy beugrottak a nyitott ablakréseken.

Aztán Mark újra hallotta a felbőgő motorokat, és meleg légáramlat csapott az arcába. A bömbölés közelebbről hallatszott, a szél pedig erőre kapott. Mark felpillantott az égre, a hang forrását keresve: a Berg irányt váltott, elkezdte üldözni a menekülő tömegeket. Megpillantotta Varangyot és Mistyt. Hajtották, úzták az embereket, hogy keressenek menedéket, de kiáltásaikat elnyelte a Berg zúgása.

Marknak fogalma sem volt, mit tegyen. A menekülés tűnt a legjobb ötletnek, de túl sok ember törekedett erre egyszerre és ha ők is részt vesznek ebben a fejvesztett, kaotikus menekülésben, különösen Darnell-lel, kockáztatják, hogy

széttapossák őket. A Berg újra leállt fölöttük lebegve, az idegenek pedig újra felemelték fegyverüket és tüzeltek.

Ssss...sss....sss süvítés. Dummm... dummm... dobbanás.

Egy nyíl most Mark ingét súrolta, majd beleállt a földbe. Valaki rálépett, még mélyebbre taposta. Egy másik nyíl egy férfi nyakában talált új otthont magának, aki mellett épp elfutottak. Az feljajdult és előrebukott, miközben a vér szökőkútként buzgott föl a sebből. Amikor a földre rogyott, többé nem mozdult, és hárman is belebotlottak. Mark csak akkor tért magához, hogy ő is megállt, elborzadva a körülötte történetektől, amikor Lana rákiáltott, hogy menjen csak tovább.

A felülről lövöldözők szemmel láthatóan egyre pontosabban célzottak. A nyilak jobbra-balra fúródtak be az emberekbe, és a levegőt megtöltötték a rettegés és fájdalom sikolyai. Mark bénító tehetetlenséget érzett: nem tudta megóvni magát a záporozó nyilaktól. Semmi mást nem tudott kitalálni, mint hogy gyalog megelőzze a felette repülő gépet, ami ugyebár lehetetlen feladat.

Hol volt Alec? A kemény fiú a szuper harci ösztönökkel? Hova futott el?

Mark csak ment tovább, rángatta maga után Darnell testét, s így Trinát és Lanát is arra kényszerítette, hogy felvegyék a tempóját. Varangy és Misty mellettük futott, és megpróbáltak segíteni anélkül, hogy útban lennének. Továbbra is záporoztak az égből a nyilak, s a nyomukban még több sikoly, még több összerogyó test. Mark befordult egy kanyarban, és tántorogva rátért a Kalyibához vezető útra. Mindvégig szorosan a jobboldalt lévő épületek oldala mellett haladtak, hogy legalább részben fedezékben lehessenek. Nem választották túl sokan ezt az utat, és kevesebb volt a dobónyíl is, amely elől ki kellett térniük.

A kis csapat olyan gyorsan bukdácsolt öntudatlan barátjukkal, amilyen gyorsan csak tudott. A településnek ezen a részén az épületek gyakorlatilag egymás hegyén-hátán álltak. Sehol egy rés, hogy kitörhessenek és bemeneküljenek valamelyik közeli erdőbe, a hegyekbe.

– Mindjárt ott vagyunk a Kalyibánál! – ordította Trina. –
Siessünk, mielőtt újra ránk szállna a Berg!

Mark menetirányba fordult, és a pólójánál fogva tartotta maga mögött Darnellt. Az, hogy eddig hátrafelé csoszogott terhével, a tűrőképességük határáig feszítette a lábizmait, amelyek valósággal égtek, ráadásul elkezdtek görcsölni is. Már semmi sem akadályozta őket a haladásban, Mark gyorsabb fokozatra kapcsolt, a Darnell lábát fogó Lana és Trina pedig tartotta az iramot. Varangy és Misty is odaforakodott, és Darnell karját megragadva átvettek egy kicsit a terhelésből. Végigsiettek-csúszkáltak a szűk ösvényeken és sikátorokon, a kiálló gyökerek fölött, a keményre szikkadt tömör mocsakon, előbb balra, aztán jobbra, végül újra balra fordulva. A Berg jobbról érkezett, és a közöttük lévő épületek és fasorok valamelyest tompították a zaját.

Mark bevett még egy kanyart, és egy aprócska tisztás túloldalán végre megpillantották a Kalyibát. Épp felkészült egy végső nagy sprintre odáig, amikor a másik oldalról menekülő csoportja – inkább őrült, vad horda – zúdult feléjük, aztán szétszóródtak: ki-ki szaladt, amerre látott egy ajtót.

Mark lefagyott, amikor a Berg megint felzúgott a fejük fölött, és még közelebb került a talajhoz, mint eddig bármikor. Most már csak három ember állt a fedélzeti ajtó előtt, de ők azonnal elkezdtek szórni a lövedékeket, amikor a Berg stabilan beállt a megfelelő pozícióba fölöttük.

Piciny ezüstcsíkok hasítottak keresztül a levegőn, zuhogtak a tisztást előzőnlő emberekre. Mintha mindegyik lövedék megtalálta volna a maga célpontját, férfiak, nők és gyerekek nyakába csapódott. Akit eltaláltak, sikoltott, és szinte azonnal a földre rogyott, a többiek pedig a menekülés hevében átgázoltak rajtuk.

Mark és kis csapata a legközelebbi épület oldalához simult, és Darnellt lefektették a földre. Mark annyira kimerült, és úgy fájtak a végtagjai, hogy legszívesebben maga is lerogyott viilna öntudatlan barátja mellé.

– Ott kellett volna hagynunk – jelentette ki zihálva Trina, aki kétrét görnyedve próbálta visszanyerni normális légzését. – Lelassított minket, ráadásul még csak ki sem tudtuk juttatni a veszélyből.

– És ahogy mi látjuk, meghalt – reccsent közbe Varangy hangja.

Mark éles tekintetet vetett rá – de végtére is a fiúnak valószínűleg igaza volt. Úgy fest, kockára tették a saját életüket, hogy megmentsenek valakit, akinek igazából esélye sem volt.

– Mi történik? – kérdezte Lana, miközben odaosont az épület sarkához, hogy lássa, mi a helyzet a tisztáson. Aztán hátranézett a többiekre: – Csak szedik le az embereket egyesével, jobbra, balra. De mi a csodáért használnak dobónyilakat golyók helyett?

– Semmi értelme – felelte Mark.

– Nem tehetünk valamit? – kérdezte Trina, aki minden ízében reszketett, nem is annyira a félelemtől, mint inkább a feszültségtől. – Miért hagyjuk, hogy ezt műveljék velünk?

Mark odalépett Lanához, és ő is kikémlelt a sarok mögül. Mostanra már mindenfelé testek hevertek szanaszét a tisztáson. A beljük fúródott nyilak úgy meredtek az ég felé, mint egy miniatűr erdő fái. Ám a Berg még mindig ott lebegett fölöttük kékes hóvel tomboló hajtóműveivel.

– Hol vannak a biztonsági embereink? – kérdezte Mark suttogva, csak a levegőbe. – Szabadnapot vettek ki, vagy mi a fene?

Senki nem válaszolt, de a Kalyiba bejáratánál valami mozgást látott, amitől megkönnyebbülten sóhajtott fel. Alec volt az: vadul integetett nekik, hogy menjenek már oda. A férfi két, géppuskának látszó nagyméretű fegyvert tartott a kezében; a csövekről letekeredő kötél végén pedig jókora horog.

Aki katona volt, az most is az – még ennyi év után is! és volt valami terve, amihez segítségre volt szüksége. Fel akarta venni a harcot ezekkel a szörnyetegekkel! És Mark ugyanerre készült.

Mark visszahúzódott, és körülnézett. A sikátor túloldalán észrevett egy deszkát. Nem szólt a többieknek, hogy mire készül, csak odarohant, felkapta, aztán átnyargalt a tisztáson, egyenesen a Kalyiba és Alec felé, pajzsként tartva maga elé. A fiúnak nem is kellett felnéznie – hallotta a rá kilőtt nyilak süvítését. Hallotta a tompa zajt, amikor az egyik a deszkába

csapódott. Futott tovább.

ÖTÖDIK FEJEZET

Mark igyekezett cselesen futni, hol felgyorsulva, hol hirtelen lelassulva, jobbra-balra cikázva, bukva. Útvonalát a földbe fúródott nyilak sokasága jelezte; aztán hallotta, amint egy újabb találat érte hevenyészett pajzsát. Közben Alec is elindult a Kalyibából, nem eresztve a két puskát. Ám ő a legrövidebb utat választva nyílegyenesen tartott a tisztás közepe felé. Épp a Berg alatt találkoztak, és majdnem egymásnak ütköztek; Mark azonnal odahajolt hozzá, és mindkettejük fölé tartotta a pajzsot védekezésésképpen.

Alec szeméből csak úgy sütött az elszántság. Ősz haj ide vagy oda, most legalább húsz évvel fiatalabbnak nézett ki a koránál.

– Sietnünk kell! – ordította. – Mielőtt ez a dolog úgy dönt, hogy elhúzz innen.

A fejük fölött égtek a hajtóművek, és továbbra is záporoztak körülöttük az emberekre a nyilak. Mindent betöltöttek a borzalmas sikolyok.

– Mi a dolgom? – kiáltotta Mark. Miközben barátja utasításaira várt, az adrenalin és a rettegés immár jól ismert hulláma öntötte el.

– Fedezel engem, ezzel.

Alec egyik hóna alá kapta a puskákat, és nadrágja farzsebéből elővarázsolt egy pisztolyt – egy tompa fekete színűt, Mark eddig még sosem látta. Nem volt idő vacillálni: Mark megfogta a pisztolyt szabad kezével. A súlyából rögtön rájött, hogy töltve van. Miközben kibiztosította, lövedék csapódott a deszkába. Aztán egy másik. Az idegenek a Bergen kiszagolták, hogy valamire készülnek, úgyhogy annyi nyilat eresztettek rájuk, mintha jégeső csapott volna le hirtelen a tisztásra.

– Hadd szóljon, fiú! – morogta Alec. – És célozz pontosan, mert tizenkét golyód van, nem több. Ne tévedsz célt! Lőj!

Ezzel Alec megfordult, és odébb futott, nagyjából három

méterre. Mark a fedélzeti nyílás előtt álló emberekre célzott, és gyors egymásutánban eleresztett két golyót, tudva, hogy azonnal magára kell vonnia a figyelmüket, hogy ne lássák, miben mesterkedik az öreg. A három zöld ruhás hátralépett és térdre bukott, majd behúzódott a fémrámpa pereme mögé. Egyikük megfordult, és kúszva elindult a hajó belseje felé.

Mark félretolta a fapajzsot. Két kézzel rámarkolt a pisztolyra, szilárdan megvetette a lábát, és összpontosított. Egy fej bukkant föl a nyílás pereme fölött. Mark abban a pillanatban tüzelt, ahogy meglátta. A visszaütő pisztolytól megugrott a keze, de látta a levegőben szétterülő vörös permetet, a vér piros ködét, és kisvártatva egy holttest gurult le a rámpáról, rázuhant egy három emberből álló csoportra. Újabb sikoltozás kezdődött minden irányból, amint az emberek észrevették, mi történt.

Most egy kar jelent meg a Berg fedélzeti ajtajának küszöbe fölött, és csőpuskájával véletlenszerű lövéseket adott le. Mark tüzelt. Hallotta, amint a golyó élesen koppan a fémszerkezeten, aztán végignézte, amint a fegyver a földre hull. Egy asszony felmarkolta, és elkezdte tanulmányozni, megpróbálva kitalálni, hogyan tudná felhasználni az idegenek ellen. Nem jönne rosszul.

Mark gyorsan visszaneézett Alecre. Magasra tartotta a puskát, mint valami tapasztalt tengeri medve, aki bálnára vadászik a szigonyával. Egy pukkanás hallatszott, és máris repült egy horog a Berg felé: mögötte úgy kígyózott a kötél, mint a felszálló füst. Végül az egyik beleakadt a fedélzeti ajtó megtartó hidraulikus tengelyek egyikébe, rátekeredett és rögzült. Alec feszesre húzta a kötelet.

– Dobd ide a pisztolyt! – üvöltötte.

Mark felpillantott a hajóra, hogy megbizonyosodjon róla, senki nem tűnt fel, hogy újabb nyílzáport zúdítson rájuk, majd odarohant Alechez, és a kezébe nyomta a pisztolyt.

A férfi épphogy átvette, amikor Mark egy kattanást hallott, és mire odapillantott, már csak azt látta, hogy Alec siklik föl a magasba, a kezében tartott eszköz húzza föl a kötélen a fölöttük lebegő Bergre. Fél kézzel a horgonypuskába

kapaszkodott, a másik kezében pedig célzásra készen tartotta a pisztolyt. Amint felért a fedélzeti nyílás elé, három lövést adott le gyors egymásutánban. Mark végignézte, amint a veterán harcos fellép a rámpára. Utoljára a lábát látta eltűnni odafönt. Pár másodperccel később egy újabb zöld ruhás alak repült át a rámpa pereme fölött, és lezuhant a mocsokba.

– A másik horgot! – kiáltott rá Alec fentről. – Siess, mielőtt még többen előbújnának, vagy elhúznának innen! – Meg se várta a választ, szembefordult a Berg ajtajával.

Mark szíve vadul vert, csaknem fájt, mintha ki akarna szabadulni a bordák börtönéből. Körülnézett, és azonnal felfedezte a másik behemót fegyvert: ott hevert a földön, ahová Alec hajította. Felkapta, alaposan szemügyre vette, és érezte, ahogy hirtelen elborítja a pánik, hogy nem fogja tudni használni ezt a vackot.

– Csak célozz fel vele ide! – kiabált le Alec. – Ha nem akad meg, majd én rákötözöm valamire. Ne vacakolj!

Mark a vállához emelte, mint egy géppuskát, és egyenesen a fedélzeti ajtó közepe felé célzott vele. Meghúzta a ravaszt. A fegyver erősen visszarúgott, de ezúttal fel volt készülve rá, és együtt mozdult vele – azért a vállában érezte a fájdalmat.

A horog a kötéllel elrugaszkodott a Berg felé, majd átrepült a nyitott fedélzet küszöbe fölött. Valaminek nekiütközött, de aztán elkezdett csúszni visszafelé – Alec viszont résen volt, és épp időben lecsapott rá. Mark letről nézte, ahogy Alec odarohant az egyik hidraulikus tengelyhez, és szorosan köré tekerte a kampós kötelet.

– Oké! – kiáltotta. – Nyomd le a zöld visszahúzó gombot...

Nem bírta befejezni a mondatot, mert felsivítottak a Berg motorjai, és a jármű megugrott az ég felé. Mark épp abban a pillanatban ragadta meg a csáklyás eszköz végét, amikor az felrántotta őt a földről, és kilötte az ég felé. Hallotta, ahogy Trina utánakiabál letről, de a föld egyre távolabb került, az emberek egyre zsugorodtak. Szívét marokra szorította a fojtó félelem. Kapaszkodott, olyan erősen markolta a csáklyás fegyvert, hogy egészen kifehéredtek az ujjai. Ha lenézett, beleszédült, és a gyomra is felfordult, úgyhogy megpróbálta

tekintetét a fedélzeti nyíláson tartani.

Alec épp most kúszott-kapaszkodott vissza a rámpa pereme fölött – kis híja volt, hogy lezuhanjon. Felhúzódkodott, és végül sikerült biztonságba helyeznie magát ugyanannak a kötélnak a segítségével, amelyiken Mark kapaszkodott kétségbeesetten. Aztán hasra vetődött, és lebámult a fiúra.

– Keresd a zöld gombot, Mark! – üvöltötte. – Nyomd meg!

A levegő süvített Mark mellett, a szél ereje szövetkezett a hajtóművek erejével. A Berg gyorsan emelkedett, most már legalább hatvanméternyire voltak a felszíntől, és a fák irányába hasítottak. Pár másodperc múlva az ágak vagy darabokra szaggatják Markot, vagy leszakítják őt a kötélről. Kapaszkodott, amennyire csak bírta, és közben eszelősen kereste a zöld gombot az eszközön.

És megtalálta! Ott volt mindössze pár centivel a ravasz alatt, amellyel a kampós kötelet lövik fel. Rettegett, hogy el kell engednie, akár egy pillanatra is, de aztán minden erejével a jobb kezére összpontosított: még szorosabban rámarkolt, majd hirtelen átnyúlt a bal kezével. Egész teste ide-oda himbálózott a légmozgásban, a Berg minden egyes zökkenésénél rándult egyet. Hirtelen megjelentek a látómezejében a fenyők és a tölgyek csúcsai. Mark képtelen volt eléggé összehangolni a mozgását, hogy lenyomhassa a gombot.

Aztán egyszer csak csörömpölés hallatszott, majd valami megkondult, fém csikorgott a feje fölött. Felnézett. A fedélzeti nyílás kezdett bezáródni.

HATODIK FEJEZET

– Siess már! – ordította Alec valahonnan a feje fölül.

Mark már éppen lenyomta volna a gombot, amikor a fákhoz érkeztek. Fél kézzel szorongatta a fegyverét. Sündisznóvá gömbölyödött, és szorosan lehunyta a szemét. A legmagasabb fenyő ágai nekicsapódtak a testének, ahogy a Berg belelendítette a fák sűrűjébe. Millió éles tű szúrt a bőrébe. A fák dühödten szaggatták a ruháját, és karmoltak végig az arcán csontvázkezükkel. Mintha maga a Halál nyúlt volna érte, le akarta szakítani őt a kötélről és a mélybe taszítani. Mark úgy érezte, egyetlen ép és érintetlen porcikája sincs már.

De sikerült túlélnie: a Berg lendülete és a kötélmimbálózása kiszabadította a fák markából. Megrázta a lábát, aztán vadul kirúgott, amikor a hajó fordult egyet, és nagy ívben felrepítette. A fedélzeti ajtó már félig bezárult. Alec megpróbálta felhúzni a kötéllal; Mark látta az erőlködéstől és az üvöltéstől lilában játszó arcát, de szavai elvesztek a mindent túlharsogó zajban.

Háborgott a gyomra, de tudta, hogy most nagyon kell összpontosítania, mert nincs több dobása. Bal kezével megint elengedte az eszközt, és végigtapogatta az oldalát, míg rá nem lelt a ravaszra, aztán tovább alatta, amerre a zöld gombot sejtette. A szeme sarkából észlelte, hogy újabb fák közelednek, a Berg pedig ereszkedni kezdett – tudta, hogy a második találkozást a fákkal már nem élheti túl.

Végre rátalált a gombra, le is nyomta, de az ujjai lecsúszni róla. Ágak nyúltak felé újból, és ő újból erősen magához szorította az eszközt, hogy még biztosabb fogása legyen rajta.

Ezután tiszta erőből lenyomta a gombot. Egy kattanas, és a magasba repült – épp abban a pillanatban, amikor a teste belecsapódott a sűrű lomboságtörzsbe.

Átsüvített a lombok között, ágak csapódtak az arcába, surrogott a kezében tartott puskába visszahúzódó kötélm. A következő pillanatban ott volt a Bergen, Alec felé nyújtott karjába kapaszkodva. Már csak résnyire volt nyitva az ajtó.

Elengedte az eszközt, és egyik kezével a csukódó ajtóba, másikkal Alec kezébe kapaszkodott. Lecsúszott a keze az ajtóról, de szerencsére az öreg katona szorosan tartotta, és fejfelé előre áthúzta őt az egyre szűkülő résen. Nem volt könnyű feladat, Marknak ide-oda kellett ficákolnia és rúgnia, míg sikerült átpréselnie magát, de végül is sikerült – egyedül a cipője talpa esett áldozatul a fedélzeti nyílás összecsukódó állkapcsának. Mennydörgésszerű robaj jelezte az ajtó csukódását, amely sokáig visszhangzott a Berg sötétbe vesző belső falain.

Bent hűvös volt, és amint elhalt a visszhang, Mark többé semmit sem hallott saját lihegésén kívül. Tökéletes sötétség vette körül: legalábbis az új viszonyokhoz még nem alkalmazkodott szeme vaksötétet érzékelt a kinti fékezhetetlen ragyogás után. Aztán Alecre is felfigyelt: hallotta, amint próbálja lecsendesíteni zihálását valahol a közelében.

Mark minden porcikája fájt-sajgott, és érezte, hogy teste különböző pontjaiból szivárog a vér. A Berg közben megállt, és most zümmögve lebegett egy helyben.

– Nem hiszem el, hogy ezt csináltuk – mondta Mark, újabb visszhangot keltve. – De hogyhogy nem vár itt ránk egy egész hadsereg, hogy lehajítson a fedélzetről? Vagy hogy szitává lőjenek nyílhegyekkel?

– Fogalmam sincs – sóhajtott nagyot Alec. – Talán csak minimális legénységgel jöttek, de akkor is azt gondolom, legalább egy fickó még itt les ránk valahol.

– Talán épp most veszi célba a fejemet az egyik nyílpuskával!

– Eh! – köpött ki Alec. – Szerintem azok az ürgék, akiket leszedtünk, kis senkik voltak, őket küldték, hogy elvégezzék a profik dolgát. Lehet, hogy az egész kis csapatukat kiirtottuk. Kivéve persze minimum egy embert, a pilótát.

– Vagy a másik oldalon épp tíz állig felfegyverzett fickó vár ránk – motyogta maga elé Mark.

– Nos, valamelyik forgatókönyv biztos igaz – felelte Alec. – Gyerünk, nézzük meg, mi a helyzet! – Mark hallotta maga előtt a suttogást: csak a hangok alapján tudta megítélni, Alec merre halad és hogyan, és most arra a következtetésre jutott, hogy a

katona a földön kúszik.

– De... – mondta Mark ösztönösen, ám aztán rájött, nincs más ötlete. Mert ugyan mi mást tehetnének? Üljenek itt malmozva a tök sötétben, arra várva, hogy valaki majd rájuk nyitja az ajtót, és sütitel meg tejjel kínálja őket? Négykézlábra ereszkedett hát, és minden mozdulatra felszisszenve elindult a barátja után.

Halvány fény jelent meg néhány méterrel előttük, és ahogy egyre közelebb értek hozzá, egyre több minden vált ki a sötétből és öltött formát. Úgy tűnt, valamiféle tárolóhelyiségben vannak: a falak mentén végig polcok sorakoztak, a rajtuk lévő dolgokat meg szíjak és dróthálók tartották a helyükön. Ám a polcoknak körülbelül a fele üresen állt.

A gyér világítást az a fénylő panel szolgáltatta, amely egy reteszekkel felszerelt alacsony ajtó fölött világított.

– Kíváncsi vagyok, ezek bezártak-e minket ide? – töprengett Alec hangosan, amikor végül felegyenesedett. Odament az ajtóhoz, és megpróbálta lenyomni a kilincset. Meg se moccant.

Mark is örült, hogy végre lábra állhat, a padló nagyon kikészítette a térdét. Ezúttal azonban az izmai tiltakoztak, amikor talpra állt. Jó ideje már, hogy utoljára ekkora edzésben volt része – ezek a rohadt fák pedig a szuszt is kiverték belőle.

– Mégis mi történik itt? – kérdezte. – Ki a franc akar bármit is a mi kis nyamvadt falucskánkkal? És nyilakat lődözni ránk?! Úgy értem, mi a fene volt ez?

– Bár tudnám! – Alec most már erőteljesebben rángatta az ajtókilincset, ám továbbra sem jutott vele semmire. – Az viszont biztos, hogy az emberek úgy hullottak, mint a legyek, amikor azok a gazemberek beléjük eresztették őket. – Csalódottan fordult el a bevehetetlen ajtótól, és idegesen csípőre tette a kezét, ahogy az öregasszonyok.

– Hullottak, mint a legyek – ismételte meg halkan Mark. – Köztük Darnell is. Szerinted jól van?

Alec vetett rá egy pillantást, amely azt üzent: *Azért te okosabb vagy ennél.* Mark szíve összeszorult. A Berg érkezése óta tartó örült hajszában olyan gyorsan történtek a dolgok, hogy igazából csak most jutott el a tudatáig: Darnell

valószínűleg halott.

– És mi mit keresünk itt fenn? – tette fel a kérdést Mark.

Alec feléje bökött az ujjával. – Azért vagyunk itt, mert ezt szokás csinálni, ha valaki jön, és megtámadja a népedet. Visszavágsz. Én nem fogom hagyni, hogy ezek a rohadékok ezek után megússzák szárazon.

Mark Darnellre gondolt, és mindazokra a faluból, akik megsebesültek és össze vannak zavarodva, és rájött, hogy Alecnek igaza van.

– Oké. Benne vagyok. Mi a terv?

– Először is ki kell nyitnunk valahogy ezt az átkozott ajtót. – Segíts nekem!

Mark körbepóklászott a szobában, bár még mindig alig látott valamit. – Amúgy meg miért lebegünk itt egy helyben?

– Látom, csakis olyan kérdéseket tudsz feltenni, amelyekre képtelen vagyok válaszolni. Inkább mereszd a szemed, és találj nekem valami használható ajtónyitó szerszámot.

– Jó, jó!

Mark először nem látott mást, csak szemetet. És szemetet. Mindenféle alkatrészt, szerszámot, dobozokat telepakolva készletekkel – a szappantól a vécépapírig minden volt ott. Végül aztán megakadt a pillantása valamin, ami csak úgy neki volt támasztva a falnak. Rögtön tudta, hogy ez az, ami Alecnek kell: egy pörölykalapács!

– Hé, ez az! – kiáltotta Mark. Kiemelte a kalapácsot a szíjak közül, és méricskélte a súlyát. – Csinos és súlyos darab, pont a te böhöm nagy, erős katonakarodnak való, ajtónyitáshoz.

– Hát, az én karom sem a régi – mondta a vén medve egy grimaszt vágva, de a gyér fény huncutul csillant meg a szemében, amint kezébe kapta a pörölykalapács fanyelét. Odamasírozott vele a hermetikusan lezárt ajtóhoz, és ütni kezdte. Az ajtónak ugyan semmi esélye nem volt, de azért Mark úgy gondolta, beletelik még egy-két percbe, míg végleg megadja magát. Csak remélni tudta, hogy ha végre kitárul, nem egy sereg zöld ruhás csirkefogó mereszti majd rájuk a fegyverét a túlsó oldalon.

Bamm! Bamm! Bamm!

Alec rendületlenül ütötte-verte a makacs ajtót, a horpadások egyre mélyebbek lettek rajta.

Mark még körülszimatolt kicsit, hátha talál valami fegyvernek használható dolgot addig is, míg kinyílik az ajtó, amely mögött ki tudja, mi vár rájuk. Alecnek legalább ott az a bazi nagy kalapács, amellyel utat törhet magának. A szoba egyik sötét sarkában aztán felfedezett valamit. Azon a részen csupa fémdoboz volt, nagyjából fél méter hosszúak, és feleakkora magasak, lerítt róluk, hogy valami nagyon fontos dolog megvédésére szolgálnak. Pár közülük nyitva állt, üresen; a többi lezárva.

Mark odasietett, és hunyorgott, hogy jobban lásson, de túl sötét volt ott ahhoz, hogy bármit is ki tudjon silabizálni. Felkapta hát az egyik lezárt dobozt – meglepetésére egész könnyű volt –, és visszament vele a gyatra fénybe. Letette a padlóra. Egészen közel hajolt hozzá, és akkor végre el tudta olvasni a feliratot.

A tetején a veszélyes vegyi anyagra figyelmeztető jelzés állt. Alatta a címkén pedig azt olvasta:

VC321xb47 vírus
Súlyosan fertőző
24 db nyíl, kiemelt gondossággal kezelendő!

Mark most mindent megadott volna azért, ha sosem ért volna hozzá ehhez a dologhoz.

HETEDIK FEJEZET

Mark kiegyenesedett és pár lépést hátrált. Alig tudta felfogni, hogy hozzányúlt a dobozhoz. Talán még ki is nyitotta volna, ha nem akarta volna előbb valami világosabb helyre vinni. Repülés közben akár el is törhettek azok a dobónyilak. Az is lehet, hogy a vírus már kiszivárgott a konténerek esetleges hajszálrepedésein. Nem beszélve arról, hogy a polcokon nyitott fémdobozok is voltak – igaz, azok üreseknek tűntek.

Beletörölte a kezét a nadrágjába, aztán még jobban elhátrált.

Bamm! Bamm! Bamm!

Alec zihálva tartott szünetet.

– Még egy-két csapás, és szerintem megadja magát a kicsike! Készen kell állnunk! Találtál fegyvert?

Mark rosszul érezte magát. Mintha mikroszkopikus méretű bogarak szöktek volna ki a dobozokból, egyenesen a bőrére, és most beásnák magukat egészen mélyre, a vérébe.

– Á, semmit, csak halálos vírussal feltöltött dobónyilakat. Mit szólsz, vessünk be ellenük pár ilyen? – Ez utóbbit ugyan viccnek szánta, de csak még rosszabbul lett, ahogy kimondta ezeket a szavakat.

– Micsoda? Vírus? – ismételte Alec kétkedve. Aztán odament a dobozhoz, és vetett rá egy pillantást. – A rohadt... Hát ezeket lödözték ránk! Mégis kik lehetnek ezek?

Mark hirtelen bepánikolt.

– És ha ott várnak ránk az ajtó túloldalán? Hogy ilyen nyilakat döfjenek a nyakunkba. Egyáltalán miért jöttünk fel ide?

– A félelem egyre nőtt benne, elvékonyította a hangját. Elszégyellte magát.

– Nyugodj le, fiam! Voltunk mi már ennél sokkal keményebb helyzetekben is! – csillapította Alec. – Csak találj valamit – bármit –, amit aztán felkaphatsz, s ha lesz ott valaki, a fejéhez vágathod. Csak nem akarod, hogy ezek lazán elhúzzanak sértetlenül, miután lenyilazták egy csomó barátunkat? Most már itt vagyunk fenn. Nincs visszaút!

Alec harcias hangja és szavai visszaadták Mark erejét és

önbizalmát. Kezdte jobban érezni magát.

– Rendben, körülnézek.

– Csak siess!

Mark észrevett egy villáskulcsot a falhoz szíjazva, közel ahhoz a helyhez, ahol a pörölykalapácsot találta. Odafutott és felkapta. Utolsó percig reménykedett abban, hogy valami igazi fegyverre bukkan, de jobb híján be kellett érnie ezzel a harminccentis fémdarabbal.

Alec az ajtó előtt állt, magasra emelt pörölykalapácsával megcélozta a végső ütésre váró, szanaszét vert kilincset.

– Igazad van, lehet, hogy azonnal tüzelni kezdenek ránk, amint kinyílik az ajtó. Ugyhogy ne rontsunk rájuk úgy, mint az agyatlan barmok. Húzódj félre oda, és ne csinálj semmit, míg nem kapsz utasítást.

Mark tette, amit mondtak neki. Nekitámaszkodott az ajtó melletti falnak, szorosan markolta a villáskulcsot.

Készen állok. – Lüktetett benne a félelem.

– Jól van akkor.

Alec magasra emelte a kalapácsot, aztán lesújtott vele a kilincsre. Aztán még egyszer. Aztán a kilincs egy roppanással levált. Aztán egy végső csapás, és az ajtó a túloldali falnak csapódva kitárult. Szinte ugyanabban a pillanatban három dobónyíl süvített át a levegőn. A sziszegést hangos csattanás követte, majd valami csörömpölt a padlón, végül futólépésben távolodó léptek zaja hallatszott. Egyetlen ember lépte.

Alec megálljt intett az egyik kezével, mintha azt hinné, hogy Mark utánaered a fickónak. Aztán kikémlelt az ajtókeret mögül.

– Tiszta a levegő! Az a görény biztosan kifogyott a nyilakból, mert elhajította a fegyverét. Kezdem azt hinni, hogy ezen a Bergen tényleg csak néhány ember jött. Gyerünk, fogjuk el!

Alec most még jobban kihajolt, egy utolsó pillantással felmérte az egész terepet oda-vissza. Aztán kilépett az alig megvilágított területre. Mark vett egy mély lélegzetet és követte a folyosóra, undorral rúgva el az útjából a földre hajított fegyvert. Az zörögve csúszott végig a fémpadozaton, majd egy utolsó csattanással a falnak vágódott. Mark maga elé képzelte Darnellt, a vállából egyenesen kimeredő nyíllal. Bárcsak valami

igazi fegyvert tarthatna most a kezében, nem egy vacak villáskulcsot!

Alec két kézzel a pörölykalapácsot markolva óvakodott végig a szűk folyosón, felkészülve arra, hogy bármelyik pillanatban lesújtson vele. A folyosó szelíd ívben követte a hajó kör alakját. Két-három méterenként egy-egy ugyanolyan világítópanel szolgáltatva a gyér fényt, mint az első helyiségben. Elhaladtak pár ajtó mellett, de mindegyik be volt zárva.

Mark számára az idegek harca volt ez a lopakodás. Igyekezett felkészülni arra, ha esetleg valami hirtelen elébük ugrik. Már épp kérdezni akarta Alecet a Bergről – emlékezett, hogy a férfi valamikor pilóta volt –, amikor valahonnan előlről egy becsapódó ajtó, majd lépések zaját hallotta.

– Előre! – ordította Alec.

Mark szíve összeszorult kicsit, de aztán rohanni kezdett idősebb társa után a kanyargó folyosón. Egy pillanatra látta az előttük futó alak árnyát, pont úgy nézett ki, mint valamelyik zöld ruhás, csak nem volt rajta a védőmaszk. A futó alak valamit kiabált, de a visszhangtól semmit nem értettek belőle. Az biztos, hogy férfi volt. Valószínűleg az, amelyik az imént rájuk lőtt.

Felpörögtek a motorok, a Berg váratlanul mozgásba lendült, és nagy sebességgel megindult. Mark elvesztette az egyensúlyát, és nekiütközött a falnak, majd onnan visszaverődve belebotlott a földön elnyúlt Alecbe. Valahogy feltápászkodtak, és gyorsan felkapták fegyverüket.

– Arra van a pilótafülke! – üvöltötte Alec. – Siessünk! Nem várt válaszra – félig görnyedten futott előre, a fiúval a nyomában. Kértek egy nyílt területre, ahol asztalok voltak meg székek, épp abban a pillanatban, amikor az üldözött egy kerek ajtón keresztül eltűnt a szemük előtt, valószínűleg a pilótafülkében. Be akarta rántani maga után az ajtót, de Alec épp időben hajította el a pörölykalapácsot. Az ajtó mellett lepattant a falról, és pont úgy esett le, hogy beékelődött, megakadályozva az ajtó becsukódását. Mark nem lassított elrohant Alec mellett, és elsőként ért a pilótafülkéhez. Gondolkodás nélkül bedugta a fejét az ajtón.

Két pilótaszék, hatalmas ablakok, széles vezérlőpultok tele mindenféle műszerrel, meg tárcsával, kijelzők villogó adatokkal. Az egyik székben egy nő ült, és örült módjára nyomkodta a különféle gombokat, ahogy a Berg süvített felfelé. A fák gyors tempóban zsugorodtak alattuk. Igazából még alig tudott körülnézni, amikor oldalról valaki nekicsapódott. A következő pillanatban mindketten a padlón hemperegtek egymásba gabalyodva.

Markból támadója teljesen kipréselte a szuszt, miközben megpróbálta a földhöz szegezni. Aztán Alec a kalapácsával lesújtott a támadó vállára, amitől a férfi messzire repült. Keserves nyögések közepette landolt. Mark talpra kászálódott, és megpróbált újra levegőhöz jutni. Az egykori katona két kézzel megragadta a zöld ruhás fickót, és a pólójánál fogva felhúzta maga elé. Aztán egyenesen az arcába ordította a kérdést.

– Mi a fene folyik itt? – Fröcsögött a nyála.

A pilótanő tovább ügyködött az irányítópulton, tudomást sem vett a háta mögötti káoszról. Mark odalépett hozzá, kissé tanácstalanul. Aztán összeszedte magát, és olyan határozottan, amennyire csak bírta, rászólt:

– Azonnal hagyja ezt abba! Forduljon vissza, és vigyen minket haza!

A nő nem reagált rá, mint aki mit sem hallott.

– Beszéljen! – üvöltötte Alec a maga emberére.

– Mi nem vagyunk senkik! – nyögte ki végül a fickó. – Csak azért küldtek ide, hogy elvégezzük helyettük a piszkos munkát.

– Küldtek? – ismételte meg Alec. – Kik küldtek ide?

– Nem árulhatom el.

Mark a helyiség másik feléből figyelte a párbeszédüket. Dühítette, hogy a pilóta fittyet hányt a parancsra.

– Azt mondtam, fejezze ezt be! Most! – Felemelte a villáskulcsot – és közben szánalmasan nevetségesnek érezte magát.

– Csak követem, amire utasítottak, fiam – szólalt meg végül a nő. Hangjában nyoma sem volt érzelemnek.

Mark épp valami megfelelő riposztan törte a fejét, amikor

hirtelen elvonta a figyelmét valami: Alec már a padlón püfölte áldozatát.

– Ki küldte magukat? – tette fel újra a kérdést. – Mi volt azokban a dobónyilakban, amiket ránk lőttek? Valami vírus?

– Nem tudom – nyöszörögte a férfi. – Kérem, kérem, ne bántson! – Mark most teljes figyelmét a zöld overallos férfinak szentelte, akinek az arca hirtelen elszürkült, mintha csak valami szellem szállta volna meg, kiszívva belőle minden életet. – Tegye meg – mondta, gépies hangon, mint egy robot. – Ölje meg őt! A pilótát!

– Micsoda? – kérdezte Alec. – Mi folyik itt?

A pilóta most megfordult, és Markra nézett. A fiú döbbenet bámult vissza rá: a pilótanő tekintete ugyanolyan üres, az arca ugyanolyan szürke volt, mint a zöld ruhás fickóé.

Csak parancsot teljesítek.

Ezt követően a nő meghúzott egy emelőkart, egészen ütközésig. A Berg megdőlt, majd villámsebesen zuhanni kezdett; a pilótafülke ablakait egyik pillanatról a másikra eltakarták a zöld lombok.

Mark elesett, és nagy lendülettel nekicsapódott a vezérlőpultnak. Valami nagy robajjal összetört, a hajtóművek fülsiketítően bömböltek. Hangos csattanás, azután egy robbanás hallatszott. A Berg zötyögve megállt. Valami kemény, súlyos tárgy átrepült a pilótafülkén, és fejbe kólintotta Markot.

Fájdalom hasított belé, és lehunyta a szemét, mielőtt a vér elborította volna a látását. Aztán érezte, ahogy lassan elveszíti az eszméletét, miközben Alec egy sötét, végtelen alagút mélyéről szólongatja, egyre távolabbról.

Egy alagút; milyen találó, gondolta magában, mielőtt végképp kialudt volna az öntudata. Végére is ott kezdődött minden, egy alagútban...

NYOLCADIK FEJEZET

Mark fejét a metró ülésének dönti, miközben a jármű egyre jobban gyorsul. Lehunyja a szemét. Mosolyog. Kimerítő volt a sulis, de már vége. Két hét lazulás! Lazulás és nyugi – vegetálás és pihi. Játshat a virtboxán, és ehet, amennyi belefér. Együtt lóghat Trinával, dumálhat Trinával, húzhatja Trinát. Az is lehet, hogy egyszerűen azt mondja majd a szüleinek, hogy császtok, és elrabolja Trinát, aztán elhúznak innen. Még ez is lehet, na.

Kinyitja a szemét.

A lány vele szemben ül, és egyáltalán nem törődik vele. Fogalma sincs arról, hogy ő egész nap róla álmodozik, ahogy arról sem, hogy teljesen odavan érte. Már régóta barátok, a körülményekből adódóan is. Ha a szomszédodban lakik valaki, akkor az a fizika törvényei szerint a haverod lesz – ha lány, ha fiú, ha földönkívüli. De hát honnan tudhatta volna, hogy ez a kis csaj egyszer csak ilyen gyönyörű lesz, egy igazi, elbűvölő szemű nehézbombázó? Persze, ezzel csak egy aprócska kis probléma van: hogy a suliban minden srác bele van zúgva. És hogy Trina ezt nagyon is élvezi. Ez teljesen nyilvánvaló.

– Hahó! – szólította meg a lányt. A metró golyóként hasít át a New York városa alatt végigfutó alagutakon, csöndesen süvít, finoman, szinte bársonyosan megnyugtatóan halad. Ettől a mozgástól újra kedve támad lehunyni a szemét. – Min agyalsz?

Találkozik a tekintetük; aztán Trina arca felderül, és szélesen elmosolyodik.

– Semmi különös, tényleg. Igazából azon agyalok, mit fogok csinálni a következő két hétben. Agyalni, na, azt tuti nem fogok! Ha mégis elkezdenék, akkor addig agyalok keményen azon, hogy nem agyalok, amíg abba nem hagyom.

– Húha! Ez elég durván hangzik.

– Á, dehogy! Tök mókás. Csak az igazán briliáns elmék tudják, hogy kell ezt csinálni.

Ez is egy olyan pillanat, amikor Mark nevetséges késztetést érez arra, hogy megmondja, mennyire bejön neki a lány, vagy

hivatalosan randira hívja, vagy megfogja a kezét. Ehelyett azonban a szokásos ostoba szavak buknak ha száján.

– Ó, te bölcsek bölcse, remélhetem, hogy egyszer majd engem is megtanítasz erre a módszerre, hogy hogyan lehet nem agyalni?

Trinának kicsit megrándul az arca.

– Hogy te milyen dilinyós vagy!

Ó, igen. Most aztán az ujjá köré csavarta a lányt, minden bizonnyal. Legszívesebben felüvöltene, vagy még inkább jól pofán vágná magát.

– De én szeretem a dilinyósokat – mondja lány, hogy mérsékelje a csapás erejét.

És Mark újra jól érzi magát. – Akkor hát... mik a terveid? Mentek valamerre, vagy otthon fogtok ücsörögni? Vagy mi?

– Lehet, hogy meglátogatjuk a nagyit, és ott maradunk nála pár napig, de a szünet nagy része alatt itthon leszünk. Párszor talán találkozom majd Dannyvel, de nincs semmi lezsírozva. És te?

Na, most visszalökték pár szinttel. Folyton ez van ezzel a lánnyal, hullámvasutazás.

– Aha, ja. Mármint úgy értem, nem. Mi csak... semmi különös. Otthon ücsörgök majd és két pofára tömöm magamba a csipszet. És böfögök jó sokat. Meg majd gyönyörködhetek abban, hogy kényeztetik el a kishúgomat ajándékok tömkelegével. – Madison. Ja, a kislány tényleg el van kényeztetve, de ezért legalább felerészt épp ő, Mark a hibás.

– Akkor talán együtt is lóghatnánk időnként.

Most megint szintlépés, több is egyszerre.

– Az király lenne. Mit szólsz ahhoz, ha ez az időnként minden nap lenne? – Ez volt a legmerészebb kérdés, amit valaha is feltett Trinának.

– Rendben. Akkor talán... – eltűzöttan kétségbeesett pillantással nézett körül, aztán újra neki szentelte minden figyelmét. – Szóval... pár titkos csók a pincétekben?

Egyetlen hosszú pillanatig elhiszi, hogy a lány komolyan beszél, és a szíve kihagy egy ütemet, a libabőr meg úgy masírozik végig rajta, mint egy hadsereg. Igazi forró érzelmek

dúlnak benne.

De aztán Trina nevetésben tör ki – mit nevet, hahotázik, mint egy őrült? Nem mondhatni, hogy rosszindulatúan, sőt még az is lehet, hogy van benne egy kis flörtölés. De Mark leginkább úgy érzi, a lány úgy tekint magukra, mint örök barátokra, semmi másra nem gondol. És hogy a csókolózás a pincében csak simán őrülség. Mark úgy dönt, hogy egy időre hivatalosan is felfüggeszti saját képzelgéseit.

– Te annyira vicces vagy – jegyzi meg. – Röhög a vakbelem.

A lány abbahagyja a kuncogást, és kezével legyezgetni kezdi magát.

– Amúgy tényleg szeretném, ugye tudod?

Alig ejtette ki az utolsó szót, amikor kialudtak a fények.

A metró áram híján lassulni kezdett; Mark csaknem kiesett az üléséből, bele Trina ölébe. Bármikor máskor talán ez jó dolog lett volna, de most a fiú nem érzett mást, csak félelmet. Hallott már ilyenfajta sztorikat a régi időkből, de az ő életében még sosem volt példa arra, hogy a metró ne jusson áramhoz. Most mégis teljes, áthatolhatatlan sötétség veszi körül őket! Az emberek sikoltozni kezdenek. Az agy nem arra van kiképezve, hogy váratlanul a vaksötétbe dobják. Ez egyszerűen félelmetes. Aztán némi megnyugvást hozva, fel-felvillannak a csuklófonok, fényes kijelzőjükkel oldva a rémisztő sötétet.

Trina megfogja a kezét, és megszorítja.

– Mi a fene történik? – kérdezi egyszerűen.

Markot megnyugvással tölti el, hogy a lány egyáltalán nem tűnik rémültnek. Ettől ő is teljesen magához tér. Bár eddig sosem fordult elő, azért az benne van a pakliban, hogy a metró is lerobbanhat néhanapján.

– Műszaki hiba, gondolom. – Mark előhúzza a mobilját – ő nem annyira gazdag srác, hogy teljen neki ilyen menőségek, mint a csuklófon –, de furcsa módon nincs szolgáltatás. Visszacúsztatja a készüléket a zsebébe.

Halvány sárga fények jelennek meg, kigyúl a szerelvények tetején végigfutó vészvilágítás. Nem adnak ugyan túl sok fényt, mégis némi megnyugvást hoznak az iménti vaksötét után. Az emberek felkelnek körülötte, föl-le nézelődnek a szerelvényen,

dühösen sugdolóznak. Úgy tűnik, ilyen és hasonló helyzetekben a suttogás az elvárt hangnem.

– Még jó, hogy nem sietünk sehová – jegyezte meg Trina. Suttogva, természetesen.

Markból már tovaszállt a kezdeti páni félelem. Most már semmi egyéb nem jár a fejében, mint az, hogy megtudja, mit is akart pontosan mondani a lány azzal, hogy: „Amúgy tényleg szeretném, ugye tudod?” De az a pillanat örökre elszállt. Fene a rohadt időzítését!

A vonat megremeg, éppen csak egy kicsit. Inkább csak úgy reszket, mintha valami nehéz rezgés futna át rajta.

De azért ez sem túl megnyugtató, és az emberek elkezdenek visítozni, meg fel-alá járkálni.

Mark és Trina kíváncsian pillant egymásra, de tekintetük mélyén már a félelem is megvillan.

Két férfi ráront a kijárat ajtókra, és megpróbálja erőszakkal szétfeszíteni őket. Végül sikerül is nekik: a férfiak kiugranak az alagút szélén végigfutó járdára. Akár egy patkánysereg, amely tűzvész előtt menekül, a többi utas is utánuk tódul, tülekedve, lökdösődve, káromkodva, mígnem végül mindenki kijut. Három perc sem telik bele, és Mark meg Trina körül teljesen kiürül a szerelvény. Egyedül maradnak a fejük fölött tompán világító vészfényekkel.

– Nem tudom, mit csináljunk – mondja Trina még mindig suttogva. – Tuti, hogy mindjárt vissza fogják kapcsolni ezt az izét.

– Aha – mondja Mark. A vonat továbbra is enyhén rázkódik, és ez egyre jobban aggasztja. – Nem tudom, de valami mintha mégsem lenne rendben.

– Menjünk mi is, úgy gondolod?

Mark rövid ideig eltöpreng. – Aha. Lehet, megőrülök, ha csak ücsörgünk itt.

– Oké. Talán igazad van.

Mark feláll, ahogy Trina is. Odamennek a nyitott ajtóhoz, aztán kilépnek a peronra. A peron keskeny, és nincs védőkorlát, amitől igazán veszélyesnek tűnik, ha újra elindul a metró. A vészfénylámpák velük vonulnak az alagútban is, de nem sokat

érnek, hacsak annyit nem, hogy hellyel-közzel megtörik ezt a mélyen a föld alatt lakozó, szinte tapintható sötétséget.

– Arra mentek mind – mutat Trina balra. Van valami a hangjában, amiből Mark úgy érzi, a lány épp ellenkező irányba szeretne elindulni. Egyetért vele.

– Akkor hát... menjünk jobbra – mondja bólintva.

– Ja. Nem akarok a közelükben lenni. De még csak meg sem tudom mondani, hogy miért.

– Úgy néztek ki, mint valami csőcselék. Na, menjünk!

Trina a karjánál fogva húzza maga után, ahogy elindul a keskeny párkányon. Mindketten végighúzzák a kezüket a falon, valósággal nekidőlnek, nehogy beessenek a sínekre.

Érzik, hogy a fal is remeg, de nem olyan erősen, mint a vonat. Talán az, ami az áramszünetet okozta, bármi is legyen, végre kezd csillapodni. Talán csak egy kis földrengés volt, és most már minden rendben lesz.

Már legalább tíz perce gyalognak, szó nélkül, amikor egyszer csak meghallják az éles sikolyokat maguk előtt. Nem. Nem csak sikolyokat.

Valami más is van a sikolyok mögött – színtiszta rettegés, mintha embereket gyilkolnának.

Trina megáll, majd visszafordul Markhoz. Ha eddig volt is bármi kétségük – pontosabban, reményük –, az mostanra szertefoszlott.

Valami szörnyűségnek kellett történnie.

Mark ösztönösen legszívesebben megfordulna, és rohanna az ellenkező irányba, de elszégyelli magát, amikor Trina megszólal, és megmutatja, hogy nemcsak szép, hanem bátor is.

– Föl kell jutnunk a felszínre, hogy megnézzük, mi folyik ott fenn. Talán tudunk segíteni.

Hogyan tudna erre nemet mondani? Futni kezdenek, óvatosan, ugyanakkor gyors tempóban, míg el nem érik az egyik földalatti-állomás széles peronját. És akkor megtorpannak. A látvány, amely eléjük tárul, túlságosan rémületes ahhoz, hogy Mark agya fel tudja dolgozni. Azt viszont már tudja, hogy innentől fogva az életben már soha semmi nem

lesz ugyanolyan, mint régen.

Holttestek hevernek a földön. Meztelen, összeégett testek. Sikolyok, fájdalomművöltések hasogatják a dobhártyáját, és visszhangoznak a falakról. Lángoló ruhájú, félig már összeolvadt arcú emberek kúsznak a földön, vonaglanak, karjuk segítségkérően kinyújtva. Minden csupa vér. És a levegőt valami elképzelhetetlen és elviselhetetlen hőhullám remegteti. Mintha egy égő kemence torkában lennének.

Trina hirtelen megfordul, megragadja a kezét, és arcán olyan rettenettel néz rá, amelyet Mark sosem fog elfelejteni, mert örökre beég az elméjébe. Megint megrántja a kezét, és húzza maga után, rohannak visszafele. Ahonnan jöttek.

Mindeközben Mark semmi másra nem tud gondolni, csak a szüleire. Meg a kishúgára.

Lelki szemei előtt az ő égő testük. Látja, hallja, ahogy Madison velőtrázóan sikít.

És ettől meghasad a szíve.

KILENCEDIK FEJEZET

– Mark!

A látomás szertefoszlott, de az alagút emléke még mindig sötéten nyomasztja az agyát, mint a szivárgó csatornaiszap.

– Mark! Ébredj már!

Ez Alec hangja, kétség nem fér hozzá. Épp leüvölti a fejét. De miért? Mi történt?

– Ébredj már, a fenébe!

Mark kinyitotta a szemét, kicsit hunyorgott, pislogott egypárat a ragyogó napsugaraktól, amelyek áttűztek a magasan fölötte lombosodó fák zöldjén. Aztán Alec arca tűnt föl felette, eltakarva előle a vakító fényt, úgyhogy most már tisztábban látott.

– Na végre... – morogta a vén medve eltűzött sóhajjal. – Már kezdtem bepánikolni miattad, kölyök. Ebben a pillanatban sújtott le rá a fájdalom, mintha villám csapott volna a fejébe – csak ezek szerint később ébredt, mint ő. Vadul tombolt a koponyájában: ugyanolyan nagynak érezte a fájdalmat, mint az agyát. Két kezét nyögve a homlokára tapasztotta. Ujjaival kitapintotta a sikamlós, ragacsos alvadó vért.

– Au! – csak ennyit tudott mondani, mielőtt újra felnyögött volna.

– Ja, jól beverted a fejed, amikor lezuhantunk. Szerencséd, hogy egyáltalán életben maradtál. Szerencséd, hogy van egy ilyen védőangyalod, mint én, aki mindig megmenti az életed.

Mark arra gondolt, mindjárt belehal, de akkor is felül. Felkészült a pusztító gyötrelemre, majd felült. Aztán kipislogta a szemét elhomályosító fekete pöttyöket, és várta, hogy a fájdalom alábbhagyjon egy kicsit a koponyájában és a testében is. Ezt követően körülnézett.

Egy tisztáson ültek, melyet minden oldalról fák zártak körbe. Bütykös gyökerek kúsztak ide-oda kanyarogva a tűlevelek és a lehullott falevelek szőnyegében. Mintegy harminc méternyire megpillantotta a Berget, vagyis inkább a roncsait – a két óriási

tölgy ölelő karjai közé szorulva úgy festett, mint valami gigantikus fémvirág. Kicsavarodva, hullámosra horpadva kis füstfelhőket eregetett magából, holott tűznek sehol sem volt nyoma.

– Mi történt? – kérdezte Mark, még mindig kissé összezavarodva.

– Miért, nem emlékszel?

– Hát, onnantól kezdve, hogy valami kupán vágott, nem nagyon.

– Nem sok minden – válaszolta Alec, széttárva a karját. – Lezuhantunk, aztán idevonszolódtunk. Aztán csak ültem itt, és végignéztem, ahogy forgolódsz, mintha rosszat álmodnál. Már megint az emlékek?

Mark nem tudott felelni, csak bólintott. Nemhogy beszélni, még gondolni sem akart rá.

– Átkutattam a Berget, amennyire tudtam – váltott témát Alec. A fiú értékelte, hogy nem akart vájkálni az álmaiban. – De a motorok füstje nem sokat segített. Ha majd fel tudsz kelni és járni, anélkül hogy kiesne a szemed a fájdalomtól, még körülnézünk együtt is. Ki fogom deríteni, hogy kik voltak ezek – és miért tették azt, amit tettek. Még ha ez lesz az utolsó cselekedetem is ebben az életben.

– Rendben – felelte Mark. Aztán hirtelen átvillant rajta egy gondolat, amitől bekapcsolt benne a vészcsengő.

– Mi a helyzet azzal a vírusos cuccal, amit találtunk? Mi van, ha a konténerek és a dobónyilak töröttek voltak, és most mindenütt elterjedt körülöttünk?

Alec megnyugtatóan veregette meg Mark vállát. – Tudom, tudom. De ne izgulj! Ott másztam ki a roncsból, ahol a dobozok voltak, és ellenőriztem őket – még mindig le vannak szigetelve, épek és biztonságosak.

– Hát... de hogy működik egy vírus? Mármint... és ha mégis elkaptuk? Tudnánk róla, ha így lenne? – Mark nem szerette a bizonytalanságot. – Amúgy meg szerinted milyen vírus lehet?

Alec kuncogott.

– Fiam, ezek mind nagyon jó kérdések, amelyekre azonban én nem tudom a válaszokat. Majd megkérdezzük a

szakértőnket, amikor hazaértünk. Talán Lana már hallott erről a vírustörzsről. De én amondó vagyok, hacsak nem kapsz el valami csúnya náthát, én a helyedben nem aggodalmaskodnék emiatt. Emlékezz csak vissza, hogy a többiek azonnal leverte a lábukról, te meg még mindig a saját lábadon állsz.

Mark agyába bevillantak a dobozon látott szavak, és megpróbált megnyugodni. *Súlyosan fertőző.*

– Majd észben tartom, amit mondtál – szólt gondterhelten. –

Mit gondolsz, milyen messzire repültünk a településünktől?

– Fogalmam sincs. Jókora út állhat előttünk, de azért nem gondolom, hogy túl veszélyes lenne a táv.

Mark újra elnyúlt a földön, és lehunyta a szemét. Aztán karját a homlokán nyugtatva azt mondta:

– Csak öt percet adj nekem. Azután, úgy gondolom, át kéne fésülnünk a hajót. Ki tudja, mire bukkanunk.

– Jól beszélsz!

Fél órával később Mark megint a Berg belsejébe lépett, bokáig gázolva a törmelékben – azzal a különbséggel, hogy ezúttal nem a jármű rácsozott padlóján, hanem az oldalfalán sétált.

Az oldalára borult Berg azért eléggé összezavarta a tájékozódóképességét – furcsa illúzókat keltett az agyában, és jócskán felkavarta amúgy is háborgó gyomrát és lüktető fejét –, de ő is ugyanolyan eltökélt volt, mint Alec, hogy utánajár a dolgoknak, keres valamit, amiből kiderül, kinek a tulajdona a Berg. Nyilvánvalóan most már kicsiny, eldugott hegyi menedékükön sincsenek biztonságban.

Igazi főnyeremény lett volna a számítógépes rendszer, de Alec hiába próbálkozott ezen a vonalon. Mind működésképtelen volt. Egy-egy mobiltelefon vagy zsebszámítógép – remélhetőleg egy működőképes példány – felbukkanásában lehetett bízni. Mark már jó ideje nem találkozott csúcstechnológiával. Miután lesújtottak a napkitörések, nem sok mindenük maradt, ami nem sült meg azonnal, és azok is csak addig működtek, amíg az elemek tartottak. De ha már itt egy Berg, esélyes, hogy elemeket is felpakoltak az útra.

Egy Berg. Egy Bergben mászkál. Tényleg döbbenetes volt,

mennyit változott a világ egy év alatt. Valamikor egy ilyen repülő látványa nagyjából ugyanannyi izgalmat hordozott magában, mint egy fáé. És ha kérdezik, tegnap még azt mondta volna, hogy sosem lát már ilyet életében. Most pedig? Itt kotorászik egy Berg belsejében. Kutatja a titkait annak a repülőnek, amely neki is köszönheti, hogy ronccsá tört. Ez még akkor is igencsak izgalmas volt, ha eddig nem látott mást, csak szemetet, törmeléket, ruhákat, széttört alkatrészeket és még több törmeléket.

És akkor bingó! Egy teljesen üzemképes tenyérgépet talált. Be is volt kapcsolva: világító kijelzője hívta fel magára Mark figyelmét. Az egyik kicsiny kabinban lelt rá, egy matrac és egy tábori ágylámpa közé szorult be. Azonnal kikapcsolta, amint kihúzta onnan – ha az elem lemerül, sosem tudják majd újra feltölteni.

Alec egy másik kabinban bukkant rá. Egy utazóláda fölé hajolva káromkodott, mert nem tudta kinyitni.

– Figyu, mit találtam! – jelentette be Mark nagy büszkén, magasra tartva kezében a tenyérgépet. – Hát te?

Alec kiegyenesedett, felcsillant a szeme a zsákmány láttán. – Francot se találtam, és tele van a hócipóm az egészszel. Hadd lássuk közelebbről a te szerzeményed!

– Félek, hogy lemerül az elem – jegyezte meg Mark.

– Nos, pont ezért kell akkor minél hamarabb megvizsgálnunk, nem gondolod? De menjünk ki innen. Torkig vagyok már ezzel a szeméttel!

Mark és Alec egy fa árnyékába húzódva tüzetesen vizsgálta a zsebszámítógépet, miközben a nap rendíthetetlenül araszolt előre égi pályáján. Mark megesküdtött volna, hogy az idő lassabban telik, amikor ott fenn ragyog, és onnan veri őket abnormálisan erőteljes sugaraival. Minduntalan meg kellett törölgetnie izzadt kezét, miközben a tenyér gép gombjaival próbálkozott.

Zsebszámítógép. Mindennek látszott, csak épp annak nem. Játékok, könyvek, régi hírprogramok még a napkitörések előtti időkből. Volt rajta egy napló, amely többtonnányi izgalmas

információt tudott volna nyújtani számukra – már amennyiben frissítették volna az utóbbi időben. De munkával kapcsolatos anyagok alig akadtak rajta.

Legalábbis addig, míg végül rá nem bukkantak a térképfunkcióra. Nyilvánvalóan nem a régi GPS-műholdakról vette az adatait – azokat mind elégették a gyilkos napsugarak. De a jelek összeköttetésben álltak a Bergre szerelt nyomkövetővel, talán a régi idők radarjával vagy valamilyen rövidhullámú kapcsolat révén. És naplót vezettek a roncsként heverő hajó minden egyes utazásáról.

– Nézd csak ezt! – mondta Alec a térkép egy pontjára mutatva. A Berg útjait mutató vonalak mindig oda tértek vissza.

– Nyilvánvalóan itt van a főhadiszállásuk vagy bázisuk, hívjuk akárminek is. És a koordináták meg az alapján ítélve, amit ezekről a hegyvonulatokról tudok, amit az otthonunknak nevezünk, nem lehet tőlünk 80-90 kilométernél messzebb.

– Talán egy régi katonai támaszpont – vélekedett Mark.

Alec eltöprengett.

– Talán egy bunker, igen. Leginkább annak volna értelme, itt, a hegyekben. És mi el is fogunk menni oda, fiam. Előbb vagy utóbb.

– Most? – Mark tudta, hogy az agya még mindig zavaros kicsit, de bízott abban, hogy Alec nem akarja gyalog megtenni azt az utat egészen odáig.

– Nem, nem most rögtön. Előbb haza kell mennünk, és meg kell néznünk, mi a helyzet otthon. Meg hogy Darnell jól van-e. És a többiek is.

Mark szíve összeszorult Darnell neve hallatán.

– Láttad, hogy mit találtunk ezen a Bergen, ugye? A dobónyíllal telepakolt dobozok... emlékszel? Kizárt, hogy ezek annyit fáradoztak volna csak azért, hogy egy kis influenzajárvánnyal sújtsanak ránk.

– Igazad van. Rémes, amit mondasz, de igazad van. Semmi jóra nem számíthatunk, ha hazatérünk. Ettől függetlenül haza kell tolnunk a képünket. Úgyhogy gyerünk, indulás!

Alec felállt, és Mark követte őt, becsúsztatva a zsebszámítógépet farzsebébe. Bármikor szívesebben tér haza a

falujukba, mint hogy bunkerek után kajtasson.

Amikor elindultak, Mark feje még mindig hasogatott. És szédült is. De minél messzebb jutottak, és minél jobban megemelkedett a pulzusszáma, annál jobban érezte magát. A fák és a nap és a bokrok, a mókusok és a bogarak és a kígyók. A levegő meleg volt, de friss, és a tüdejét teljesen megtöltötte az illata, amely egyszerre idézte a fák gyantáját és az égett pirítóst.

A Berg sokkal messzebb vitte őket az otthonuktól, mint gondolták volna, így kétszer is az erdőben éjszakáztak, és annyit pihentek, mígnem újra erősnek érezték magukat. Egyetlen táplálékukat az Alec által elejtett apróvadak jelentették. Végül a támadás utáni harmadik napon, késő délután érték el a településük határát.

Mark és az idős katona nagyjából másfél kilométerre volt az otthonuktól, amikor a halál bűze vágta mellbe őket. Mint valami új, elviselhetetlen hőhullám.

TIZEDIK FEJEZET

Már csak pár óra volt hátra a naplementéig, amikor megérkeztek annak a hegynek a lábához, amelynek oldalába felhúzták kunyhóikat.

Mark letépett egy csíkot az inge aljából és az arca elé tekerte. A szája elé szorította, miközben baktattak felfelé. Az utolsó emelkedőnél a bűz már elviselhetetlenné vált. Érezte az ízét – nyirkos, penészes, rothadt íz –, a nyelvétől a gyomráig mindenbe beleivódott, mintha csak lenyelt volna valamit, ami bomlásnak indult a gyomrában.

Folyamatosan próbálta legyűrti magában a hányingert. Csak rakosgatta a lábát gépiesen, egyiket a másik után, és lélegzetét visszafojtva próbált felkészülni arra a látványra, ami a támadás után várja őket.

Darnell.

Mark vele kapcsolatban már nem igazán reménykedett, nehéz szívvel, de elfogadta, hogy a barátja talán már halott. De mi van Trinával? Lanával? Mistyvel és Varanggyal? Életben vannak még? Vagy betegen fekszenek, mert leterítette őket valami ősrült vírus? Megállt, amikor Alec kinyújtotta felé a kezét, és megérintette a mellkasát.

– Rendben, figyelj most rám! – mondta Alec a szája elé tett rongytól fojtott hangon. – Le kell szögeznünk pár dolgot, mielőtt odamennénk. Nem hagyhatjuk, hogy az érzelmeink irányítsanak mindent. Bármivel szembesüljünk is, a legfőbb az, hogy minél több embert megmentünk.

Mark bólintott, aztán újra elindult, de Alec leállította.

– Mark, muszáj tudnom, hogy egy véleményen vagyunk ebben. – Alec komolyan beszélt, homlokát ráncolva. A fiút most egy dühös tanárra emlékeztette. – Ha felmegyünk oda, és elkezded ölelgetni az embereket, meg sírni, és értelmetlen dolgokat művelsz olyan emberekkel, akiknek már semmi reményük – mert a fájdalom elvette az eszed... végső soron még több embernek esik baja. Érted? Hosszú távon kell

gondolkodnunk. És bármennyire is önzésnek tűnik, először is önmagunkat kell megvédenünk. Értesz engem? Magunkat! Ha minél több embert szeretnénk megmenteni, életben kell maradnunk nekünk is.

Mark a szemébe nézett. Kőkemény elszántságot látott benne. Tudta, hogy Alecnek igaza van. A zsebszámítógép, a térkép és a Bergen lévő emberek világossá tették, hogy itt valami nagyobb szabású dolog készült.

– Mark? – kérdezte Alec, ujjaival csettintve, hogy felhívja magára a fiú figyelmét. – Beszélj, fiam!

– Szóval azt mondom... – kezdte Mark. – Ha az emberek betegnek néznek ki, ha azok a dobónyilak tényleg fertőznek, akkor tartsuk magunkat távol tőlük?

Alec hátralépett. Arca megfejezhetetlen kifejezést öltött.

– Ahogy ezt most mondom, elég kegyetlennek tűnik, de pontosan ez a lényeg. Nem kockáztathatjuk, hogy megbetegedjünk, Mark. Nem tudhatjuk, mi vár ránk ott fent, mivel kell megbirkóznunk. Csak azt mondom, hogy fel kell készülnünk... és ha bármi kétségünk merül fel valakivel kapcsolatban...

– Hagyjuk ott, hogy felfalják az állatok – fejezte be a mondatot Mark olyan ridegséggel a hangjában, amitől azt remélte, megrendíti Alecet.

Az exkatona csak megrázta a fejét.

– Még azt sem tudjuk, mire számíthatunk, fiam. Most menjünk, és nézzük meg, amit kell. Keressük meg a barátainkat! De ne légy ostoba, csak ennyit mondok. Ne menj közel senkihez, és végképp ne érj hozzá senkihez. És továbbra is tartsd azt a rongyot a csinos képed előtt. Megértettél?

Mark megértette. Legalábbis annyit biztosan, hogy nem célszerű közel menni azokhoz, akiket lenyilaztak. *Súlyosan fertőző.* E szavak újra meg újra végigfutottak az agyán, és tudta, hogy Alecnek igaza van.

– Megértettem. Nem leszek ostoba. Ígérem. Azt csinálom, amit mondasz.

Együttérzés suhant át Alec arcán, valami olyasmi, amit Mark ritkán tapasztalt nála. Igazi gyengédség csillogott a szemében.

– Megjártuk már a poklok poklát, kölyök. Tudom. De ez csak keményebbé, edzettebbé tett minket, ugye? Túl fogjuk élni a következő kihívást is. – A falu felé vezető ösvényre pillantott. – Reménykedjünk, hogy a barátaink jól vannak.

– Reménykedjünk – ismételte meg Mark, és szorosabbra vonta arcán a maszkként szolgáló rongyot.

Alec mereven biccentett – újra a profi volt –, és elindult felfelé a hegyoldalon. Mark is összeszedte magát. Magában megesküdött, hogy egy időre félreteszi az érzelmeket. Aztán elindult a férfi után.

Amint felértek az emelkedő tetejére, elébük tárult a rettenetes szag forrása.

Holttestek heverték mindenütt.

A település szélén egy tágas, egyszerű fatákolmány állt, amely eredetileg vihar előli menedéknek készült, aztán amikor már jóval szolidabb épületeket húztak fel, átmeneti tárolóként kezdték használni. Három oldalról fal védte, szemből nyitott volt. Nádtetős fedelét agyaggal rétegezték, hogy a lehető legjobban szigeteljen a nedvességtől. Mindenki a Görbének hívta, mert – noha elég stabilan állt – úgy nézett ki, mintha akármelyik pillanatban elindulhatna lefelé a lejtőn.

Valaki nyilván úgy döntött, hogy a holtakat a Görbében tárolják.

Markot letaglózta a borzalmas látvány. Nem kellett volna, hiszen tavaly több halottat látott, mint amennyit régebben akár száz temetkezési vállalkozó együttesen egész életében.

Ennek ellenére sokkolta a borzalom.

Legalább húsz holttest hevert egymás mellé fektetve, csaknem teljesen befedve a Görbe padlózatát. A legtöbbjüknek vér borította az arcát – az orruk, a szájuk, a szemük és a fülük körül. És a bőrük színéből, valamint a szagukból ítélve mindannyian úgy egy-két napja lehettek halottak. Egy gyors szemrevételezés után Mark megállapította, hogy Darnell nincs közöttük. Ám még mindig nem engedte meg magának, hogy reménykedjen. Még jobban rászorította orrára és szájára a rongyot, és kényszerítette magát, hogy elfordítsa pillantását a

mészárlás helyszínéről. Az biztos, hogy egyhamar képtelen lesz ételre akár csak gondolni is.

Alecet azonban mintha nem rendítette volna meg ugyanennyire a borzalom. Ahogy a holttesteket szemlélte, tekintetében inkább düh és csalódottság látszott, mint undor. Talán legszívesebben be is ment volna, hogy közelebbről is megvizsgálja a hullákat, és megpróbálja kitalálni, mi történhetett –, de tisztában volt azzal, hogyan venné ez ki magát.

– Menjünk be a városba – szólalt meg Mark. – Keressük meg a barátainkat.

– Rendben – hangzott Alec válasza.

Szellemváros fogadta őket. Minden csupa por, korhadt fa és forró levegő. Ember sehol.

Senkit sem láttak, sem az ösvényeken, sem a sikátorokban, de Mark időnként el-elkapta egy-egy szempár villanását az ablakok, valamint a faépítmények falán lévő repedések és rések mögül. Nem ismert mindenkit a táborban – még távolról sem. Abban azonban biztos volt, hogy mostanáig valaki már felismerte.

– Hahó! – Alec kiáltása felriasztotta. – Én vagyok az, Alec! Bújjon már elő valaki, és mesélje el, mi történt itt azóta, hogy elmentünk!

Kissé tompa, fojtott hang válaszolt, valahonnan előlről.

– Amióta elment a Berg, senki sem bújt elő. Azok, akik segíteni próbáltak azoknak, akiket eltaláltak... a legtöbbjük megbetegedett, és mára már mind halottak ők is. Csak nekik kicsit tovább tartott.

– A nyilak miatt történt minden – ordította Alec válaszként. Biztos akart lenni abban, hogy mindenki hallja őt. – Valami vírus lehet. Feljutottunk a Bergre – és aztán lezuhantunk vele körülbelül kétnapi járásra innen. Találtunk a hajón egy dobozt tele dobónyilakkal, olyanokkal, amiket ránk lőttek. Nagyon úgy néz ki, hogy akiket eltaláltak a nyilak, megfertőződtek... valamivel.

Hallatszott, amint az emberek összesúgnak, halkan

sutyorognak egymással a kunyhókban. De senki nem válaszolt Alecnek.

Az öreg most Markhoz szólt.

– Reméljük, hogy volt annyi eszük, hogy végig a házukban maradtak. Ha tényleg valami vírusról van szó, így lehet, hogy sikerült megakadályozni, hogy futótűzként terjedjen el. Ki tudja? Ha mindenki végig bent tartózkodott a maga kunyhójában, és senki más nem betegedett meg, lehet, hogy el is halt a vírus ezekkel a szegény ördögökkel, akik a Görbében fekszenek kiterítve.

Mark kétkedve pillantott rá.

– Hát, remélem, igazad van.

Léptek zaja hallgattatta el Alecet. Mindketten megfordultak a település központja felé. Épp időben ahhoz, hogy lássák amint egy sarok mögül előbukkanó alak elkezd feléjük rohanni. Piszkos volt és izzadt, arckifejezése, akár egy örülté. De a tekintete felragyogott, amint megpillantotta Markot, és a fiú tudta, hogy az övé nemkülönben. Trina egészségesnek látszott, ami Markot hatalmas megkönnyebbüléssel töltötte el. A lány úgy rohant hozzá, mint aki egyáltalán nem akar lassítani. Végül Alec volt az, aki megállásra kényszerítette, Mark elé állva, mindkét kezét kitarva. Trina lefékezett előtte.

– Jól van, gyerekek – mondta Alec. – Legyünk azért óvatosak, mielőtt ölelgetni kezdenénk egymást. Nem lehetünk elég körültekintőek.

Mark arra számított, hogy Trina akadékoskodni fog kicsit, de a lány bólintott.

– Oké. Én csak... Én csak annyira örülök, hogy itt vagytok, fiúk! – zihálta. – De siessünk, mutatni akarok nektek valamit! Gyertek! – Intett nekik, hogy kövessék, aztán megfordult, és elkezdett futni visszafelé, amerről érkezett.

Mark és Alec tétovázás nélkül követte a település főutcáin. Miközben végigfutottak a bezárt ajtajú kunyhók között, Mark hallotta a kapkodó lélegzeteket, elfojtott suttogásokat, látta a rések közül kikandikáló, mutogató ujjakat. Néhány perc múlva Trina egy apró viskó előtt állt meg, amelynek ajtajára három nagy deszkát szögeztek keresztbe.

Kívülről.

Valakit bebörtönöztek ide.

És az a valaki bent torkaszakadtából üvöltött.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Mintha nem is emberi sikolyok lettek volna.

Amikor megérkeztek a bedeszkázott ajtajú vityilló elé, Trina pár lépésnyit hátraugrott, aztán kísérői felé fordult. Könnyek gördültek végig az arcán, és ahogy ott állt, levegő után kapkodva, némán zokogva, Mark arra gondolt, hogy még életében nem látott senkit ennyire hihetetlenül szomorúnak. Még azok után sem, hogy már túl volt ezen az egész rohadt világvége-őrületen.

– Tudom, hogy ez rettenetes – mondta Trina, miközben mögöttük ott sikoltozott a fogoly. Mark csak azt tudta, hogy férfi vagy fiú, de azt nem, hogy ismeri-e. De a hangok, amiket kiadott, szörnyűségesek voltak. – De ő kényszerített, hogy ezt tegyük vele. Azt mondta, ha nem tesszük meg, felvágja az ereit. Ráadásul azóta csak egyre rosszabb. Nem tudjuk, miért nem halt meg ő is a nyíltól, mint a többiek. De Lana már kezdettől fogva ügyelt arra, hogy nagyon óvatosak legyünk. Attól félt, valami fertőzés terjed el. Ahogy egyre többen betegedtek meg, karanténba helyezte őt. Minden olyan gyorsan történt.

Mark döbbsen állt. Kérdezni akart valamit, de aztán becsukta a száját. Úgy gondolta, tudja a választ.

Alec mondta ki helyette.

– Darnell van odabent, ugye?

Trina bólintott, és ezzel egyidejűleg újabb könnyhullám buggyant ki a szeméből. Mark semmire nem vágyott jobban, mint hogy megölelje őt, csak ölelte volna egész nap, és egész éjjel, de nem volt egyebe, amit adhatott volna neki, mint a pusztá szavak.

– Minden rendben, Trina. Jól van. Mind a ketten azt csináltátok, amit kellett. Ahogy Lana is megmondta, Darnell tudta, hogy valamivel megfertőzhették. Mindannyiunknak nagyon óvatosnak kell lennünk addig, míg meg nem bizonyosodunk arról, hogy akármilyen is ez az íz, nem terjed

tovább.

Újra felhangzott az üvöltés a kunyhó hasadécai mögül. Marknak az volt az érzése, mintha Darnell épp megpróbálta volna ízekre szedni a torkát. Nem bírta hallgatni, legszívesebben mindkét kezét a fülére tapasztotta volna.

– A fejem!

Mark hirtelen megfordult, most a kunyhó ajtajával szemben állt. Ez volt az első alkalom, hogy Darnell szájából értelmes szavak hangzottak fel. Mark nem tehetett mást, az egyik bedeszkázott ablak felé iramodott, amelynek közepe táján mintegy ötcentis rés tátongott.

– Mark! – üvöltött utána Alec. – Azonnal gyere vissza!

– Minden oké! – felelte Mark. – Nem nyúlok semmihez.

– Nem szeretném, ha elkapnál valami ronda betegséget. Egy kicsit sem.

Mark igyekezett megnyugtatóan nézni rá.

– Csak meg akarom nézni a barátomat. – Jól rászorította a rongyot az orrára-szájára, és drámaian felvont szemöldökkel pillantott Alecre.

Az csak felmordult, és elnézett mellette. Trina pedig merőn nézte, és közben tépelődött, állítsa-e le Markot, vagy csatlakozzon ő is hozzá.

– Te csak maradj ott! – mondta neki Mark, mielőtt egy lépést is tehetett volna. Hangját ugyan lefojtotta a hevenyészett maszk, de Trina azért még így is jól hallotta. Biccentett, aztán lesütötte a szemét.

Mark odaállt a rés elé. A sikoltozás abbamaradt, de azt hallotta, ahogy Darnell halkan nyöszörög, újra meg újra ugyan azt a két szót nyögdécseli.

– A fejem, a fejem, a fejem.

Mark tett egy lépést előre, aztán még egyet. A deszkák közötti rés most már alig pár centire volt az arcától. Szorosabbra húzta a rongyot a nyaka körül, meggyőződve arról, hogy tökéletesen elfedi a száját és az orrát. Aztán előrehajolt, és belesett.

A piszkos padlóra megtört ívű napsugarak tűztek be, de ettől eltekintve a kunyhóban homály uralkodott. Az egyik fényfolt

épp Darnell szorosan maga alá húzott lábára esett, de az arca sötétben maradt. Ahogy innen meg tudta állapítani, a fejét a kezébe temetve ücsörgött.

Nem hagyta abba a nyöszörgést és a panaszos motyogást. És az egész teste remegett, mintha hóvihar tört volna rá, és majd megfagyna.

– Darnell? – szólította meg Mark. – Szia... Mark vagyok. Tudom, hogy jól megszívtad, ember... Igazán sajnálom... De figyu, elkaptuk azokat a rohadékokat, akik ezt tették veled! Leszedtük a Bergjüket, meg minden.

A barátja nem válaszolt. Csak ült ott, félig elnyelte a homály, reszketett és nyögdécselt. És minduntalan két szót mormolt.

– A fejem, a fejem, a fejem.

Mark úgy érezte, mintha a lelke hirtelen valami sötét helyre illant volna, és csak űr maradt a helyén. Olyan sok borzalomnak és halálnak volt már tanúja, de most, hogy itt látja a barátját egyedül szenvedni... Markban mintha meghalt volna valami. Mindez olyan értelmetlen volt. Olyan fölösleges. Miért tenne ilyet bárki másokkal, a sok szörnyűség után, ami a világgal történt? Hát nem elég szörnyűek így is a dolgok?

Hirtelen tört rá a düh. Mark belecsapott a viskó falának nyers fájába. Vérezni kezdett az ökle. Csak remélni tudta, hogy egy nap valaki majd megfizet mindezért.

– Darnell? – szólította meg újra a barátját. Muszáj volt megszólalnia, mondania valamit, hogy megkönnyebbüljön. – Lehet... lehet, hogy te erősebb vagy, mint a többiek, ezért nem haltál meg. Kitartás, ember! Csak türelem, várd ki a végét! Majd meglátod, hogy... – Üres szavak. Legalábbis ezt érezte. Mintha csak hazudna a barátjának.

– Az őrmester meg én és Trina és Lana, akárki – helyre fogjuk hozni a dolgokat, valahogy. Te csak...

Darnell teste hirtelen megmerevedett, maga alá húzott lábát kinyújtotta, karja bénán-mereven lógott a teste mellett. Újabb torokrepesztő üvöltés tört fel belőle, még rosszabb, mint a korábbiak, mint egy feldühített állat bömbölése. Mark meglepetésében hátraugrott, de aztán gyorsan újra előrehajolt a réshez, amennyire csak tudott anélkül, hogy hozzáért volna.

Darnell kihemperedett a padló közepére. Épp oda sütött a nap, úgyhogy jól látta az arcát és a görcsösen vonagló testét.

Vér borította a homlokát. Az arcát. Az állát. A nyakát. Vértől ragadt a haja. Vér szivárgott a szeméből és a füléből, gyöngyözve csöpögött a szájáról. Végül sikerült uralni karjai mozgását: odaszorította a halántékához, és ide-oda forgatta a fejét, mintha csak megpróbálná lecsavarni a nyakáról, de nem hagyta abba egyetlen percre sem a sikoltozást, amelybe időnként befurakodott ez a két szó:

– A fejem! A fejem! A fejem!

– Darnell... – suttogta Mark, miközben tudta, hogy nem hallja meg őt. És bár büntudata volt, és rosszul lett a látványtól, azzal azért tisztában volt, hogy semmi esetre sem mehet be hozzá segíteni. Ez több mint ostobaság lenne.

– A fejeeeeeeem! – szakadt ki Darnell szájából egyetlen hosszú üvöltés olyan erővel és kegyetlen indulattal, hogy Mark újra hátrahőkölt. Úgy érezte, nem tud még egyszer rá nézni.

Aztán mozgást hallott bentről. Lépteket. Aztán egy hatalmas csattanást. Az ajtó fáján. Aztán még egyet. És még egyet.

Bamm! Bamm! Bamm!

Mark lehunyta a szemét. Tudta, hogy mi okozza ezt a szörnyűséges zajt. Trina már ott is termett mellette, és a karjánál megragadta és átölelte. Csak szorította magához, amilyen erősen csak tudta, miközben egész teste rázkódott a zokogástól. Mark kicsit ellenkezett, de csak fásultan. Most már túl késő volt.

Volt még pár puffanás, aztán egy utolsó hosszú, velőtrázó sikoly, amely nedves, bugyborékoló gurgulázásba ment át. Ezután Darnell összeesett, és kilehelte a lelkét.

Bár szégyellte magát miatta, az ezt követő csendes pillanatban nem érzett mást, csupán megkönnyebbülést, hogy végre vége lett a kínszenvedésnek. És megkönnyebbülést, amiért nem Trina fekszik ott bent.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Marknak eddig még sosem jutott eszébe Alecről a gyengédség. Soha. De amikor a katona odalépett hozzájuk, és szétválasztotta őket, melegséget látott a vonásain. És hallotta a hangján is.

– Tudom, sok mindenen mentünk már keresztül együtt.

Alec hirtelen a viskóra pillantott, amelynek ajtaja mögött Darnell hevert. – De ez lehetett eddig a legrosszabb. – A férfi elhallgatott egy pillanatra, aztán folytatta. – De akkor sem adhatjuk fel. Az első naptól kezdve a túlélésről szól minden.

Mark bólintott, és Trinára pillantott.

A lány letörölt egy könnycseppet, aztán hűvös pillantást vetett Alecre.

– Nekem már őszintén szólva hányingerem van a túléléstől. Darnell legalább már végzett ezzel a világgal.

Amióta csak ismerte Trinát, Mark még sosem látta őt ennyire dühösnek.

– Ne mondj ilyeneket – mondta. – Biztos vagyok benne, hogy nem így gondolod.

Trina most ránézett, pillantása megenyhült.

– Mikor lesz ennek vége? Túléltük azt, hogy a Nap kiégette az életet a bolygónkból, találtunk magunknak egy helyet, ahol menedéket építhettünk magunknak, találtunk magunknak ennivalót is. Pár napja még nevettünk itt! És aztán jön pár alak egy Bergen, és nyilakat lödöznek ránk, és meghalnak az emberek? Mi ez? Valami kegyetlen vicc? Van ott valaki fent, aki nagyokat röhög rajtunk? Aki azzal szórakozik, hogy úgy játszadozik velünk, mint valami virtuális játékkal?

Megbicsaklott a hangja, és újra elkezdett sírni. Arcát a kezébe temette, és leült törökülésben a kemény, szikkadt földre. Válla meg-megrázkódott a csendes zokogástól.

Mark Alecre pillantott, aki hunyorogva nézett vissza rá, mintha csak azt mondaná: *A te barátod, vigasztald meg!*

– Trina? – szólította meg halkán Mark. Aztán odalépett,

letérdelt mögé, és biztatóan megszorította a vállát. – Tudom, mit érzel. Pont most, amikor már azt gondoltuk, hogy túl vagyunk a legrosszabbon. Nagyon sajnálom.

Jobban ismerte a lányt annál, hogy most szépíteni kezdje a dolgokat. Értelmetlen lett volna, meg különben is már jó ideje megígérték egymásnak, hogy nem élnek ezzel az olcsó trükkel.

– De megígérem neked, hogy együtt maradunk mind, és mindent megteszünk azért, hogy ne kapjuk el ezt a vírust, vagy akármit, ami Darnell meg a többiek halálát okozta. Viszont ha ez a célunk... – megdörzsölgette a hátát, aztán segélykérően nézett Alecre.

– Akkor roppant óvatosnak kell lennünk – fejezte be a mondatot a férfi.

– Körültekintőnek kell lennünk, és okosnak. És könyörtelennek is, ha úgy adódik.

Mark arra gondolt, talán az is ostobaság, hogy hozzáér Trinához. De nem érdekelte, hiszen ha a lány meghalna, talán ő sem lenne képes túlélni.

Trina elvette a kezét az arcáról, és Alecre nézett.

– Mark, kelj föl, és menj odébb.

– Trina...

– Tedd, amit mondtam! Most. Menj, állj oda Alec mellé, hogy mindkettőtöket lássalak.

Mark úgy tett, ahogy a lány kérte. Odament a pár méterre tőlük álló Alechez. Mire megfordult, már híre-hamva sem volt a síró, gyámoltalan, feladom-az-egészet-a-francba Trinának, és helyette azt a határozott nőt látta, akihez már hozzászokott. Trina talpra állt, és keresztbe fonta maga előtt a karját.

– Én igazán nagyon óvatos voltam, amióta felmentetek a Bergre. A védőruhák, amiket azok a rohadékok viseltek, a dobónyilak, az emberek, akik alig lőtték le őket, máris összerogytak és megbetegedtek... Még mielőtt Lana bármit is mondott volna, ezekből levettem, hogy itt valami előre eltervezett disznóság történik. Az egyetlen ember, akivel közvetlen kapcsolatba kerültem, Darnell volt, de ő tudta, hogyan tartsa meg a kellő távolságot. Ő barikádozta el magát abban a kunyhóban, engem meg arra kényszerített, hogy

bedeszakázzam az ajtaját.

Megállt, hogy levegőt vegyen, aztán mindkettőjük szemébe nézett.

– Arra akarok kilyukadni, hogy szerintem én nem vagyok beteg. Különösen annak fényében, hogy milyen hamar megbetegedett körülöttem mindenki, aki megfertőződött.

– Azt látom, de... – kezdte Alec, ám a lány a szavába vágott.

– Még nem fejeztem be – mondta éles hangon. – Tudom, hogy óvatosnak kell lennetek. Talán mégis elkaptam a betegséget. Tudom, hogy egymáshoz értünk, de többször ne tegyük. Addig ne, amíg biztosak nem lehetünk abban, hogy jól vagyok. És mind a hármunknak új maszkokra van szükségünk, és megállás nélkül kezet és arcot kell mosnunk.

Marknak tetszett, hogy Trina kezdi átvenni az irányítást.

– Nekem ez jól hangzik.

– Abszolút – értett egyet vele Alec. – Viszont hol vannak a többiek? Lana, Misty és Varangy?

Trina ide-oda mutatott. – Mindenki behúzódott valahova, és távol tartja magát a többiektől. Csak a biztonság kedvéért, míg már nem történik többé új megbetegedés. Talán még egy-két napig.

Egy-két napig még ott ücsörögni? Ezt Mark a lehető legrosszabb ötletnek tartotta.

– Én begolyózok, ha ezt csináljuk még két napig. Találtunk a hajón egy zsebszámítógépet, egy térképpel, ami mutatja, hogy honnan jött ide az a Berg. Kapjunk fel valami ellátmányt, aztán húzzunk el innen oda. Talán okosabbak leszünk majd.

– Benne vagyok – bólogatott Alec. – El kell tűnnünk innen, minél messzebbre és minél hamarabb.

– Várjunk csak, mi lesz Darnell-lel? – kérdezte Mark. Bár tisztában volt vele, milyen választ fog kapni, jobban érezte magát már attól is, hogy egyáltalán feltette a kérdést. – Nem kéne eltemetnünk?

Trina és Alec szeme mindent elárult. Nem vállalhatták a kockázatát, hogy ennyire közel kerüljenek a holttestéhez.

– Vigyél bennünket Lanához meg a többiekhez – mondta Alec Trinának. – Aztán szedjük a sátorfánkat!

Miközben átkutatták a települést a barátaik után, Mark amiatt aggódott, hogyan tudja majd távol tartani magát azoktól, akik csatlakozni próbálnak majd hozzájuk. De fölösleges volt aggódni: a félelem mélyen gyökerezett a falubeliekben, és senki nem mert kilép otthona védőfalai közül. A település kísértetiesen csendes volt, de Mark érezte a hátát pásztázó tekinteteket a sikátorok között és az ösvényeken.

Ha jobban belegondolt, nem is találta ezt meglepőnek. A világ épp eléggé megbüntetett mindenkit – miért kockáztatnák azt, hogy még több bajt hoznak magukra, még hozzá önszántukból?

Mistyt és Varangyot egy rönkház második emeletén gyűjtötték be, valahol a falu peremén, a hullákkal teletömött Görbével szemközti részen. Trina nem tudta biztosan, merre lehet Lana. Végül úgy egyórányi keresgélés után bukkantak rá: a folyó partján szundikált a bokrok alatt. Elég ideges lett, hogy pont alvás közben találtak rá, de hát teljesen ki volt merülve. Mihelyt Mark és Alec feljutott a Bergre, és eltűnt a szemük elől, ő vette kezébe az irányítást. Karanténba zárta az embereket, egy helyre gyűjtette össze a holttesteket – állítása szerint mind kesztyűben és maszkban nyúltak hozzájuk –, és segített élelmet juttatni minden házikóba. A település egyetlen lakója sem tudta, mi történt pontosan, de Lana már kezdettől fogva óvatosságra intett mindenkit, hátha valamilyen fertőzőeshordozóval van dolguk.

– Én nem vagyok beteg – vont a végkövetkeztetést, miközben siettek vissza a faluba. – Minden nagyon gyorsan történt, és azok, akik utána betegedtek meg, már rég meghaltak. Szerintem ha elkaptam volna, már rég kijöttem volna rajtam a tünetek.

– Mennyire gyorsan? – firtatta Mark. – Milyen gyorsan mutatkoztak a tünetek?

– Darnell kivételével mindenki, aki elkapta, tizenkét órán belül halott volt. Felkeltek reggel, és délután 2-3-ra már mutatkoztak a tüneteik. Én tényleg azt hiszem, hogy aki ebben a pillanatban közülünk életben van és tünetmentes, az teljesen

tiszta.

Mark végignézett a kis csapaton. Varangy idegesen fészkelődött. Misty lesütött szemmel ácsorgott. Alec és Lana egymással szemben állt, és tekintetükkel néma párbeszédet folytattak egymással. Trina meg őt nézte. A pillantása mindent elárult – mindannyian túl fogják élni ezt is, ahogy eddig is mindent túléltek.

Egy órával később már újra a Kalyibában voltak, és teletömtek a hátizsákjukat annyi ennivalóval és készlettel, amennyit csak elbírtak. Csomagolás közben is tartották azonban egymástól a távolságot. Az óvatosság mostanra beléjük épült.

A csomagolás hevében Mark legalább háromszor mosott kezet.

Épp befejezték, és mindegyikük hátán ott púposodott már egy degeszre tömött hátizsák, amikor Misty felnyögött. Mark odafordult hozzá, hogy mélységes egyetértéséről biztosítsa – eszméletlenül nehezek lettek a csomagok –, de amikor megpillantotta a lány arcát, görcsbe rándult a gyomra.

Misty sápadt volt, és mindkét kezével az asztalra támaszkodott. Mark megdöbbent. Amikor legutóbb ránézett, a lány még teljesen rendben volt. De aztán a lába felmondta a szolgálatot, és fél térdre rogyott. Végigsimított az arcán, tétován, mint aki aggódik, vajon mit talál rajta.

– Fáj a fejem – suttogta erőtlenül.

TIZENHARMADIK FEJEZET

– Mindenki menjen ki! – üvöltötte el magát Lana. – Kifelé! Most!

Marknak elakadt a szava. Érezte, hogy minden porcikája tiltakozik a Lana által kiadott parancs ellen. Segíteni akart a barátjának.

– Menjetek ki! Utána majd beszélünk! – Lana nem hagyta magát. Ujjával az ajtó felé mutatott.

– Menjetek – mondta Misty gyenge hangon. – Csináljátok, amit mond!

Mark és Trina egymásra pillantott, de a lány nem tétozódott, már indult is kifelé, a nyomában Aleckel, majd Lanával.

Mark megfordult, hogy távozzon, de aztán észrevette, hogy Varangy nem mozdul.

– Hé... gyerünk, haver! Menjünk, és majd ott kint megbeszéljük. Misty, mondd meg neki, hogy jöjjön!

– Igaza van Marknak, Varangykám – mondta a lány. Lecsúsztotta a válláról a hátizsákját, aztán mellé telepedett a földre. Mark alig hitt a szemének: Misty a szeme láttára, gyakorlatilag egyik pillanatról a másikra szó szerint padlóra került. Annyira elgyengült, hogy már nem állt a lábán. – Menj csak ki, és hadd, hogy átgondoljam a dolgokat. Az is lehet, hogy csak valami furát ettem. – De Mark látta az arcán, hogy maga sem hisz ebben.

– Nem hagyhatunk folyton mindenkit – mondta Varangy dühödten tekintettel.

– Kit érdekel, mit csinálsz, ha végül úgyis meghalunk! – vágott vissza Misty. – És te mit tennél fordított helyzetben? Azt mondanád, menjek. Most menj! – mondta erőtlenül, mintha a beszéd az utolsó csepp energiáját is elszívta volna. Lerogyott a földre, és majdnem elterült.

– Gyere már! – hívta Mark. – Nem hagyjuk cserben. Csak kimegyünk, hogy megbeszéljük a helyzetet.

Varangy kitrappolt a Kalyibából, magában morogva.

– Ez az egész el van cseszve. Teljesen el van cseszve!

Mark Mistyre pillantott, de a lány a padlóra bámult, hosszú, mély lélegzeteket véve.

– Sajnálom... – csupán ennyit volt képes kinyögni. Aztán ment ő is a többiek után.

Úgy határoztak, hogy adnak neki egy órát. Aztán majd meglátják, mi történik. Hogy javul-e az állapota, vagy épp ellenkezőleg.

Vagy esetleg nem változik semmi.

Őrjítő hatvan perc volt. Mark képtelen volt nyugton maradni. Föl-alá járkált a Kalyiba körül aggodalmaskodva. A gondolat, hogy épp egy vírus furakodik be az ő szervezetébe... egyszerűen elviselhetetlen volt. És az is, hogy a Trináéba. Tudni akarta. Most. Annyira nyomasztóan nehezedett rá, hogy egy ideig meg is feledkezett arról, hogy Mistyben is lappangott már a vírus, és lehet, hogy hamarosan meghal.

– Szerintem újra kéne gondolnunk az itteni kilátásainkat – mondta Lana az óra vége felé. Misty állapota se nem javult, se nem rosszabbodott – még mindig ott hevert a földön, egyenletesen lélegezve. Meg se mozdult. Meg se szólalt.

– Ezt hogy érted? – kérdezte Mark. Örült, hogy valaki megtörte a csendet.

– Darnell és Misty esete azt példázza, hogy akármi legyen is ez, nem feltétlenül hat azonnal – szólalt meg most Alec. – Úgy látom, ki kell használnunk az időt. El kéne mennünk arra a helyre, amit a térkép mutat. Mégpedig minél hamarabb. Halkabban folytatta. – Sajnálom, de el kell mennünk innen, és hová máshová mehetnénk, ahol megtudhatjuk, mi ez az egész? Ezt a betegséget az okozta, ami a dobónyilakban volt, akármi is legyen. Meg kell tehát néznünk, honnan jöttek azok a dobónyilak. Talán van valami gyógyszer ellene, ki tudja?

Mindez kissé ridegen hangzott. Keményen. De Mark nem tudott nem egyetérteni vele. Már csak azért sem, mert világosan érezte, hogy le kell lépnie innen.

– Nem hagyhatjuk itt Mistyt – jelentette ki Trina. De szavaiból hiányzott a meggyőződés.

– Nincs más választásunk – válaszolta Alec.

Lana felállt a fal mellől, ahol eddig ült, és leseperte a nadrágját. – Nem kell magunkkal cipelnünk a büntudatot – mormolta. – Kérdezzük meg tőle! Megérdemli. És azt fogjuk csinálni, amit ő mond.

Mark felvont szemöldökkel pillantott végig a többiekre, akik a maguk részéről ugyanezt tették.

Lana ezt beleegyezésnek vette, és odament a Kalyiba nyitott ajtajához. Anélkül hogy belépett volna, kopogtatott az ajtókereten, és hangosan kérdezte.

– Misty? Mi van veled?

Mark épp belátott rá, ahol gubbasztott. Misty a hátán feküdt, de lassan feléjük fordította az arcát.

– Srácok, el kell mennetek – mondta erőtlenül. – Valami nagy baj van a fejemmel. Úgy érzem magam, mintha hemzsegnének benne a bogarak, és felfalnák az agyam. – Vett pár mély lélegzetet, mintha ennyi beszéd is teljesen elszívta volna az energiáit.

– De édesem, hát hogy hagyjunk téged magadra? – kérdezte Lana.

– Ne beszéltesd tovább. Csak menjetek el! – Újabb mély lélegzet. Mark látta a fájdalmat a szemében.

Lana odafordult a többiekhez.

– Misty azt mondta, hogy mennünk kell.

Mark tisztában volt azzal, hogy megedződtek, keményebbek lettek – muszáj volt. Különben nem tudták volna túlélni a napkitöréseket és a világot, amilyen azután lett. De ez volt az első alkalom, hogy a sorsára kellett hagyniuk valakit, aki még nagyon is életben volt. Akármennyire is Misty döntése volt ez, Mark úgy érezte, egész életében mardosni fogja a büntudat miatta.

Amikor Trinára pillantott, az elhatározása megszilárdult. De azért hagyta, hogy Alec vállalja a keményszívű fickó szerepét.

Az exkatona talpra állt, és a hátára csapta a hátizsákot.

– A legjobban úgy tudjuk megadni a tiszteletet Mistynek jelen pillanatban, ha elindulunk, és utánajárunk a dolgoknak, hátha megtudunk valamit, ami a segítségünkre lehet.

Mark bólintott és követte a férfit, szorosra húzva hátizsákja

szíjait.

Trina kicsit tétozázott, aztán odalépett az ajtóba, és szembefordult Mistyvel.

– Misty... – vágott bele, de nem jött ki a torkán több szó.

– Menj már! – kiáltott rá a lány olyan indulattal, hogy Trina hirtelen hátrahőkölt, és majdnem megbotlott. – Menj, mielőtt ezek a dolgok az agyamból rád ugranak, és megharapnak. Indulj már! – Felhúzta magát a könyökére támaszkodva, és olyan vadul kiabált rá, hogy Mark attól tartott, megsérült. Talán rájött, hogy ugyanaz a rettenet vár rá, amelyen szegény Darnell a szeme láttára ment keresztül.

– Jól van – mondta Trina szomorúan. – Jól van.

Varangy volt Misty legeslegjobb barátja – és most csak állt ott némán, és elfutották a szemét a könnyek. Mark és a többiek már indulni készültek, de a zömök fiú csak nem mozdult. Alec végül rákérdezett, hogy mi van.

– Én nem megyek sehova – felelte Varangy.

Mark rájött, hogy valójában erre is számított. Csöppet sem lepődött meg. Azt is tudta, hogy a fiú nem fogja megváltoztatni a döntését. Vagyis ők most két barátjuktól vesznek búcsút.

Alec elvitatkozott vele még egy ideig, ahogy Lana is. Trina nem próbálkozott, nyilvánvalóan ő is ugyanarra a következtetésre jutott, mint Mark. És pont ahogy Mark azt előre tudta, Varangyot nem lehetett eltéríteni elhatározásától.

– Ő az én legjobb barátom. Nem fogom magára hagyni.

– De ő azt akarja, hogy hagyd magára – győzködte Lana. – Nem akarja, hogy itt maradj, és kitedd magad annak a veszélynek, hogy esetleg meghalsz te is vele együtt. Ő azt szeretné, hogy te életben maradj.

– Nem fogom magára hagyni – ismételte Varangy, és jeges pillantást vetett Lanára. Misty nem mondott semmit – akár azért, mert nem hallotta, miről beszélnek, akár mert túl gyenge volt ahhoz, hogy megszólaljon.

– Remek – mondta Lana, nem is vesződve azzal, hogy palástolja ingerültségét. – Akkor majd utolérsz, ha mégis meggondolnád magad.

Mark most már tényleg csak azt akarta, hogy elinduljanak

végre. A helyzet kezdett elviselhetetlenné válni.

Még egyszer visszanézett Mistyre a küszöbről, mielőtt útra keltek volna. A lány magzatpózba összekucorodva hevert a földön, és egészen különös hangon beszélt – csak túl halkan ahhoz, hogy érteni is lehessen. Miután mind elindultak, Markban egyre inkább erősödött a meggyőződés, hogy a lány énekelt.

Megkattant, gondolta magában. Biztosan megkattant.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Alig haladtak pár kilométert, máris rájuk esteledett. És Mark ezt egyáltalán nem is bánta, hiszen kimerítették az őrült nap fáradoimai. Alec biztosan tudta, hogy nem juthatnak messze aznap, csak nem akart tovább maradni a faluban. Végre valamennyien eljöttek onnan, a sűrű erdőbe, a friss levegőre, ami segített kicsit csökkenteni a feszültséget, és az elmúlt pár óra érzelmi hullámválását.

Nem sokat beszéltek, míg felállították egyszerű táborhelyüket éjszakára, és elfogyasztották előrecsomagolt ételüket, amit még az asheville-i gyárakból hoztak. Lana ragaszkodott ahhoz, hogy megfelelő távolságra feküdjenek egymástól; Mark az oldalán hevert, pár lépésnyire Trinától, egymást bámulták, és legszívesebben összebújtak volna. Mark már legalább százszor visszafogta magát, hogy átcsússzon mellé. Tudta, hogy a lány úgysem hagyná. Nem nagyon szóltak egymáshoz, csak a tekintetükkel kapaszkodtak egymásba.

És Mark biztos volt benne, hogy a lány fejében ugyanazok a gondolatok járnak, mint az övében. Hogy miként esett szét a világuk újra. Hogyan veszítették el három barátjukat, akik túléltek az út borzalmait – amikor a lepusztított városból, amely egykor New York City volt, az Appalache-hegység lejtőire költöztek. És persze töprengett a víruson. Nem voltak örömteli gondolatok.

Alec egyikükre sem figyelt: teljesen elmerült a Bergről szerzett zsebszámítógép tanulmányozásában. Papírra ceruzával feliskiccelt magának egy nyers térképet arról, amit a készüléken találtak, de most meg akarta nézni, nem talál-e még valami hasznosat rajta. Elővette az iránytűjét, jegyzeteket készített. Lana ott ült mellette, és adta neki az ötleteket.

Mark érezte, hogy lassan már nem tudja nyitva tartani a szemét. Trina rámosolygott. Ő visszamosolygott rá. Szánalmas dolog, vagy sem, de legalább mosolyok voltak. Azonnal el is nyomta az álom. És akkor újra betörték a tudatába az emlékek.

Soha nem engedték, hogy feledjen.

Valaki a nyomukban van.

Még alig pár órája, hogy fölöttük a városban az történt. Marknak halvány fogalma sincs, mi történhetett, de gyanítja, hogy egy bombát robbantottak, vagy gázrobbanás volt. Mindenesetre valami olyasmi, ami nyomában tűz pusztít.

A hőség elviselhetetlen. Ahogy az ordítozás is. Trinával a metró alagútjában rohannak; elhagyatott elágazásokra bukkannak, egyre mélyebbre és mélyebbre hatolnak a labirintusban. De mindenütt emberekre találnak, és a legtöbben félőrültek a rettenettől.

Gonosz dolgok történnek körülöttük mindenütt – lopások, zaklatások és még rosszabbak.

Mintha csak sokat próbált bűnözők élték volna túl a katasztrófát a fejük fölött.

Trina talált egy doboz instant ételt, amit valaki hátrahagyott a káoszban. Most Mark cipeli magával a csomagot, időközben ugyanis mindketten átváltottak valamiféle ösztönös túlélő üzemmódba. Csakhogy nyilván mások is, és mintha mindenki, akire rohanás közben ránéznek, tisztában lenne azzal, hogy Marknál és Trinánál van valami értékes. És talán nem csak az élelemre gondolnak.

Akármennyit kanyarognak a föld alatti, fullasztóan forró, szennyes folyosókon, nem tudják lerázni magukról azt az embert, aki szorosan a nyomukban van. Nagy és gyors, és olyan, mintha az árnyékuk lenne. Mégis, valahányszor Mark hátranéz rá, mintha eltűnne a fal egy sötét mélyedésében, zugában.

Hosszú folyosón futnak most végig bokáig érő vízben, minden egyes lépéssel összefröcskölik magukat. Az egyetlen fényforrás Mark mobilja, és ő előre retteg a perctől, amikor lemerül. A gondolat, hogy itt lesznek majd egyedül a sötétben, és nem tudják, merre kéne továbbmenniük, rettegéssel tölti el. Trina hirtelen megtorpan, és megragadja Mark karját. Maga után húzza egy szinte láthatatlan nyílásba.

Egy kis szobába kerültek – valami régi raktárféleség lehet

akkorról, amikor még ezt a részt is használták, a régi metrós időkben.

– Kapcsold le! – suttogja hevesen a lány, amint beljebb rángatja őt a helyiségbe, és beáll mögé.

Mark kikapcsolja a telefont, és pontosan abba a mélysötétbe merülnek el hirtelen mindketten, amitől annyira tartott. Az első ösztön a pániké: visítani szeretne, vakon tapogatózva menekülni! De az örült rémület csak egy pillanatig tart. Csillapodik a légzése is, és minden porcikáját hála tölti el azért, hogy Trina kezének érintését érezheti a hátán.

– Kizárt, hogy annyira közel került hozzánk, hogy láthatott minket bejönni ide – suttogja a fülébe Trina hátulról.

– És nem is lopózhat ide észrevétlenül ebben a vízben. Csak várjuk ki az érkezését.

Mark bólint, de aztán eszébe jut, hogy a lány ezt nem láthatja.

– Rendben – súgja. – De ha valamilyen csoda folytán mégis ránk talál itt, én már nem futok sehova, elegendem van. Együtt valahogy csak le tudjuk győzni.

– Oké. Harcolni fogunk.

Trina megszorítja a karját, és teljesen hozzásimul. Bármily abszurdnak tűnhet is ilyesmit érezni ebben a pillanatban, ilyen körülmények között, Mark tetőtől talpig elpirul, egész teste beleborzong az érintésbe, bizsereg és libabőrös. Bárcsak tudná ez a lány, hogy mennyire bejön neki. És azon nyomban belemar a büntudat, hogy valahol nagyon mélyen legbelül még hálás is a tragikus fordulatnak, bármi legyen is az, mert egymáshoz láncolta őket.

A távolból most ritmikus tocsogás hangzik fel. Hamarosan újabb hangokra figyelnek fel, jól felismerhetően a vízben közeledő léptek zaja ez. A titkos szoba előtt húzódó kicsiny alagút felől érkezik. Egyenletes ritmusban, egyre hangosabban csapkodják a vizet a lépések, ahogy üldözőjük – csak ő lehet – mind közelebb kerül hozzájuk. Mark szorosan Trinához és a mögötte lévő falhoz simul, és azt kívánja, bárcsak a fal téglái közé olvadnának valahogy.

Fény villan Mark jobbján, mire a fiú önkéntelenül fölkiált

meglepetésében. Az egyre közelebbről hallatszó csobbanó léptek megállnak. Mark hunyorog – szeme már hozzászokott a sötéthez –, látni akarja, honnan jön a fény. A sugár ide-oda táncol végig a helyiségen, aztán megállapodik Mark szemében, és elvakítja. A fiú most lesüti a szemét. Egy elemlámpa lehet a fényforrás.

– Ki maga? – kérdezi Trina. Suttog ugyan, Mark idegességében mégis olyannak hallja a lány hangját, mintha hangosbemondón át harsogna.

Az elemlámpa fénye újra kószálni kezd a szobában, mintha csak valaki átkúszna egy lyukon, majd felállna. Mark alig tudja kivenni a részleteket, de sejtése szerint egy férfi lehet a látogató. Koszos, kócos hajú, toprongyos. Egy másik férfi jelenik meg a háta mögött, aztán megint egy újabb. Mind ugyanúgy festenek: mocskosak, kétségbeesettek és veszélyes kinézetűek. Mind a hárman.

– Szerintem itt mi kérdezünk – szólal meg az első idegen. – Mi már jóval előttetek itt voltunk, és nem nagyon szeretjük a látogatókat. Miért rohángálnak az emberek errefelé, mint a mérgezett egerek? Mi történt? Ti ketten pont nem az a fajta vagytok, akiknek mi nagyon örülnénk.

Mark halálra van rémülve. Még soha életében nem történt vele ilyesmi, még csak hasonló sem. Dadogva keresi a szavakat, mert úgy érzi, válaszolnia kell, de Trina megelőzi.

– Figyu, használják egy kicsit az agyukat! Biztos nem lennének itt mi sem, ha nem történt volna valami szörnyűség odafent. A városban.

Mark végre megtalálta elveszettnek hitt hangját. – Nem vették észre, milyen nagy a forróság? Szerintünk bomba robbant vagy gáz, valami ilyesmi.

A férfi megvonja a vállát:

– Marhára érdekel minket, mi? Engem csak az érdekel, mi lesz a következő kajám. És most az is lehet... hogy valami finomság is hullik az ölünkbe. Egy kis meglepi nekem és a fiúknak – mondja, és tetőtől talpig végigméri Trinát.

– Egy ujjal se merjen hozzáérni! – szól rá határozottan Mark, akiben a férfi szemében felvillanó mohóság láttán felébred a

nemrég még hiányzó bátorság. – Van egy kis kajánk, azt megkapják, ha békén hagynak minket.

– Nem adunk neki semmit a kajánkból! – csattan fel Trina.

Mark a lány felé fordul, és odasúgja neki:

– Még mindig jobb, mint ha átvágnák a torkunkat.

Egy kattanás. Majd még egy. Amikor Mark újra a férfiakra néz, ezüstsín pengék villannak fel előtte.

– Csak hogy tudjátok – szólal meg az egyik –, nemigen szoktunk üzletelni errefelé. Csak elveszük a kaját. Meg amit még akarunk.

Ezzel elindulnak előre, feléjük. Aztán hirtelen egy alak vetődik közéjük balról, a kinti folyosó felől.

Mark szinte lélegzetét visszafojtva nézi a gyorsan kibontakozó kaotikus jelenetet. Kavargó testek, hadonászó végtagok, félresöpört kések, zuhogó ökölcsapások, nyögések. Mintha valami superhős ugrott volna be közéjük, és szupergyorsaságával meg supererejével péppé verné a betolakodókat. Alig egy perc múlva már mindhárom csirkefogó a földön fekszik, összegömbölyödve, nyöszörögve, káromkodva kínjában és fájdalmában. Az elemlámpa elgurult a földön, és most egy nagydarab férfi bakancsát világítja meg.

Ő volt a nyomukban eddig.

– Majd később megköszönitek – szólal meg mély, recsegő hangon. – Alecnek hívnak. És azt hiszem, lényegesen nagyobb problémát kell megoldanunk, mint ez a három szerencsétlen.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Mark az oldalát gyötrő éles fájdalomra ébredt. Órák óta egy sziklán aludt, legalábbis úgy érezte. Nyögve hemperedett a hátára, és a fák ágai között a lassan világosodó eget nézte... és eszébe jutott az álom a múltjáról – olyan élesen, mintha csak valami film peregne előtte.

Azon a napon Alec megmentette az életüket, és azóta még hányszor! De Markot megnyugtatta a tudat, hogy ő maga is viszonzta a szívességet, nem is egyszer. Azóta a kettejük élete úgy kapcsolódott egymáshoz, mint szikla és föld a hegyen, amelyet épp megmásztak.

A többiek is felkeltek fél órán belül. Alec gyorsan összeütött nekik egy kis reggelit néhány tojásból, amit még a Kalyibából hozott. Hamarosan el kell menniük vadászni valamit; Mark örült, hogy nem kell szakértővé válnia, noha tisztességgel kivette a részét belőle. Még mindig viszonylag csendben ültek, kínosan ügyelve arra, nehogy egymáshoz vagy olyasmihez érjenek, amit más már megfogott. Mark eltűnődött. Szinte rosszul volt attól, hogy valakinek sikerült mindent lerombolnia épp akkor, amikor már majdnem kezdték magukat újra normális embereknek érezni.

– Készen állunk a gyaloglásra? – kérdezte Alec, amikor végeztek az evéssel.

– Ja – válaszolta Mark. Trina és Lana csak némán bólintott.

– Ez a kis gép igazi isten áldása nekünk – jelentette ki Alec.

– Ezzel a térképpel meg iránytűvel simán odatalálunk, biztos vagyok benne. És ki tudja, mire bukkanunk majd ott?

Útnak indultak: elnyelte őket a félig megégett fák és a frissen nőtt cserjék sűrűje.

Egész nap gyalogoltak, az egyik hegyről le, a másakra fel. Marknak folyamatosan azon járt az agya, vajon nem botlanak-e bele egy másik táborba vagy faluba – az a hír járta ugyanis, hogy az Appalache-hegységben több település is van. Ez volt az egyedül alkalmas hely a továbbélésre a gyilkos napsugarak, a

megemelkedett tengerszint, lerombolt városok és az elpusztított vegetáció világában. Mark csak abban bízott, hogy egy nap a dolgok visszatérnek majd a rendes kerékvágásba. Talán még az ő életében.

Épp egy patak partján pihentek délután, amikor Trina csettintve hívta fel a figyelmét. Amikor ránézett, a lány az erdő felé intett. Aztán felállt, és bejelentette, hogy szükségét kell végeznie. Miután eltűnt a rengetegben, Mark várt vagy két percet, aztán ugyanezzel a bejelentéssel elindult utána.

Körülbelül száz méterrel lejjebb találkoztak, egy hatalmas tölgyfa mellett. A levegő itt olyan friss volt, amilyennek már nagyon régóta nem érezték – mintha minden csupa zölddel és élettelle lenne teli.

– Mi a helyzet? – kérdezte Mark. Megálltak egymástól pár lépésre, tartva magukat az utasításokhoz még így is, mindenkitől távol.

– Elegem van abból, hogy így kell viselkednünk – válaszolta Trina. – Nézz ránk! Alig öleltük meg egymást azóta, hogy az a Berg rátámadt a falura. Mind a ketten egészségesnek nézünk ki, és úgy is érezzük magunkat, úgyhogy elég baromságnak tűnik ez a távolságtartás.

A lány szavaitól Mark megkönnyebbült. Bár tisztában volt azzal, hogy a körülmények nem is lehetnének rosszabbak, jóleső érzés volt hallania, hogy Trinának is hiányzik a közelség. Elmosolyodott, aztán azt mondta:

– Akkor hát... felejtsük el ezt az egész süket karanténos dumát! – De olyan nagyon bénán hangzott, ahogy kiejtette ezeket a szavakat.

– De azért tartsuk titokban Lana előtt, hogy elkerüljük a vérontást. – Trina odalépett hozzá, átölelte a derekát, és megcsókolta. – Ahogy mondtam, ez a játék amúgy is totál értelmetlen. Nincs semmilyen tünetünk, úgyhogy remélhetőleg tiszták vagyunk.

Mark akkor sem tudott volna válaszolni, ha akar. Lehajolt a lányhoz, és megcsókolta – és ezúttal sokkal tovább tartott a csók.

Kézenfogva ballagtak visszafelé, amíg közel nem értek a táborhelyükhöz. Azután szétváltak. Amilyen heves érzelmek kavargtak benne, Mark biztosra vette, hogy nem sokáig tudja megjátszani magát. De egyelőre nem akarta magára szabadítani se Lana, se Alec haragját.

– Úgy gondolom, holnaputánra odaérhetünk – jelentette be Alec, amint visszaértek. – Talán csak napnyugtára, de akkor is. Majd alszunk egyet, és kitaláljuk, mit csináljunk másnap.

– Jól hangzik – mondta Mark szórakozottan, miközben újra becsomagolta a holmiját. Még mindig úgy érezte magát, mintha lebegne; legalább egy ideig megszabadult ennek az egész szörnyű helyzetnek a súlyától.

– Akkor hát a kezünk járjon, ne a szánk! – jelentette ki Alec.

Mark nem igazán értette ezt a felszólítást, de vállat vont és Trinára pillantott. A lány szélesen mosolygott. Mark szívből remélte, hogy két társa aznap este igazán korán tér nyugovóra.

Nem volt könnyű legyőzniük a kísértést, hogy kézen fogva induljanak el a vén medve és Lana nyomában.

Akkor éjjel a táborhely sötét és csendes volt, leszámítva Alec horkolását és Trina Mark mellkasán meg-megrebbenő könnyed lélegzetvétélét. Megvárták, míg Alec és Lana kidől, aztán egymáshoz húzódtak és összebújtak.

Mark felnézett a fölöttük összehajtó lombokra, és az ágak között talált egy kis rést, ahol rájuk ragyogtak a csillagok.

Az édesanyja megtanította neki a csillagképek nevét, amikor még egészen kicsi volt, és ő továbbadta csillagászati tudományát kishúgának, Madisonnak. Leginkább a csillagképekhez kapcsolódó mesék ragadták meg, imádott erről beszélni. Különösképpen mostanság, hiszen igazi csodaszámba ment csillagos eget látni, ha valaki olyan hatalmas metropoliszban élt, mint New York. A vidéki kirándulások igazi ínycsínégnek számítottak. Órákat töltöttek azzal, hogy a fölöttük sziporkázó csillagokkal kapcsolatos mítoszokkal és legendákkal traktálták egymást.

Azonnal kiszúrta az Oriont, amelynek öve fényesebb volt, mint valaha. Orion. Ez volt Madison kedvenc csillaga, mert olyan gyorsan rá lehet találni, és olyan menő sztori

kapcsolódott hozzá – a vadász és a kardja, meg hű kutyái, amint mindannyian egy démoni Bikával küzdöttek. Mark minden egyes alkalommal kicsit megszépítette a történetet. Ettől a gondolattól gombóc formálódott a torkában. Könnybe lábadt a szeme. Annyira hiányzott neki Madison! Olyan nagyon. Sötétebbik énje el akarta felejteni őt, mert akkora fájdalmat okozott rá gondolni.

Az erdő felől roppanó faágak reccsenését hallotta.

Egy pillanat alatt a semmibe foszlott szét minden, a kishúgával kapcsolatos gondolata, és már fel is ült. Gyakorlatilag lelökte magáról a mellkasán pihegő Trinát, anélkül hogy tudná, mit cselekszik. A lány valamit motyogott, aztán a másik oldalára gördült, és már zuhant is vissza mély álmába, amikor Mark újabb reccsenést hallott.

Rátette a kezét a lány egyik vállára, amint négykézlábra állt, és tekintetével végigpásztázta a környéket. Még a hold és csillagfény sem volt elég ahhoz, hogy bármit is ki lehessen venni a fák sűrűjében. De a hallása nagymértékben kifinomult, amióta az elektromosság és a mesterséges fényforrások jobbra a múltba vesztek. Lenyugtatta magát, és koncentrált. Fülelt. Tudta, hogy akár szarvas is lehet, vagy mókus, sok minden. De nem a feltételezések miatt sikerült túlélnie immár egy éve a napperzselte világban.

Letörő ágak, roppanó gallyak zaja újból. Súlyos léptek. Határozottan emberi léptek.

Már épp kiáltani akart Alecért, amikor egy árnyék termett előtte, egy fa mögül előlépve. Egy gyufaszál sercent, láng lobbant, és Mark megpillantotta azt, aki az égő gyufát tartotta a kezében.

Varangy.

– Mi a...! – bukott ki Markból egy hatalmas megkönnyebbült sóhajjal. – Varangy. Húúú, ember, durván rám hoztad a frászt!

Varangy térdre esett előtte, és közelebb vitte arcához a kis lángot. Nyúzott volt, a szeme vizenyős, a tekintete űzött.

– Te... jól vagy? – kérdezte Mark abban reménykedve, hogy csupán a fáradság teszi, hogy ennyire rosszul néz ki a barátja.

– Nem, nem vagyok jól – felelte Varangy meg-megránduló

arccal, mint aki mindjárt elsírja magát. – Mark, egyáltalán nem vagyok jól. A koponyámban belül nyüzsög valami.

TIZENHATODIK FEJEZET

Mark felrázta Trinát, és valahogy talpra állította, magával húzta. Varangy határozottan úgy festett, mint aki beteg, és alig pár lépésnyire állt a táborhelyüktől. Semmit sem tudtak a betegségéről, de ettől csak még ijesztőbb volt minden. Trina láthatóan azt sem tudta, hol van, de Mark nem hagyta békén, hanem átvonszolta őt a tűzhelyükön még mindig füstölő parázs másik oldalára, távolabb Varangytól.

– Alec! – kiáltotta el magát. – Lana! Keljetek fel!

Mintha még mindig katonák volnának, pár másodpercen belül már mindketten talpon voltak. De egyikük sem vette meg észre látogatójukat.

Mark nem fecsérelte az időt magyarázatokra.

– Varangy. Örülök, hogy jöttél, hogy biztonságban vagy. De... rosszul érzed magad?

– Miért? – firtatta Varangy, még mindig térdre rogyva. Az arca csupán az árnyéka régi önmagának. – Miért hagytatok ott csak úgy, azok után, amiken keresztülmentünk?

Mark úgy érezte, megszakad a szíve. Erre a kérdésre nem létezett jó válasz.

– Én... Mi próbáltunk téged meggyőzni, hogy gyere velünk.

Varangy úgy viselkedett, mintha meg se hallotta volna.

– A koponyámban lények élőködnek. Segítségre van szükségem, hogy eltakarítsam őket onnan. Még mielőtt felfalják az agyam, és elkezdik felzabálni a szívem. – Aztán nyöszörögni kezdett, de olyan hangon, amely Markot inkább sebesült kutyára emlékeztette, mint emberre.

– Milyen tüneteid vannak? – tette fel a kérdést Lana. – És mi történt Mistyvel?

Mark figyelte, amint Varangy felemeli mindkét kezét, aztán a halántékára tapasztja. Még így is rémisztő látványt nyújtott, hogy csak a sziluettjét látta.

– Lények... vannak... a fejemben – ismételte lassan. Tudatosan. Haragosan. – Azt hittem, hogy az egész rohadt

világon legalább azok, akik több mint egy éve a barátaim, hajlandóak lesznek segíteni, hogy kipucoljam őket. – Talpra állt és elkezdett üvöltözni. – Vegyétek ki őket a fejemből!

– Nyugodj le, Varangy – mondta Alec, és a hangjában mindenki hallotta a fenyegetést.

Mark el akarta kerülni, hogy oda fajuljanak a dolgok, amit majd mindannyian megbánnak.

– Varangy, figyelj rám! Segítünk neked, ahogy tudunk. De muszáj abba hagynod az üvöltözést, és ülj le ide. Az, hogy ordítasz velünk, semmin nem segít.

Varangy nem válaszolt. Mozdulatlanságba dermedt. Mark úgy látta, mindkét keze ökölbe szorult.

– Varangy? Muszáj leülnöd. Utána pedig mesélj el mindent, hogy mi történt, amióta eljöttünk a faluból.

A fiú nem mozdult.

– Na, gyerünk már! – ösztökölte Mark. – Segíteni akarunk neked. Csak ülj le és relaxálj.

Pár pillanat után Varangy engedelmesen a földre rogyott, mint egy rongycsomó. Úgy terült el a földön, mint akit lelőttek. Aztán elkezdett rángatózni fektében, jobbra-balra, jobbra-balra, és közben furcsán nyögdécselt.

Mark vett egy nagy levegőt, és kezdte úgy érezni, hogy ismét urai a helyzetnek. Hirtelen tudatára ébredt, milyen szorosan egymás mellett állnak Trinával, de a jelek szerint erre még sem Alec, sem Lana nem figyelt fel. Pár lépésnyivel előrébb ment, egészen a tűzhelyig, aztán leült.

– Szegény nyomorult gyerek – hallotta, amint Alec a háta mögött mormolja, szerencsére elég halkán ahhoz, hogy Varangy ne hallja meg. Az öregnek néha ami a szívéen volt, az a száján.

És még nagyobb szerencsájükre Lana gondoskodó ösztönei felülkerekedtek, és a nő átvette a beszélgetés irányítását.

– Rendben – vágott bele. – Varangy. Úgy tűnik, nagy fájdalmaid vannak. Igazán sajnálom. De ha segíteni akarunk neked, tudnunk kell pár dolgot. Elég jól vagy ahhoz, hogy beszélj ezekről?

Varangy továbbra is himbálta magát jobbra-balra, és halkán nyögdécselt. De azért válaszolt.

– Megteszem, amit tudok, srácok. De azt nem tudom, hogy ezek az izék a fejemben meddig engedik még, úgyhogy jobb lesz, ha igyekeztek.

– Jól van – felelte Lana. – Nos, akkor kezdjük attól a perctől, hogy ott hagytunk a faluban. Mit csináltál?

– Ott ültem az ajtóban és beszéltem Mistyhez – válaszolta Varangy fáradt hangon. – Mi mást csinálhattam volna? Ő a legjobb barátom – a legeslegjobb barátom a világon. A többi meg nem érdekel. Hogyan tudná bárki is otthagyni a legjobb barátját?

– Így igaz. Megértelek. És örülök, hogy valaki ott maradt mellette.

– Szüksége volt rám. Tudom, mert amikor nagyon rosszul lett, bementem hozzá, és a karomban tartottam. Magamhoz öleltem, és megcsókoltam a homlokát. Mint egy kisbabának. Mint az én babámnak. Életemben nem voltam olyan boldog, mint amikor őt foghattam, és végignéztem, amint a karom közt hal meg.

Mark fészkelődni kezdett ültében. Rosszul érezte magát Varangy szavaitól. Erősen bízott abban, hogy Lana ki tud hámozni ebből az egészből valamit, ami a hasznukra lehet, hogy rájöjjenek, mivel is állnak szemben.

– Hogy halt meg? – kérdezte Lana. – Neki is nagy fájdalmai voltak, mint Darnellnek?

– Igen. Igen, Lana. Nagy fájdalmai voltak. Csak sikított és sikított, míg azok az izék kijöttek a fejéből, és átmásztak az enyémbe. Utána véget vetettünk a szenvedéseinek.

Mintha az erdőre is halálos csend borult volna, amint elhangzottak ezek az utolsó szavak. Mark lélegzete belefagyott a tüdejébe. Érezte, hogy Alec már mozdulna a háta mögött, de Lana lepisszegte.

– Vetettünk? – ismételte meg. – Kikről beszélsz, Varangy? És mi az, hogy azok az izék átmásztak a te fejedbe?

Barátjuk a fejére szorította a kezét, és kiabálni kezdett:

– Hogy lehetsz ilyen ostoba? Hányszor mondtam még el neked? Mi vetettünk véget a szenvedéseinek! Én és azok a dolgok a fejemben! Én nem tudom, hogy mik azok az izék!

Hallod? Én... nem... tudom... hogy micsodák! Te ostoba... ostoba kölyök!

Jajveszékelni kezdett, egészen túlvilági hangon, metszően és fülsértő hangossággal. Mark talpra ugrott, és hátrébb húzódott tőle. Mintha még a fák is beleremegtek volna a Varangyból kirobbanó éles jajongásba, és egymérföldes körzetben minden élőlény menedékbe húzódott volna. Semmi más nem létezett abban a pillanatban, csak az a fülsiketítő, szörnyű hang.

– Varangy! – ordított rá Lana, de a hangja beleveszett a metsző sikolyba.

Varangy előre-hátra ingatta a fejét két rászorított keze között, és nem hagyta abba a jajveszékelést. Mark a barátaira nézett, még ha nem is igazán láthatta az arcukat – fogalma sem volt, mit lehetne most tenni, és Lana sem tudta, ez elég nyilvánvaló volt.

– Elég volt ebből! – épp hogy ki tudta venni Alec szavait, amint a férfi előjött a háta mögül, és elsietett mellette, majdnem fellökve őt. Mark elvesztette az egyensúlyát, de aztán sikerült talpon maradnia. Azon járt az agya, vajon mit forgathat a fejében a volt katona.

Alec egyenesen Varangyhoz lépett, megragadta őt a pólójánál fogva, és talpra rángatta, majd maga után vonszolta őt az erdőbe. Az üvöltés nem akart abbamaradni, csak még metszőbb lett, még erősebb. Csak egy-egy pillanatra hallgatott el, hogy levegőt vegyen, vagy megpróbáljon kitörni a katona szorításából. Hamarosan elnyelték őket a rengeteg árnyai. De Mark még hallotta, amint Varangy teste a talajhoz súrlódik. Amint messzebb kerültek tőlük, egyre halkabban hallatszott a sikítózása.

– Mire készül ez az ember? – kérdezte Lana feszülten.

– Alec! – üvöltött a férfi után Mark. – Alec!

Nem érkezett válasz. Csak a jajongó, üvöltő Varangy hallatszott távolról. Aztán egyszer csak már ő sem. Hirtelen elnémult, mintha Alec bevágta volna egy hangszigetelt szobába, és rácsapta volna az ajtót.

– Mi a... – suttogta Trina Mark mögül.

Hamarosan léptek hangzottak fel az erdőben. Határozott

léptek, amelyek felénk tartottak. Egy pillanatra Mark bepánikolt. Arra gondolt, hogy Varangy valahogyan elszabadult, és bántotta Alecet; és most, mint egy dühöngő őrült, siet vissza hozzájuk, hogy végezzen a többiekkel is. Vérszomjasan.

De aztán Alec alakja bukkant elő a sötéten álldogáló fák sűrűjéből. Arca árnyékba borult. Mark csak a lelki szemeivel látta azt a bánatot, amely rányomta bélyegét a vonásaira.

– Nem kockáztathattam, hogy valami őrültséget csináljon – mondta a férfi gyanúsan megbicsakló hangon. – Nem tehettem. Nem, ha ez egy vírus miatt történt. Nekem... nekem most meg kell mosdanom a patakban.

Hosszasan nézegette előrenyújtott kezét. Aztán elindult a közeli patak felé. Mark mintha valami szipogást hallott volna, mielőtt elnyelte volna újra a rengeteg.

TIZENHETEDIK FEJEZET

És mindezek után le kellett feküdniük aludni. A hajnal még mindig messze volt.

Senki sem szólalt meg, miután Alec megtette azt... akármilyen legyen az... Varanggyal. Mark teljesen összezavarodott, és úgy érezte, menten felrobban, ha nem tud beszélgetni arról, ami az elmúlt fél órában történt. De Trina elfordult tőle, amikor ő szembefordult vele. A földre rogyott, és összekucorodva a fejére húzta a paplant, sikertelenül próbálta elnyomni a szipogását. Marknak majd megszakadt a szíve – már jó pár könnymentes hónap volt mögöttük, és most kezdődik előlről az egész!

Trina igazi rejtély volt számára. A lány kezdettől fogva erősebb, keményebb, bátrabb volt, mint ő valaha. Eleinte zavarba jött ettől, és szégyellte is magát, de aztán sikerült túltennie magát rajta, hiszen annyira szerette. Ráadásul Trina sosem leplezte az érzéseit, és nem félt attól sem, hogy egy jó kis sírással kiengedje magából a feszültséget.

Lana csendesen tett-vett, majd leheveredett a táborhelyük szélén az egyik fa mellé. Mark maga is megpróbálta valamilyen kényelmes testhelyzetbe fészkelni magát, de sehogy sem tudott elaludni. Végre Alec visszatért. Senkinek nem szólt semmit. Lassan visszaszüremlettek Mark tudatába az alvó erdő hangjai: a bogarak neszezése, a fák törzse között motoszkáló szellő rebbenése. Ám gondolatai még mindig vad körtáncot jártak az agyában.

Mi történt az előbb? Mit csinált Alec Varanggyal? Létezik hogy azt, amire ő gondol? Vajon fájt neki? Hogy a fenébe fajulhattak idáig a dolgok?

Miután kiütötte a fáradtság, legalább abban a kis kegyelemben részesülhetett, hogy nem álmodott semmit.

– Azt hiszem, ezzel a dobónyilas vírussal – szólalt meg Lana másnap reggel, miközben némán ültek a tűzhely körül, mint a zombik, és merev tekintettel bámulták a pattogó tüzet – valami nincs rendben.

Meglehetősen különös megjegyzés volt. Mark felpillantott a nőre. Az előbb még ő is a lángokba merült tekintettel pörgette végig magában újra meg újra az előző éjszaka eseményeit, de az asszony szavai hirtelen visszarántották a jelenbe.

Alec azonnal hangot is adott annak, amit erről gondolt.

– Szerintem meg a legtöbb vírussal van valami gond.

Lana dühös pillantást vetett rá.

– Ugyan már! Tudod, hogy értem. Hát ti nem látjátok?

– Mit lássunk? – kérdezte Mark.

– Hogy különféleképpen hat az emberekre? – kérdezte Trina.

– Pontosan – válaszolta Lana, büszkén mutatva rá az ujjával.

– Azok, akiket eltaláltak a nyilak, órákon belül meghaltak. Aztán Darnell meg azok, akik segítettek a lenyilazottaknak, csak pár nap múlva haltak meg. Náluk az volt a legfőbb tünet, hogy erős nyomást éreztek a koponyájukban, és úgy viselkedtek, mintha valami satuba szorította volna valaki a fejüket. És akkor ott van Misty, akin napokig semmi sem látszott.

Mark nagyon is jól emlékezett arra, milyen állapotban hagyták ott.

– Ja – dünnyögte magában. – Énekelgetett, amikor utoljára láttuk. Miközben összekucorodva feküdt a padlón. És a fejét fájlalta.

– De vele azért valami más volt – hívta fel a figyelmüket Lana. – Ti nem voltatok ott, amikor Darnell megbetegedett. Ő nem halt meg olyan hamar, mint a többiek, de már nagyon hamar elkezdett egészen furcsán viselkedni. Misty viszont mintha rendben lett volna, amíg el nem kezdett fájni a feje. De valami nagyon nem stimmelt itt fenn, egyikőjüknél sem. – Megkocogtatta a halántékát párszor.

– És mindannyian láttuk az este Varangyot – fűzte hozzá Alec. – Ki tudja, ő mikor kapta el? Vajon benne is régóta ott lapult, akárcsak Mistyben, vagy akkor kapta el tőle, amikor a karjai között tartotta, amikor haldokolt? Nem tudom, de tény, hogy teljesen megkergült, mintha kergemarha-kór tört volna ki rajta.

– Kicsit több tiszteletet! – csattant fel Trina.

Mark arra számított, hogy Alec visszavág, vagy megvédi

magát, de a férfi meghunyászkodott a rendreutasítás nyomán.

– Nagyon sajnálom, Trina. Tényleg. De Lanával csak a helyzetünket próbáljuk elemezni, amennyire csak tudjuk. Rá akarunk jönni dolgokra. És Varangy nem volt az eszénél tegnap este, az teljesen nyilvánvaló.

Trina nem hagyta magát.

– Ezért hát megölted.

– Ez így nem tisztességes – jegyezte meg Alec hűvösen. – Ha Misty olyan röviddel a tünetei megjelenése után meghalt, joggal mondhatjuk, hogy Varangyra is ugyanez a sors várt. És ő fenyegetést jelentett mindannyiunk számára, ugyanakkor a barátunk volt. Könyörületes voltam hozzá azzal, hogy ezt tettem, és remélhetőleg a saját életünket is meghosszabbítottam néhány nappal.

– Hacsak nem kaptál el tőle valamit – jegyezte meg Lana színtelen hangon.

– Óvatos voltam. És rögtön utána tisztára sikáltam a kezem.

– Ennek semmi értelme szerintem – mondta Mark Minden másodperccel egyre mélyebbre és mélyebbre süllyedt a letargiába. – Talán már mindannyian elkaptuk, csak az immunrendszerünk erősebb, és tovább tart, míg kitör rajtunk.

Alec feltérdelt.

– De eltértünk attól, amire Lana felhívta a figyelmünket. Valami nem stimmel ezzel a vírussal. Nem kiszámítható. Nem vagyok tudós, de lehetséges, hogy mutálódik vagy valami hasonló? Hogy megváltozik, amint egyik személyről átkerül egy másikra?

Lana bólintott.

– Mutálódik, alkalmazkodik, megerősödik – ki tudja? De valami biztosan történik vele. És ahogy terjed, úgy tűnik, egyre hosszabb ideig tart, míg megöli áldozatát, ami – ellentétben azzal, amit feltételezhetnénk – valójában azt jelenti, hogy egyre hatékonyabban terjed. Ti Markkal nem voltatok ott, így nem láthattátok, de az első áldozatok nagyon hamar meghaltak. Egyáltalán nem úgy, mint Misty. Egy-két óráig véres és brutális és borzalmas volt, de aztán vége lett. Az áldozatok rángatóztak és véreztek, vagyis még jobban elősegítették a vírusok

átköltözését az új emberi gazdatestbe.

Mark örült, hogy kimaradt mindebből. De ha arra gondolt, miken ment keresztül Darnell a szeme előtt, azok igazából szerencsések voltak, hogy ilyen gyorsan végzett velük a betegség. Túlontúl tisztán emlékezett arra a hangra is, amikor a fiú ütemesen verte a fejét az ajtó belsejéhez.

– Valamit csinál a fejükkel – mormolta maga elé Trina.

Mindenki rápillantott. A lány valami evidens, ám életbevágó fontosságú dologra tapintott rá.

– Biztos, hogy a fejükkel kapcsolatos – szúrta közbe Mark.

– Mindegyiküknek rettentően fáj a feje. És betegek lettek. Darnell hallucinált, teljesen megőrült. Aztán Misty. És Varangy.

Trina felvetett egy új kérdést.

– Talán különböző cuccokkal nyilazták le az embereket. Honnan tudhatnánk, hogy egyformán kezdődött mindenkinél?

Mark megrázta a fejét.

– Átnéztem a Bergen lévő ládákat. Mindegyiken ugyanazt az azonosító számot láttam.

Alec felállt.

– Nos, ha mutálódik, és ha bármelyikünk is elkapta volna, reménykedjünk abban, hogy még van egy-két hetünk, míg tiszta a fejünk, és meg nem tébolyodunk. Gyerünk, induljunk! Mozgás!

– Remek – mormogta Trina, és talpra állt.

Pár perccel később már újra elindultak.

Valamikor a délután közepén egy másik település tűnt fel a szemük előtt. Az ösvényről letérve Alec kiterítette hevenyészett térképét, de Mark a fák között hatalmas faépítményeket pillantott meg. Egészen felderült a gondolattól, hogy újra láthat embereket, még hozzá sokat.

– Menjünk oda? – kérdezte Lana.

Alec alaposan megrágta a választ: mérlegelte az ötlet előnyeit és hátrányait.

– Hmm. Nem tudom. Ami engem illet, legszívesebben továbbmennék, követném a térképünket. Semmit sem tudunk ezekről az emberekről.

– Lehet, hogy mégis oda kéne mennünk – érvelt Mark. – Talán tudnak valamit a bunkerről, a főhadiszállásról, központról, akárhogy is hívják azt a helyet, ahonnan ránk küldték a Berget.

Alec fontolóra vette a javaslatát.

– Szerintem is meg kéne néznünk, mi van ott – szólalt meg Trina. – Ha mást nem, legalább figyelmeztethetjük őket, hogy mi történt velünk.

– Rendben – adta be a derekát Alec. – Egy óra.

Amint közeledtek az első épületek – kisebb zsúpfedeles, rönkökből tákolt kunyhók – felé, a szél iránya megfordult, és mellbe vágta őket a szag. Ugyanaz, amely Markot és Alecet, amikor a Berg levadászása után saját településük felé tartottak. A rothadó hús bűze.

– Úhh! – kiáltott fel Alec. – Ennyi volt. Hátra arc! Azonnal! Rögvest világossá is vált számukra, hol a bűz forrása.

Lejjebb az ösvényen holttestek heverték egymáson, halomba rakva. A halottak felől egy kislány közeledett feléjük. Öt vagy hatéves lehetett; a haja gubancos, a ruhája mocskos.

– Hé, srácok! – Mark fejével intett a többieknek a kislány felé. Az pár méterre tőlük megállt. Szomorú arca piszkos volt. Nem szólalt meg, csak bámult rájuk üres tekintettel. A levegő a rothadás bűzétől súlyosan ült meg körülöttük.

– Hahó! – szólította meg Trina. – Jól vagy, kicsi? Hol vannak a szüleid? Hol vannak a többiek a faludból? Meg...? – Nem volt szükség arra, hogy befejezze ezt a kérdést: az egymásra halmozott holttestek látványa önmagáért beszélt.

A kislány halkán felelt, és ujjával az erdő felé mutatott. Mark és a többiek mögé.

– Befutottak az erdőbe. Mindenki elfutott.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Volt valami a gyermek szavaiban, amitől Markot kirázta a hideg. Nem bírta megállni, hogy hátra ne nézzen, arra, amerre a kislány meredt. Semmi sem volt ott: csak a fák, a bozótos és a lombok közt a földön a napfény foltjai.

Visszafordult a kislány felé. Trina odament hozzá, Alec pedig természetesen azonnal tiltakozott.

– Nem teheted ezt – mondta a férfi, de a szigorú rendreutasítással most semmire sem ment. Egy dolog magukra hagyni a felnőtteket, akik képesek megvédeni magukat. Meg lehet szabadítani egy kamaszt – egy majdnem felnőttet – a szenvedéseitől, ahogy azt Alec tette Varanggyal. De hát ez egy gyermek volt, és az teljesen más eset. – Legalább ne érj hozzá! Mindannyiunk jól felfogott érdekében.

A kislány összerezzen, és hátrébb húzódott, amikor Trina odaért hozzá.

– Nincs semmi baj – mondta Trina megnyugtatóan. A gyermek megállt. Trina fél térdre ereszkedett hozzá, úgy folytatta:

– Nem bántunk, ígérem. Mi egy ugyanolyan faluból jöttünk, mint amilyen a tiéd itt, és ott rengeteg gyerek volt. Neked vannak itt barátaid?

A lány bólintott, aztán mintha eszébe jutott volna valami. Szomorúan megrázta a fejét.

– Ők is elmentek már?

Újabb bólintás.

Trina visszapillantott Markra. Szeméből csak úgy sütött a fájdalom. A következő pillanatban azonban már újra az apróságnak szentelte a figyelmét.

– Mi a neved? – kérdezte. – Én Trina vagyok. Meg tudod mondani, hogy hívnak?

A kislány hosszú hallgatás után válaszolt:

– Deedee.

– Deedee, húha! Imádnivaló név. Tényleg nagyon aranyos!

– A bátyámat pedig Rickynek hívják.

Olyan gyerekes dolognak tűnt ez. Mark egyszer csak azon kapta magát, hogy Madisonnal kapcsolatos gondolatok tolakodnak előre az agyában. Megsajdult a szíve. Bárcsak az ő kishúga lenne ez a kislány! És mint eddig mindig, megint megtett mindent, hogy távol tartsa elméjétől a sötét gondolatokat – például, hogy mi történhetett a húgával, amikor lesújtottak a földre a gyilkos, perzselő napsugarak.

– Hol van Ricky? – firtatta Trina.

Deedee vállat vont.

– Nem tudom. Elment a többiekkel, az erdőbe.

– Anyukáddal és apukáddal?

A kislány megrázta a fejét.

– Nem. Az égből jövő nyilak eltalálták őket. Csúnya volt, ahogy meghaltak. – Nem tudta már visszatartani a könnyeit, mindkét arca maszatos lett a sírástól.

– Annyira sajnálom, kicsi szívem! – mondta Trina őszinte részvétellel. Mark biztosan érezte, hogy soha életében nem szerette még ennyire ezt a lányt, mint most. – Pár barátunkat ugyanazok az emberek... bántották. Ahogy mondtad, csúnyán lett végük. Annyira, de annyira sajnálom!

Deedee sírt, és közben előre-hátra himbálózott a sarkán; ez a mozdulat Madisonra emlékeztette Markot.

– Minden rendben lesz – vigasztalgatta a kislányt Trina olyan aranyosan, hogy Mark úgy érezte, nem bírja már sokáig, és kicsordul a szívéből a szeretet, amit iránta érzett.

– Tudom, hogy nem a te hibád. A rossz emberek voltak azok. Akik olyan fura zöld ruhába öltöztek.

Mark maga elé képzelte azt a napot, ahogy néznek fölfelé az égre, a Bergről lövöldöző emberekre. Ki tudja, hány Berget küldtek ki, hány ilyen jármű repkedett a ki tudja mivel feltöltött nyílpuskákkal a fedélzetén? És mégis miért? Miért?

Trina kitartóan próbálta tovább kérdezgetni a gyereket, amilyen gyengéden csak tudta. – Miért mentek el a többiek? És te miért nem mentél el velük?

Deedee felemelte a jobb karját, ökölbe szorított kézzel. Felhúzta az ingujját. Fent, a válla mellett egy már

gyógyulófélben lévő, kör alakú sebhelyet pillantottak meg. Nem úgy festett, mintha valaki ellátta volna. A kislány némán tartotta eléjük a karját, hagyta, hogy mindenki szemügyre vehesse.

Mark felszisszent meglepetésében.

– Ez úgy néz ki, mintha eltalálta volna egy nyíl!

– Jaj, nagyon sajnálom, hogy bibis lett a karod – duruzsolta Trina, majd vetett egy villámló pillantást Markra. – De... nem tudod, miért mentek el mind? Hova mentek? És te miért nem mentél velük?

A kislány újra előhúzta a karját, és némán a sebhelyre mutatott. Mark jelentőségteljes pillantást váltott Aleckel és Lanával; biztos volt abban, hogy bennük is ugyanaz a kérdés fogalmazódott meg. Miért nem betegedett meg ez a gyerek, ha egyszer eltalálták?

– Tényleg nagyon sajnálom, hogy bántottak téged – folytatta Trina. – Mindenesetre roppant szerencsés lány vagy, tudod-e? Most már nem akarsz több kérdésre válaszolni? Semmi baj, ha nem akarsz.

Deedee fájdalmasan feljajdult, és újra rámutatott a sebhelyre.

– Ezért! Ezért hagytak itt engem! Rossz emberek, ugyanolyan rosszak, mint a zöld emberek!

– Nagyon sajnálom, szívem.

Mark már nem bírta többé magában tartani.

– Megmondom, hogyan történt. Biztos azt hitték, hogy megbetegedett, és magára hagyták. – Ám ezek a szavak nagyon rosszul hangzottak. Hogyan képes bárki is ilyet tenni? Egy kisgyerekkel?

– Így történt? – kérdezte Trina a kislányt. – Azért hagytak itt téged, mert azt hitték, te is beteg leszel? Mint a többiek?

Deedee bólintott, és friss könnyek peregtek le az arcán.

Trina felállt és szembefordult Aleckel.

A katona felemelte a kezét.

– Állj! Ne is kezdj bele! Lehet, hogy úgy nézek ki, mint akit valami gonosz szörnyeteg felzabált, aztán kiköpött magából, de nekem sincs kőből a szívem. Magunkkal visszük a kislányt.

Trina bólintott, és aznap először elmosolyodott.

– Valószínűleg tényleg fertőzött – hívta fel a figyelmüket Lana. – Csak nála hosszabb a lappangási idő.

– Valószínűleg mindannyian fertőzöttek vagyunk – morogta Alec, miközben indulásra készen megigazgatta hátizsákja szíjait.

– Majd óvatosak leszünk vele – jelentette ki Trina. – Csak arra kell figyelnünk, hogy tartsuk tisztán a kezünket, és ne nyúljunk az orrunkhoz vagy a szánkhoz. Lehetőleg mindig viseljünk maszkot. De az biztos, hogy én egyetlen pillanatra sem fogom magára hagyni ezt a kicsi drágaságot, amíg csak... – Mark örült, hogy a lány nem fejezte be a mondatot.

– Na, itt egy újabb éhes száj – jegyezte meg Alec. – Bár, gondolom, nem eszik túl sokat – tette hozzá mosolyogva, hogy lássák, csak viccelt. Ami egyébként nem fordult elő túl gyakran. – Igazából nagyon jó lenne egy kicsit körülnézni itt, és mindent feltúrni, hátha találunk valami kaját vagy bármi használható cuccot. Viszont akármi is végzett ezekkel az emberekkel, az szépen tanyát vert a mocsokban, tele lehet vele minden itt... Úgyhogy húzzunk el innen minél gyorsabban!

Trina intett Deedee-nek, hogy induljon, és a kislány nem is tiltakozott. Alec visszavezette őket az ösvényre, amerről jöttek, az útvonalra, amelyet olyan gondosan kitalált maguknak. Menet közben Mark próbált nem gondolni arra, hogy pontosan abba az irányba haladnak, amerre az előbb Deedee mutatott.

Órákon át gyalogoltak, és nem botlottak bele senkibe – se élőbe, se holtba –, és Mark már csaknem megfeledkezett azokról az emberekről, akik magára hagyták Deedee-t. A kislány mindvégig csendben volt, nem panaszkodott fáradtságra, pedig gyors tempóban haladtak, hol fel, hol le, nehéz, sziklás terepen. Trina mellette gyalogolt maszkkal az arcán.

Deedee mohón felhabzsolta a vacsoráját – ki tudja, mióta nem jutott tisztességes ételhez? Aztán újra felkerekedtek, és gyalogoltak még vagy két órát, mielőtt tábort ütöttek volna. Alec bejelentette, hogy számításai szerint már csak egy egész

napos gyaloglás vár rájuk.

Mark a lányokat figyelte, Trinát, hogy milyen odaadóan viselte gondját a kicsinek: fekhelyet készített neki, segített neki megmosakodni a patakban, és amint az erdővel borított völgyre szállt a sötétség, esti mesét mondott neki. Miközben nézte őket, abban reménykedett, hogy egyszer majd újra szép lesz az élet és biztonságos. Talán véget érnek egyszer a rémület napjai, és majd az unalom lesz a legfőbb ellenségük. És akkor egy ilyen kislány, mint Deedee vidáman rohangálhat majd, és nevethet, mert ez a gyerekek dolga.

Trina és a kislány mellé telepedett le. Miközben a múlton mélázott, magával ragadta az álom, és olyan nyomasztó emlékeket hozott fel belőle a felszínre, amelyek egy pillanat alatt kioltották iménti örült reményeit.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Tíz percbe se telik, de Mark már tudja, hogy Alec az az ember, akinek a közelében akar maradni mindaddig, míg vissza nem térnek épen és egészségesen otthonukba. Alig fél perc alatt lefegyverezte és kiiktatta a három férfit, ráadásul még katona is volt korábban, aki nem lacafacázik, hanem azonnal átveszi az irányítást, és megmondja a tutit.

– Olykor érdemes hinni a pletykáknak és a híreszteléseknek – mondja Alec, miközben caplatnak keresztül a folyosót ellepő vízen, kilépve a raktárhelyiségből, ahova a fegyveres rablók szorították be őket. – A legtöbbször csak valami pihent agyú tökfő próbálja fűzni a hölgyeket ilyen dumákkal. De amikor majdnem minden pletyka ugyanarról szól, jobb odafigyelni rá. Most biztos azon kattog az agyatok, hogy mi a fenét hordok itt össze.

Mark Trinára pillant – de alig látja a lány arcát az Alec kezében lévő elemlámpa homályos fényénél. A tekintete viszont azt kérdezi: ki ez a fickó? Kezében a korábban talált élelmiszeresdoboz. Úgy szorítja magához, mint a kedvenc plüssállatát, amelyhez senki sem nyúlhat hozzá. Mert nem engedi meg. Még nem.

– Ja, azon kattog az agyunk – feleli végül Mark.

Alec megtorpan, és olyan gyorsan pördül körbe, mint egy kígyó, mielőtt lecsapna áldozatára. Mark először arra gondol, hogy rosszul jött ki a válasza, esetleg gúnyosan hangzott, és a fickó most érte el tűrőképessége határait. Ehelyett azonban az öreg csak intőn felemeli az egyik ujját.

– Egy óránk van – maximum! –, hogy kikeveredjünk ebből a patkánylabirintusból. Halljátok? Egy óra! – Ezzel újra hátat fordít nekik, és caplat tovább előre.

– Várjon csak, mi van? Miért? – kérdezi Mark kicsit zihálva, amint megpróbálja tartani vele a gyorsított tempót. – Miért mondja ezt? Gondolja, hogy jó ötlet most felmenni oda, ahol... hát, nem tudom.

– Napkitörés.

Úgy ejtette ki ezt a szót, mint ami nem szorul további magyarázatra. Mintha a többiek számára ezzel egy csapásra világossá vált volna, mi jár a fejében.

– Napkitörés? – ismételte meg Trina. – Maga szerint az történt fent?

– Egészen biztos vagyok benne, édes hölgyem. Egészen biztos.

Mark rossz érzései most hirtelen még nyomasztóbbak lettek e hír hallatán. Ha nem helyi incidensről van szó, hanem olyan globális katasztrófáról, mint egy napkitörés, akkor búcsút inthet még a halvány reménynek is, hogy viszontláthatja még a családját.

– Honnan tudja? – Megremeg a hangja, amint felteszi a kérdést.

Alec hangja viszont egyáltalán nem remeg, amikor válaszol.

– Mert túl sok ember túl sok helyen mind ugyanazt a jelenséget írta le, mielőtt kiszakadtam volna a tömegből. A hírügynökségek közvetlenül a kitörések előtt tették közzé a riasztást. Napkitörés, hatalmas hőség és sugárzás. Kettős csapás. Olyasvalami, amire a világ, legalábbis úgy gondolták, fel volt készülve. Hát tévedtek... legalábbis szerény véleményem szerint.

Mindhárman hallgatnak. Alec halad tovább elől, Mark és Trina a nyomában. Sarkokon fordulnak be, áttérnek más alagutakba, távol tartják magukat a többi embertől, akivel találkoznak útközben. Mark szíve egyre inkább elszorul, és egyre sötétebb gondolatokba mélyed. Nem tudja, hogyan kezelhetné ezt a helyzetet. Nem hajlandó elfogadni, hogy a családja már nincs, és ígéretet tesz magának, hogy addig nem nyugszik, amíg meg nem találja őket épen és egészségesen. Egyszer csak Alec megáll egy hosszú folyosón, amely melleleg éppúgy néz ki, mint az összes többi eddig.

– Van itt pár haverom – jelenti be. – Itt hagytam őket, hogy valami kaját szerezzenek, meg híreket. Hosszú éveken át dolgoztam együtt Lanával vállalkozóként a védelmi minisztériumnak. Ő is katona volt, akárcsak én. Ápolónő a

seregben. A többieket meg úgy szedtük össze útközben. Még ti befértek a csapatba, és ennyi. Mást már nem vihetünk magunkkal, különben nem sikerül kijutnunk.

– Hova kéne kijutnunk? – kérdezte Mark.

– Föl – válaszolja Alec, jócskán meglepve Markot. – Vissza a városba, akármilyen pokoli forróság is van ott. Amíg bent vagyunk valahol egy ideig, addig nincs baj. De mindenképpen fel kell jutnunk a felszínre, mielőtt itt mindent elárasztana a víz, és megfulladnánk.

Mark felébredt és az oldalára gurult, tágra nyílt szemmel, zihálva. És most még meg is úszta a nehezebbik részét az álomnak. Semmire sem akart emlékezni. Nem akarta újra átélni annak a napnak a borzalmait.

Jaj ne, gondolta. Könyörgöm, ne! Csak ma ne! Képtelen volnék elviselni!

Azt sem tudta, kihez könyörög. A saját agyával beszélgetett volna? Talán mégis elkapta a betegséget Varangytól, és kezd megőrülni.

A hátára fordult. Az ágak között feltekintett az égre, és nézte-nézte a csillagokat. Az égbolton a legcsekélyebb jel sem mutatott arra, hogy hamarosan megvirrad. Sötét volt, nagyon sötét. Azt akarta, hogy reggel legyen már, azt akarta, hogy legalább néhány órára megszabaduljon a rémálmok fenyegetésétől. Talán sikerülhet valahogy ébren tartania magát. Felült, körülnézett. De nem sokat látott, csak a fák körvonalait és a körülötte heverő barátai sziluettjét.

Először arra gondolt, felkölti Trinát. A lány bizonyára megértené, hogy nem akar magányosan virrasztani. Még csak nem is lenne muszáj mesélnie neki az álmáról. De ahogy rápillantott, olyan nyugalmat sugárzott az alvó lány arca, olyan puhán és szabályosan lélegzett, hogy nem volt szíve felkölteni. Mark halkán felnyögött csalódottságában. Lelkifurdalása lenne, ha megfosztaná a pihenés értékes perceitől. Nem elég, hogy másnap hosszú út vár még rájuk, a kis Deedee gondja is az ő vállát nyomja.

Mark visszazuttyant a hátára, és addig fészkelődött, míg

kényelmesen el nem helyezkedett a földön. Nem akart többet álmodni. A tomboló vízzel, a fulladással küzdő emberek sikolyaival. Az őrült, elviselhetetlen rettegéssel, hogy sikerül-e vajon elmenekülniük. Még ébren is látta maga előtt azt a föld alatti szobát, ahol először találkozott Lanával és a többiekkel. Ahogy Alec gondterhelt arcát is, amint épp arról magyaráz nekik, hogy ilyen iszonyatos erejű napkitörések után a legnagyobb és legsürgetőbb veszélyt a szökőár jelenti. A napkitörések pusztító erejűek, világszerte katasztrofális károkat okoztak, és magát az égő poklot szabadították rá a világra.

Ami azt jelenti, hogy gyors ütemben olvadni kezd a jég a sarkvidékeken. Ami azt jelenti, hogy a tengerek szintje riasztó mértékben és a világvégét előidéző gyorsasággal emelkedik. Ami azt jelenti, hogy Manhattan szigetét alig néhány óra múlva legalább három méter magas víztömeg fogja borítani. Ezt magyarázta nekik egy távoli föld alatti teremben, ahova nemsokára utat tör a víz, és mindent elnyel majd, ami elébe kerül.

Visszatérve a jelenbe, ezek a gondolatok még legalább egy órán keresztül gyötörték Markot – de még ez is jobb volt, mint újra álomba zuhanni. Rettegett az újabb rettegéstől.

Ám bárhogyan igyekezett is ébren maradni, legyőzte őt a hideg, romboló hullámok hátán érkező álom.

HUSZADIK FEJEZET

A Lincoln-épület New York egyik legmagasabb, legújabb, legnagyobb felhőkarcolója. Egyike azoknak az épületeknek, amelyekből közvetlen lejárát nyílik a föld alatti alagúrendszerhez.

Alec folyton azt mantrázza nekik, hogy oda kell eljutniuk. Azt állítja, hogy a telefonján ott van az egész földalatti-hálózat térképe, de az arcára van írva, mennyire aggódik amiatt, hogy időben odaérnek-e. Mark legalábbis még a félhomályban is jól látta, hogy Alecnek erős kétségei vannak e tekintetben – ami ugyancsak ellentétben áll azzal a kemény fából faragott, minden helyzetben magabiztos személyiséggel, aminek látszott. Mark olyan embernek látta őt, aki ha bezárják egy ketrecbe egy tucat kiéheztetett oroszán közé, gúnyosan elmosolyodik, miután eldöntötte, melyikkel végez először.

A Lincoln-épület, mondogatja magának Mark. El kell jutnod oda; azután majd elindulhatsz megkeresni a családot.

A város alatt húzódó végtelen hosszúnak tűnő alagútban rohannak. Alec vezeti a sort, őt követi az asszony, akivel állítása szerint több mint tizenkét évig volt szerencséje együtt dolgozni: Lana. Majd egy nagyjából Mark korú fiú következik, név szerint Darnell, utána pedig egy Misty nevű lány – szintén tinédzser, de kicsit idősebb, talán tizennyolc éves?

Mögötte egy másik srác, egy Marknál ugyancsak idősebb mélynövésű izompacsirta. Misty csak „Varangy”-ként emlegeti, és a srác a jelek szerint élvezi a becenevét. Aztán Mark és Trina következik, és a sort egy Baxter nevű fiú zárja. Baxter a legfiatalabb közöttük, talán tizenhárom éves lehet, de Mark látja a kiscsávón, hogy szívós fajta. Ragaszkodott ahhoz, hogy a hátvédjük legyen, mint mondta, meg akarja védeni őket a rajtaütésektől.

Futás közben Mark abban reménykedik, hogy van még hátra annyi ideje az életéből, hogy összebarátkozzon a kemény kisseráccal.

– Remélem, tudja, mit csinál – szólal meg halkan Trina. Egymás mellett kocognak, és Marknak hirtelen az a képtelen ötlete támad, hogy milyen jó lenne most kint lenni a parton, és figyelni, amint a horizonton a nap lassan eltűnik a tenger habjaiban. És hálát ad a fennvalónak, hogy Trina nem gondolatolvasó.

– Tudja, biztos lehetsz benne – mondja Mark meggyőzően. Azt sem szeretné, ha a lány akár csak megsejtené, hogy valójában csaknem reszket a félelemtől, hogy bármelyik pillanatban eláraszthatja őket az özönvíz. Ez egy kissé lassítja a kocogást. Már majdnem tizenhét évet megélt, és fogalma se volt, micsoda gyáva alak.

– A cunami – Trina úgy ejti ki a száján a szót, mint a legförtelmesebb dolgot, amit valaha is mondott. – Egy földalatti-rendszer kellős közepén vagyunk New York városa alatt, és ez a legnagyobb problémánk? Egy cunami?

– A föld alatt vagyunk – magyarázza Mark. – És a városunk közvetlenül az óceán partján fekszik, ha esetleg elfelejtetted volna. A víz szivárog lefelé. Tudod, gravitáció, meg ilyenek.

Szinte érzi, milyen undok pillantást vet rá a lány, és tudja, hogy meg is érdekelte. Az idegei lassan kezdik felmondani a szolgálatot, attól ilyen elviselhetetlen okostojás.

Megpróbálja menteni a menthetőt, az egyetlen módon, amit ismer: tisztességesen.

– Bocsi – mormolja. A futás kezdi kifárasztani, egyre erősebben zihál. – Csak egyszerűen rettegek. Tényleg sajnálom.

– Nincs semmi baj. Igazából nem is vártam rá választ. Én csak... nem tudom. Olyan furán hangzik így együtt: napkitörés és cunami. Néhány órája még eszembe sem jutottak ezek a szavak.

– Szívás – ennyi telik most Marktól. Egyszerűen nem akar többé beszélni az egészeiről, hisz minél többet foglalkoznak ezzel a témával, annál jobban összeszorul a gyomra a rettegéstől.

Alec lelassít az egyik alagút végén. Megáll, és szembefordul velük. Mindenki kapkodva veszi a levegőt, és Mark egész teste patakzik az izzadságtól.

– Át kell mennünk az egyik legújabb földalatti-szekción. Odaát biztosan emberek vannak; kérdés, milyen hangulatban. Egyesek rohadtul ki tudnak fordulni magukból, ha úgy gondolják, hogy hamarosan vége a világnak.

Most, hogy kis csapatuk újra képes egyenletesen lélegezni, Mark halk hangokra figyel fel. A vezetőjük háta mögül szüremlik át hozzájuk: a tömeg zsongása, nyüzsgés, beszédfoszlányok. Azért belekeveredik pár oda nem illő hang is: távoli sikolyok, sírás, jajveszékelés. Már-már visszasírják a nyirkos levegőjű, kis, sötét tároló elszigeteltségét.

Lana veszi fel a beszélgetés fonalát.

– Csak át kell jutnunk rajta. Menjetek gyorsan, de ne látsszon rajtatok, hogy tudjátok, merre tartotok. Nem cipelhetünk semmit, ürítsétek ki a zsebeiteket, és üres kézzel gyertek, különben kockáztatjuk, hogy megtámadnak bennünket. Reménykedjünk abban, hogy a Lincoln-épületben lesz minden, amire szükségünk lehet.

Páran ugyanolyan élelmiszer-csomagokat cipeltek eddig, mint Trina. Most lehajítják a földre. A lánynak mintha minden egyes mozdulat az életerejét szívná el.

– Ezen az ajtón megyünk ki – mondja Alec a telefonjára pillantva. Nem sokáig tart már az aksija. – Aztán ráugrunk a sínekre. Ha távol tartjuk magunkat a csomópontoktól, kevesebb emberrel találkozunk. Nagyjából egy kilométer után elérünk a Lincoln-épületbe vezető lépcsőházak ajtóihoz. Onnan feljuthatunk egészen a kilencvenedik emeletre. Ez az egyetlen esélyünk.

Mark gyorsan körbenéz, látja, hogy mindenki ideges és fészkelődik. Varangy föl-le ugrándozik, ami nevetséges módon helyénvalónak tűnik.

– Na, menjünk! – mondja Alec. – Maradjunk szorosan egymás mellett. Védelmezzük egymást mindhalálig.

Trina hangosan felnyög. Mark is azt szeretné, ha nem így fogalmazott volna.

– Indulás! – ordítja el magát Lana; hogy azért-e, mert pattanásig feszült, vagy simán mert lelkesíteni akarta őket? – Mark ezt talán sosem fogja megtudni.

Alec kinyitja az ajtót és kilép. A többiek azonnal követik. Hirtelen egy forró áramlat süvít végig mellettük, és végigsöpör rajtuk is. Mark úgy érzi, mintha lángra kapott volna az oxigén a tüdejében; minden lélegzetvételtől meg kell küzdenie egy ideig, míg hozzá nem szokik.

Szorosan Trina nyomában haladva lépnek be a nagyobbik alagútba. Egy keskeny peremen haladnak, alig pár lépéssel a vonatvágányok fölött – Alec és Lana már le is ugrottak, és most segítenek a többieknek leszállni. Sorra megfogják egymás kezét, elrugaszkodnak a peremről, dobbanva érnek földet, rugózó térddel. Mark felpillant. Fény szűrődik át a lépcsők felől, amelyek a fölöttük lévő lepusztított világhoz vezetnek. Nézi a fel-alá hullámzó tömeget: most minden pillantás az újonnan érkezőkre tapad.

Attól, amit Mark odafent lát, legszívesebben azonnal meghalna.

Az egész terület agyonzsúfolt. A tömegnek legalább a felét a sebesültek teszik ki. Nyílt sebek, vágások. Rettentő égési sérülések. A földön mindenütt jajveszékelő, visító emberek. Mindenféle korú gyermekek, sokuk szintén megsebesült. Ez az, ami a leginkább fáj Marknak. Egy helyen két férfi verekszik, vadul püfölik, karmolják, tépik egymást, ahol érik. Senki nem mozdul, hogy szétválassza őket. A peronon előttük egy nő hever. Arca nincs. A helyén megolvadt bőr, vér. Mark úgy érzi, mintha hirtelen elhúztak volna előtte egy függönyt, amely mögött maga a pokol hullámozik.

– Haladjunk tovább – utasítja őket Alec, amikor mindenki leugrott már.

Így is tesznek, csak még közelebb húzódnak egymáshoz.

Mark balján Trina halad, a jobbján pedig a Baxter nevezetű fiú. Látszik, hogy retteg. Mark szeretné megnyugtatni, de nem találja a megfelelő szavakat. Különben is, csak üres szavak lennének. Alec és Lana pont Mark előtt megy, járásuk olyan magabiztos, hogy bárki kétszer is meggondolná, mielőtt az útjukba merészelne állni.

Már a fele utat megtették a tömegben, amikor két férfi és egy nő közvetlenül elébük ugrik a sínekre, megállásra

kényszerítik őket. Az idegenek mocskosak, de nem látszanak sebesülteknek. Legalábbis fizikai sérülés nyomait nem látni rajtuk. A tekintetük viszont árulkodik azokról a rettenetekről, amelyeknek tanúi voltak.

– És mégis hová mennek? – vonja őket kérdőre a nő. – Úgy vonulnak itt keresztül, mint valami fejesek, mintha maguk fújták volna a passzátszelet. Tudnak valami olyan helyről, amiről mi nem?

Az egyik férfi fenyegetően közel nyomakodik Alechez.

– Nem tudom, feltűnt-e, de a nap úgy döntött, szénné éget bennünket. Az emberek sorra halnak. Sok-sok ember meghalt, uram. Úgyhogy nagyon nem tetszik, ahogy csak itt átmasíroznak közöttünk, mintha minden a legnagyobb rendben volna.

Közben mások is leugráltak még a peronról a vágányok mellé, és most az első három idegen mögött csoportosulnak. Elállják az utat.

– Lássuk, van valami kajájuk? – ordítja el magát az egyikük.

Alec hátrahőköl, aztán behúz egyet az előtte álló férfinak. A fickó feje hátranyaklik, és vér spriccel ki az orrából; végül a földre rogy. Mindez annyira hirtelen történik, és olyan megdöbbenő, hogy egyetlen pillanatra mindenki ledermed. De aztán páran felocsúdnak, és üvöltve-visítva rárontanak Markékra.

A káosz egyre nagyobb méreteket ölt. Zuhogó öklök, rugdosódó lábak, hajtincsekbe kapaszkodó, cibáló ujjak. Mark épp akkor kap egy hatalmasat az arcába, amikor észreveszi, hogy Trinát el akarja rángatni onnan az egyik férfi. Akkora hullámban önti el a harag, hogy se lát, se hall, csak vadul csépel a levegőt maga körül, míg valami szilárdba nem ütközik – nyilván támadója testébe. Kétszer is behúz neki, aztán félrelöki a fickót, és megpillantja Trinát a másik férfi alatt, aki el akarta őt hurcolni. A lány kétségbeesve küzd, hogy kiszabadítsa a karját, és lerázza magáról kéretlen terhét.

Mark egész testével rázuhan a férfira. Legurulnak Trináról, és tovább kaszabolják egymást a földön hemperegve. Mark üt is, kap is, és szinte már nem is érzi az őt ért csapásokat. Teljesen

egymásba gabalyodva verekszenek: csapkodnak, ütnek, hadonásznak, rúgnak. A fiú végül kiszabadul támadója karjai közül; kikúszik alóla, Trinát keresi, hogy lássa, nem esett-e baja. A lány már újra talpon, és lerohanja saját ellenfelét; hatalmasat rúg az arcába, de a nagy lendülettől megcsúszik, és hanyatt esik. Az idegen sem késlekedik, de Mark szerencsére résen van, és újra ráront, bele a gyomrába. A férfi felnyög, aztán összegörnyed a fájdalomtól, miközben Mark talpra ugrik, és megragadja Trina kezét. Valahogy átvergődnek a csődületen, aztán megállnak egy pillanatra körülnézni, mi van a többiekkel.

Mindenki verekszik még, de legalább a peronon lévők közül nem érkezik új ellenfél időközben. Varangy javában soroz egy férfit ökölcsapásaival, Alec és Lana pedig azzal van elfoglalva, hogy leszedjenek egy férfit és egy nőt Mistyről és Baxterről. Két másik támadójuk már menekülőre fogta. Lehet, hogy mindjárt vége is a harcnak.

Ebben a pillanatban hallják meg.

Halk morajlásként indul, de aztán egyre hangosabb és fenyegetőbb dübörgéssé erősödik. Az egész alagút beleremeg. Mintha elvágták volna a verekedést: mindenki feláll, körülnéz, feszülten fülel. Mark is, akárcsak a többiek, igyekszik felderíteni a zaj forrását. Még mindig nem engedi el Trina kezét.

– Mi ez? – kérdezi a lány, megpróbálva túlharsogni az egyre hangosabb zúgást.

Mark tanácstalanul ingatja a fejét, tekintetével fel-alá pásztázva az alagutat. A talaj a lábuk alatt remegni kezd, és a morajlás egyre hangosabb. Most már inkább bömbölésnek nevezhető. Mark tekintete a felszínre vezető lépcsők felé vándorol: ebben a pillanatban egyszerre harsannak fel az iszony és pánik végtelen számú szólamai, és a tömeg vergődve, imbolyogva keresi a menekülés útjait.

A széles lépcsőkön hatalmas, szennyes hullámban zúdul alá a bömbölő víz.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Mark felébredt. Nem sikoltozva, és nem is verítékben fürödve. És nem pattant fel az ágyból ziháló lélegzettel. Csak semmi pánik, dráma meg hasonlók. Egyszerűen csak kinyitotta a szemét, és azonnal észlelte is, hogy a látását elhomályosítják, az arcát pedig nedvesre áztatják a könnyek. A nap már felkelt, és most pazarlóan szórta ragyogó sugarait a fák lombján keresztül.

Az árhullám.

Soha, de soha nem fogja elfelejteni, amint alázúdul a lépcsőkön, mint valami élő fenevad. Ahogy az a rettenetes látvány is örökre beleégett, amikor a hullám végigsöpört az első embereken, akik útjába akadtak a peronon.

– Jól vagy?

Trina. Remek.

Sebtében megtörölte könnyes arcát, és a lány felé fordult, titkon abban reménykedve, hogy az nem fogja észrevenni: kisírta a szemét, amíg aludt. De csak egy pillantást kellett vetnie a lányra, és tudta, hogy hiábavaló volt a reménykedése. Úgy nézett rá, mint aggódó szülő a gyermekére.

– Hm, szia – dünnyögte oda a lánynak. Annyira kínos volt.

– Jó reggelt! Mizu?

– Mark, nem vagyok idióta. Mondd meg, mi a baj.

Mark sokatmondóan nézett rá, igyekezett a pillantásával válaszolni. Aztán megpillantotta Deedee-t, aki egy fa törzsének támaszkodva épp egy ágat igyekezett megfosztani a kérégtől. Az arca, nos, éppenséggel nem sugárzott a boldogságtól, de azért legalább már nem volt gyászosan komor. Kezdetnek ez is valami.

– Mark?

Visszafordult Trinához. – Én csak... rosszat álmodtam.

– Miről?

– Tudod te azt.

Trina vágott egy grimaszt.

– De mégis, melyik részéről? Lehet, hogy jobban éreznéd magad, ha ki tudnád beszélni magadból.

– Nem hinném – válaszolta Mark egy nagy sóhajjal. Aztán rájött, hogy nem volt túlságosan kedves. Hiszen a lány csak segíteni akart neki, hogy megkönnyebbüljön. – Azt a részt álmodtam újra, tudod, mielőtt mindent elmosott volna a víz. Amikor azokkal a huligánokkal verekedtünk. Pont akkor ébredtem fel, amikor a rossz rész kezdődött. – A rossz rész. Mintha ami előtte volt, az csak egy kedélyes vasárnap délelőtti piknik lett volna a parkban a nagyival.

Trina lesütött szemmel válaszolt.

– Bárcsak meg tudnák szabadítani ezektől a rémálmoktól! Túléltek, és ez a lényeg. Nem tudom, hogy, de muszáj lenne elengedned a múltat végre. – Aztán bocsánatkérő arccal tette hozzá. – Tudom, könnyű ezt mondani, de annál nehezebb csinálni. Csak annyira, de annyira szeretném lezárni végre a múltat!

– Tudom, tudom. Nekem is ez a leghőbb vágyam.

Átnyúlt hozzá, és megsimogatta a lány térdét. Meglehetősen suta mozdulatnak tűnt az adott helyzetben, viszont kétségkívül belezavart a képbe az, hogy Alec és Lana épp akkor tért vissza friss vízzel megrakodva a patakról.

– Hogy van? – kérdezte Trinát, Deedee felé intve.

– Azt hiszem, egész jól. Még nem igazán nyílt meg, de legalább úgy tűnik, nem érzi rosszul magát a társaságomban. El sem tudom képzelni, mennyire retteghetett szegény gyerek, amikor egyedül hagyták.

E gondolattól újra magasra lobbant Markban a düh.

– Hogy tehették? Miféle emberek tesznek ilyet? Nyomorult lúzerek...

Trina bólintott.

– Ja... de nem tudom. Szörnyű időket élünk, a kétségbeesés meg minden...

– Aha, persze, de hát ez a kislány nem lehet több négy évesnél! – Mark kiabált és suttogott egyszerre. Nem akarta, hogy Deedee meghallja, de hát annyira dühös volt!

– Tudom – mondta Trina lágyan –, tudom.

Lana odament hozzájuk, és a tekintete azt sugározta: megérti és együtt érez vele. Aztán így szólt:

– Ideje indulnunk. Megkeressük a válaszokat a kérdésekre.

A nap ólomlábakon vánszorgott.

Kezdetben Mark sehogy sem tudta kivenni a fejéből Deedee falubelijeit. Még mindig aggasztotta, hogy merre mutatott a kislány, amikor megkérdezték tőle, hogy hova mentek a többiek. Ha jól mutatta, akkor valahol itt lehetnek a közelükben, és ki tudja, mit csinálnak. Igazából nem volt miért tartania tőlük – ezek is csak emberek, mint bárki más. Menekültek a harcok meg a betegség elől. Mégis, elfogta a balsejtelem, ha visszagondolt, hogyan beszélt róluk Deedee. Még mindig tisztán látta maga előtt a képet, ahogy a kislány sötéten, vádló tekintettel mutat a sebére. És ez az egész meglehetősen nyugtalanította.

De amikor már pár órája gyalogoltak, és még mindig semmi nyomukat nem találták, átadta magát a gépies gyaloglásnak. Csak ment, ment és ment. Át az erdőn, patakokon, félretolva a bokrok ágait. És magában azon töprengett, vajon tényleg van-e bármi értelme megkeresni azt a helyet. A délután közepén aztán megálltak egy kicsit pihenni. Megették a müzliszeleteiket, és a közeli folyóvíznél csillapították szomjukat. Marknak folyamatosan azon járt az agya, hogy egyvalamiben sosem szenvedtek hiányt. Bőséggel volt vizük. Legalább arra biztos számíthattak.

– Közeledünk – jelentette ki Alec majszolva. – Innentől óvatosabban kéne továbbhaladnunk, az esetleges őrszemek miatt. Fogadok, hogy egy csomó ember élvezné, ha lenne egy ügyes kis bunkere vagy bármi hasonló, ahová most visszahúzódhatna. A nyakam rá, hogy ezt a helyet rogyásig telepakolták élelmiszerkészletekkel vészhelyzetekre.

– Hát az biztos, hogy ez most vészhelyzet – mormogta Lana.

– És akárkik is ezek, ajánlom, hogy legyen valami épeszű magyarázatuk mindarra, amit tettek.

Alec harapott még egy isteneset, aztán félretolta a falatot a szájában, és elégedetten jelentette ki:

– Na, ez a beszéd!

– Mi van, a katonaságban nem volt illemtan? – jegyezte meg Trina. – Tudod, ugyanolyan könnyű előbb beszélni, és utána falni, mint fordítva.

Alec csámcsogva válaszolt:

– Tényleg? – Aztán elnevette magát, nyitott szájából müzlimorzsák felhője repült szét. Amitől csak még jobban, csaknem bömbölve nevetett. Azután elkezdett köhögni, hogy majd megfulladt, végül sikerült lecsillapodnia és összeszednie magát. Míg el nem kezdett újra röhögni.

Annyira ritka látvány volt Alecet így látni, hogy Mark először nem is tudta, hogyan reagáljon a viselkedésére. De aztán őrá is átragadt a nevetőgörcs, úgyhogy pillanatokon belül duettben fuldokoltak és kacagtak, bár arról fogalma sem volt, hogy tulajdonképpen mi is olyan nagyon vicces. Trina is mosolygott, a kis Deedee pedig lelkesen kuncogott, mintha csiklandoznák. Gyöngyöző nevetése feltöltötte Markot, és elűzte nyomasztó rosszkedvét.

– Az ember azt gondolná, valamelyikőtök pukizott egy nagyot, és most azt próbáljátok leplezni – jegyezte meg Lana pléhpofával.

Ettől aztán tényleg mindenkit letepert a röhögőgörcs, és valahányszor úgy látszott, hogy elcsendesül, újra fellángolt az Alec felől érkező gázos hangok miatt. Mark annyit nevetett, hogy megfájdult az arca, küzdött, de nem bírta abbahagyni a vigyorgást. Amitől azután csak még jobban rátört a nevetés.

Egyszer csak aztán mégiscsak sikerült lecsillapodniuk. A volt katona hatalmasat sóhajtott, majd felállt.

– Úgy érzem, most simán le tudnék futni harminc kilométert – jelentette be. – Na, induljunk!

Miután felkerekedtek, Mark hirtelen rájött, hogy az éjszakai rémálom csak távoli, homályos emlék.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Alec és Lana sokkal óvatosabb lett az egész hátralévő úton: negyedóránként megálltak, füleltek és az őrszemekre és csapdákra utaló jeleket fürkészték. Ha csak lehetett, a fák fedezékében haladtak.

Lefelé ment már a nap, talán ha két órájuk volt még hátra naplementéig, amikor Alec hirtelen megtorpant, és mindenkit maga köré gyűjtött. A két felnőtt eldöntötte, nem aggodalmaskodik tovább amiatt, hogy a csapat tagjai fittyet hánynak a kötelező távolságtartásra. Egy aprócska tisztáson álltak, amelyet vastag törzsű tölgyek és hatalmas szál fenyőfák vettek körül – idősebb példányok, amelyeket nem tudott teljes egészében elpusztítani a perzselő napfény. A tisztás egy kis völgyben húzódott meg, két közepes méretű domb között. Mark még mindig jókedvében volt, nagyon érdekelte, vajon mit forgat a fejében az öreg kalona.

– Megpróbáltam a lehető legkevesebbszer bekapcsolni – jelentette ki Alec –, de most meg kell néznünk a tenyérgepen, vajon az én hevenyészett firkatérképem még mindig pontos és megbízható-e. Reménykedjünk továbbá, hogy korosodó agyam nem csapott be minket.

– Ja – fűzte hozzá Lana. – Meg abban, hogy még nem léptük át a kanadai vagy a mexikói határt.

– Roppant vicces.

Alec bekapcsolta az eszköz térképfunkcióját, amelyik tartalmazta a Berg repüléseinek dokumentációját. Jól látszott, hogy minden egyes útvonal egyazon pontból indult ki. A többiek némán figyelték, ahogy egy-két percig tanulmányozza a kütyüt, ide-oda futtatja rajta az ujját, össze-összeveti a kezében lévő papírra firkált másolattal. Olykor lehunyta a szemét, és eltöprengett. Mark úgy gondolta, hogy bizonyára újra végighalad fejben az ösvényeken, és megpróbálja összehasonlítani a papírtérkép adataival. Aztán fölállt, megfordult a saját tengelye körül, a napba, majd az iránytűre

nézett.

– Aha – morogta. – Aha, aha.

Visszakuporodott a földre, még vagy egy percig tanulmányozta a térképet, és elvégzett pár apróbb módosítást a rajzon. Mark egyre türelmetlenebb lett közben. Főleg attól félt: a férfi mindjárt bejelenti, hogy eltévedtek. Ám Alec következő szavai szétoszlatták az aggodalmait.

– Hú, nagyon jó vagyok. Most komolyan, ennyi idő után az ember azt hinné, már meg se lepődik ezen. Pedig még most is meglepődtem.

– Ó, uramtyám! – nyögött fel Lana.

Alec most egy pontra bökött a kijelzőn, amely balra volt a központtól, ahol az összes Berg útvonala összefutott.

– Hacsak nem zabálta fel a vírus az agyamat, hogy azt sem tudom már, mit beszélek, szerintem most itt vagyunk. Olyan nyolc kilométerre lehetünk attól a helytől, ahol ez a Berg esténként leparkol.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Trina.

– Tudok térképet olvasni, és ismerem a terepet. Biztonsággal használom az iránytűt, és a nap járásából is tudok olvasni. Ezek a hegyek-dombok-völgyek talán a ti kis csipás szemetekben mind egyformának tűnnek, de higgyétek el nekem, hogy nem azok! És figyelj! csak ide! – Ujjával egy pontra mutatott a térképen. – Ez itt Asheville, alig pár kiloéterre innen keletre. Közeljárunk már. Igencsak érdekes napok előtt állunk, azt hiszem.

Marknak olyan érzése támadt, hogy jókedve nem fog sokáig tartani.

Úgy másfél-két kilométer után egy olyan sűrű erdőben nyomultak előre, amilyenben még soha. Alec búvóhelyet akart biztosítani, ha véletlenül őrszemekbe botlanának az éjszaka folyamán. Letelepédtek, gyorsan faltak valamit estére, aztán szűkös táborhelyükön körbeültek – tüzet nem mertek gyújtani, nehogy felhívják magukra a figyelmet. Ilyen közel a Bergek központjához nem vállalhatták ezt a kockázatot. Úgyhogy csak körbeültek, és csendben bámulták egymást, miközben a fény árnyékká fakult, és ciripelni kezdtek a tücskök. Mark a másnapi

terv felől érdeklődött, de Alec váltig állította, hogy még nem talált ki semmit. Előbb még alaposan át kell gondolnia, mondta, és meg kell beszélnie Lanával, mielőtt a többiek elé tárná.

– Szóval nekünk nem lehet semmilyen használható ötletünk?
– firtatta Trina.

– Majd a végén – morogta Alec. Ezzel a téma le volt zárva.

Trina látványosan nagyot sóhajtott.

– Pedig már éppen megint kezdtelek bírni.

– Aha, hát ez van – mondta Alec, aztán nekidőlt egy fa törzsének, és lehunyta a szemét. – Na hadd gondolkodjak egy kicsit!

Trina együttérzésre számítva pillantott Markra, de vigasztalás helyett egy széles mosolyt kapott. A fiú már réges-rég hozzászokott a vén medve stílusához. Ráadásul még igazat is adott neki. Marknak halvány fogalma sem volt, mit kéne tenniük másnap reggel. Hogyan tudnának információt szerezni egy olyan helyről, olyan emberekről, akikről az égadta világon semmit sem tudnak?

– Hogy vagy, Deedee? – fordult a kislány felé, aki törökülésben ücsörgött, és merev tekintettel bámult egy pontot maga előtt a földön. – Min töröd a buksidat?

Deedee csak vállat vont, és megpróbált vigyorogni.

Mark észbe kapott: biztos aggódik a kicsi, hogy mi vár rá másnap!

– Hé, figyu! Nem kell félned semmitől. Semmi rossz nem történhet veled, érted? Semmi! Mert mi aztán nem engedjük, hogy bárki bántson téged. Rendben?

– Eskü?

– Eskü.

Trina odahajolt a kislányhoz, és megölelgette. Ha bárki kételkedett volna abban, hogy Alec és Lana küzd-e még a távolságtartásért, most meggyőződhetett: feladták, egyik sem szólt egy szót sem.

– Ez az egész ilyen felnőtt-dolog, tudod – magyarázta Trina a kislánynak. – Te csak ne félj semmitől, jó? Biztonságba helyezünk téged, mi meg próbálunk beszélni egypár emberrel. Semmi más! Minden tökéletesen rendben lesz.

Mark már épp készült valami hasonló megnyugtató szöveget előadni Deedee-nek, amikor valami hangot hallott a távolból. Mintha valaki énekelt volna.

– Halljátok ezt? – kérdezte suttogva.

Mindenki hirtelen felélénkült – különösképpen Alec. Kipattant a szeme, és azonnal talpra is ugrott.

– Mi van? – kérdezte Trina.

– Hallgasd! – mondta Mark, majd egyik ujját az ajkára téve, a távoli hang forrása felé intett a fejével.

Halk volt, de határozottan felismerhető. Egy nő énekelt – úgy tetszett, nem is annyira távol tőlük – valami monoton ismétlődő dallamot. Mark beleborzongott – eszébe jutott Misty, aki énekelve adta meg magát a halálos kórnak.

– Mi a fene ez? – suttogta Alec.

Senki nem válaszolt, csak hallgatóztak. Az asszony magas hangon énekelt, akár szépnek is mondhatták volna – ha nem lett volna annyira oda nem illő. Ha tényleg ott énekelgetett valaki így, hát... elég különös volt. Csatlakozott hozzá egy férfi, aztán további hangok, amíg egész kórus nem lett belőle.

– Mi a csoda? – lepődött meg Trina is. – Mi van itt, valami templom?

Alec közelebb hajolt, és komoly arccal szólt hozzájuk:

– Sajnos utána kell járnunk ennek. Én megyek, srácok, ti maradtok, és csak csendben! Szerintem ez valami csapda lesz.

– Veled tartok! – bökte ki hirtelen Mark. Képtelen volt ott ücsörögni. És majd megbolondult a kíváncsiságtól.

Alec már kevésbé látszott ennyire biztosnak a dolgában. Előbb Lanára pillantott, aztán Trinára.

– Mi van? – szegezte neki a kérdést Trina. – Azt hiszed, hogy mi, nőszemélyek képtelenek vagyunk vigyázni magunkra? Menjetek csak nyugodtan – mi jól elleszünk itt. Ugye, Deedee?

Ám a kislány elég rosszul nézett ki; úgy tűnik, ez a kántálás kiakasztotta. De azért bólintott Trinának, és még valami mosolyfélével is megpróbálkozott.

– Rendben, akkor – mondta Alec. – Gyerünk, Mark. Lássuk, mi lehet ez!

Deedee megköszöri a torkát, és úgy nyújtotta a kezét,

mintha mondani szeretne valamit.

– Mi van? – fordult hozzá Trina. – Tudsz valamit?

A kislány élénken bólogatott. Látszott rajta, hogy nehezen küzdi le a félelmét, de aztán végül csak kitört belőle: csak úgy ömlöttek belőle a szavak. Amióta rátaláltak, összesen nem beszélt annyit, mint most.

– Ők azok. Akikkel éltem. Ők azok, tudom. Olyan furák lettek... elkezdtek... fura dolgokat csinálni. Azt mondják, a fák és a növények és az állatok varázslatosak.

– És engem otthagytak, azért, mert azt mondták, hogy... gonosz vagyok. – Amikor az utolsó szót is kimondta, elpityeredett. – Mert én nem lettem beteg, pedig engem is eltaláltak a nyíllal.

Mark és a többiek összenéztek. Ez az egész egyre furcsább.

– Akkor jobb utánanézni ennek! – mondta Lana. – Legalább arról bizonyosodjatok meg, hogy elég messze vannak tőlünk, és nem felénk tartanak. De legyetek nagyon óvatosak!

Alec bólintott. Már alig várta, hogy elindulhasson. Könnyedén rácsapott Mark vállára, és már épp indult volna, amikor Deedee mondott még valamit.

– Vigyázzatok a csúnya bácsival, akinek nincs füle.

Ezzel a kislány nagy szipogva belefúrta a fejét Trina vállába. Mark Alecre pillantott, aki megrázta a fejét: ne faggassak tovább a kicsit. Intett Marknak, aztán szó nélkül útra keltek az erdő felé.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Útjuk során végig kísérte őket a kántálás. Noha igyekeztek minél kisebb zajt csapni, olykor Mark mégiscsak rálépett egy gallyra vagy egy letört faágra, és a reccsenés bombaként robbant az erdő néma csendjében. Valahányszor ez történt, Alec szúrósan nézett rá, mintha csak ez lenne a legnagyobb ostobaság, amit ember valaha is művelt az idők folyamán.

Mark nem tehetett mást, mint hogy bocsánatot kért. Igyekezett óvatosan lépkedni, de valósággal vonzották őt azok a dolgok, amelyek iszonyatosan nagy zajt ütnek.

Ahogy egyre mélyebbre lopakodtak, már szinte semmi napfény nem jutott át a rengetegben. És egyre közelebbről hallották az ijesztő kántálást. A fák fenyegető árnyként tornyosultak fölējük, magasan, nyomasztóan. Akármerre járt is, Marknak az volt az érzése, mintha csak felé nyújtóztak volna. A fiú mind nehezebben bírt csendben maradni, amivel mind gyakrabban váltotta ki Alec szemrehányó pillantásait. Legalább a sűrűsödő sötétben az arckifejezését nem tudta már kivenni. Haladt tovább a vén medve nyomában.

Körülbelül pár száz méterrel később valami fényre lettek figyelmesek. Narancssárga és villódzó fényre. Tűz. Nagy tábortűz. Mindeközben az énekek is egyre magasabbra csaptak. És egyre... intenzívebbek lettek. Ezek az emberek tényleg nagyon odatették magukat, akármit műveltek is.

Alec egy vaskos törzsű, öreg fa mögé osont, és lekuporodott. Mark azonnal követte. Nagyon odafigyelt, hogy csendes legyen.

– Mit gondolsz arról, amit Deedee mondott? – suttogta Mark.

Talán túl hangosan kérdezte, mert a férfi a már megszokott „maradj csendben!” tekintettel nézett rá, amint azt a gyér megvilágításban épphogy észlelte. Aztán nagyon halkan válaszolt neki:

– Simán lehetnek azok, akik magára hagyták őt. Ahogy elnézem, ezeknek agy helyett rántotta van a fejükben. Most

pedig fogd be, légy szíves, jó?

Mark a szemét forgatta válaszképp, de Alec már elfordult tőle, és előrehajolt, hogy kilessen a fatörzs mögül. Pár pillanat múlva újra Mark felé fordult.

– Nem mindegyiküket látom tisztán – számolt be –, de vagy négy-öt jehu* táncolja körbe a tüzet. De olyan vadul, mintha legalábbis fel akarnák támasztani a holtakat.

* Utalás Jonathan Swift *Gulliver utazásai* c. művében a Nyihahák országában élő majomszerű emberekre.

– Lehet, hogy tényleg azt is csinálják – rukkolt elő a magyarázattal Mark. – Szerintem ez egy szekta.

Alec lassan bólintott.

– Lehet, hogy mindig is ilyenek voltak.

– Deedee azt mondta, gonosznak nevezték. Lehet, hogy a vírus vagy akármi csak rontott rajtuk. – Egy szekta, amit a vírusfertőzés még elborultabbá tett. Viccesen hangzott... volna. Ha nem lett volna ijesztő. – Már most kiráz tőlük a hideg, pedig még nem is láttam őket.

– Ja, jó lenne egy kicsit közelebb menni hozzájuk. Hadd vessek rájuk egy utolsó pillantást, hogy meggyőződhessek, nincs miért tartanunk tőlük.

Egészen lehajoltak, és kióvatoskodtak a fedezékből.

Csöndben lopóztak fától fáig, mindig megállva, kikémlelve, és csak akkor indulva tovább, ha tisztának találták a levegőt. Mark büszke volt magára – már jó ideje nem ütött semmilyen zajt.

Addig folytatták ezt, míg már alig százméternyire voltak tőlük. Az énekszó most már kristálytisztán hallatszott, és a tűz körüli árnyak ott keringtek, hajladoztak a fölénk omló lombok kupoláján. Ez alkalommal Mark egy másik fa mögé kuporodott, és kidugta a fejét, hogy vessen egy pillantást a hosszan elnyúló lejtőre.

Hatalmas tűz ropogott, legalább három méter széles, lángnyelvei magasan az égbe haraptak, már-már a közeli fák alsó ágait nyaldosták. Mark nem hitt a szemének, ezek a félkegyelműek képesek felgyújtani az egész erdőt. Különösen most, hogy a perzselő nap miatt minden száraz.

Öt vagy hat ember pörgött-forgott a máglya körül, karjával hadonászva, meghajolva a föld felé, aztán oldalt lépkedve,

aztán kezdték előlről az egészet. Mark igazából azon sem lepődött volna meg, ha furcsa leplekben vagy épp simán meztelenül látja őket. Ehhez képest fel voltak öltözve, egyszerűen: póló, atlétatrikó, farmer, rövidnadrág, teniszcipő volt rajtuk. Velük szemben még tíz-tizenkét ember sorakozott két sorban a tűz körül, azt a különös dallamot kántálva, amire Mark korábban felfigyelt. Egy szót sem értett belőle.

Alec megkocogtatta a vállát, Mark riadtan ugrott fel.

Odafordult a férfi felé, és alig tudta visszafogni a hangját:

– A frászt hoztad rám!

– Sajnálom. Nézd, rossz érzésem van, nem tetszenek nekem ezek itt. Ha veszélyesek, a többiek a bunkerből, ahova igyekszünk, már biztosan észrevették őket, és most a legnagyobb fokúriadókészültségben vannak.

Mark eltöprengett azon, vajon nem válik-e ez mégis a hasznukra.

– De ha azok ezekre figyelnek, akkor nekünk könnyebb lesz megközelíteni a bunkert, nem gondolod?

Alec a jelek szerint átgondolta az ötletet.

– De, végül is igazad van. Valószínűleg azt kéne tennünk.

– Ki van ott?

Mark lefagyott, ahogy Alec is. Mozdulatlanul, tátott szájjal bámultak egymásra. Mark látta Alec szemében a lenti fények visszatükröződését.

– Azt kérdeztem, ki van ott? – Egy nő szólította meg őket a tűz mellől. – Nem akarunk nektek rosszat. Meg szeretnénk hívni, csatlakozzatok hozzánk! Imádkozzatok velünk együtt a természethez és a szellemekhez.

– Húha, fiú – suttogta Alec. – Én inkább nem.

– Én is kihagyom inkább – válaszolta Mark.

Léptek ropogása hallatszott, és mielőtt megmozdulhattak volna, már ott is állt fölöttük két ember. Hátuk mögött a tűz fényével Mark nem tudta kivenni az arcukat. Mintha egy férfi meg egy nő lett volna.

– Szívesen látunk benneteket a körtáncban – mondta a nő. A hangja valahogy túlságosan is... nyugodtnak tetszett a körülményekhez képest. Ebben az új világban ajánlatos

óvatosnak lenni az idegenekkel.

Alec kihúzta magát – már nem volt értelme ott kuporogni a földre kushadva, mint valami leselkedő kölyök. Mark követte a példáját. Alec keresztbe fonta a karját, és kidüllesztette a mellét, akár egy területe megvédésére készülő medve.

– Nézzétek – vakkantott szokásos modorában –, nagyon megtisztelő a bizalom és a meghívás, de legnagyobb sajnálatomra el kell utasítanom. Remélem, nincs harag.

Mark fintorgott. Azt gondolta, ezek túlságosan kiszámíthatatlanok – ha nem épp instabilak – ahhoz, hogy gúnyos vagy akár goromba legyen velük. Annyira szeretett volna valami reakciót felfedezni az idegenek arcán – de vonásaikat még mindig homály fedte.

– Mit kerestek itt? – tette fel a kérdést a férfi, mintha meg se hallotta volna Alecet. – Mit csináltok itt, kémkedtek utánunk? Azt hittem, hálások lesztek, amiért magunk közé hívunk.

Alec hirtelen vett egy mély levegőt. Mark érezte, ahogy gyűlik benne a feszültség.

– Csak kíváncsiak voltunk – válaszolta Alec higgadtan.

– Miért hagytátok magára Deedee-t? – robbant ki Markból, aki maga is meglepődött azon, honnan tört elő ez a kérdés. Még csak abban sem lehetett egészen biztos, hogy ezek az emberek Deedee falujából valók. – Hisz csak egy kislány! Miért hagytátok magára, mint egy kivert kutyát?

A nő nem válaszolt a kérdésére.

– Nem tetszetek ti nekem – jelentette ki, aztán hozzáfűzte: – Mi nem kockáztathatunk. Fogjátok meg őket!

Mark még jóformán fel sem fogta a nő szavainak értelmét, amikor már egy kötel feszült a nyaka körül, és kirántotta a lába alól a talajt. Hanyatt esett, minden szusz kiment belőle; kezével próbált enyhíteni a kötel szorításán, mielőtt megfulladna. Alecet ugyanígy tették egy csapásra harc és mozgásképtelenné; Mark tisztán hallotta, ahogy a vén medve két fuldoklás között keményen káromkodik. A fiú ide-oda ficáinkolt, rángatózott, szeretett volna szembekerülni támadójával, de izmos karok nyúltak a hóna alá és felemelték.

Vonszolni kezdték lefelé a lejtőn. A tűz felé.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Mark végre abbahagyta a hiábavaló küzdelmet, amikor valaki ököllel belevágott az arcába, amitől végigvillámlott a fején a fájdalom. Rájött, feleslegesen erőlködik, úgyhogy lecsillapodott, és hagyta, hadd vonszolják oda, ahova akarják. Végignézte, ahogy Alec hevesen küzd két nagydarab férfival, és mind jobban megfeszül nyakán a kötél. A szíve szakadt meg az öreg fuldokló hangjainak hallatán.

– Fejezd be! – üvöltött rá. – Alec, hagyd már abba! Megölnek, ha nem állsz le!

A vén medve persze ügyet se vetett a szavára, csak verekedett tovább.

Végül a tisztásra hurcolták őket, ahol még mindig ropogott a tűz. Épp amikor Mark megpillantotta a máglyát, egy asszony lépett oda, és pár hasábot hajított a lángoló pokolra. A tűz nagyobb lángra lobbant, és vörös szikrákat köpködött szerteszét. Fogvatartója maga után húzta a máglya körül, aztán ledobta a két sorban álló kántálók elé. Azok hirtelen elhallgattak. Minden tekintet Markra és Alecre szegeződött.

Mark köhögni kezdett és köpködni. A nyaka égett a kötélről. Megpróbált felülni. Egy magas fickó – minden bizonnyal aki odáig hurcolta őt – rátette a mellére hatalmas csizmás lábát, és visszanyomta a földre.

– Maradj nyugton! – mondta. Nem volt ideges, se nyugtalan, csak higgadtan közölte, mintha fel sem merült volna benne, hogy Mark esetleg a szembeszegülést fontolgatná.

Két férfi kellett ahhoz, hogy elboldoguljanak Aleckel, és lecibálják a domboldalról idáig. Mark igazából meglepődött, hogy egyáltalán sikerült nekik. Alecet is a földre lökték, ő mellé. A katona morgott és nyögdécselt, de már nem tanúsított ellenállást, mivel még mindig a kezükben volt a kötél másik vége, a kötélé, amely a nyakára csavarodott. Hosszú, görcsös köhögési roham tört rá. Vért köpött a porba.

– Miért csinálják ezt? – Mark senkihez nem intézte a kérdést.

A hátán feküdt, és a felette lévő lombsátorra bámult, figyelte, ahogy a tűz fénye táncot jár a leveleken. – Mi nem akarjuk bántani magukat, csak annyit akarunk tudni, hogy kik maguk, és mit művelnek?

– És ezért kérdezősködtél Deedee felől?

Amikor a hang forrása felé pillantott, egy asszonyt fedezett fel néhány méter távolságra. Alakjából ítélve ugyanaz a nő lehetett, aki fent a hegyen beszélt velük.

Mark hitetlenkedve hallgatta a közönyös hangot.

– Szóval maguk hagyták a sorsára. Miért? És miért vagyunk most foglyok? Valami választ várunk, ennyi az egész!

Ekkor Alec hirtelen életre kelt, és akcióba lendült: megragadta a kötelet, magához húzta, és talpra ugrott. A kötél kisiklott a férfiak kezéből, akik tartották, mire az öreg katona rájuk ugrott – akár egy faltörő kos, úgy rontott nekik a vállával, oldalról, és az egyik férfit azonnal le is terítette. Nagy puffanással landoltak, és Alec sorozatosan ütlegelte a fickót, míg a társai le nem rángatták róla. Végül hárman kellett ahhoz, hogy megint a hátára dobják a veteránt úgy, hogy kezét, lábát ne tudja mozdítani. Az, akit lerohant, talpra kecmereggett, odalépett az öreghez, és háromszor egymás után oldalba rúgta.

– Hagyja abba! – üvöltötte Mark. – Hagyja abba!

A fiú megrántotta saját kötelét, és megpróbált felkászálódni, de újra lecsapott a csizma, beletaposta testét a porba.

– Meg ne moccanj többé, világos? Nem akarom megismételni – figyelmeztette fogvatartója ugyanazon a színtelen, monoton hangon.

A többiek még mindig rugdosták és püfölték Alecet, de az öreg katona nem volt hajlandó feladni ezt az egyenlőtlen küzdelmet sem.

– Alec – Mark most már könyörgött. – Hagyd abba, mert ezek tényleg kinyírnak. Hogy tudsz nekünk segíteni, ha megölnek?

Ezek a szavak végre utat találtak a férfi kemény koponyáján keresztül. Alec elcsendesült, aztán lassan összekucorodott, a fájdalomtól ráncba gyűrű arccal.

Mark szinte reszketett a dühtől, amikor az asszony felé

fordult, aki csak állt ott rezzenéstelenül, és közönyösen nézte végig az egészet.

– Miféle emberek maguk? – kérdezte. Mást nem is tudott mondani, e pár szóba viszont annyi indulatot, haragot sűrített bele, amennyit csak tudott.

A nő néhány pillanatig némán meredt rá, majd válaszolt.

– Betolakodók vagytok. Senki nem hívott titeket. Most pedig mesélj nekem Deedee-ről. Veletek van? A táborotokban?

– Mit számít már maguknak? Magára hagyták! Csak nem attól paráznak, hogy belopakodik a táborukba, és mindenkit megfertőz? Jól van. Minden a legnagyobb rendben vele!

– A tetteinknek oka van – felelte a nő. – A szellemek szóltak hozzánk, és mi követjük a parancsot! Amikor démonok zúdultak alá az égből, elhagytuk a falunkat, és szent helyeket kerestünk. Sokan elszakadtak tőlünk, nem voltak hajlandók csatlakozni hozzánk. Ők valahol kint vannak, nyilván összeálltak a démonokkal, ki tudja, miben mesterkednek! Talán ti is épp nekik kémkedtetek!

Mark nem akarta elhinni, micsoda képtelenségeket beszél a nő.

– Otthagyták azt a kicsi lányt, hogy meghaljon, csak mert azt hitték, talán beteg? Nem csoda, hogy a faluból a többiek nem tartottak magukkal.

Az asszony tényleg meghökkent.

– Ide figyelj, te fiú! A többiek sokkal veszélyesebbek nálunk. Ők nem kérdeznek, nem figyelmeztetnek, csak lecsapnak, és lelkiismeret-furdalás nélkül ölnek. A világot többféle alakban is megszállta a Gonosz. És mi nem kockáztathatunk, főleg hogy Deedee-t emlegetted. A foglyaink vagytok, és azok is maradtok. Ha szabadon engednénk titeket, felhívnánk magunkra a rosszak figyelmét, akik bántani akarnak minket.

Mark némán meredt a nőre, miközben a fejében egymást kergették a gondolatok. Rossz előérzet fogta el, amely a nő minden egyes szavával csak erősödött.

– Deedee elmondta nekünk, hogy a nyilak az égből hullottak alá. Láttuk a faluban a halottakat. Ugyanez történt nálunk is. Csak ki akarjuk deríteni az igazságot, hogy miért?

– Az a lány hozta ránk a gonoszt. A gonosz viselkedése vezette hozzánk. Mit gondolsz, miért hagytuk ott? Ha megmentettétek őt, és esetleg idehoztátok a közelünkbe, akkor az elképzelhetőnél is szörnyűbb dolgot követtetek el!

– Mi a szart hadovál ez itt? – szólalt meg végre hosszas fuldoklás után Alec. – Hölgyem, jóval súlyosabb problémáink vannak, mint amit maga el tud képzelni!

– Muszáj szabadon engednie minket – fűzte hozzá gyorsan Mark, mielőtt még Alec folytathatta volna. Lehetett az öreg a csapat legkeményebb tagja, de pusztán tárgyalópartnerként utolsó volt. – Mi csak megpróbálunk egy biztonságos helyet találni magunknak, ahol nyugodtan élhetünk. Kérem! Ígérem, simán továbbmegyünk. Csak engedjenek el! Senkinek nem fogunk beszélni magukról, és nem hozzuk Deedee-t még a közelükbe sem, ha ezt szeretnék. Mi majd gondját viseljük.

– Elszomorít, mennyire nem értitek, miről van itt szó felelte a nő. – Tényleg.

Mark legszívesebben felordított volna, de nagy nehezen sikerült megőriznie hidegvérét.

– Na jó, akkor inkább felváltva magyarázzuk meg egymásnak a szitut. Így már okés lesz? Meg szeretném érteni a dolgokat. És tényleg, igazán nagyon fontos nekem, hogy maguk is megértsenek minket. Nem lehetne, hogy csak beszélgetünk, ahelyet hogy úgy bánnak velünk, mint az állatokkal? – Mivel a nő nem válaszolt, Mark agya vadul pörgött, hogy valamivel fenntartsa a társalgást. – Akkor hát... mi lenne, ha előről kezdenénk az egészet? Hogy hogy kerültünk ide a hegyre?

A nő tekintete teljesen üres volt, amikor megszólalt.

– Mindig sejtettem, hogy a démonok igyekszenek kedveskedni, amikor eljönnek értünk. Az egész csak átverés volt, hogy megkötözve idehozattátok magatokat a táborunkhoz. Úgyhogy lehet, hogy megint újra kedvesek lesztek, és újra becsaptok. Démonok vagytok. Mind. – Mereven biccentett az egyik Mark és Alec mellett álló férfinak.

A férfi oldalba rúgta Markot. A fájdalom valósággal felrobbant a testében; a fiú nem tudta megállni, hogy felordítson. Aztán a férfi újra belerúgott, ezúttal a hátába, pontosan a veséjére

célozva. A kín, mint valami óriáshullám, vonult át a belsején – Mark szemébe könnyek szöktek, és még hangosabban üvöltött fel.

Alec azonnal tiltakozni kezdett.

– Álljatok már le, ti kiba... – Nem tudta befejezni, mert az arca egyik fogvatartójuk öklével találkozott.

– Miért csinálják ezt velünk? – üvöltötte Mark. – Nem vagyunk démonok! Teljesen elment az eszük?! – Egy újabb rúgás csaknem elviselhetetlen fájdalommal érkezett a bordái közé. Összegömbölyödött, mint egy sündisznó, átölelve magát. Megpróbált felkészülni a következő rúgásra, annak biztos tudatában, hogy esélye sincs a menekvésre.

– Állj! – A dörgő parancsszó a tűz túloldaláról érkezett. Mély, bömbölő férfihang. A Markot és Alecet ütlegető férfi azonnal elugrott tőlük, és lehajtott fejjel letérdelt. A nő is térdre ereszkedett, és lesütötte a tekintetét.

Még mindig hunyorogva a fájdalomtól, Mark kinyújtóztatta a lábát, és próbált rájönni, kitől származik a rövid, ám rendkívül hatásos parancs. Mozgást érzékelt a lobogó lángok mögött, és nemsokára egy férfit pillantott meg. Elindult feléjük, majd néhány lépéssel előtte megállt. Mark szeme lassan végigpásztázta az idegent: a bakancstól kezdve, a farmerba bújtatott lábon, majd a szűk kockás ingen át egészen ijesztő sebhelyekkel teli arcáig, mely már-már nem is tűnt emberinek. Mark legszívesebben félrenézett volna. De sikerült legyőznie a késztetést, és farkasszemet nézett a torz arcú idegennel, állta a sérült szempár átható pillantását.

A férfinak nem volt haja. És füle sem.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

– A nevem: Jedidiah – mutatkozott be a férfi. Ajka sárga volt, és féloldalasan eltorzult, mintha mindig gúnyosan vigyorgott volna. Furcsán selypített, és valahogy a hangja tökéletesen kifejezéstartelen volt. Lélektelen. – De a követőim Jednek hívnak. Ti is Jednek fogtok hívni, mert látom, hogy rosszul bántak veletek, mostantól azonban a barátaim vagytok. Megértettétek?

Mark bólintott, Alec azonban csak valami érthetetlenlétlűnnyögött a bajsza alatt. A végsőig dacolva a túlerővel, a veterán felült, amikor a támadók megparancsolták nekik, hogy maradjanak a hátukon fekve. Ám azok, akik az imént még vadul verték őket, most csendben térdeltek, mintha imába merültek volna. Úgyhogy Mark is felült, remélve, hogy nem lesz következménye. Jed elégedettnek látszott.

– Nagyon jó – jegyezte meg. – Úgy tűnik, végre sikerül békét kötnünk egymással. – Odasétált hozzájuk, és leült közékük és a tűz közé. Mögötte lobogtak a lángok. A remegő-vibráló fényben a fejét nedvesen csillogó, ragyogó körvonal rajzolta körül, mintha épp elolvadni készülne újból. Elolvadt. Mark arra jutott magában, hogy ez történhetett a szerencsétlen fickóval.

– A napkitörések tették ezt magával? – kérdezte.

Jed pár másodpercig kuncogott, de a hangban nyoma sem volt vidámságnak. Sokkal inkább nyugtalanítónak hallatszott.

– Mindig nevetnem kell, amikor valaki így nevezi a démonpestist. Amikor megjelent, igen, én magam is azt hittem, hogy pusztán valami égi esemény, ami történetesen épp a Föld pályáján következett be. *Véletlen. Balszerencse. Pech.* Ezek a szavak futottak át az agyamon akkor.

– Most meg azt gondolod, hogy nagy, gonosz démonok potyogtak az égből? – tette fel a kérdést Alec olyan hangon, mely kétséget sem hagyott afelől, micsoda ostobaságnak tartja a gondolatot. Mark vetett rá egy pillantást: rettenetes látvány volt. Vér borította az arcát, és már meg is jelentek rajta a brutális verés jelei: hurkák és zúzódások.

– Kétszer is megtörtént – válaszolta Jed, mintha semmit sem

érezkelt volna Alec gúnyolódásából. – És mindkét alkalommal az égből érkezett – egyszer a napról, egyszer a hajóról. Úgy gondoljuk, talán évente látogatnak meg, hogy megbüntessenek azért, amiért ilyen hanyagok és lusták lettünk, és emlékeztessenek arra, mivé kell válnunk.

– Kétszer... nap és hajó – ismételte meg Mark. – Szóval a napkitörések és a dobónyilak a Bergről?

Jed ide-oda forgatta a fejét, aztán újra Markra fordította a figyelmét. Még ilyen...

– Igen, kétszer – mondta a férfi mintha az előbbi teljesen átlagos mozdulat lett volna. – És újra elszomorít, ugyanakkor el is szórakoztat, hogy nem látjátok ezeknek az eseményeknek a jelentőségét. Azt jelenti, hogy az elmétek még nem fejlődött odáig, hogy megpillantsátok a dolgok igazi lényegét.

– Démonok – mondta Mark, és utolsó pillanatban leállította magát, hogy ne forgassa a szemét.

– Démonok. Igen, démonok! Megégették az arcomat, hogy olyan legyen, amilyenek most látjátok. Ennek köszönhetően már nem feledkezhetek meg soha az elhivatottságomról. Aztán jöttek a kis nyilacskák a hajókról, átítatva a démonok gyűlöletével. Két hónapja történt, és mi még mindig gyászoljuk azokat, akik akkor meghaltak. Ezért tüzeket gyújtunk, és körbetáncoljuk őket, és énekelünk. És félünk azoktól a falunkbeliektől, akik úgy döntöttek, nem csatlakoznak hozzánk. Kétség nem fér hozzá, hogy ők a démonok szolgálatában állnak.

– Mit mond, két hónapja? – kérdezte Alec. – Hogyan két hónapja?

– Igen – válaszolta Jed lassan, mintha csak egy összezavarodott gyermekhez beszélne. – Azóta is ünnepélyesen számláljuk a napokat, minden egyes napot számon tartunk. Egészen pontosan két hónapja és három napja.

– Hohó, pillanat! – kiáltott fel Mark. – Nem lehetett az olyan régen. Nálunk mindössze pár napja történt.

– Nem állhatom... amikor valaki kétségbe vonja a szavaimat – mondta Jed, és hirtelen megváltozott a hangja a mondat közepén. A korábbi közönyös hangszín fenyegetővé sötétült. – Hogy tudtok itt ülni, és azzal vádolni engem, hogy hazudok?

Miért hazudnék ilyesmiről? Megpróbáltam békét kötni veletek, kaptatok egy második esélyt, és ez a hála? Minden szóval harsányabban szólt a hangja, míg végül már élesen kiabált, de úgy, hogy egész teste belerázkódott. – Ettől nekem... megfájdul a fejem.

Mark már látta, hogy Alec bármelyik pillanatban robbanhat, úgyhogy gyorsan odahajolt hozzá, és megszorította a karját.

– Ne! – suttogta. – Ne, jó? – Aztán újra Jednek szentelte figyelmét. – Nem, kérem, figyeljen rám. Egyáltalán nem ez a helyzet. Mi csak szeretnénk megérteni. A mi falunkra alig egy hete eresztettek rá... nyílzáport a Bergről. Ezért gondoltuk, hogy maguknál is ekkoriban történhetett. És hát... azt mondta, hogy emberek haltak meg, amikor ez történt. Mi pedig idefelé jövet még viszonylag friss holttesteket láttunk. Csak segítsen nekünk megérteni ezt.

Markban ott motoszkált az érzés, hogy van valami nagyon fontos, amit ezektől az emberektől tudhatnak meg.

Nem hitte, hogy a férfi hazudott az eltelt időről. Valami nem stimmelt itt.

Jed mindkét kezét a fejéhez emelte, egészen pontosan oda, ahol valamikor a füle volt, és ide-oda ingatta.

– Voltak, akik azonnal meghaltak. Mások csak később. És ahogy telt az idő, még több lett a szenvedés. Még több a halál. A falunk csoportokra esett szét. Mindez a démonok műve volt – jelentette ki, aztán elkezdett sóhajtozni, majdnem kántálva.

– Hiszünk magának – mondta Mark. – Csak meg is szeretnénk érteni. Kérem, beszéljen, mesélje el nekünk lépésről lépésre, hogy mi történt. – Igyekezett minél nyugodtabbnak hangzani, de nemigen sikerült. Hogyan tudna megbirkózni ezzel a feladattal?

– Visszajött a fájdalom, miattatok – mondta Jed ridegen. Egy pillanatra sem hagyta abba feje ingatását. A karját mereven tartotta, csontos könyöke szúrósan meredt előre, ahogy a fejét fogta két oldalról. Úgy festett, mintha szét akarta volna roppantani a saját koponyáját. – Annyira fáj. Nem bírom... Muszáj... Biztosan a démonok küldöttei vagytok. Ez az egyetlen magyarázat.

Mark tisztában volt azzal, hogy kifut az időből.

– Nem, nem vagyunk azok, esküszöm. Azért vagyunk itt, mert tanulni szeretnénk maguktól. Lehet, hogy a feje azért fáj, mert... olyan tudás van benne, amit meg kell osztania velünk.

Alec előreejtette a fejét.

– Két hónapja jöttek – mondta Jed valami egészen furcsa, réveteg hangon. – És aztán hullámokban érkezett a halál. És mindig hosszabb idő múltán. Két nap. Aztán öt nap múlva. Aztán két hétre rá. Azután egy hónap múlva. És most vannak a mieink közül olyanok – társaink, akiket egykor a barátainknak nevezünk akik meg akarnak ölni minket. Nem értjük, mit akarnak a démonok. Nem értjük.... nem értjük. Táncolunk, énekelünk, áldozatokat mutatunk be...

Térdre hullott, aztán elterült a földön, továbbra is a halántékára szorítva a kezét. Hosszú, kínnal teli üvöltés szakadt ki belőle.

Mark már nem bírta tovább. Ez maga volt az örület, amit sehogy sem lehetett racionálisan kezelni. Alecre pillantott, a férfi tekintetében égő tűzből rájött, hogy nem fogja kihagyni, ha újabb szökési lehetőség kínálkozik. Fogva tartóik még mindig térdeltek, földre süttöt szemmel, lehajtott fejjel betegesen imádták a fájdalomtól vonagló, földön fetrengő embert. Most vagy soha!

Mark már épp a következő lépést fontolgatta, nem hagyta eltéríteni a figyelmét a Jed felől érkező nyögések, kiáltások által, amikor új hangokra figyeltek fel: a mögöttük húzódó erdő felől hallatszottak. Üvöltöző, visító, nevetgélő emberek hangja. A madarak füttyögését meg más állatok hangjai utánozták. Ahogy egyre közelebb értek hozzájuk, egyre ijesztőbbnek tűntek ezek a hangok, amelyekhez a lépteik nyomán zörgő avar recsegése-ropogása is hozzájárult. Aztán, ami még riasztóbb volt, egyszer csak azt vették észre, hogy a hangok körbevették a máglya körüli tisztást, végül ott álltak a károgó, kakukkoló, hörgő és hisztérikusan hahotázó hangok sűrűjében. A lármából ítélve többtucatnyian lehettek.

– És most? – tette fel a kérdést Alec cseppet sem leplezett undorral.

– Mi figyelmeztettünk titeket – mondta a mellettük térdelő asszony. – Ezek itt valamikor a barátaink voltak, a családtagjaink. De megszállták őket a démonok, és most már nincs más vágyuk, mint minket kínozni, gyötörni, megölni.

Jed hirtelen felegyenesedett térdelő helyzetben, és torka szakadtából üvölteni kezdett. Vadul lefelé rázta a fejét, aztán jobbra és balra, mintha a koponyájából próbálna valamit kiszórni. Mark ösztönösen hátrafelé kezdett araszolni, rákmászásban, míg a nyakán lévő kötél túl feszes nem lett. A kötél másik vége még mindig ott volt az egyik térdelő férfi kezében.

Jed átható, elborzasztó kiáltást hallatott, amely a körülállók torkára fagyasztotta a hangot.

– Meggyilkoltak engem! – üvöltötte. Mintha a szavak élő húsként szakadoztak volna fel a torkából. – A démonok... végül... meggyilkoltak engem!

Teste megdermedt, karja kétoldalt elnehezedve, mereven csüngött alá, és úgy zuhant előre, mint egy betonoszlop. Utolsó lehelete ekkor szökött ki a szájából. Teste lassan elcsendesedett, és vér kezdett el szivárogni az orrából és a szájából.

HUSZONHATODIK FEJEZET

Mark teljesen lefagyott. Csak bámult meredten Jed testére, amely természetellenesen kifacsart pózban feküdt. Teljesen biztos volt benne, hogy ez volt élete legfurcsább órája, amil a bolondok táborába érkezése óta átélt. És ha még egyáltalán lehetett fokozni az örületet, az erdőből érkező bolondok állatokat utánozva, rikoltozva, hisztérikusan kacagva vették körül őket. Mark lassan Alecre emelte a pillantását. A férfi némán és mozdulatlanul meredt Jed testére. Az erdőből körülöttük továbbra is lármázás, mozgás hallatszott. Füttyögés, hurrogás, hangos éljenzés és huhogás. Reccsenő, ropogó léptek.

A férfiak, akik eddig alázatosan térdeltek – előtte pedig agyba-főbe verték Markot és Alecet – felálltak, és olyan pillantással méregették a kezükben lévő kötelet, mintha nemigen tudnák, mit kezdjenek vele. Azután foglyaikra néztek, majd egymásra, aztán újra a kötelekre. A mögöttük két sorban álló éneklők nagyjából ugyanezt tették, kérdőn pillantottak körbe, mintha azt várnák, hogy valaki a szájukba rágja, mit kell tenni. Mintha Jed lett volna a kapocs közöttük, és most, hogy ez a kapcsolat megszűnt, a követői tanácstalanul és tehetetlenül álldogáltak.

Elsőként Alec reagált – azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy a maga hasznára fordítsa az új helyzetet.

Elkezdett bíbelődni a nyaka köré hurkolt kötéllel. Addig-addig, míg az ujjait sikerült alá csúsztatnia, majd kitágítania az egészet. Mark tartott attól, hogy esetleg ez kizökkenti a férfiakat kábaságukból, és majd visszavágnak, hogy megtorolják engedetlenségüket. Ehelyett mindegyikük a földre ejtette a kötel végét. Mark azonnal követte Alec példáját, és végül sikerült kitágítania a hurkot akkorára, hogy simán kifért rajta a feje. Pont abban a pillanatban, amikor Alec a sajátját odacsapta a földhöz.

– Menjünk innen! – morogta az öreg.

– De mi a helyzet a barátaikkal, akik itt nyüzsögnek körülöttünk? – firtatta Mark. – Már bekerítették minket.

– Induljunk! – válaszolta az öreg egy nagyot sóhajtván. – Csak akkor kell átverekednünk magunkat rajtuk, ha megpróbálnak megállítani. Bízzátok őket ezekre a gazemberekre!

Most odalépett hozzájuk az az asszony, aki először szólalt meg. Leintette őket, hogy maradjanak csendben. Az arca csupa aggodalom volt.

– Mi csak próbáltuk féken tartani a démonokat. Semmi mást! És tessék, tönkretettétek minden erőfeszítésünket! Hogy voltatok képesek idevezetni az ellenségeinket?

Miután befejezte, megrándult az arca, és hátralepett. Megbotlott, aztán halántékára szorított kézzel megismételte suttogva.

– Hogy voltatok képesek?

– Tényleg nagyon sajnálom – morogta Alec, hátralepve a tűz felé. Talált ott egy egészen hosszú hasábot, mely félig bent volt a lángok között, a fele meg kilógott. Felkapta a még nyers végénél fogva, és fáklyaként emelte a magasba friss szerzeményét. – Ettől majd kétszer is meggondolják, mielőtt bármivel is próbálkoznának. Gyere, kölyök!

Mark visszanézett a nőre, akin látszott, hogy nagyon fáj a feje.

– Azt mondtam, gyerünk! – harsogott rá Alec.

Ebben a pillanatban több tucat ember rontott rájuk a sűrűből üvöltözve, öklüket rázva a fejük fölött. Asszonyok, férfiak és gyerekek. Mindegyikük arcán ugyanaz az őrült kifejezés, a tobzódó harag és vidámság elegye. Mark – aki életében sosem látott ilyesmit – szintén akcióba lendült, Alec példáját követve kiragadott egy hasábot a tűzből. Lángok lobbantak fel a végén, amikor meglóbálta maga előtt a levegőben, mint egy kardot.

A támadók rárontottak az éneklők sorára, vad, állatias csatakiáltásokkal. Két férfi a levegőbe ugrott, és onnan egyenesen a tűzbe. Mark rettenettel nézte végig, amint a ruházatuk és a hajuk lángra kap. Sikoly szakadt fel a torkukból, miközben kibotorkáltak a tűzből. De már túl késő volt.

Lassanként elnyelték őket a lángok, eleven fáklyaként, tébolyultan rohantak be a sűrűbe, lánggra lobbantva az egész erdőt. Mark hátrafordult a kántáló falusiak felé. Ütötték-verték őket, és mindenki fuldoklott a füsttől. Káosz, zűrzavar, amerre csak nézett. Túl sok volt ez neki.

– Mark! – hallotta Alec kiáltását valahonnan a közelből. – Nem tűnt fel, hogy megtámadtak minket?

– Kérlek – kiáltott oda Marknak egy asszony a háta mögül –, vigyél magaddal!

A fiú megpördült, hogy lássa, ki az – a hirtelen lendülettől majdnem megégette őt fáklyája végével. Az a nő volt, aki kiadta a parancsot a verésükre... Időközben azonban gyökeres változáson ment át, most szelíd volt, mint egy ma született bábá. Mielőtt azonban válaszolhatott volna neki, Mark hirtelen egy tömegverekedés közepén találta magát. Mintha ezer és ezer ököl zuhogott volna a levegőben, és ide-oda lökdösték, taszigálták. Legnagyobb meglepetésére nem csak a régiek harcoltak az újonnan jöttekkel – a támadók nagy része egymást sorozta vadul. Most egy asszonyt látott belezuhanni a tűzbe, átható sikoltozása megtöltötte a levegőt.

Valaki megragadta Markot az ingénél fogva, és félrerántotta. Már épp hátra akart szúrni a fegyverével, amikor rájött, hogy Alec az.

– Igazi tehetséged van ahhoz, hogy kinyírasd magad! üvöltött rá a férfi.

– Nem tudtam, hova menjek, vagy mit csináljak! – válaszolta Mark.

– Néha nem gondolkodsz, csak csinálod! – vakkantotta Alec, majd elengedte Mark pólóját és elindultak felfelé a domboldalon. De mindenütt körbevették őket az emberek.

Mark futás közben maga elé lendítette a fáklyáját. Ám aztán valaki hátulról nekirontott. Kiejtette kezéből a lángoló fadarabot, és arccal előre a földre zuhant. Egy pillanattal később egy puffanást hallott, meg egy fájdalmas kiáltást, és a támadója lerepült róla. Amikor felpillantott, Alec épp akkor fejezte be a nagy ívű rúgást.

– Kelj fel! – ordított rá az öreg. Ám jóformán még ki sem

mondta, amikor egy férfi és egy nő a földre teperte.

Mark felkászálódott, felkapta a földre ejtett fáklyáját, és odarohant a támadóival viaskodó öreg barátjához. Husángjának lángoló végét tiszta erőből belenyomta egyik ellenfele tarkójába – a fickó a torkához kapott, és legurult Alecről. Azután a fáklyát lendületből a nő halántékához csapta. Nem hallott mást, csak a tűz sercegését, amikor a nő lehemperedett a katonáról. Lehajolt, megfogta Alec kezét, és talpra segítette.

Ezután még többen rontottak rájuk. Öten vagy hatan.

Mark körbesuhintott lángoló végű fahasábjával, teljes mértékben átadva magát az ösztöneinek és az adrenalin hívásának. Leütött egy férfit, aztán egyenesen egy nő orrába vágott. Amikor észrevette, hogy egy másik férfi is elindul felé, maga elé húzta a botot, és égő végét a hasának nyomta. Végignézte, amint a férfi ruházata lassan lángra kap.

Alec is ott harcolt végig mellette. Ütött, rúgott, könyökölt jobbra-balra, időnként felrántott a földről valakit, hogy arrébb lökje, vagy oldalra hajítsa, mint egy szemeteszsákot.

Közben elhagyta valahol a fáklyáját, mert túlságosan is belevetette magát a verekedésbe, és a támadók lerázásához szüksége volt mind a két öklére. Ugyanaz a kemény katona volt, aki egykor.

Ekkor egy kar csavarodott hátulról Mark nyakára, ledöntötte a fiút a lábáról, és elkezdte a szuszt is kiszorítani belőle. Mark két kézzel, vasmarokkal kapaszkodott bele égő végű furkósbotjába, aztán kétségbeesve hátrafelé suhintott vele. Nem talált, visszahúzta maga elé, megint próbálkozott minden maradék erejével, miközben az oxigén vészes ütemben távozott a tüdejéből. Végre érezte, hogy a csapása célba ért, hallotta a porcok roppanását, a sikolyt. Édes levegő töltötte meg a tüdejét, ahogy a vasmarok szorítása enyhült a torkán. Mark a földre esett, és csak úgy nyelte a levegőt. Alec föléje hajolva fújta ki magát. Átmenetileg egy kis haladékhoz jutottak, de nem pihenhettek sokáig: mások is elindultak feléjük. Alec talpra segítette Markot. Elindultak felfelé, és félig kúszva, félig mászva eltűntek a sűrű fák fedezékében. Mark hallotta üldözői kiáltozását a hátuk mögül. Senkit sem akartak futni hagyni.

Amikor Aleckel egy kicsit laposabb terepre értek, felpattantak, és teljes erőből rohanni kezdtek.

Ekkor vette észre Mark, hogy pár száz méterrel előttük az erdő java része lángokban áll.

Köztük és a táborhelyük között. Ahol Trina, Lana és Deedee várta őket.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

A fák és a bozótos már amúgy félig halottak voltak – mint egy hatalmas tűzszerszám, egy pillanattal a lángra lobbanás előtt. Jó néhány hete volt az utolsó nagy felhőszakadás, minden, ami azóta sarjadt ki újra, most megégett. Sejtelmes füstcsomók gomolyogtak a lábuknál, a levegő megtelt az égő fa szagával.

– Úgy terjed, mint a futótűz – üvöltötte Alec.

Mark először azt hitte, csak viccel, de az arca nagyon is komoly volt.

– Ez tényleg futótűz! – üvöltötte vissza.

De Alec már el is kezdett szaladni egyenesen a távoli tüzek felé, amelyek születésük pillanatától egyre magasabbra és magasabbra csaptak.

Mark elindult utána. Tudta, hogy még azelőtt át kell jutniuk a pokol másik oldalára, mielőtt túlságosan elharapóznának és túlságosan magasra csapnának a lángok – el kell jutniuk Trinához, Deedee-hez és Lanához. Átgázoltak a száraz, forró aljnövényzeten, félrerúgták a bozótos lábukba akaszkodó tüskés ágait, kitértek a fatörzsek és az alacsonyan lógó faágak útjából. Az üldözők lármája még fel-felharsant a hátuk mögül, de már egyre halkabban, mintha csak zavarodott üldözőik is rájöttek volna közben arra, hogy örültség lenne belefutni egy erdőtűzbe. Mark azért még hallotta az utánuk kígyózó füttyöket és szitkozódást. De csak futott rendületlenül. Egyetlen cél lebegett a szeme előtt: visszaérni Trinához.

Egyre közelebb kúszott a tűz, recsegett, ropogott, köpködött és morajlott. Feltámadt a szél, és magasra lobbantotta a lángokat; egy hatalmas faág letört, a sűrű lombátrát áttörve a földre zuhant, és szanaszét szórta a pattogó szikrákat. Alec továbbra is lassítás nélkül csörtetett az erdő lángokban álló közepe felé, mintha mindenáron fájdalmas módon akarna véget vetni az életének.

– Nem kéne eltérnünk? – kiáltotta oda neki Mark. – Hová mész?

Alec hátra sem fordult, úgy válaszolt. Marknak igencsak meg kellett erőltetnie magát, hogy megértse, mit mond.

– Olyan közel akarok lenni, amennyire csak lehet! Fuss a szélénél, hogy pontosan tudjuk, merre vagyunk! És talán közben lerázzuk magunkról ezeket az agyamenteket!

– Te pontosan tudod, hol vagyunk? – Mark olyan gyorsan futott, ahogy csak bírt, de a veterán katonát még így sem tudta utolérni.

– Igen – válaszolta az kurtán. De futás közben azért elővette az iránytűjét, és vetett rá egy pillantást.

A füst vastagabb lett, egyre nehezebben tudtak levegőt venni. Mark amerre nézett, már mindenütt a tűzzel szembesült: egészen közel, egészen magasra nyújtózó lángnyelvek világították be az éjszakai égboltot. A hőség hullámokban csapta meg őket, végig-végigsöpört az arcán, hogy aztán magába szippantsa és elsodorja a háta mögül hirtelen feltámadó szél.

De amikor már egészen közel voltak, a hóhullámok sem számítottak. A hőmérséklet az egekbe szökött; Mark tocsogott a saját verítékében, és annyira melege volt, hogy attól félt, maga is megolvad. Épp amikor már azt gondolta magában, hogy az öreg katona bizonyára elvesztette az eszét, a férfi hirtelen jobbra tért, és elkezdett az egyre terjeszkedő tűzvonallal párhuzamosan szaladni. Mark igyekezett a közelében maradni, a metróalagútbeli megismerkedésük óta immár ki tudja hányadik alkalommal bízta életét a volt katonára. Futás közben forrón lüktetett a teste; balról tikkasztó szél égette, jobbról pedig hűvösebb levegőt kapott az oldalába. Ruházata szinte ráégett a bőrére, úgy érezte, akármelyik pillanatban meggyulladhat rajta, bár csak úgy úszott a verítékben. A haja viszont száraz volt, kiszikkasztotta a perzselő szél. Elképzelte a hajszálait, ahogy rendre kiszáradnak, majd lehullanak a földre, mint a száraz fenyőtűk. És a szeme... Úgy érezte, megsül a szemgödrében; hunyorgott, és dörzsölgette, megpróbált könnyet kisajtolni belőle, de sehol semmi.

Futott tovább, Alec minden mozdulatát másolva, és csak

remélni tudta, hogy sikeresen kikerülték a tüzet, és végleg eltávolodnak tőle, mielőtt még szomjan halna, hőgutát kapna vagy végkimerülésben múlna ki. Már csak a lángok ropogását hallotta, ezt a folyamatos morgást, mintha ezer és ezer Berg egyszerre gyújtotta volna be a hajtómotorját.

Hirtelen egy asszony tört ki jobbról a fák közül. Tűz lobogott tébolyult tekintetében is. Mark már felkészítette magát az újabb harcra, arra számítva, hogy a nő megfordul és rájuk támad. De csak keresztezte az útjukat – ha nem olyan gyorsan suhan át előttük, Alec biztosan nekiment volna. A nő némán és céltudatosan futott, ropogó léptekkel szántva fel a száraz aljnövényzetet. Megbotlott, majd felállt, és rohant tovább. Aztán eltűnt a falként magasodó lángok mögött. Nem sokáig sikoltozott.

Alec és Mark futott tovább.

Végül elérték a mindjobban terjeszkedő izzó pokol szélét – Mark meg is lepődött, milyen élesen látható a határvonala. Továbbra is tartották a távolságot, de jó érzés töltötte el, friss adrenalin mosta át az ereit, hogy most már balra tartanak Trina meg a többiek irányába. Mark megújult erővel száguldott, és utolérte Alecet, sőt majdnem meg is botlott a lábában a nagy lendülettől. Innentől egymás mellett rohantak tovább.

Minden egyes lélegzetvétel igazi kínszenvedés volt. A levegő égette a torkát, a füst pedig szinte mérgező volt.

– El kell... tűnnünk... innen... – zihálta.

– Tudom! – kiabálta Alec, majd hosszú köhögőroham tört rá. Vetett egy röpke pillantást a tenyerében szorongatott iránytűre. – Mindjárt... ott vagyunk.

Hamarosan újabb kanyart vettek, megkerülve a leghatalmasabb lángokat, és Alec megint irányt váltott: ezúttal jobbra futott, el a tűztől. Mark vakon követte őt, de feladta: most már teljesen összezavarodott, nem tudta, merre járhatnak. Nem hitte volna, hogy már megint egyenesen előre kell haladniuk, de megbízott az öregben. Friss energiákat mozgósítva trappoltak keresztül az erdőn, gyorsabban, mint eddig bármikor. Minden egyes levegővételtől egyre jobb lett, egyre hűvösebb levegő áramlott a tüdejébe. A pokol bömbölése

is fokozatosan halkult, Mark most már újra hallotta a lépteit kísérő recsegést.

Alec megtorpant.

Mark elfutott mellette, majd maga is leállt. Megfordult, és megkérdezte Alectől, hogy minden rendben van-e.

A férfi egy fatörzsnek dőlve állt, mellkasa hullámzott, zihálva vette a levegőt. Bólintott, aztán hangos nyögéssel könyöke hajlatába temette a fejét.

Mark is lehajolt és a térdére támaszkodva élvezte a pihenő ritka perceit. A szél alábbhagyott, és most úgy tűnt, sikerült biztonságos távolságra kerülniük a tűztől.

– Ember, rám hoztad a frászt! Biztos ez volt a világ legjobb ötlete, hogy ilyen közel fussunk a tomboló pokolhoz?

Alec ránézett, de arckifejezését nem lehetett látni a sötétben.

– Valószínűleg igazad van. Éjjel, egy ilyen helyen, simán el lehet tévedni. Épp ezért makacsul kitartottam a fejemben lévő ösvény mellett. – Újra ellenőrző pillantást vetett az iránytűjére, aztán egy pontra mutatott Mark válla fölött. – A mi kis táborunk arra van.

Mark körülnézett, de semmi különöset nem látott: az erdő ugyanolyan volt, mint bármerre körülöttük.

– Honnan tudod? Nem látok mást, csak egy csomó fát.

– Csak tudom, és kész.

Furcsa hangok töltötték meg a levegőt, elvegyültek a tűzropogás állhatatos háttérzajával. Sikoltozás, nevetés. Lehetetlen volt megállapítani, hogy merről érkeztek.

– Nahát, ezek a nyomorultak még mindig itt kóvályognak, és keresik a bajt? – mordult fel Alec elégedetlenül.

– Ja, az örültek... én meg abban bíztam, hogy mind odavesztek a tűzben.

Mark csak utána gondolt bele, milyen kegyetlenül hangzik ez. De a túlélésre hajtó énje – amely az elmúlt egy évben könyörtelenné vált – tudta, hogy ez az igazság. Nem akart aggódni többé ezek miatt. Nem akart félni, úgy tölteni az éjszaka hátralévő részét, meg a következő napokat, hogy folyton hátra-hátranéz.

– Nem kívánságverseny, fiam... – mondta Alec. Vett egy

mély lélegzetet. – Na jó. Húzzunk bele, és irány a tábor meg a három hölgy!

Kocogva indultak el, a korábbinál egy kicsit lassabb iramban. A különös hangok felhangzása – még ha nem is tűntek túl közelieknek – eléggé kiborította mindkettőjüket.

Néhány perccel később Alec megint irányt váltott. Aztán egyszer csak megállt, összeszedte magát, körbenézett, majd kifelé mutatott egy lejtőn.

– Ah – mondta. – Ott lesz lent.

Elindultak arra, meg-megcsúsztatva, és szándékosan csúszkálva, amint egyre meredekebbé vált a lejtő.

Újra feltámadt a szél, de most ellenkező irányból fújt, a tűz felé. Friss levegővel telt meg a tüdejük, és ez – legalábbis ideiglenesen – csillapította az aggodalmaikat is. Mark már annyira hozzászokott a lángok fényéhez, hogy észre sem vette, amikor pirkadni kezdett. Fölöttük az ágak között az ég foltjai fekete helyett lilában pompáztak, és már azt is ki tudta venni, hogy merre tartanak. A táj ismerősnek tűnt, és nemsokára megérkeztek a táborhelyükre. Mindenük úgy volt, ahogy hagyták.

De Trinának meg a többieknek se híre, se hamva.

A pánik gyökeret vert Mark mellkasában. Ordítani kezdett:

– Trina! Trina!

Aleckel együtt gyorsan átfésülték a környéket, folyamatosan szólongatva barátaik nevét.

Ám senki sem felelt.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

Mark alig bírt uralkodni magán. Akármilyen nyomorúságos és rettenetes dolgokon mentek is keresztül eddig, legalább mindig együtt vészelték át Trinával. Ha nem volt vele, már tíz perc után annyira hiányzott neki a lány, hogy teljesen legyűrte a depresszió.

– Kizárt... – mondta Alecnek, miközben egyre táguló körökben kutatták át a terepet táborhelyük körül. Még ő maga is hallotta saját hangjában a kétségbeesést.

– Kizárt, hogy egyszerűen fogták magukat, és leléceltek innen, amíg mi távol voltunk. Anélkül, hogy hátrahagytak volna nekünk valami üzenetet. – Beletúrt a hajába, aztán felüvöltött dühödt tehetetlenségében.

Alecnek sikerült megőriznie a hidegvérét.

– Nyugi, fiú! Ne feledd el, hogy egyrészt Lanát ugyanolyan kemény fából faragták, mint engem, ráadásul sokkal okosabb nálam. Másrészt megfeledkeztél a részletekről.

– Miről beszélsz? – kérdezte Mark.

– Igen, abban igazad van, hogy normál körülmények között itt maradtak volna addig, míg vissza nem jövünk. De ezek a mostani körülmények korántsem nevezhetők normálisaknak. A közelünkben pusztító erdőtűz tombol, és örültek kószálnak az erdőben, horrorfilmbe illő hangokat adva. Te mit csináltál volna a helyükben, itt ücsörögsz és malmozol?

Ám e szavaktól Mark egyáltalán nem nyugodott meg.

– Tehát... te azt gondolod, hogy elindultak megkeresni bennünket? Mi van, ha elkerültük egymást idefelé jövet? –

Ökölbe szorított kezével dörzsölte a szemét tehetetlenségében.
– Akárhol lehetnek!

Alec odalépett hozzá, és megrázogatta a vállánál fogva.

– Mark! Mi ütött beléd? Csillapodj, fiam!

Mark leengedte a kezét, és belenézett Alec szemébe: a férfi tekintete keményen és szürkén csillogott a hajnali bágyadt fényben, de telve volt őszinte együttérzéssel:

- Én csak... kezdek kiborulni. Mit fogunk most csinálni?
- Megőrizzük a hidegvérünket és az ép elménket, és leülünk átgondolni a dolgokat. Aztán szépen fogjuk magunkat, és elindulunk megkeresni Lanát és a többieket.
- Egy kicsi lány van velük – jegyezte meg Mark csendesen.
- Mi van, ha azok, akik minket is megtámadtak, először ide jöttek? Ha elkapták és elvitték őket?
- Akkor majd visszahozzuk őket. De muszáj összeszedned magad, különben nem tudjuk megcsinálni. Érted?

Mark lehunyta a szemét, és bólintott. Próbált megnyugodni, zakatoló szívének iramát lelassítani, próbálta elnyomni magában a kitörni készülő pánikot. Alec majd kitalálja, mi legyen. Mindig így volt.

Végül kinyitotta a szemét, és újra a katonára emelte a pillantását.

- Oké. Rendben vagyok. Sajnálom.
- Jó. Így már jobb. – Alec hátralépett, és tanulmányozni kezdte a talajt. – Most már világosodik. Muszáj találnunk valamilyen jelet, hogy merre vitték őket – letört faág, lábnyomok, összetaposott növényzet, bármi ilyesmi. Kezdj el keresni.

Mark így tett, és kétségbeesve próbálta lefoglalni valamivel zakatoló agyát, amely a létező legrémisztőbb forgatókönyveket tálalta fel neki. A szél szárnyán még beúszott hozzájuk a tűzropogás, és időnként egy-egy félelmetes kacaj is, de nagyon távolról. Legalábbis egyelőre.

Tüzetesen átkutatta a területet, gondosan szemügyre vett minden talpalatnyi helyet, mielőtt továbblépett volna, ide-oda forgatta a fejét, mint valami takarító robotegység. Elég lett volna egyetlen nagyobb nyom, azon elindulva a többi talán már jön szinte magától. Markot valamiféle versenyláz kezdte hatalmába keríteni – ő akart elsőként rátalálni valami követhető nyomra. Első akart lenni, hogy kicsit jobban érezze magát, levezethesse valahogyan a pánikot, amely kezdett eluralkodni rajta.

Nem veszítheti el Trinát. Most nem.

Alec körülbelül hat méterre a tábortól dolgozott módszeresen

– igazából szó szerint négykézláb szimatolt, akár egy kutya. Nevetséges látványt nyújtott, de volt benne valami, ami szíven ütötte Markot.

A vén medve a legritkább esetben mutatta ki az érzelmeit: ha épp nem ordított, kiabált vagy püfölt valamit... vagy valakit – de gyakran adott tanúbizonyságot arról, hogy milyen őszintén aggódik miattuk. Marknak kétsége sem volt afelől, hogy akármelyik pillanatban képes lenne az életét adni, ha meg tudná menteni ezzel bármelyik hiányzó barátjuk életét. Vajon magáról elmondhatná ugyanezt?

Mark is, és Alec is rábukkant nyilvánvaló jelekre, hogy arra jártak: törött ágak, lábnyomok a porban, bokrok és fák elhajlott ágai. Arra jutottak, hogy csakis a barátaik lehettek. Nagyjából fél óra múlva Mark arra jött rá, hogy éppen azt a területet fésülik át, amely a táborhelyük és a tegnapi útvonaluk között fekszik. Megállt és kiegyenesedett.

– Hé, Alec! – mondta.

A férfi épp négykézláb keresgélt, arccal egy bokorban; valamit visszamorgott:

– Mivaan? – vagy valami hasonlót.

– Miért töltünk ennyit időt a tábornak ezen az oldalán?

Alec kihúzta a fejét a bokorból, és hátranézett rá.

– Ez tűnt logikusnak. Szerintem követtek minket vagy elrabolták őket ugyanazok a jehuk, akik minket is megtámadtak. Vagy... talán azért indultak erre, hogy megnézzek közeli a tüzet.

Mark szerint Alec ezúttal nagyon melléfogott.

– Vagy éppenséggel elmenekültek a tűz elől. Nem mindenki olyan dilinyós, mint maga, jó uram! Mert mit tesz a legtöbb földi halandó, ha a lángoló pokol közeledik? Elfut az ellenkező irányba. Csak mondom.

– Nem, nem hinném – mondta Alec a térdére helyezve teljes súlyát, és kiegyenesítve a hátát. – Lana nem gyáva. Nem hagyna minket meghalni csak azért, hogy mentse a saját bőrét.

Öreg barátja még be sem fejezte a mondatot, de Mark már kétkedően ingatta a fejét.

– Azért ezt még átgondolnám a helyedben. Lanának mániája,

hogyan ugyanúgy az imádatig tisztel téged, mint te őt. Azt gondolná, tudsz vigyázni magadra, és hogy jól vagy, biztonságban. Valamint felmérné az összes körülményt, aztán a legjobb döntést hozná. Igazam van, vagy igazam van?

Alec megvonta a vállát, aztán ráívalt:

– Szóval azt hiszed, hogy Lana hagyná, hogy dühöngő örültek kinyírjanak minket, és mentené a saját kis tyúkszaros életét?!

– Nem tudta, hogy ilyenek kezében vagyunk. Emlékezz csak, annyit mondtunk neki, hogy csak megyünk, és körülnézünk egy kicsit! Aztán bizonyára hallott még más hangokat is, látta és hallotta, hogy terjed a tűz errefelé. Fogadjunk, hogy nagyon józanul átgondolta az egészet, és arra jutott, az lesz a legjobb, ha a Berg főhadiszállására megy, mert nyilván mi is így teszünk. És ott majd találkozunk. Te kiadtad már a parancsot, merre tartunk.

Alec bólogatott, és fel-felmordult, de nem lehetett tudni, hogy mit gondol erről az elméletről.

– Nem beszélve arról, hogy van vele egy civil – a kezével kitette a macskakörmöket –, meg egy kicsi lány, aki vélhetőleg halálra rémült. Nem hinném, hogy Lana magukra hagyná őket, csak hogy utánunk jöjjön, vagy még nagyobb veszélybe sodorja őket.

Alec talpra állt, és leseperte térdéről a port.

– Rendben, fiú, nem kell tovább győzködnöd. Megvettem a dumád. De... megmondanád, hova akarsz kilyukadni? – Az arcán – alig észrevehetően – kis mosoly jelent meg. Mark azt is tudta, miért.

A vén medve nagyon élvezte ezt az egészet – ahogy a tanítványa próbál a maga fejével okoskodni, és előrukkolni valami használható elmélettel.

Mark a tábor másik felére mutatott, abba az irányba, amelyet még Alec jelölt ki számukra előző nap. Ott várt rájuk a Berg központja, ahol megtalálhatják azokat, akik újfent tönkretették az életüket.

– Mondom, engem már meggyőztél – jelentette ki Alec egy eltűzött sóhaj kíséretében. – Induljunk, és kezdjünk keresgél

arrafelé. – Amikor elhaladt mellette, rákacsintott Markra, utána azonban rögtön morcosan nézett rá.

Mark elnevette magát.

– Fura egy fickó vagy!

Alec megállt, és felé fordult.

– Ezt mondogatta az anyám is mindig. Reggelente felköltött, adott egy puszit és megölelt, aztán azt mondta: Édes Alec. Fura kis fickó vagy te, én mondom! – És ez minden alkalommal talált, pont ide. – Megsimogatta a szíve tájékát, aztán drámaian forgatni kezdte a szemét. – Na, dologra!

– Látod? – mondta Mark utána indulva. – Kell még ezt bizonygatnom? Fura. Egy. Fickó. Ezt jegyzőkönyvezzük.

– Csak egy szó igaz belőle. Fickó. Azaz igazi férfi. Tetőtől talpig, bébi! – jelentette ki, majd furcsán horkantott, amit talán nevetésnek szánt.

Most már sokkal óvatosabban haladtak abba az irányba amerre Mark mutatott. Minden egyes talpalatnyi helyet gondosan átfésültek árulkodó jelek után. Mark időnként megállt, hogy belehallgasson a hangokba – amelyek közben megszokott háttérzajjá álltak össze, már csak akkor hallotta, ha koncentrált rájuk. A hörgő, morgó, ropogó, parazsat köpköd erdőtűz zajai még mindig a biztonságos távolból szüremlettek feléje, de azért egyre közelebb. Újdonsült barátságtalan ismerőseik ordítása és nevetése is egyelőre még messziről hallatszott – de azt nem tudták volna megmondani, honnan. A levegő homályos volt a füsttől a felkelő nap fényében.

– Van itt valami – jelentette be Alec. – Vigyázz! – kiálltott rá Markra, amikor a fiú nagy dérrel-dúrral elindult.

– Ó, bocsi. – Kicsit visszafogta magát, és óvatosan lépdelt oda a katona mellé.

Alec a sarkán ült, kezében egy botot tartott, azzal mutogatott.

– Van kábé három bokor, amin átcsörtetett több ember is. Látod, itt ágak roncsolódtak, ott le is tört pár, ott meg amott pedig lábnyomok.

Mark előrehajolt, és ő is észrevette a lábnyomokat. Egészen kicsik voltak. Épp amekkora Deedee lába lehet.

– De van egy probléma – tette hozzá Alec komoly, gondterhelt hangon.

– Mi? – kérdezte Mark gyorsan.

Alec a botjával egy pontra mutatott – épp egy kicsivel a talaj fölött, ahol a jelek szerint elvonultak –, egypár össze ragadt levélre. Fényes zöld felületüket apró vércsöppek pöttyözték.

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

Ezúttal Mark nem engedte, hogy elhatalmasodjon rajta a páni félelem. Viszont halálos némaságba zuhant, a belseje kihúlt, a keze nyirkos lett az izzadságtól. El tudta képzelni, hogy az arca is holtsápadt lett. De minden erejével azon volt, hogy megőrizze látszólagos hidegvérét, miközben Alec lassan előrehaladva módszeresen követte a nyomokat.

Az exkatona növekvő aggodalommal mutatott rá további vérfoltos helyekre. Nem volt sok, de az is épp elég volt.

– Ebből nem lehet megállapítani, mennyire súlyos sérülésről beszélünk. Már láttam vérző orrokat, amikből csak úgy spricelt a vér, de láttam egy olyan fickót is, akinek egy robbanás levitte a fél karját, mégis alig vesztett vért. Maga a robbanás tisztára égette a sebet.

– Ettől most... nem lesz jobb – motyogta Mark.

Alec visszapillantott rá.

– Sajnálom, kölyök. Csak azt próbálom mondani, hogy ez nem biztos, hogy rossz jel. Akárki is sebesült meg, lehet, hogy csak egy csúnya vágás. Az emberek általában ennél sokkal súlyosabb vérvesztéseket is túl szoktak élni. És nézzük a jó oldalát, legalább tudjuk, merre mentek, és követhetjük őket.

Alec megint továbblépett, közben folyamatosan nézett jobbra-balra, nehogy elkerülje valami a figyelmét. Mark a nyomában haladt, és igyekezett nem nézni a vércsíkra. Egyszerűen nem bírt ránézni. Legalábbis addig, míg meg nem nyugszik kicsit. Csak remélni tudta, hogy nem totál téves nyomon járnak, vagy ami még rosszabb: csapda vár rájuk.

– Mi bizonyítja, hogy ezek itt tényleg Trináék nyomai? – kérdezte.

Alec megállt, és lehajolt, hogy tüzetesebben megvizsgáljon valami szennyeződést egy letaposott bokron.

– A nyomok alapján azt mondanám, hogy a mi kis csapatunk járt erre – elég jól látszanak a lábnyomaik. És... – idegesen nézett hátra.

– És mi?

– Nos... Már egy ideje nem látom Deedee nyomait, úgyhogy feltételezem, valaki az ölébe vette, és úgy viszi szegény kicsit arra – ujjával a háta mögé bökött.

– Vagyis lehet, hogy ő a sebesült – vont a következtetést Mark, és összeszorult a gyomra. – Lehet, hogy... talán csak elesett, és lenyúzta a térdét. Vagy ilyesmi...

– Ja – válaszolta Alec kábán. – Viszont a másik dolog az hogy...

Mark még sosem látta őt ennyire bizonytalannak.

– Mi lenne ha végre kiböknéd, ember? Mi a fene folyik itt?

– Amikor itt jöttek keresztül – magyarázta Alec csendesén, mintha meg se hallotta volna Mark haragos kifakadását –, futottak, ez teljesen biztos. Mégpedig eszeveszetten. Minden jel ezt mutatja. Lépteik hossza, a letiport bokrok, a letört növények és ágak. – Tekintete találkozott Markéval

– Mintha üldözték volna őket.

Marknak hirtelen gombóc nőtt a torkában. Aztán egyszer csak bevillant neki valami.

– De hát az előbb azt mondtad, hogy csak három ember lábnyomait látod. Van valami jel, ami arra mutat, hogy valaki utánuk eredt?

Alec felnézett, aztán mutatta.

– Errefelé sok minden röpköd a levegőben, nem emlékszel?

Na, nem mintha nem lett volna eddig is épp elég okuk az aggodalomra.

– De hát nem gondolod, hogy meghallottuk volna, ha egy Berg csap le és kezdi üldözni őket lefelé a hegyen?

– Abban a káoszban? Talán észre sem vettük volna. De más magyarázat is lehet, nem csak a Berg.

Mark vetett egy újabb gondterhelt pillantást az égre.

– Csak haladjunk közben, jó?

Mentek tovább az ösvényen. Mark mindvégig azon imádkozott magában, hogy ne találjanak több vért. Vagy valami rosszabbat.

Trina, Lana és Deedee lábnyomai egy hosszú, sekély

vízmosásban folytatódtak, majd egy alig látható szurdokban vezettek tovább. Mark észre sem vette, hogy kétoldalt a hegyek egyre magasabbak, és a lejtő is elég szelíden ereszkedett, így nem érezte, milyen gyorsan ereszkednek. Különösen, hogy minden oldalról erdőségek vették őket körül, és útközben jobbra csak a lába előtti talajt nézte, a barátaik után vezető nyomokat kutatva. Az egyik pillanatban még a sűrű fák között haladtak, a másokban pedig már egy tisztáson találták magukat, amelyet két oldalról magasba törő szürke gránitiszklák határoltak. A meredek falakon csak itt-ott nőtt pár szál növény.

Alec megállt, és előhúzta zsebéből kézzel rajzolt térképét.

– Most itt vagyunk. – Visszahúzta Markot egy hatalmas tölgyfa vaskos törzse mögé.

– Ez biztos?

– Majdnem teljesen biztos vagyok benne, hogy ez az a völgy, ahova a Berg visszatér minden egyes portyája után.

Mark körülnézett a fa tájékán, és alaposan szemügyre vette a fenyegetően magasodó sziklafalakat is.

– Elég veszélyes leszállni egy ilyen helyen, nem gondolod?

– De, viszont tökéletes rejtékhely. Kell itt lennie egy leszállópályának, és egy bejáratnak is arra a helyre, amit az otthonuknak neveznek. Én még mindig arra tippelek, hogy egy régi kormányzati bunkerről van szó. Különösen ilyen közel Asheville-hez – a város pont a kanyon túloldalán van.

– Aha. – Valami nem hagyta nyugodni Markot. – Akkor hát... mekkora az esélye annak, hogy Lanát és a többieket ilyen messzire kergették? Nagyon aggódom miattuk, hogy elrabolták őket.

– Talán mégsem. Lana tudja, hogy semmi értelme ide-oda csámborogni a hegyek között, bennünket keresve, egyszerűbb egyenesen a megbeszélt helyre jönni – vagyis ide.

– Akkor viszont miért nincsenek itt?

Alec nem válaszolt – valami kint a tisztáson magára vonta a figyelmét.

– Lehet, hogy mindkettőnknek igazunk van – suttogta végül. Komoly hangja baljóslatúan csengett.

– Mi van?

– Maradj csendben, és kövess!

Alec megint négykézlábra ereszkedett, és a cserjék takarásában előkúszott a fa mögül. Mark követte a példáját. Szinte biztos volt benne, hogy pillanatokon belül egy Berg jelenik meg a feje fölött, kilövésre kész dobónyilakkal. Megmaradtak az alig látható ösvényen, amelyről azt remélték, hogy Trina és a többiek taposták ki. Először azt gondolta, hogy a Bergek a tisztáson landoltak, de sehol sem látták jelét ennek – a növényzet meglehetősen sűrűn burjánzott mindenfelé.

Alec átküzdötte magát az aljnövényzeten, aztán úgy tíz méter után megállt. Mark kikémlelt mögüle, és megpillantott egy széles tisztást, ahol körben le voltak tiporva a bokrok és a fű. Jól láthatóan küzdelem zajlott itt. Mark szíve összeszorult.

– Jaj, ne... – Csak ennyit tudott kinyögni.

Alec is lógatta a fejét. Aztán még jobban lelapult a földre.

– Igazad volt. Valaki elhurcolta őket, semmi kétség. Nézd, a bokrok másik oldala teljesen szét van verve. Mintha legalább huszan trappoltak volna át rajta.

Mark újra a bensejében növekvő pánikgombóccal küzdött.

– Akkor mit csinálunk? Visszamegyünk és elbújunk, vagy megyünk utánuk?

– Ne ilyen hangosan, kölyök. Különben mindjárt minket is elkapnak.

– Csak menjünk szépen vissza – suttogta Mark. – Felkészülünk, átgondoljuk, újratervezzük.

Legszívesebben azonnal elindult volna a nyomon, de a bölcsebbik énje arra intette, ne kapkodjon.

– Nincs idő...

Hangos, fémes csattanás vágott a szavába – akár egy ágyúdörej. Mark azonnal hasra vágta magát, és azt hitte, az iszonyú hangos zajtól mindjárt ráomlanak a szurdok sziklái.

– Mi volt ez? – kérdezte.

Mielőtt azonban Alec válaszolhatott volna, újra felhangzott a hang. Fülrepesztő robbanás, amelybe beleremegett a föld. Lábuk alatt utána még sokáig vibrált a talaj, hogy még a bokrok is táncra perdültek körülötte. Mark és Alec egymásra pillantott. Nem értették, mi történik.

Aztán harmadszorra is megrázta a levegőt a dőrej, és lábuk alatt megindult a föld, az ég felé.

HARMINCADIK FEJEZET

Mark talpra ugrott, és magával rántotta Alecet is. Körülöttük minden remegett, hullámozott, alig bírt megmaradni a lábán. Tudta, ami most történik velük, az tulajdonképpen lehetetlen, úgyhogy átfutott az agyán, hogy vajon nem kezd-e megőrülni! És mégis, lábuk alatt a talaj lassan emelkedni kezdett, és még meg is dőlt. Mark kétségbeesve nézett körül, döbönt kábulatban, összezavarodva. Fogalma sem volt, mit tegyen. Alec is teljesen kábultnak tűnt. Először Marknak sikerült magához térnie.

Kitisztult az agya, és hirtelen több mindent is világosan észlelt egymás után.

Először is: nem úgy festett, mintha az egész völgy emelkedett volna az ég felé valami földrengésszerű esemény hatására, hanem csak egy kis terület – a tisztás, ahol ők tartózkodtak éppen. A környező fák csendes nyugalomban álltak, csak a szél motozott a lombok között.

Másodszor: a mozgó föld dőlésszögének lassú, de határozott változása ráébresztette arra, hogy a terület másik fele már süllyed. És az egész dolog kör alakú volt.

Harmadszor: mindeközben mély, csikorgó fémes hang hallatszott.

– Emberi kéz műve! – üvöltötte el magát, és már futott is Aleckel együtt. – Mintha egy tengely körül forogna!

Alec biccentett, és felvette vele az iramot. Mindketten oldalt futottak fölfelé az emelkedőn, hogy eljussanak egy olyan pontra, ahonnan aztán leugorhatnak erről a mozgó földlemezről. Amely egyébként elég lassan mozgott, úgyhogy Markban a kezdeti pánik helyét átvette a kíváncsiság. Nyilvánvalóan valamiféle óriási csapdaajtón állhattak. De miért volt ennyire...

Végre elérték a forgó rész oldalát, ahol az egésznek a tengelyét sejtették, ahonnan pár lépésnyire már biztonságban lehettek. Leugrottak, aztán elkúsztak valahogy az első fák

vonaláig. Az előbbi terebélyes törzsű tölgy mögé kushadtak le fedezékbe. Mark kidugta a fejét a fa mögül, mert kíváncsi volt az előadás folytatására is. A körkörösén mozgó, kiforduló földkivágás már több méter magasra emelkedett a levegőben, míg az alsó része teljesen besüppedt a talajba. Folyamatosan forgott az egész, a súrlódó fogaskerekék őrzítő kísérezénének közepette, ami most még nagyobb hangerővel rezegtette a dobhártyájukat.

– Olyan, mint egy pörgő pénzérme – motyogta maga elé Alec.

– Egy nagyon nagy érme. Ami nagyon-nagyon lassan pörög – értett vele egyet Mark.

Alig egy perc múlva a kerek földlemez már tökéletesen merőleges volt a talaj szintjére, fele a földben volt, fele a levegőben, és egy pillanatra sem hagyta abba a forgást. Hamarosan a talajjal és cserjékkel borított oldal tótágast állva indult lefelé. Mark végre megpillanthatta, mi rejlik az érme másik oldalán: egy lapos, szürke, betonszerű felület, melybe hosszú, nyílegyenes hornyok voltak belevésve. Végül a nagy, kerek lap megállapodott a szurdok alján, készen állva valaminek a fogadására odafentről. Kampók és láncok heverték rajta szétszórva, hogy majd biztonságosan rögzíteni lehessen azt a dolgot. Leszállópálya, világosodott meg Mark. Leszállópálya a Bergnek. Vagy Bergeknek.

– De miért nem csúszik le a másik oldaláról a föld meg a növényzet? – kérdezett rá a fiú. – Olyan, mintha varázslat lenne.

– Nyilván száz százalék műanyag – válaszolta a katona. – Végül is nem bújhatnak elő és ültethetik újra az egészet valahányszor használják ezt az izét, nem?

– Hát pedig tutira úgy néz ki, mintha igazi lenne. Vagy úgy nézett ki, legalábbis. – Mark lenyűgözve bámulta. Az elmozduló földdarab több mint száz méter átmérőjű lehetett. Mit gondolsz, észrevettek? Tuti, hogy vannak kameráik idekint.

– Biztos vannak – felelte Alec vállat vonva. – Reménykedjünk, hogy nemigen figyelik a kamerák képét.

A földérme most már negyvenöt fokos szögben állt, már csak

pár perc, és tökéletesen bezárul alatta a lyuk. Mark kíváncsi volt, vajon öreg barátjának is ugyanaz jár-e a fejében

– Megcsináljuk? – kérdezte. – Akármelyik pillanatban leszállhat egy Berg – ez a mi esélyünk.

Először a férfi meglepettnek tűnt, mintha csak Mark olvasott volna a gondolataiban. Aztán mindentudó mosoly terült szét az arcán.

– Lehet, hogy ez az egyetlen út befelé, nem?

– Lehet. És akkor most vagy soha!

– Kamerák? Örök? Nagy a kockázat.

– Viszont ott vannak a barátaink.

Alec megfontoltan bólintott.

– Úgy beszélsz, mint egy igazi katona. Gyerünk!

Mark talpra állt, majd megint lekuporodott a fának dőlve, mielőtt kiugrott volna. Addig kell indulnia, míg meg nem gondolja magát. És tudta, hogy Alec ott lesz majd szorosan a nyomában. Még mindig volt egy olyan négy-öt méter a forgó lemez széle és az őt körülvevő igazi föld széle között. Mély levegőt vett, hogy lelket öntsön magába: Mark balra ugrott, azon töprengve, vajon rájuk lőnek-e, vagy előbújnak-e a sötétből az ott lapuló katonák. De nem történt semmi.

Elértek a kör széléhez. Mark megállt és letérdelt pár méterrel odébb, aztán kúszni kezdett előre, hogy belessen a szélénél. Alec is hasonlóképp tett; most már mindketten a perem fölött kukucskáltak. Mark rosszul lett a gondolattól, hogy a lefelé tartó földdarab pontosan a feje fölött van. Ha most váratlanul ráesne, kettévágná. Mindkettőjüket.

Lent sötét volt, de Mark megpillantott valami ezüstösen csillogó fémből készült pallót – a legnagyobb részét elnyelte a sötétség –, amely körbefutotta az alattuk tátongó hatalmas területet. Sehol semmi fényforrás, és embernek sem látták nyomát. Felnézett, és riadtan észlelte, milyen közel került hozzájuk a kör felső széle. Pár percük van még. Jó esetben.

– Le kell lógnunk a lábunkat, és át kell lendülnünk arra – mondta Mark a fémpalló felé mutatva. – Mit gondolsz, képes leszel rá? – tette hozzá széles vigyorral.

Alec már mozgásba is lendült.

– Sokkal inkább, mint te, kölyök – felelte kacsintva.

Mark a hasára hemperedett, és centiről centire tolta magát a nyílás pereme fölé: aztán leeresztette a lábát a szakadékba, míg kezével szorosan megkapaszkodott a peremben. Aztán elkezdte ide-oda himbálni a lábát. Alec ott járt előtte két lépéssel. A férfi végül eleresztette a peremet, és egyenesen a kiszemelt közlekedőhídra repült. Nyögve érkezett, de ettől eltekintve úgy látszott, nem esett semmi baja. Mark igyekezett elhessegetni az agyába fészkelődő félelmet: hogy melléugrik, vagy olyan szerencsétlenül landol, hogy átgurul a hídon, és elnyeli őt a nagy feketeség. Háromig számolt magában, hátralendítette a lábát, azután Alechez hasonlóan ő is előrelendült.

Az utolsó pillanatban még egyszer felnézett az egyre szűkülő résen. Kéken lángoló hajtóművet, domborodó fém pocakot látott – az égből aláereszkedő Berget. A következő pillanatban már semmit sem látott, és ráesett Alecre.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

Beletelt némi időbe, míg kigabalyodtak egymásból. Alec sűrűn káromkodott és morgott, míg összeszedte magát. Mark egyszer csak elkezdett csúszni lefelé, a perem felé, és az öreg visszahúzta őt, aztán kezdődött előlről a szapora szitkozódás. Végre ki-ki a saját lábán állt, a ruházatát egyengetve. Aztán egy hatalmas dördülés rázkódtatta meg a termet. Bezárult fölöttük a nyílás. Tökéletes sötétség borította őket.

– Remek – hallotta Mark Alec hangját. – Az orromig sem látok.

– Húzd elő a laptopot – javasolta Mark. – Tudom, hogy az aksi már a halálán van, de nemigen van más választásunk.

Egyetértő morgást és némi neszezést követően a termet bevilágította a készülék kijelzőjének fénye. Egy pillanatra Mark újra a metró alagútszrendszerében érezte magát, amikor a telefonkijelző fényénél menekült Trinával.

Özönleni kezdtek az emlékek, hogy magukkal rántsák annak a napnak a rettenetébe, de sikerült gátat vetni nekik. Különben is gyanította, hogy a következő napok úgyis friss horrorutánpótlással látják majd el. Felsőhajtott, és arra gondolt, vajon lesz-e még olyan éjszakája, amikor nyugodtan kialudhatja magát.

– Mielőtt leugrottam volna, épp láttam leszállni egy Berget – mondta Mark, immár újra éberén és tettere készen.

– Akkor legalább tudjuk, hogy minimum kettő volt, mielőtt összetörtük az egyiket.

Alec minden irányba bevilágított a kijelző fényével, felderítve a környezetüket.

– Ja, én is hallottam a motorok bömbölését. Szerintem a leszállópálya lesüllyed majd ide, a Berg legurul róla, aztán visszaemelkedik, és megint kifordul az egész hóbelevanc. Jó lesz összekapni magunkat, ha nem akarunk nemkívánatos társaságot magunknak.

Alec most felemelte az eszközt, és a szemközti oldalon lévő

két nyílás bejárata felé világított a kijelzővel. A padlón húzódó hornyok mutatták, merre szokták tolni a Bergeket a leszállópályáról, miután leereszkedtek. Mindkét nyílás sötéten és üresen ásított rájuk.

A közlekedőfolyosó, amely körbefutotta a központi hodályt, több mint egy méter széles volt, és vészjóslóan nyikorgott és recsegett alattuk.

A szerkezet kitartott, de Mark szíve mindaddig a torkában dobogott, amíg maguk mögött nem hagyták. Megkönnyebbült sóhajjal ment oda egy kerek ajtóhoz, amelynek közepén egy forgatókerék volt, mint egy tengeralattjárón.

– Ezt a helyet már régen építették – mondta Alec, átadva neki a laptopot –, valószínűleg kormányzati fejesek kimenekítésére valami globális katasztrófa esetén. Nagy kár, hogy senki nem ért ide időben, szerintem a zömük pont úgy végezte, szénné égve, mint a többiek.

– Szép – mondta Mark, és felemelte a gépet, hogy alaposabban is szemügyre vehesse az ajtót. – Szerinted zárva van?

Alec már előre is lépett, és szorosan megmarkolta a forgatókereket, felkészülve arra, hogy beragadt, és meg se moccan. De amikor első próbálkozásra az hirtelen félkörnyit előretekeredett, az öreg megtántorodott és nekiesett a fiúnak. Végül mindketten a földön kötöttek ki, Mark felül.

– Kölyök – mondta Alec –, veled ma többször kerültem sokkal intimebb viszonyba, mint amennyire egész életemben szerettem volna. Úgyhogy vigyázz, nehogy legurulj most nekem, szükségem lesz a segítségedre.

Mark nevetve kászálódott talpra, és a kelleténél egy kicsit erősebben bökte meg Alec gyomrát.

– Szégyen, gyalázat, hogy nincsenek gyerekeid, öreg. Milyen aranyos nagyapó lettél volna.

– Na ja – mondta a volt katona nagyot nyögve, miközben felállt. – Jó móka lett volna elképzelni, ahogy a napkitöréstől elevenen megsülnek.

Lőttek a jó hangulatnak. Mark is elszontyolodott, ahogy a szüleire és Madisonra gondolt. Bár nem tudta, mi történhetett

velük, szörnyebbnél szörnyebb forgatókönyvekkel traktálta az agya.

Alec bizonyára észrevette.

– Ó, a pokolba. Sajnálom! – Megszorította Mark vállát. – Fiú, itt és most mondom neked, olyan őszintén, amennyire csak egy ilyen vénembertől telik, hogy nagyon sajnálom, amit mondtam. Igazán nem irigylem a veszteségeidet, amiket átéltél aznap. Egy fikarcnyit sem. Nekem a munka volt a családom, de azért tudom, hogy ez nem ugyanaz.

Mark még soha nem hallotta a férfit ilyenekről beszélni.

– Rendben van, tényleg. Köszönöm. – Aztán hozzáfűzte: – Nagyapó.

Alec biccentett, aztán visszament a kerékhez, és addig tekerte, míg egy nagy kattanást nem hallott. Szélesre tárta a kinyíló ajtót, amely zörömbölve ütközött a falnak.

A másik oldalán sem láttak mást, csak feketeséget, noha kicsit erősebben úszott be valami távoli gépezet tompa moraja.

– Mi lehet ez? – kérdezte Mark suttogva. – Mintha valami gyár működné itt lent, vagy valami hasonló. – A kijelzőt most a sötétre irányította: egy hosszú folyosót világított be vele, melynek végét elnyelte a sötét.

– Gondolom, generátor – válaszolta Alec. – Nyilván nem tudnak itt lent élni egy csepp elektromosság nélkül. Hogyan működhetne másképp ez a dolog? – Kinyújtotta az eszközt maga előtt.

– Pontosan. Olyan hosszú ideje élünk már kint a vadonban meg a telepeken. Kezdenek visszatérni az emlékeim.

– Bergek, generátorok... mit gondolsz, van egytonnányi üzemanyaguk itt lent, vagy valahonnan hozzák?

Alec eltöprengett.

– Hát, már egy éve történt, és még mindig repülnek a Bergek. Szerintem hozzák valahonnan.

– Megyünk tovább? – kérdezte Mark, bár a válasz teljesen nyilvánvaló volt.

– Naná!

Mark lépett be először a folyosóra, aztán megvárta, hogy Alec is csatlakozzon.

– Mit csinálunk, ha valaki meglát? – Suttogott, de a hangja visszhangzott a zárt térben. – Jól jönne most néhány fegyver.

– Nekem mondd? Nézd, nincs sok választásunk itt lent. És igazából nincs mit veszítenünk. Úgyhogy menjünk, aztán majd meglátjuk, mi lesz.

Ahogy elindultak lefelé, valami csörömpölt a hátuk mögött. Aztán nyikorgás és súrlódó fogaskerekek zaja hallatszott. Marknak vissza sem kellett fordulnia, hogy rájöjjön: a leszállópálya – vélhetőleg egy Berggel – kezdett süllyedni.

Alec sokkal nyugodtabb volt, mint Mark. Oda kellett hajolnia hozzá, hogy túlharsogja a nagy lármát.

– Lássuk, melyik terembe megy, és akkor mi majd a másikba bújunk. Jobb lesz, ha nem kapnak el itt a folyosón.

– Oké – mondta Mark vadul dobogó szívvel, pattanásig feszült idegekkel. Kikapcsolta a laptopot; semmi szükségük nem volt már rá most, kintről ömlött be a fény.

Visszamentek a folyosóra, és behúzták maguk mögött az ajtót, majd lekuporodtak a folyosó árnyékos részén. A Bern lassan leereszkedett. Szerencséjükre a pilótafülke a másik oldalon volt, így kicsi volt a kockázata annak, hogy felfedezik őket. Mihelyt földet ért a monstrum, további csörömpöléssel és csikorgással elmozdult a síneken a jobb oldali terem felé. Alec és Mark a szemközti terembe futott, és elbújt a mélyén a sötétségben.

Idegőrlő volt a várakozás, de végül is a Berg a helyére került. Amikor leállt, a hatalmas leszállópálya megint elkezdett emelkedni, lassan, de biztosan. Akárki vezette a hajót, már kiszállt, mert Mark távoli hangokat hallott átszűrődni a lármán. Azt is hallotta, amint a nagy kerek ajtót kinyitják.

– Gyerünk – súgta Alec a fülébe. – Kövessük őket!

Kisurrantak a teremből, és továbbsettenkedtek a folyosón.

A Berg utasai nyitva hagyták a kijárat ajtót. Alec lekushadt mellé, és hallgatózott. Bekémlelt. Elégedett volt, amiért nem vették őket észre, aprót biccentett Marknak, és újra a folyosó felé settenkedett. Mark elindult a nyomában, épp akkor, amikor fölöttük a leszállópálya elkezdett visszafordulni, és a bokrok, a talaj meg a kis fácskák lassan újra az ég felé néztek.

Előttük hangok hallatszottak a folyosóról, de csak torzan verődtek vissza a falakról, nem értettek belőle semmit. Alec elvette a készüléket Marktól, és becsúszta saját hátizsákjába. Aztán megragadta a fiút a karjánál fogva, és elkezdte húzni magával, csaknem a falhoz lapulva, hunyorogva. Hamarosan mindent megint elnyelt a sötét.

Végigcsúsztak a folyosón, óvatosan lépkedve. Akárhonnan is jártak előttük, a jelek szerint úgy döntöttek, hogy megállnak beszélni egy kicsit: a hangjuk most már sokkal tisztábban hallatszott. A hangok alapján csak ketten voltak. Végre Alec is megállt, és ekkor Mark hirtelen minden szót tisztán értett

– ...innen északra – mondta egy nő. – Úgy kiégett, mint egy téglakemence. Fogadni mernék, hogy a dolognak köze van azokhoz az emberekhez, akiket éjjel elkapnak. Elég hamar meg fogjuk tudni.

Egy férfi válaszolt.

– Remélem. A másik Berg elvesztése nélkül is volt elég bajunk. Azokat a köcsögöket Alaszkában egyáltalán nem érdekli, hogy mi van velünk. Most, hogy kifordult a világ a sarkaiból, szerintem többé nem is fogunk hallani róluk.

– Az biztos – értett egyet vele a nő. – Feláldozhatók lettünk?

– Ja, pedig nem kellett volna. Nem mi tehetünk róla, hogy a vírus mutálódik.

A leszállópálya csattant egyet mögöttük, valószínűleg épp visszafordult a helyére. Sötétség borult rájuk. Az újonnan érkezők továbbmentek, lépteik súlyosan döndültek a padlón. Talán bakancsban voltak. Egyikük felvillantott egy elemlámpát, a fénysugár a fejük fölött himbálózott. Alec megint megragadta Mark karját, és biztos távolságból követték őket.

A két idegen nem szólt többet egymáshoz, míg egy ajtóhoz nem értek. Az ajtó nyikorogva nyílt ki. A férfi épp akkor mondott valamit, amikor beléptek egy olyan szobába, amit Mark nem láthatott.

– Már nevet is találtak neki amúgy. Kitörésnek nevezték el.

Az ajtó hangos döndüléssel becsapódott.

HARMINCKETEDIK FEJEZET

Nem sokat tudtak kihallgatni a pár beszélgetéséből, de amit hallottak, azt Mark egyáltalán nem találta megnyugtatónak.

– A Kitörés. Azt mondta, Kitörésnek nevezték el. A vírust.

– Ja. – Alec újra bekapcsolta laptopot. A fény beragyogta az arcát, amely mintha nem ismerte volna a mosolygást. Csupa ránc és redő. – Az nem jó. Ha valaminek becenevet találnak, az azt jelenti, hogy valami nagy dologról van szó, mindenki arról beszél. Nem, ez egyáltalán nem jó.

– Meg kell tudnunk, mi történt. Azokat a tűz körül táncoló embereket jóval előbb támadták meg, mint minket. Legalábbis a településüket. Rajtuk tesztelték volna?

– Ez esetben két célunk is van, kölyök. Egy: megtalálni Lanát, Trinát és a kicsit. Kettő: rá kell jönnünk, mi folyik itt.

– Akkor indulás! – mondta Mark buzgón helyeselve.

Alec kikapcsolta a készüléket, így megint elborította őket a sötétség.

– Csak tartsd a kezed a falon – súgta oda a fiúnak. – És próbálj nem rálépni a lábamra!

Elindultak a folyosón. Mark igyekezett puhán lépkedni halkan, aprókat lélegezni, csendben maradni. A távoli gépezet zúgása egyre hangosabban hallatszott, és a fal vibrált, ahogy az ujjai láthatatlan vonalat húztak a hűvös felületen. Elértek ahhoz az ajtóhoz, amely mögött eltűntek az idegenek. A fény halvány négyszöge jelezte a körvonalait. Alec kicsit tétovázott, de aztán gyorsan elsettenkedett mellette lábujjhegyen – Mark még sosem látta őt ennyire nem katonásan viselkedni.

A fiú úgy döntött, kicsit több bátorságot mutat. Megállt az ajtó előtt, és rátapasztotta a fülét.

– Nem túl okos dolog – sziszegett rá Alec keményen. Mark nem válaszolt, a bentről kiszűrődő hangokra koncentrált. Elmosódott szavakat hallott, nem értett semmit. De az nyilvánvaló volt, hogy parázs vita zajlott odabent.

– Gyere már! – szólt rá Alec. – Körül akarok nézni, mielőtt

még valaki bezár minket egy börtönbe, és elhajítja a kulcsot.

Mark bólintott, bár abban nem volt biztos, hogy a társa ezt látta is. Ellépett az ajtótól, és visszament eredeti helyére, a szemközti fal mellé, majd tapogatózva továbbindult. Újra elnyelte őket a sötétség, maguk mögött hagyták az ajtót a széleinél kiszűrődő halvány fénnel.

A folyosó végtelen hosszan nyúlt el, a világot borító csöndet csak a gépzúgás zaja törte meg. Mark nem tudta volna megmondani, pontosan mikor történt, de egyszer csak azon kapta magát, hogy újra lát. Valami vöröslő ködös ragyogásra figyelt föl, amelyben az előtte haladó Alec elég ijesztő látványt nyújtott, mint egy lopakodó ördög. Mark felemelte a kezét, és megmozgatta az ujjait – a vörös fényben úgy néztek ki, mintha vér borította volna őket. Nyilván Alec is látta, úgyhogy nem is mondott semmit, csak folytatták némán az útjukat.

Végül egy nagy ajtóhoz értek, amely baloldalt nyílt, és résnyire nyitva volt. Fölötte egy vörös színű izzó világított a drótrácsos védőburkolat mögött. Alec megtorpant, és úgy bámult, mint aki arra vár, hogy valaki megmagyarázza, mi vár rájuk odabent. A gépzúgás és -csikorgás úgy felerősödött, hogy Mark suttogását már nem lehetett meghallani.

– Gondolom, ez tisztázza a generátorkérdést – jegyezte meg. Iszonyatosan megfájdult a feje, közvetlenül a szeme mögött. Hirtelen tudatosult benne, mennyire kimerült. Fél éjszaka fent voltak, és utána már több mint fél napja. – Talán épp ott vannak bent. Csak nyisd ki azt a hülye ajtót!

Alec visszanézett rá.

– Türelem, fiú! Fő az óvatosság! Hamari katona, halott katona.

– A habozó katona pedig azt jelenti, hogy Trina és a többiek meghalhatnak.

Válasz helyett Alec nagy lendülettel szélesre tárta az ajtót. A gépek zaja még erősebb lett, és mellbevágta őket a benti teremből az égett üzemanyag bűzével együtt kiáramló hóhullám.

– Ó, anyám – mondta Alec –, már teljesen megfeledkeztem róla, milyen bűdös. – Óvatosan becsukta az ajtót. –

Reménykedjünk, hogy hamarosan rábukkanunk valami igazán hasznosra is.

A következő ajtóra nagyjából húsz méterrel odébb letek rá, és utána még volt három másik ajtó, végül pedig azt is megtalálták, amelyik lezárta a folyosót. Mindegyik nyitva állt résznyire, és mindegyik fölött ott világított drótketrecében egy-egy izzó pont mint a generátorszobánál. Csak ezeknek nem vörös volt a fénye, hanem sárga, és elég gyatrán pislákoltak.

– Van valami rémisztő abban, hogy mindegyik ajtó nyitva áll – suttogta Mark. – Ráadásul olyan sötét van mindegyik helyiségben...

– Mire akarsz kilyukadni? – kérdezte Alec. – Mi van, meg akarsz fordulni és hazahúzni?

– Nem. Csak mondom, hogy te mész be előre.

Alec kuncogni kezdett. Lábával betolta az első ajtót. Fémcsikorgással nyílt befelé, és bágyadt sápadtsárga fény omlott a lábuk elé a padlóra – ennél többet azonban nem láttak. Az ajtó tompa puffanással zárult be. Utána néma csend.

Alec a torkát köszörülte, és nem ment be, inkább a következő szobát választotta. Annak ajtaját is finoman betolta, és hasonló látvány fogadta őket. Leginkább sötétség, sehol egy ember, néma csend. Most a harmadik ajtót rúgta be, aztán a folyosó végében lévő. Sehol semmi.

– Gondolom, jobb ha bemegyünk ide – jelentette ki. Hátat fordított, aztán biccentett Marknak, hogy kövesse őt a legutolsó helyiségbe. Mark fürgén és engedelmesen lépdelt utána. Alec körbetapogatta az ajtókeretet, hátha megleli a villanykapcsolót, de nem talált semmit. Bement, Mark szorosan a nyomában. Egy pillanatra megálltak, hogy szoktassák a szemüket, aztán fürkészni kezdték a sötétséget.

Alec végül felsóhajtott, és megint előhúzta a laptopot.

– De hát minek a generátor, ha egyik fény sem világít? Ez a cucc nem sokáig bírja már – jelentette ki, és feljebb húzta a fényerőt.

A készülék fénye kísérteties kék ragyogásba vonta a helyiséget, amely nagyobbak bizonyult, mint Mark hitte: mindkét fal mentén hosszú sorban tábori ágyak, talán tíz-tíz.

Mindegyik üres volt, kivéve egyet, a terem túlsó végében: esetlen alak ült rajta, nekik háttal. Roggyant válla alapján öregembernek tűnt. A hideg futott végig Markon a látványtól. A homályos megvilágításban, a csaknem teljesen üres szobában, a nyomasztó csöndben... úgy érezte magát, mintha egy szellem hátát nézné, arra várva, hogy az feltárja baljós végzetüket. Az ülő figura nem moccan, és egyetlen hangot sem adott.

– Hahó? – szólította meg Alec. A hangja valósággal robbanásként hatott a néma csöndben.

Mark hirtelen felé kapta a fejét, és döbbenten kérdezte:

– Mit csinálsz?

Nem látta Alec arcát, mert a készülék kijelzőjét előretartotta, hogy bevilágítsa a szobát.

– Udvarias vagyok – válaszolta suttogva. – Felteszek pár kérdést a fickónak. – Majd hangosabban folytatta. – Helló! Segítene nekünk egy kicsit?

Mély, reszelős mormogás volt a válasz. Mark azt gondolta magában, a halálos ágyán adhat ki valaki magából ilyen hangokat. Összevissza szótagok kusza egyvelege hallatszott.

– Mi az? – kérdezte Alec.

A férfi nem mozdult, és nem válaszolt. Csak ült a priccsén, háttal nekik. Egy rakás szerencsétlenség. Lecsüggesztett fej. Görnyedt váll.

Mark hirtelen sürgető vágyat érzett, hogy megtudja, mit mondott az imént a fickó. Egyszerűen tudnia kellett. Elindult felé az ágyak között, nem törődve Alec heves tiltakozásával. Ahogy közeledett a férfihoz, hallotta, amint a társa igyekszik utána; a kijelző imbolygó fénye furcsa árnyékokat táncoltatott a falon.

Mark lelassult, amikor közel ért a görnyedten ücsörgő emberhez. Jeges borzongás futott át rajta. Az idegennek széles válla és boltozatos mellkasa volt, de a viselkedése, a tartása miatt tűnt törékenynek és szájalmasnak. Amikor egy vonalba ért vele, Mark óvatosan pár lépés távolságra maradt tőle. A férfi lehajtotta a fejét, arca árnyékban maradt.

– Mit mondott? – kérdezte tőle Mark, amikor odaállt elé végül. Közben Alec is odaért hozzájuk, és felemelte a

készülékét, hogy megvilágítsa a magába zuhant idegent. Az a térdén könyökölve ücsörgött, összekulcsolt kézzel. Olyan látványt nyújtott, mintha bármelyik pillanatban megolvadhatna és szétfolyhatna a padlón.

A férfi lassan felemelte rájuk a tekintetét. Koponyája olyan nehézkesen billegett a nyakán, mint valami rozsdás gépezet része. Komor, hosszúkás arcán a kelleténél több ránc volt. Szeme mint egy sötét barlang, amelyen a fény képtelen áthatolni.

– Én nem akartam őt odaadni – mondta reszelős hangján. – Jaj, istenem, nem akartam. Azoknak a vadaknak semmiképp.

HARMINCHARMADIK FEJEZET

Marknak annyi kérdése volt, hogy azt sem tudta, melyikkel kezdje.

– Mit mond? – kérdezett vissza. – Kit adott oda? Mit tud mondani nekünk erről a helyről? Mit tud a vírusról? Tud bármit is egy kislányról meg két nőről, akiket valószínűleg kintről hoztak be? – Megállt, hogy lenyelje a torkában formálódó, már labdányi gombócot, és kicsit visszavett a tempóból.

– A barátomat Trinának hívják. Szőke a haja, velem egyidős. Van még vele egy nő, meg egy kislány. Tud róluk valamit?

A férfi megint lesütötte a szemét, és nagyot sóhajtott.

– Mennyi kérdés!

Mark annyira feszült volt, hogy érezte, kell még pár másodperc, amíg összeszedi magát.

Vett egy mély lélegzetet, és odasétált a reszelős hangú idegenhez, leült vele szemben a priccsre. Lehet, hogy az öreg egy kicsit gyagyás. Kérdésekkel bombázni talán nem a legokosabb. Amikor felpillantott, látta, hogy Alec kissé meglepve fogadta a kitörését, aztán megrázta a fejét, és odament hozzájuk. Letette a laptopot a földre: a monitor fényében mindegyikük sejtelmesen ijesztő külsőt öltött, mint amikor elemlámpával világítjuk meg az arcunkat alulról.

– Mit tud nekünk mondani? – kérdezte Alec szokatlanul szelíd hangon. Nyilván ugyanarra a következtetésre jutott, mint Mark. Ez az ürge az összeomlás határán áll, és óvatosan kell vele bánni. – Mi történt itt? Nincsenek fények, sehol senki. Hol vannak a többiek?

Az ember felelet helyett felnyögött, aztán arcát a kezébe temette.

Alec és Mark egymásra pillantott.

– Hadd próbáljam meg még egyszer – mondta a fiú. Odahajolt egészen közel hozzá, és rátette a kezét a térdére.

– Ember... mi a neve?

Az idegen leejtette a kezét, és Mark még a gyér

megvilágításban is jól látta, hogy a szemét elfutják a könnyek.

– A nevem? Tudni akarjátok a nevem?

– Igen. Tudni akarom a nevét. A mi életünk ugyanolyan szar, mint a magáé, abban biztos lehet. Én Mark vagyok, én ez itt a barátom, Alec. Megbízhat bennünk.

A férfi gúnyosan felhorkant, aztán egy kisebb köhögőroham után végül így szólt:

– A nevem Anton. Nem mintha számítana.

Mark félt folytatni. Ez a férfi annyi kérdésre tudhatja a választ, úgyhogy most nagyon észnél kellett lennie.

– Figyeljen ide... az egyik telepről jöttünk. Három barátunkat elhurcolták a fölöttünk lévő kanyonba. És a falunkat innen támadták meg, legalábbis azt hisszük. Csak meg szeretnénk... érteni, mi ez az egész. És vissza akarjuk kapni a barátainkat. Ennyi.

Érezte, hogy Alec közbe akar szólni, és vetett rá egy figyelmeztető pillantást, hogy ne!

– Van valami, bármi, amit el tud nekünk mondani? Például hogy... mi ez a hely? Mi történik odakint a Bergekkel meg a dobónyilakkal meg a vírussal? Mi történt itt? Bármi érdekel, amiről tud. – Ólmos fáradtság kezdett rátelepedni, de kényszerítette magát, hogy az előtte ülő férfira összpontosítson, akitől válaszokat remélt.

Anton vett egypár mély lélegzetet. Jobb szeméből egy könnycsepp gördült alá.

– Két hónapja kiválasztottunk egy települést – szólalt meg végre. – Tesztelési célra. Nem mintha a katasztrofális eredmények végül is megváltoztatták volna a tervet. De a lány megváltoztatta a véleményemet. Annyi halott mellett ott volt ő, az egyedüli túlélő, és ez az egyetlen megmaradt élet döböntett rá, milyen rettenetes dolgot műveltünk. Már mondtam, én nem akartam, hogy visszaadják őt ma az övéinek. Ez volt az a pont, amikor végeztem ezzel az egészszel. Hivatalosan is kiszálltam.

Deedee – jött rá Mark. Ez csakis Deedee lehet. De mi a helyzet Trinával és Lanával?

– Mesélje el nekünk, mi történt – noszogatta. Minden egyes másodperc múlásával, amelyet nem a barátaik felkutatásával

töltöttek, egyre bűnösebbnek érezte magát. De szükségük volt információra, különben talán sosem lelnek meg őket. – És kezdje egészen előlről!

Anton beszélni kezdett. A hangja színtelenül, ridegen csengett, mintha nagyon távolról érkezett volna. – A KKK Alaszkában olyasmit akart, ami hamar terjed, és gyorsan öl. Egy olyan vírust, amit valami szörnyetegek fejlesztettek ki meg a régi jó időkben, mielőtt a napkitörések mindent szétégettek volna. Azt mondják, lekapcsolja az agyműködést. Instant kómáról beszéltek, amitől a testek mozgásképtelenné válnak, viszont a bőséges vérzés miatt könnyen fertőzi a környezetét. Vérrel terjed, de a levegőben is, ha megfelelnek a feltételek. Remek módja a népes települések felszámolásának.

Közönyösen beszélt, hangsúlyok és hangerőváltás nélkül. Mark agyát teljesen letompította a kimerültség, nehezen tudta követni a részleteket. Tudta, amit most hall, az fontos, de még mindig nem állt össze benne a kép. Mióta is volt már talpon? Huszonnégy órája? Harminchat? Negyvennyolc?

– ...de aztán rájöttek, hogy az egészet rohadatul elcseszték.

Mark újra megrázta a fejét. Valamiről lemaradt az imént.

– Miről beszél? – kérdezett vissza Alec. – Hogy cseszték el?

Anton köhögni kezdett, aztán kézfejével megtörölte az orrát.

– A vírus. Baj van vele. Az elmúlt két hónapban nem működött a tesztalanyokon, de azért mindenképpen kitartottak a projekt folytatása mellett, mondván, hogy a bolygónk tartalékai kimerülőben. Nem tettek mást, csak megemelték az adagot azokban a dobónyilakban. Azok a rohadékok ki akarják irtani a népesség felét. A felét!

– És mi van a kislánnyal? – Mark majdnem ordított már. – Volt vele két nő is?

Anton mintha egy szót sem hallott volna abból, amit Mark vagy Alec kérdezett.

– Azt mondták, mihelyt elvégezzük a munkát, gondoskodni fognak rólunk. Hogy visszavisznek Alaszkába, és otthont, ételt meg védelmet biztosítanak nekünk. Kiirtjuk a világ lakosságának a felét, aztán előlről kezdjük az egészet. De hát elszúrtak mindent, ugye? A kicsi lány túlélte a fertőzést, pedig

belefúródott a nyíl. De ennél többről van szó. A vírus nem úgy működik, ahogy azt ők elgondolták. Terjed, mint az erdőtűz, abban nincs hiba. Viszont az a nagy baj, hogy saját akarata van, önállósította magát.

Anton mintha kuncogott volna, de a hang hamarosan fuldokló köhögésbe ment át. Kisvártatva pedig zokogni kezdett. Aztán váratlanul oldalra dőlt, maga alá húzta a lábát a priccsre, és magzatpózba gömbölyödve, rázkódó vállal sírt.

– Én is elkaptam – mondta két szipogás között. – Biztos vagyok benne. Mindannyian elkaptuk. Ti is. Efelől ne legyenek kétségeitek, barátaim! Bennetek is ott a vírus. Megmondtam a munkatársaimnak, hogy többé nem akarok velük csinálni semmit. Soha többé. Itt hagytak engem egyedül. Ami tökéletesen meg is felel nekem.

Mark úgy érezte magát, mintha ködön keresztül szemlélné ezt az egész jelenetet. Képtelen volt koncentrálni. Megpróbálta eloszlatni a ködöt.

– Van valami elképzelése arról, hol lehetnek a mi barátink? – firtatta ezúttal sokkal higgadtabban. – Hol vannak a munkatársai?

– Ők mind lent vannak, alattunk – suttogta Anton. – Én már nem bírom tovább. Azért jöttem fel ide, hogy meghaljak, vagy hogy megőrüljek. Vagy mindkettő. Örülök, hogy egyáltalán kiengedtek.

– Lent alattunk? – kérdezte Alec.

– A bunker egy alsóbb szintjén – felelte Anton, ahogy csitult a sírás, egyre halkabban. – Ott kuksolnak lent, és terveket szőnek. Azt tervezik, lázadást szítanak Asheville-ben, hogy elmondják nekik, nem vagyunk elégedettek a dolgok végső kimenetelével. Egyenesen Alaszkába akarnak menni.

Mark Alecre pillantott, aki csak bámult Antonra. Az idegen minden egyes mondata bizarrabb volt, mint az előző.

– Lázadást? De miért Asheville? És kik ezek az emberek? – firtatta Mark.

– Asheville az utolsó biztonságos menedék keleten – felelte a férfi alig érthetően. Hangja száraz, erőtlen zihálásnak hangzott. – Falakkal van körbekerítve meg minden, akármennyire rozzant

is. És ott vannak a munkatársaim, mind a koalíció alkalmazta őket, a nagy hatalmú Kitörést Követő Koalíció. Nagyrabecsült kollégáim ki akarják nyírni a főnökeiket, mielőtt még lelépnének. Mielőtt még elhúznának vissza Alaszkába a falkapun keresztül.

– Anton – szólalt meg Alec. – Figyeljen rám. Van itt még valaki, akivel beszélhetünk? És hogyan tudhatunk meg többet a barátainkról? A lányról és a két nőről.

A férfi megint köhögni kezdett; aztán mintha kicsit felélénkült volna a hangja.

– Azok az emberek, akikkel én együtt dolgoztam, kezdik elveszteni az ép eszüket. Értik? Már nincsenek... rendben. Órákat töltenek odalent, tervezgetnek, mérlegelnek Asheville-be készülnek, és útközben hadsereget gyűjtenek ha szükséges. Ja persze, van valami szóbeszéd az ellenszerről, de az csak maszlag. Végül az embereim gondoskodni fognak arról, hogy a többiek se kapják meg azt, amit tőlük elvettek: az életet. És tudjátok, mit fognak csinálni azután? Tudjátok, ugye?

– Mit? – kérdezte Mark és Alec egyszerre.

Anton felkönyökölt. A kijelző kékes fénye sápadt ragyogásba vonta arcának egyik felét, a többit elnyelte a sötét. Megvilágított szemében mintha tűz lobogott volna a pupilla helyén.

– Az asheville-i falkapun keresztül mennek majd Alaszkába – mondta a férfi. – Oda, ahol összegyűltek a kormányok. És gondoskodnak a világvégéről, noha nem ez a szándékuk. Az a szándékuk, hogy megkeressék az ellenszert, és megdöntsék az ideiglenes kormányzatot. De voltaképpen nem tesznek mást, mint terjesztik a vírust. Gondoskodnak arról, hogy befejezzék a munkát, amit a napkitörések elkezdtek. Bolondok mind egy szálig.

Anton úgy zuhant vissza a priccsre, mint egy rongycsomó, és pár másodperccel később már horkolás zaja verte fel a szobát.

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

Mark és Alec hosszú ideig csendben ült, és Anton szaggatott, ziháló légzésére figyelt.

– Nem tudom, mindent elhihetünk-e abból, ami elhagyta ennek a fickónak a száját – jelentette ki Alec egy idő múlva. – De nyugtalan vagyok, és akkor egészen finoman fejeztem ki magam.

– Ja – válaszolta Mark fásultan. A feje lüktetett, és fájt a gyomra. Nem tudott visszaemlékezni, mikor érezte magát utóljára ennyire fáradtnak. De fel kellett kelniük, elhagyni a szobát, és megkeresni Trinát meg a többieket.

Nem mozdult.

– Fiú, úgy nézel ki, mint egy zombi – jelentette ki Alec, miután odafordult felé. – Én meg úgy érzem magam.

– Ja – mondta megint Mark.

– Nem fog tetszeni az, amit mondani akarok, de vita nincs.

Mark felvonta a szemöldökét. Még ez a kis mozdulat is, úgy tűnt, az összes energiáját leszívta.

– Miért, mit mondasz?

– Aludnunk kell.

– De hát... Trina... Lana... – Hirtelen nem jutott eszébe a kicsi lány neve. Úgy fájt a feje, mintha vihar tombolna odabent.

Alec felállt, és kijelentette:

– Nem leszünk hasznára a barátainknak, ha a kialvatlanságtól tehetetlenek vagyunk. Épp csak hunyunk egy kicsit. Mindegyikünk ledől egy-egy órára, míg a másik nyitva tartja a szemét, és őrködik. Anton azt mondta, a kollégái lent lesznek pár óráig. – Ezzel felpattant, odasietett az ajtóhoz becsukta és ráfordította a kulcsot. – A biztonság kedvéért.

Mark az oldalára zuttyant, aztán lomhán felhúzta a lábát az ágyra. Feje alá tette a kezét. Tiltakozni szeretett volna, de egyetlen hang sem jött ki a torkán.

Újra Alec kezdett el beszélni.

– Én őrködöm először, úgyhogy...

De Mark már aludt is, és nem hallotta a mondat befejezését.
Közeledtek az álmok. Az emlékek. Még hozzá élénkebben,
mint valaha. Mintha a kimerültség tökéletes festővásznat szőtt
volna hozzájuk.

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

Vannak pillanatok, amelyekről az ember úgy érzi, örökké tartanak: amikor Mark nézi, amint a vízfal lezúdul a metró lépcsőin, mint egy menekülő, tajtékos, fehér ménes. Sok minden eltöpreng. Hogyan került ide. És mi történt a városukkal? Vajon meghalt-e a családja? Mit tartogat számára a jövő? Milyen érzés lehet megfulladni?

Ezek a gondolatok villannak át rajta az alatt a röpké egy másodperc alatt, amíg a víz eléri a lépcsők alját. Aztán valaki megragadja a kezét, és elhúzza az ellenkező irányba, arra kényszeríti, hogy elfordítsa a fejét a közelgő katasztrófáról.

Trina rángatja magát. A lány tekintetében kiült a rettenet, és most betegesen világít, amitől végre ő is mozgásba lendül.

Rohanni kezdenek, most már ő ragadja meg a lány karját, nehogy elveszítsék egymást. Alec és Lana közvetlenül előttük fut, maguk mögött hagyják a gazfickókat, akik beléjük kötöttek. Ha csak rájuk gondol, Mark újra meg újra felháborodik, és kiakad. De a düh elmúlik, és ő fut tovább az alagútban, az oldalán Trinával. Gyors pillantást vet hátra: Baxter, Darnell, Varangy, Misty is ott lohol a nyomukban, a szemükben ugyanaz a félelem világít, mint Trináéban, ugyanaz, amit maga Mark is érez.

Erős zúgó, zuhogó hang hallatszik, amitől eszébe jut a Niagara-vízeséshez tett családi kirándulás emléke. Az emberek visítanak, a tárgyak darabokra törnek, üveg csörömpöl. Alec korát meghazudtolva sprintel az állomás távoli vége felé, és újra elnyeli az alagút sötétje. Nincs idő bármészakodni, és Markot hirtelen elfogja a jeges rémület, amikor ráébred: az, egész életét az előtte futó két ember kezébe tette. Hogy ez van. Hogy percekben belül eldől: életben marad-e vagy halott lesz.

Valaki elkiáltja magát a háta mögül; aztán keményen megütik a vállát, és megbotlik. Kiegyenesedik, hirtelen elengedi Trinát, akit továbbvisz a lendület. Mark hátranéz, két dolgot vesz észre: hogy Misty elesett, és hogy árad a víz a földalatti

sínjei között. A fenti utcákról bezúduló özönvíz hulláma végigseper a peronon, és továbbhümpölyög az alagút széles szájába. Amikor elsodorja Misty testét, a víz már több centi magas.

A lány elrugaszkodik a földről, és feláll. Mark odahajol segíteni, amikor Misty váratlanul felsikolt és talpra ugrik, mintha legalábbis áramot vezetett volna belé a víz.

– Ez forró! – kiáltja, miközben kinyújtja a kezét Mark felé, és belekapaszkodik.

Megfordulnak és megint futni kezdenek, a víz most már átcsap a lábfejükön. Átitatja Mark cipőjét és zokniját, aztán a nadrágját is, és érzi a melegét. Aztán kegyetlen forróságát. Ugrik egyet, mint valaki, aki egy túlon túl forró vízzel töltött kádba lépett be. Riasztóan forró, szinte a bőrét is leforrázza.

A kis csoport továbbhalad az alagútban, mindenki erősen küzd az egyre emelkedő vízben. A víz, Mark maga sem érti hogyan, pillanatok alatt több mint félméteresre nőtt. Most már a térde fölé ér, de egyre gyorsabban emelkedik – mind jobban meg kell vetnie a lábát, hogy ne csússzon ki alóla. Utoléri Trinát, és a többiek is csupán pár méterrel előtte haladnak. Most már nem szaladnak. Küszködnek az áradó vízzel, teljes testsúlyukat bevetik, hogy lépésről lépésre előretornásszák magukat. A víz már Mark combjának felső tájékát csapdossa; érzi, hogy nemsokára legyőzi őket az áradat. Amely ráadásul égeti, forrázza a bőrét. A fájdalomtól viszketni kezd.

– Ide! – kiáltja Alec. Nekifeszül a mocskos, haragos folyónak, küzd az áramlat ellen, és valahogy sikerül átcaplatnia az alagút bal oldalára. A falban rövid, kétoldalt vaskorlással szegélyezett lépcsősor van, amely egy ajtóhoz vezet. – Fel kell jutnunk oda!

Mark abba az irányba evickél. Keményen nyomja le a lábát, és minden egyes lépés után szilárdan megveti, ügyel az egyensúlyára. Trina ugyanezt csinálja. Lana már ott van. Baxter, Misty, Darnell és Varangy Mark mögött küzdik magukat előre a forró vízben. Nem sokáig képesek már ellenállni az erős sodrásnak. A víz fülsiketítő bömbölését csupán Alec pattogó utasításai szakítják meg, és a földalatti-állomás felől érkező, az alagút falain végigvisszhangzó sikolyok.

Aztán a távoli hangok hirtelen elcsöndesednek, és Mark pontosan tudja, hogy miért. Az emberek többsége már halott.

Mintha csak sötét gondolatai elevenednének meg, a víz egy holttestet sodor Mark térdének, aztán gyorsan tovább is viszi az árhullám – egy asszony hulláját. Arcán a halál kékje, körülötte koszorúként lebeg a haja. Ahogy távolodik a hullámok hátán, lassanként körbefordul, mielőtt végleg eltűnne az alagút sötétjében. Aztán újabb testek érkeznek a vízben: van köztük élő, de a legtöbb mozdulatlanul lebeg – Mark rájön, hogy bizonyára halottak már. Az élők vadul csapkodnak karjukkal-lábukkal, úszni próbálnak, vagy megkísérlik megvetni a lábukat a vízzel borított talajon. Markon átvillan a gondolat, hogy talán segíteni kellene nekik, kinyújtani nekik a kezét. De már késő – örülhetnek, ha a saját életüket meg tudják menteni.

Közben Alec elér a lépcsőkhöz, megragadja a vaskorlátot, kettőt lép felfelé. Mark tesz még egy nehézkes lépést előre; a víz most már a csípőjét nyaldossa. Égetően, perzselően.

Alec lehajol, és felsegíti Lanát a lépcsőre. Aztán Trinának is sikerül, megragadja az idős katona kezét. Már fent is van. Mark a következő. Megteszi utolsó reszketeg lépését, és a következő pillanatban alkarja már az öreg karjára kulcsolódik. aki újabban folyton megmenti az életét. Alec erősen magához rántja, és máris felpenderül a lépcsőre. A lendülettől csaknem arcra bukik. Trina időben kifogja, megvédi, magához öleli.

Varangynak is sikerül elérnie a lépcsőt, aztán Darnellnek, végül Mistynek is. Alecet leszámítva mindannyian fönt álldogálnak már a rövid lépcsősoron, az ajtó előtt. És a fiatalabb fiú, Baxter! Ő még mindig küzd az árral. Mark hirtelen elszégyelli magát, amikor rájön, hogy a kölyök még mindig odalent van – Alecnek esélye sincs elérni fentről, oldalait erőteljesen csapdossák a hullámok. Az egyre emelkedő víz bele-belefröcsköl Baxter ijedt kis arcába.

Mark lefut a lépcsőn, bár Trina szólongatja. Megáll Alec mellett, fogalma sincs, mit tehetne. Testek úsznak el nagy sebességgel Baxter mellett; Mark szemtanúja lesz, amint egy kósza láb vállba böki a kölyköt. Egy fej bukkan ki a folyóból közvetlenül

mellette; némi vizet köpdös, aztán újra eltűnik alatta.

– Egy lépést előre! – kiált rá Alec Baxterre.

A fiú válaszol, csinálja, amire utasították. Aztán tesz még egy lépést. Most már csaknem el tudják érni, de a víz olyan erővel csapdossa a hátát, hogy felfoghatatlan, miért nem sodorta még magával őt egy árhullám.

Mark veszi át a buzdítását.

– Csak még néhányat!

Baxter mozdul előre, aztán hirtelen elveszti lába alól a talajt, és arcra bukik a vízben. Alec már ott is terem mellette, újra a vízben, és karjánál fogva megragadja a fiút. De az ár lecsap rájuk, hogy elsodorja őket az alagút mélyére. Mindez olyan villámgyorsan történik, hogy Marknak jobbára nincs is ideje gondolkodni, csak cselekszik. Bal kezével erősen belekapaszkodik a vaskorlátba, a jobbal pedig gyorsan megfogja Alec ingujját, még mielőtt elsodródna a közeléből. A férfi felnyúl, és sikerül megragadnia Mark karját – még mielőtt szétszakadna az ingujja.

Mark testét ide-oda rángatja a sodrás, de a fiú kitartóan kapaszkodik a vaskorlátba. Aztán az áramlat kiveti a testét a vízből, majd oldalra rántja, neki a sínek melletti betonfalnak. Alec és Baxter egymásba kapaszkodva küzd. Mark úgy érzi, mintha tövestül szakítanák ki a karját, az izmai megfeszülnek, és ordít fájdalomában. Csak arra próbál összpontosítani, nehogy elengedje a korlátot a kintől. Véletlenül vizet nyel, aztán köpködni kezd. Mocskok és olajízű, és égeti a nyelvét.

Kezek ragadják meg, belekapaszkodnak a pólójába és a könyökébe, és elkezdik húzni lefelé. A másik oldalra pillantva azt látja, hogy Alec fölfelé mászik rajta, mint egy kötélén, két kézzel csimpaszkodik belé. Ami azt jelenti, hogy Baxter már nincs vele. Mark már semmit sem tehet, az ereje elfogyott, minden testrésze fáj és ég. Csak kapaszkodik kétségbeesetten, hogy ne essen szét a testek láncolata. Feje a víz alá merül, lehunyja a szemét, és kényszeríti magát, hogy legyőzze az ösztönt, hogy levegőt vegyen. Halálos lenne ez a levegővétel.

Nem érzi már a tagjait. Nincs más, csak a víz és a forróság és a hangok rohama. És a fájdalom, amely egész testét gyötrőn

járja át.

Aztán a feje hirtelen a víz színe fölé bukkan. Kezeket érez a mellkasán és a hóna alatt.

Háttal fölhúzzák a lépcsőn. Alec ott van előtte, sikerült belekapaszkodnia a korlátba. Baxter is ott van, szorosan ráfonódva a férfi lábára, mint egy birkózómeccs győztese. Felbukkan a víz alól, és zihálva, köpködve, ordítva veszi a levegőt.

Megcsinálták! Mindannyian megcsinálták.

Hamarosan már mind talpon vannak az ajtó előtti kiszögellésen. Mindannyian. A víz már a metróalagút felső peremét nyaldossa, és már ki-kiönt arra a kis területre, ahol csoportosulnak.

Alec minden porcikája kimerültségről árulkodik. Csurom vizes, zihál és hörög. Odahajol az ajtóhoz. Kinyitja.

Mark arra gondol, akár zárva is lehetett volna. És akkor az ő történetük itt és most véget ér. De nyitva van, és Alec szélesre tárja.

Int mindenkinek, hogy lépjenek be.

– Készüljetek, mászni fogunk – mondja az öreg.

HARMINCHATODIK FEJEZET

Mark reszkető tagokkal ébredt a vaksötétben. A teste elzsibbadt; kicsit fészkelődött, hogy kényelmesebben feküdjön, hogy ne érezze annyira izmai sajgását – az ágy nyikorogva-recsegve követte a mozgolódását. Alec és Anton hangosan horkolt. A jelek szerint Alec nem sokáig bírta az örködést.

Mark végül hanyatt fekvé elhelyezkedett. Az alvásnak már búcsút inthetett, nem volt más teendője, mint megvárni, míg a barátja is felébred. Hagyta, hadd aludja ki magát – valószínűleg nagy szükségük lesz a jó erőnlétre.

Az álma annyira élénk volt, annyira valóságos! Még mindig hevesen dobogott a szíve az álombéli rohanástól, mintha újra átélte volna. Nyelvén érezte a víz undorító ízét, érezte, ahogy égeti a bőrét. Visszaemlékezett a kimerítő mászásra a végtelen csigalépcsőn felfelé, a folytonos kanyargást, a szédítő körözést. Erőtlen volt, és mindene fájt az égető víztől. Fogalma sem volt, hogyan bírja majd tartani az iramot a többiekkel.

De mind feljebb és feljebb jutottak, miközben a víz szintje is egyre magasabbra nőtt. Sosem felejtí el azt az érzést, amikor lepillantott a sínpályára, és nem látott mást, csak a mocskos, zavaros, egyre emelkedő vizet, és arra gondolt, hogy majdnem ott ért véget az élete, a mocskok mélyén.

Alec mentette meg őket aznap. A következő két hetet egy felhőkarcolóban töltötték, mivel hamar rájöttek, hogy egyelőre még nem kutathatják fel a szeretteiket. A hőség és a sugárzás és az emelkedő víz – mindez túl sok volt. Mark reményei ekkor kezdtek halványodni, hogy valaha is rátalál a családjára.

A Lincoln Building. Maga az épület is tartogatott jó néhány lidércnyomást. Mindvégig igyekeztek olyan közel maradni a felhőkarcoló centrumához, amennyire csak lehetséges, hogy megvédhessék magukat a kegyetlen napsugárzástól. Ám még e körülmények dacára is mind betegek voltak kicsit az első pár hónapban.

Nyögést hallott Alec fekvőhelye felől, és azonnal

továbbssodródtak ezek a gondolatok, vissza az agya hátsó részeibe, hogy majd később ismét gyötörjék. De az a rettegés, az a rémület, amelyet a földalatti alagútjában tapasztalt meg az utolsó másodpercekben, nem tűnt el – úgy lebegett körülötte, mint a frissen oltott tűz fölött a füst.

– Ó... a francba – mordult fel Alec.

Mark a könyökére támaszkodva a barátja felé fordult.

– Mi van?

– Nem akartam elaludni. Szép kis katona vagyok! Ráadásul bekapcsolva maradt a laptop. Úgyhogy azt el is felejthetjük, nem tudjuk használni többé.

– Á, az aksija úgyis már azelőtt dögvóráson volt – mondta Mark.

Bár igazság szerint abban a pillanatban mindent megadott volna, ha akár öt percig is világít a gép kijelzője.

Alec felnyögött, és a priccs nyikorgásából Mark tudta hogy az öreg is felkelt.

– Meg kell találnunk ennek a fickónak a társait. Azt mondta, hogy lejjebb a bunkerben fognak találkozni. Úgyhogy keresnünk kell valami lépcsőt lefelé – mondta Alec.

– És vele mit kezdünk? – mutatott Mark Antonra, egy pillanatra megfeledkezve arról, hogy Alec nem láthatja őt a sötétben.

– Hagyjuk, hadd aludja ki a bánatát. Na, indulás!

Mark összeszedte magát, aztán talpra állt, és elindult a szoba közepét átszelő közlekedő felé.

– Mit gondolsz, mennyi ideig aludtunk? – kérdezte.

– Fogalmam sincs – felelte Alec. – Talán két órát?

A következő pár perc azzal telt, hogy lassan kióvakodtak a szobán keresztül a folyosóra. Az ajtó feletti fény még mindig pislákol, de alig lehetett látni valamit. Végül csak ráleltek a lefelé vezető lépcsőre. Még a halvány körvonalak, a sötét peremek és a sűrű lenti sötétbe vesző árnyékos élek is képesek voltak felidézni Markban az árvíz és fejvesztett menekülésük emlékeit, ahogy örült tempóban másztak felfelé a felhőkarcoló lépcsőin. Milyen közel volt akkor a vég! Vajon ha tudja, mi jön utána, akkor is ilyen keményen küzd a túlélésért?

Igen, válaszolt magában. Igen, küzdött volna. És megkeresi Trinát, és újra kiment a forró vízből. Majdnem elnevette magát saját viccén.

– Na, haladjunk – suttogta Alec.

Mark a nyomában lépkedett, és eltökélte magában, hogy nem rágódik a múlton többé. A jövőre kell koncentrálnia, vagy sosem fogja megélni.

A lépcsősor csak háromszintnyit ereszkedett, bár útközben sehol sem láttak kijáratot, csak a végében. Belökték az ajtót, és újabb folyosón találták magukat. Végre elérkeztek a bunkernek ahhoz a részlegéhez, amelyik hasznosította a fent dübörgő generátorok termelte áramot: a folyosót bevilágította a mennyezeti lámpák sora. A másik folyosótól eltérően ez nem egyenesen haladt, hanem bekanyarodott.

Mark vetett egy pillantást Alecre, és elindultak a folyosón lefelé. Mindkét oldalt ajtók sorakoztak, de Alec azt javasolta, hogy előbb mérjék fel, milyen hosszú a folyosó, és csak utána nyitogassák az ajtókat. Csendben lopakodtak. Nem tartott sokáig, míg rájöttek, hogy a folyosó egy óriási félholdat formáz.

Nagyjából a felén voltak túl annak a résznek, amelyet még beláttak, amikor hangokat hallottak. Rövidesen a hangok forrását is megpillantották. Előttük balra kétszárnyas ajtók sorakoztak, az egyik teljesen tárva-nyitva. Abból a helyiségből érkeztek a hangok, bármi is zajlott ott. Valamiféle összejövetelefele lehetett, férfiak és nők igyekeztek túlkiabálni egymást, úgyhogy Mark egy hangot sem értett az egészből. Az értekezlet, amelyről Anton beszélt! A munkatársai.

A szoba felé közeledve Alec lelassított, aztán csendben odasettenkedett közvetlenül az ajtóhoz, hátát a csukott ajtószárnynak vetve. Hátrapillantott Markra, vállat vont, mintha azt mondaná, hogy most vagy soha, aztán kinyújtotta a nyakát, és belesett a nyitott ajtón. Mark visszatartotta a lélegzetét; egy pillanatra sem feledkezett meg arról, hogy nincs fegyverük.

Alec visszahúzta a fejét a nyílásból, és Mark felé lopakodott a fal mentén.

– Egy előadóterem. Meglehetősen nagy, vagy kétszáz férőhelyes. Mind lent állnak a pódium előtt, valami fickót

néznek, aki előad.

– Hányan vannak? – suttogta Mark.

– Legalább negyvenen. Talán ötvenen is. Lanáék nincsenek köztük, amennyire láttam. Mind hevesen vitatkoznak valamin, de azt nem tudom megmondani, hogy mi a vita tárgya.

– Akkor mit csináljunk? – firtatta Mark. – Menjünk tovább? Valamikor csak véget ér ez a folyosó is.

– Négykézláb talán be tudnánk kúszni észrevétlenül egészen hátulra. Jobboldalt az egyik sarokban el is rejtőzhetünk. Azt hiszem, meg kéne tudnunk, hogy miről beszélnek.

Mark egyetértett vele. Azt nem tudták, hogy kicsodák, és mire készülnek ezek az emberek, de nem nagyon volt más választásuk, hogy kiderítsék. Mindenesetre ez tűnt a legbiztonságosabbnak.

– Oké, akkor gyерünk!

Négykézlábra ereszkedtek, és felkészültek: Mark közvetlenül Alec mögé húzódott. A katona még gyorsan körbekémlelt az ajtó mellől, aztán elkezdtek kúszni a nagy teremben. Mark szinte meztelennek érezte magát az előadóterem nyílt terében. De a helyiség hátsó részének közelében nem volt senki. A hangok letről hallatszottak, távolról. És mivel mindannyian egymás szavába vágva, egyszerre akartak beszélni, Mark úgy érezte, nincsenek riadókészültségben.

Alec végigkúszott az utolsó széksor mögött, oldalát nekitolva a fekete műanyag székek háttámlájának. Eljutott a helyiség túlsó végének jobb sarkába, amelyet jótékony homály fedett. Leállt, és megpróbált elhelyezkedni: keresztbe vetett lábbal, testét az utolsó szék és a fal közötti szűk részbe szuszakolva. Mark közvetlen mellé ült le. A kényelmesnél jobban le kellett buknia, hogy ne legyen látható.

Alec kiegyenesítette a derekát, és kikukucskált az előtte álló szék támlája mögül, aztán gyorsan lebukott.

– Nemigen látok semmit. Mintha valamire várnának. Vagy lehet, hogy kávészünetet tartanak? Nem tudom.

Mark lehunytt szemmel nekidöntötte a fejét a falnak. Úgy tetszett, egy örökkévalóság óta ültek már abban a pozícióban. De legalábbis tíz gyötrelmes percig az égvilágon semmi nem

történt. Csak az összevissza beszélők megszokott zsongása.

Aztán egyszer csak elakadt a lélegzete, mert hirtelen mozgolódás támadt a teremben. Egy férfi sétált be a folyosóról, és az elől álló pódium felé ment.

Mark megkönnyebbülten sóhajtott fel, hogy nem vették észre őket.

A tömeg elcsendesült. Szinte kísérteties csend támadt a teremben. Mark hallotta a férfi lépteinek dobbanását, ahogy elért az előadóteremben a pódium elé, és fellépdelt az ahhoz vezető pár lépcsőfokon.

– Innen átveszem én, Stanley – szólalt meg egy mély zengésű hang, visszhangozva a mennyezetről, bár igazán lágyan ejtette ki a szavakat. Akusztika.

– Köszönöm, Bruce – érkezett azonnal a válasz Stanley-től, akinek a hangja jóval magasabb fekvésű volt. – Mindenki figyeljen rá!

Hallatszott, amint valaki elhagyja a pódiumot, lemegy a lépcsőn, aztán némi recsegés-zörgés kíséretében helyet foglal az egyik széken. Amikor újra beállt a csend, a jövevény beszélni kezdett.

– Akkor hát vágjunk bele, emberek! Fogytán az időnk, mert hamarosan elveszítjük az ép elménket.

HARMINCHETEDIK FEJEZET

Mintha nem lett volna épp elég bizarr a beszéd felütése, a megállapítást a hallgatóság tapssal és üdvözléssel fogadta. Mark beleborzongott a jelenetbe. Bruce megvárta, míg maguktól lecsillapodnak, mielőtt folytatta volna. Mark türelmetlenül várta, mit fog mondani a fickó.

– Frank és Marla visszajött az Asheville körüli régió berepüléséből. Pont ahogy gondoltuk, szépen aládúcolták azokat a falakat. Emberség? Jótékonyosság? Barátaim, azok az idők már rég elmúltak. A KKK létrehozta a maga szörnyhadseregét, olyan emberekből, akik annak idején az ingüket is odaadták volna, ha valamelyik szomszédjuk segítségére szorul. Most már nem. Azok a szemétládák Alaszkában és Észak-Karolinában – a mi kis Asheville-ünkben – egyszer s mindenkorra hátat fordítottak a telepeknek. Sőt! Még rosszabb a helyzet: nekünk fordítottak hátat. Nekünk!

Utóbbi kijelentése dühös kiabálást, lábdobogást, a székkarfák vad csapdosását idézte elő. A zajok oda-vissza pattogtak a falak között, mígnem Bruce újra beszélni nem kezdett.

– Ide küldtek minket! – kiabálta most már hangosabban. – Arra jelöltek ki, hogy részt vegyünk a legszörnyűbb polgárjogi botrányban, ami csak történt a 2020-as háború óta. Egy holokausztban! De határozottan állították, hogy mindez az emberi faj fennmaradása érdekében történt. Azt mondták, meg kell védeni a kevés megmaradt erőforrásunkat, hogy legyen mit enni az életre *méltónak* találtatott embereknek. De kérdem én – kik ők, hogy eldöntsék, ki méltó rá, és ki nem? – Tartott egy kis hatásszünetet, mielőtt folytatta volna. – Nos, hölgyeim és uraim, a jelek szerint mi nem vagyunk érdemesek erre. Azért küldtek ide minket, hogy elvégezzük helyettük a piszkos munkát, és most úgy döntöttek, magunkra hagynak bennünket. De hát, *kik ők*, kérdem én? Mondjátok meg nekem!

Az utolsó mondatot már gyakorlatilag üvöltötte, és sikerült megint hisztérikus állapotba hergelni a közönséget. Az emberek

kiabáltak és dobogtak a lábukkal. Marknak a ricsajtól lüktetni kezdett a halántéka, és hasogatni a feje. Úgy érezte sosem lesz vége, de aztán hirtelen vége szakadt. Elképzelte, amint Bruce egyetlen intéssel elhallgattatta őket.

– Így állunk most – folytatta a férfi sokkal nyugodtabban. – A tesztalanyaink napról napra fanatikusabbak lesznek, ahogy ostoba vallásos szertartásaikat űzik. Kötöttünk velük egy alkut. Vissza akarták kapni a kislányt. Úgy tűnik fel akarják áldozni őt újonnan lelt szellemeiknek. Azt hiszem, náluk már nincs visszaút. Most már olyan állapotban vannak, hogy nem segíthetünk rajtuk. Nem telik el nap, hogy ne esnének egymásnak, hogy ne szerveződnének klikkekbe, aztán kezdődik előlről a verekedés. Kötöttünk egy megállapodást azokkal, akik látszólag még megőriztek valamit az ép elméjükből, mert meguntuk, hogy valahányszor kitesszük a lábunk, folyton amiatt kell aggódnunk, mikor ugrik ránk valaki egy fáról. – Megint szünetet tartott egy hosszú percre, kiélvezve a várakozás csendjét. – Átadtuk nekik a kislányt és azt a két nőt, akivel volt. Tudom, hogy ez elég durva, de muszáj volt időt nyernünk, hogy legalább ideig-óráig nyugtunk legyen ezektől. Nem akarom arra pazarolni a megmaradt értékes lőszerünket, hogy egy agyament szekta ellen védekezünk.

Marknak zúgni kezdett a füle. A kislány. A két nő. Átadtuk nekik. Azok a dolgok, amikről Anton beszélt a priccsen.

Előzőnlőtték az agyát, remegni kezdett tőlük. Visszagondolt arra, mennyire elvakultak voltak azok az emberek a máglya körül. És hogy azt gondolta, a helyzet már nem is lehet rosszabb. Pedig dehogynem. Egy csomó időt elvesztegettek a bunkerben, miközben a barátaik már nem is voltak itt.

Bruce még mindig beszélt, de Mark képtelen volt odafigyelni a szavaira. Odahajolt Alechez, és egyenesen a fülébe súgta:

– Hogy tudták odaadni őket azoknak az... *embereknek*?! Indulnunk kell azonnal. Ki tudja, mit művelnek velük azok a pszichopáták!

Alec intett neki, hogy csillapodjon.

– Tudom. Megyünk mindjárt. De ne feledd el, miért jöttünk. Lássuk, mit akar mondani ez a férfi, hallgassuk végig, aztán

megyünk. Ígérem. Lana ugyanolyan sokat jelent nekem, mint neked Trina.

Mark bólintott, aztán újra nekidőlt a falnak. Megpróbált arra figyelni, amiről Bruce beszélt a pódiumon.

– ...a tűz elhalt, hála a legutóbbi viharnek, amely pár órája csapott le. Az égbolt fekete, de a lángok kialudtak. Mindenütt földcsuszamlásokra számíthatunk a környéken. A kísérleti alanyok elmenekültek a félig leégett hegyi otthonaikba, legalábbis úgy tűnik. Remélhetőleg nyugton maradnak addig, amíg a szükség és a kétségbeesés rá nem veszi őket arra, hogy bemenjenek Asheville-be élelemért. Véleményem szerint egy-két napig biztonságban leszünk tőlük, és elindulhatunk a városba. Behatolunk akár erőszakkal is, és aztán kiköveteljük a jogainkat. Gyalog megyünk, és remélhetőleg meglepjük őket.

Mielőtt folytathatta volna, aggodalmaskodó hangok és suttogás hallatszott.

– Ha tetszik, ha nem, ez itt a saját járványunk, amit kezelnünk kell. Mindannyian láttuk már a tüneteket, épp itt a biztonságos házunkban. Kizárt, hogy a feletteseink úgy engedték volna szabadjára ezt a vírust, hogy nincs a kezükben semmi, ami visszafordíthatja a hatást. Úgyhogy én azt mondom most, hogy vagy ideadják nekünk az ellenszert, vagy mind meghalnak. Akkor is, ha ehhez egészen Alaszkáig kell mennünk. Tudjuk, hogy a főhadiszállásukon van egy falkapu. Átmegyek, és rábírom őket arra, hogy ideadják nekünk, amit megérdemeltünk.

Még több üdvrivalgás, még több lábdobogás.

Mark megrázta a fejét. Ezek az emberek nyilvánvalóan labilis idegállapotúak. Valami vad energia járta át a terem levegőjét, mintha egy viperafészekben lettek volna, pár pillanattal azelőtt, hogy a kígyók lecsapnának rájuk. Akármilyen is vezette azokat, akik elterjesztették a vírust, az eredmény feltűnő volt: elvette az eszüket, és a jelek szerint ez a folyamat tovább tartott, mint elterjeszteni a vírust. És ha Asheville, a túlélők közel s távol legnagyobb városa, tényleg falakat emelt, hogy megvédje magát a betegségtől, akkor valóban nagy lehet a baj. Úgyhogy

egyáltalán nem hiányzik nekik egy csapat fertőzött katona, akik szerteszét rohangálnak az utcákon. És a falkapu...

Mark feje még mindig lüktetett, a fülében dübögött a vér. Nehezére esett szétválogatni a gondolatait. Tudta, Trinára kell koncentrálnia, arra, hogyan szerezze vissza a lányt. De mit kezdjen ezzel a sok új infóval? Oldalba bökte Alecet, és figyelmeztető pillantást vetett rá. Fogytán volt a türelme.

– Hamarosan, fiam – suttogta a férfi. – De egyetlen alkalmat sem szabad kihagyni, amikor új infókhoz juthatunk. Azután elindulunk, és megkeressük a barátainkat. Esküszöm neked.

Ám Mark nem volt hajlandó Trinát feláldozni semmilyen információért. Különösen azok után nem, amiken keresztülmentek, amiket túléltek. Nem tudott többé várni.

A terem újra elcsendesült.

– A Kitörést... Követő... Koalíció... – Bruce mindegyik szót eltúlzott artikulációval, kicsorduló gyűlölettel ejtette ki. – Mégis minek képzelik magukat ezek az emberek? Isteneknek? Egyszerűen csak úgy döntenek, hogy eltörlik a föld színéről az Egyesült Államok teljes keleti felét? Miért, a koalíciónak több joga van élni, mint bárki másnak?

Újabb hosszú szünet következett. Mark már képtelen volt uralkodni magán. Megkerülte Alecet, és óvatosan átkukucskált a szék fölött, hogy lásson valamit. Bruce nagydarab férfi volt, a lámpák tompa fényében világító kopasz koponyával, arca sápadt, ápolatlan, borostája többnapos. Kar és vállizmai kidomborodtak a feszes fekete póló alatt, ahogy ott állt előtte összekulcsolt kézzel, lesütött szemmel. Ha Mark nem hallotta volna mindazt, amit a férfi az imént mondott, azt gondolta volna, hogy imádkozik.

– Ne vádoljátok magatokat, barátaim. Nem mondhattunk nemet arra, amire kértek bennünket – jelentette ki Bruce, lassan felemelve tekintetét a padlóról a fogékony hallgatóságra.

– Nem volt választásunk. Épp azokat az erőforrásokat használták, amiket most tőlünk akarnak megvédeni. Nekünk is enni kell, nem? Nem a mi hibánk, hogy a vírus nem a várakozásnak megfelelően viselkedik. Úgyhogy most sem tehetünk mást, mint amit folyton teszünk azóta, hogy a

napkitörések felperzseltek a Földet: foggal-körömmel harcolunk az *életben maradásért*. Darwin megtanított arra, hogy a természetben a legerősebbek, a legalkalmasabbak maradnak fenn. Nos, a koalíció most megpróbálja rászedni a természetet. Ideje kiállnunk a jogainkért. Mi... *élni* fogunk!

Egy-két percig újra a rekedt ujjongás, füttyögés, lábdobogás és tapsolás folyt. Mark visszalopózott Alec mellé. Egyre erősödött benne az érzés, hogy menniük kellene. Már épp mondani akart valamit, amikor a tömeg elhallgatott, és Bruce hangja – akár a felhangosított kígyósziszegés – megtöltötte a termet.

– De először is, barátaim, meg kell tennetek valamit nekem. Két kém bujkál ennek az előadóteremnek a hátuljában. Talán épp a KKK spionjai. Kötozzétek meg őket, és peckeljétek ki a szájukat, míg háromig számolok.

HARMINCNYOLCADIK FEJEZET

Mark már talpon volt, mire a férfi befejezte a mondatát. Alec sem késlekedett sokáig.

Gonosz morgás szakadt ki a tömegből, akár egy furcsa csatakiáltás, amikor Mark megállt egy pillanatra felmérni a terepet. A csoport mozgásba lendült: az emberek felugráltak székekről, és egymáson keresztültaposva, botladozva igyekeztek elsőként odaérni a betolakodókhoz.

Mark rohanni kezdett a duplaszárnyú ajtó felé, de képtelen volt levenni tekintetét az előtte kibontakozó jelenetről – amely egyszerre töltötte el borzadályal és kíváncsisággal. Bruce parancsokat osztogatott, Markra és Alecre mutogatva. Sápadt arca most már vörös volt a dühtől. Volt valami gyerekes a mozdulataiban, ami rajzfilmfigurákra emlékeztetett. Az a nyüzsgő sietség, amellyel követői lármásan igyekeztek benyomakodni a székek közötti közlekedőre, egy kissé eltúlzottnak tűnt, mintha mindannyian valamilyen drog hatása alatt cselekedtek volna.

Férfiak és nők üvöltöztek és morogtak, mint a tomboló emberszabású majmok. Mind maga akarta elkapni őket, mintha az életük függne attól, hogy kinek sikerül elsőnek.

Alec érte el az ajtót először, és nagy lendületében valósággal kirepült a folyosóra. Marknak hirtelen kellett fékeznie, mert annyira lefoglalta az őket üldöző tömeg megfigyelése, hogy majdnem elrohant a kijárat mellett. Furcsa és rosszul időzített kíváncsisága végre alábbhagyott és átadta helyét annak a szörnyűséges felismerésnek, hogy pár napon belül immár másodszorra fenyegeti a fogságba esés veszélye. Üldözőinek ricsaja élesen, félelmetesen szabdalta a levegőt. Amikor végre kijutott az ajtón, visszanézett még egyszer: az utolsó kép, amit látott, az előadóterem középső folyosóján nyomakodó vérszomjas első csoport.

Megcsúszott a folyosón, aztán sikerült visszanyernie egyensúlyát. Alec behúzta mögötte az ajtót, talán ezzel is nyert

maguknak pár másodpercet. A világítás meglehetősen homályos volt, de Mark így is rájött, hogy Alec elfelejtette, merről jöttek.

– Erre kell menni! – ordította Mark futás közben. Egészen addig tisztán hallotta maga mögött Alec futó lépteit, amíg nagy zajjal ki nem vágódott az ajtó, és ki nem özönlöttek rajta csatakiáltásokat rikácsoló üldözőik.

Mark inaszakadtából futott, igyekezett kivenni a fejéből, mit csinálnak velük üldözőik, ha utoléri őket. Bruce azt parancsolta az embereinek, kötözzék meg őket és peckeljék ki a szájukat, de a tekintetük és az arckifejezésük arról árulkodott, hogy ez csupán a kezdet lenne. Hátranézett, hogy meggyőződjön róla, Alec ott van a nyomában. Az öreg harcos sebesen trappolt, ritmikusan öklözte a levegőt, és figyelte az utat. Követte a folyosó szelíd kanyarulatát. A lépcsőház felé rohant, mert nemigen tudta, hova máshová mehetnének, ha nem fel.

Mark érezte, ahogy az adrenalin szétárad benne. Gyomrát viszont az éhség mardosta. Már nem is emlékezett arra, mikor evett utoljára. Csak remélte, hogy maradt elegendő energiája ahhoz, hogy visszajusson a fölöttük fekvő erdőségbe. Amikor megpillantotta a felfelé vezető lépcsősort, magasabb fokozatra kapcsolt. Üldözőik ordítása visszaverődött a folyosó falairól, és süvöltve követte őket. Ez a hang Markot a peron előtt fékező metró nyiszorgó-csikorgó zajára emlékeztette.

Elért a lépcsőkhöz végre; már a második fordulónál tartott, amikor Alec utolérte. Ziháló légzésük egybevegyült, akárcsak dobbanó lépteik zaja. Minden fordulóban megragadta kétoldalt a korlátot, és átlendítette magát a következő lépcsősorra. Aleckel együtt felrohantak háromemeletnyit. Amikor felértek, még hallották, hogy üldözőik megérkeztek a lépcső tövébe. Örült kiabálásuk üres visszhangjától libabőrös lett verítékben úszó bőre.

Kifutott a fenti folyosóra, amely továbbra is sötétbe burkolózott – ami most reménnyel töltötte el, hátha hasznukra lesz. Ekkor egy pillanatra rátört a bizonytalanság, és vele együtt a pánik.

– Merre? – ordított rá Alecre. Legszívesebben elrejtőzött

volna valahol – talán a generátorteremben kellene meghúzniuk magukat. Az, hogy a kijáratot keresik, és esetleg nem lelik meg, azt jelentette, hogy szabad prédaként csak arra várnak, hogy valaki elfogja őket. Ha viszont elbújnak, az késlelteti lelepleződésük pillanatát.

Válasz helyett Alec jobbra indult, vissza a hatalmas, forgó leszállópálya irányába. Mark megkönnyebbülten követte őt, boldogan, amiért megszabadult az irányítás felelőségétől.

Nyaktörő sebességgel rohantak a sötétben. Mark végig a falat tapogatta közben, hogy tartsa az irányt; de tudta, ha bármibe is belebotlik útközben, végük. Elhaladtak a generátorterem mellett: küszködő piros villanykörteje rövid ideig bevilágította előttük halványan a koromsötétséget, miközben az ajtó mögött csendesen zúgtak a gépek, mint egy óriási méhkaptár. De gyorsan elhalt a fény és a hang is, miután maguk mögött hagyták. Ez volt az a pillanat, amikor Mark észrevett valamit, amitől majdnem megtorpant.

Az üldözők zaja megszűnt. Teljesen. Mintha egyáltalán nem is másztak volna fel utánuk a lépcsőkön.

– Alec – suttogta, miközben alig hallotta saját hangját a zihálás és dobbanó léptek zaján át. Megismételte kicsit hangosabban.

Barátja megállt, és aztán Mark is. A fiú Alec felé fordult, és azt kívánta, bárcsak lenne valahol egy kis fényforrás, hogy lásson is valamit.

– Mi ez a csend? – tűnődött hangosan.

– Nem tudom – válaszolta Alec –, de haladnunk kéne tovább.

– Mark hallotta, amint társa a falat tapogatva indul tovább a folyosón. – Te menj jobboldalt, én maradok baloldalt. Lehet, hogy létezik egy másik kijárat is, amiről nem tudunk.

Mark keresgélni kezdett; ujjait szinte égette a fal hidegsége. Eszébe jutott a derengő fénynégyszög keretezte ajtó, amelyet odafelé menet láttak – most nem találták sehol. Őrjítő volt a vaksötétben haladni, és közben nem tudni, hogy mi történt az üldözőikkel. Kezdett kiakadni. Valami nagyon nem stimmelt ezzel az egészszel.

Elértek a folyosó végéhez, ahol a tengeralattjárókéhoz

használó kerek ajtó a Berg leszállópályája alatti helyiségbe vezetett. Hallotta, hogy Alec kinyitja, belép, aztán hamarosan visszajön.

– Az orromig sem látok, ott sem.

– De hát nem tudunk másfelé menni – válaszolta Mark. – Menjünk be, zárjuk magunkra az ajtót, aztán majd csak kitalálunk valamit. Lehet, hogy meg tudjuk tartani...

Alec lepisszegte, mire azonnal elhallgatott.

– Hallottad ezt? – kérdezte suttogva az exkatona.

Markot már a kérdéstől kirázta a hideg. Némán, még a lélegzetét is visszatartva fülelt a sötétben. Először semmit sem hallott; aztán valami halk suhogást-zörgést? A folyosó felől hallatszott, hol egészen halkán, távolról, hol hangosabban, mintha egyre közelebb lenne hozzájuk. Olyan volt, mintha a hang csak játszadozott volna velük, az idegeiket borzolva.

Markot hirtelen elfogta a rossz érzés, hogy nincsenek egyedül.

A rémület világosságot gyújtott az agyában. Megragadta Alec karját, áttolta a küszöbön, tudta, ez az egyetlen lehetőségük. Bemenni, becsapni maguk után az ajtót, elfordítani a kereket, zárva tartani. De alig tett egy lépést, amikor egy kattintás hallatszott, utána vakító fénysugár világított egyenesen az arcukba. Akárki is tartotta a kezében a lámpát, ott állt mindössze pár lépésre tőlük.

– Még nem mondtuk, hogy elmehettek – szólalt meg egy nő.

HARMINCKILENCEDIK FEJEZET

Hirtelen mozgás támadt, és vele együtt mindenféle zaj: suhogás, zörgés, kattogás. Elemlámpák gyúltak fel mindenfelé, sugaraik összevissza táncoltak a levegőben, kaotikus fénynyalábjaik néha keresztezték egymást. Bruce emberei futottak feléjük, ismét hangos üvöltésekkel és csatakiáltásokkal tüzelve fel magukat a támadásra. Mark Alec felé fordult, aki már nyújtotta is a kezét felé, megragadta és maga után húzta a nyitott ajtó felé. Alec már félig átjutott rajta, markában még mindig Mark ingét szorongatta, amikor lecsaptak rájuk az elemlámpák vakító fénysugarai. Valaki elkapta Mark lábát, és kirántotta alóla; a fiú lezuhant a padlóra, és durván beverte a fejét. Egy pillanattal később már arra eszmélt, hogy a lábánál fogva húzzák végig a földön. Csúszott, neki-nekiütközött embereknek, ahogy ficánkolt, rúgkapált, hogy kiszabadítsa magát.

Alec a nevét kiáltotta, de Mark alig hallotta, elnyomta a hangját a feldühödött csöccselék ricsaja. Körülvették a fiút, valaki a bordái közé rúgott; az egyik nő éles rikoltással a gyomrába öklözött.

Mark felnyögött, próbált összegömbölyödni. Olyan vadul csavargatta a lábát, míg végül sikerült kiszabadítania. Kihasználva pillanatnyi előnyét, hirtelen hasra fordult, és elkezdett kúszni az ajtó irányába. Kezével-lábával izgatottan hadakozott, és eszement sietséggel próbált kitérni mindenki útjából.

Üvöltés harsant a csetepaté zajába. Harsogó morgás, olyasféle hang, amelyet a bocsát védelmező anyamedve adhat ki. Alec volt az – és a bömbölést hamarosan jobbra-balra repkedő testek követték. A férfi csak zúzott előre Mark felé, és a támadók felét leszedte útközben. Az őrült zűrzavarban valaki rálépett Mark lábára, egy másik meg a hátára. A fiú megfordult, hogy levesse magáról, mire valaki a fejére ült. Egy pillanatra csaknem elnevette magát: annyira groteszk és nevetséges volt

minden és mindenki, hogy úgy érezte magát, mintha egy bohócjelenet közepébe csöppent volna egy cirkuszban.

Aztán valaki pofon vágta, és ettől rögvest szerte is foszlott a bohócos kép, azonnal kitisztult az agya. Mark ököllel visszaütött, de célt tévesztett. Aztán újra meg újra próbálkozott, ahogy érte, a karjával úgy hadonászott, mint egy vak bokszoló. Végül a negyedik vagy ötödik próbálkozása sikeres volt: belenyomta az öklét valaki állába, mire az felkiáltott fájdalomában, így pillanatra látta Alecet is, aki úgy küzdött, mint egy felbőszült oroszlán, félrelökve az útjában állókat, arcokba könyökölve – csak úgy repültek a testek jobbra-balra, amerre járt.

Elemlámpa csattant a padlón, fémes hangon gurult tovább, míg neki nem ütközött a falnak. A fénye végigragyogott a padlón, aztán megállapodott a másik helyiségbe vezető kerek ajtón. Olyan három-négy méterre lehetett tőle. Mark tudta, hogy valamiképpen le kell rázniuk a támadóikat, és át kell jutniuk az ajtón, különben végük van. Négykézláb folytatta az utat, de ekkor valaki a hátára pattant, és legyűrte. Egy kar fonódott a nyakára, és fojtogatni kezdte. Mark tátogott, levegőért kapkodott. Égett a tüdeje. Maga alá húzta a kezét, és ellökte magát a padlótól, oldalra vetődött, ledobta magáról támadóját. Megfordult, és belerúgott az arcába. Az utolsó másodpercben vette észre, hogy nő.

A nő feje oldalt nyaklott, orrából dőlni kezdett a vér. Két másik ember is rárontott hátulról Markra; megragadták a karjánál fogva, és talpra ráncigálták. Megpróbált kiszabadulni, de túl szorosan fogták. Egy férfi lépett elé, gonosz vigyor terült szét az arcán. Lendületből adott Marknak egy gyomrost. A fiú kétrét görnyedt a fájdalomtól és a hirtelen rátörő hányingertől. Öklendezni kezdett, de nem volt semmi a gyomrában, amit kihányhatott volna.

Alec hangját hallotta, aki újra elbődült, és a következő pillanatban lerántotta Markról az egyik támadóját. Egy karja felszabadult, így Mark tiszta erőből belevágta a könyökét az őt hátulról fogó idegen állába. Immár mindkét karja szabad lett. Hirtelen előrelendült, és a földhöz vágta azt a férfit, aki az

imént megütötte. Nagyot puffant.

Mark többé ügyet sem vetett rá. A fal felé rohant, ahol utoljára látta az elárvult elemlámpát.

Csúszószerelésben érkezett a falhoz; felkapta a lámpát és a markába szorította. Aztán felállt, és nagy ívben elhajította. Oda sem nézett, hogy kit talál el vele. Egy férfit talált fültövön; az felkiáltott, és a földre roskadt. Alec, aki ellopta valamelyikük elemlámpáját, épp egy összezapás után kászálódott föl – vagy három mozdulatlan fickót hagyott hátra maga után. Mark odaszaladt hozzá, aztán szép lassan körbefordultak, hogy szembekerüljenek a maradék támadóval – de azok még mindig túlerőben voltak. Két csoportban gyülekeztek a folyosó két oldalán, és szemmel láthatóan arra készültek, hogy szétmorzsolják a középen álló Markot és Alecet.

Mark megvillantotta az elemlámpáját, és rögtön felmérte, hogy a külső helyiségbe vezető ajtó előtt álló csoport volt a kisebbik a kettő közül. Talán ha nyolcan voltak. Legalább ennyi esélyt adott nekik a sors. Mintha telepátiával kommunikáltak volna egymással, mindketten egyszerre ordították el magukat, és ugyanabban a pillanatban rontottak rá a kisebbik csoportra. Az ütközéstől máris repültek jobbra-balra a testek, egymásba gabalyodva. Mark a kétségbeeséstől megtáltosodott: rúgott, térdelt, az elemlámpa végével ütött-vágott mindent, ami élt és mozgott. Kúszva, mászva, lökdösődve, jobbra-balra csavarodva lesodort magáról mindenkit, aki a ruhájába vagy a végtagjaiba kapaszkodva akadályozni próbálta az előrehaladásban.

Valahogy átjutott a másik oldalra. Onnan szabad útja volt a nyitott ajtó felé. Alec is keresztülverekedte magát a tömegben; az utolsó rohamban ugyan elesett, de gyorsan talpra ugrott. És már rohantak is mindketten a kör alakú nyílás felé. Átbújtak rajta. Alig pár másodperc múlva Alec már nekiviseİkedett, hogy becsukja maguk mögött az ajtót. Ám több kar is átcsusszant a résen, meggátolva az ajtó bezárását.

– Gyere, segíts! – üvöltötte a veterán.

Mark az elemlámpájával sorban rácsapott a karokra és ujjakra; majd Alec hátrahúzta az ajtót, és hirtelen bevágta, összeroncsolva azokat, akik még mindig nem adták fel, hogy

utánuk nyomuljanak. Üvöltés és sikoltozás hasított a leverőbe, és többen is visszakoztak. De aztán egy újabb csoport rohamozta meg az ajtót, és kis híja volt, hogy fellökjék Alecet.

Mark hagyta az elemlámpáját, és Alec segítségére indult. Együttes erővel megtartották az ajtó külső peremét, majd hirtelen rácsapták azokra, akik megpróbáltak betörni. Még több kar húzódott vissza, de csak hogy átadja a helyét az újaknak. Mark és Alec pedig megint kinyitotta és bevágta az ajtót, összepréselve a frissen ostromló végtagokat. Több fájdalmas kiáltás, de kevesebb kar maradt. Újból becsapták az ajtót. És újból. És mindig gyorsabban, mindig nagyobb erővel.

– Na még egy utolsót! – üvöltötte el magát Alec.

Mark összeszedte minden erejét, résnyire nyitotta az ajtót, aztán ordítva, teste minden erejével nekiugrott, hogy becsapja. A nagy fémlap csontokat zúzott darabokra, és ujjakat tört szilánkosra. Senki sem kockáztatta már egyetlen porcikáját sem. Alec behúzta az ajtót, és bezárta egy hangosan csattanó fémgyűrűvel. Mark elfordította a kerékfogantyút.

NEGYVENEDIK FEJEZET

Süket csend volt a helyiségben, amelyet csak az ajtó kerékfogantyújának nyikorgó hangja tört meg, ahogy Mark egyre szorosabbra és szorosabbra csavarta. Alec segített neki, amikor az ajtó túloldalán rekedtek megpróbálták visszafelé tekerni a kereket. Minél szorosabbra fordították, annál könnyebb volt meggátolni a támadóikat abban, hogy az ellenkezőjét csinálják.

– Csak szorítsd a kicsikét! – figyelmeztette végül Alec, amikor már egy milliméternyit sem tudták tovább forgatni. Hátralépett, Mark pedig keményen, két kézzel megmarkolta a gyűrű jobb oldali részét, és rácsimpaszkodott. A terem, ahova befordult a Berg leszállópályája, mielőtt aláereszkedett volna, nagy volt és üres. A folyosói dulakodástól Mark feje és minden más porcikája is lüktetett a fájdalomtól.

Alec felvette az elemlámpát, amely kiesett a kezéből. Marké mellett volt a földön. A katona most a jobb oldali helyiség felé világított a kékes fénysugárral: a leparkolt Berg masszív alakja bontakozott ki a sötétből. Porszemcsék szálltak kavarogva a fényben, ahogy előre-hátra lóbálta az elemlámpáját. Összekarcolt fém, több sorban nagy csavarok és reteszek, valamint éles kiszögellések, peremek. A majdnem-sötétben az egész dolog úgy festett, mint az óceán mélyéről felbukkant idegen hajó.

– Belülről sokkal tágasabbnak tűnik – jegyezte meg Mark. Kezdett fáradni a karja, de érezte a kerékben a feszültséget, ahogy lassan, centiméterenként gördült előre, aztán visszacsúszott. – Van valami esélyünk, hogy kijussunk innen abban a járgányban?

Alec lassan körbesétálta a Berget, mintha keresett volna rajta valamit – talán a bejáratát?

– Ez a nap ötlete tőled – jelentette ki Alec.

– Még jó, hogy pilóta vagy. – Tompa, mély puffanások hallatszottak. Mark elképzelte, amint Bruce emberei a dühtől

félőrrűlten pűfűlik az ajtűt, mert kűtsűgbeesetten t akarnak jutni.

– Ja... – válaszolta Alec szűrakozottan. Hamarosan már a Berg másik oldala felűl hallatszott a hangja, amely visszhangzott a terem falán. – Itt van a fedűlzeti nyűls!

űldűzűik hirtelen abbahagyták az űtűgetűst, és elnűmultak.

– Feladták! – mondta Mark, és kicsit elszűgyellte magát a hangjbűl kicsendűlű gyerekes izgalom miatt.

– Ami azt jelenti, hogy valamit forralnak – felelte Alec. – Be kell jutnunk ebbe a bestiba, és fel kell kűszűlnűnk a repűlűsre. Ja, és elű kell kűszűitenűnk a leszllűplyt.

Mark felpillantott a kerűkre, és lassan elengedte, felkűszűlve arra, hogy amint megmozdul, azonnal űjra megragadja. Kiegyenesedett, és le nem vette a szeműt a fogantyűrűl.

Megrezzent, amikor egy hosszű, csengű hang hasűtott bele a csendbe. Ezt azután fűmhez sűrlűdű fűm csikorgása kűvette. Mark megpűrdűlt, hogy lássa, mi tűrtűnik, de a Berg lomha teste eltakarta elűle a zaj forrását. űgy tűnt, Alecnek valahogyan sikerűlt kinyitnia a fedűlzeti ajtűt. Mark vetett műg egy utolsű pillantást a kerűkfogantyűra, aztán elűgedetten nyugtázta, hogy minden a legnagyobb rendben, és elindult a Berg felű, Alec után. A fűrfi a hajű tűloldaln állt, csűpűre tett kűzzel, mint valami bűszke szerelű, és figyelte, amint a fedűlzeti ajtű hatalmas rmpja lassan kicsűszik a fűldre.

– Na, felszllhatunk, msodkapitny? – kűrdezte Alec furcsán vigyorogva. – Biztos vagyok benne, hogy bentrűl majd elirnyűjtjuk a leszllűplyt is.

Mark látta a fűrfi szeműben a szikrát: alig várta már, hogy űjra a Berg vezűrlűpultja elűtt űljűn, és gyorsan, szabadon rűpkűdhessen a levegűben.

– Hát, ha a „msodkapitny” azt a fickűt jelenti, aki csak űl melletted, és figyel, hogy te mindent űgyesen megcsinlsz... – Alec harsányan hahotzni kezdett, mintha semmi gondja nem lenne ezen a világon. Ez zene volt Mark fűleinek, és egy-kűt másodpercre meg is feledkezett a szűrnyűsűgekrűl. De aztán eszűbe jutott Trina, és ezzel egy idűben a gyomra is hangosan, fájdalmasan kűvetelűzni kezdett. Ennyit errűl.

Alec ráugrott a rámpára, amint az hangos dobbanással földet ért és leállt. Felszaladt rajta, s egy pillanat múlva már el is nyelte a hajó sötét bendője. Mark még visszaroht a központi terembe az ajtót ellenőrizni. Amint meggyőződött arról, hogy biztonságban vannak, a kerékfogantyú nem mozdul, visszaszaladt és felszállt a Bergre ő is.

A fedélzeti nyílás küszöbén egy pillanatra megállt, és végigjáratta elemlámpája fényét a hajó belsejében. A Bern kísértetiesen sötét és poros volt. Nagyon hasonlított arra, amelyre Aleckel felugrottak potyautasként még a régi telepükön, bár ez jobbára üresnek látszott. Alec fel-alá járkált, nézelődött, úgy fedezte fel a hajót.

Mark fémes dobbantással érkezett meg a fedélzetre. Léptei visszhangjáról egy régi film jutott eszébe, amelyben valami asztronauták nézelődnek egy elhagyott földönkívüli űrhajó fedélzetén. Ami természetesen hemzseg az idegen lényektől, akik előszeretettel fogyasztanak földlakókat. Mark erősen bízott abban, hogy az ő utazásuk Aleckel szerencsésebben alakul majd.

– Nem látok olyan dobónyilas dobozt, mint a másik Bergen – közölte Alec, végigfuttatva lámpája fényét az üres polcsorokon.

Marknak megakadt a pillantása valamin, amit a legtávolabbi polc sarka mögé tuszkoltak be.

– Figyu, az ott micsoda? – kérdezte, majd odasétált, és megvilágította. Három laptop volt egymásra fektetve, gumiszíjakkal rögzítve.

– Nézd csak! Laptopok! – kiáltott oda Alecnek.

– Hm... és működnek is? – jegyezte meg a férfi, aki szemmel láthatóan nem jött izgalomba a szerzeménytől.

Mark a könyökhajlatába szorította a lámpát, és kipróbálta az egyik gépet. Felragyogott a kijelző, megjelent az üdvözlőképernyő, és kérte a hat számjegyű jelszót.

– Aha, működik, rendben van – állapította meg Mark. – De lehet, hogy szükségünk lesz az öreg szuperhumán katonai agyadra, ha be akarunk jutni a rendszerbe.

– Gyere vissza és... – Alec nem tudta befejezni a mondatot, mert a Berg hirtelen megrázkódott, aztán még remegett egy

kicsit. Mark majdnem kiejtette a kezéből a zsebszámítógépet, ahogy igyekezett visszanyerni az egyensúlyát. Elemlámpája a földre csúszott, és kialudt.

– Mi volt ez? – kérdezte Mark, bár érzése szerint nagyon is jól tudta.

Alig tette fel a kérdést, amikor fémes nyikorgás-csikorgás töltötte be a levegőt. A fedélzeti bejárat felől hallatszott.

Bruce valamelyik embere megnyomhatott egy gombot valahol. A központi teremben a leszállópálya lassú mozgással újra nyílni kezdett.

NEGYVENEGYEDIK FEJEZET

– Gyorsan, csukd be az ajtót! – kiáltott Alec Markra. – Ott a távirányítója mellette. Addig bemelegítem ezt a jószágot. Ha kell, áttörjük vele a talajt innen lentről, de kijutunk!

Alec kirohant a helyiségből anélkül, hogy megvárta volna Mark válaszát, és eltűnt a hajó mélyén. Sajnos a fényt is magával vitte, így a fiú ott maradt egyedül a vaksötétben. De ahogy a leszállópálya kezdett kifordulni, a nyílásban beszökött egy kis fény, és Mark észrevette az elhagyott elemlempáját.

Felvette, aztán odarohant, ahol a laptopokat találta, és visszaszíjazta őket. Remélte, hogy elég hosszú ideig fog élni ahhoz, hogy lássa, milyen információt hordoznak. Zseblámpája ragyogó sugarával körülpásztázott egy kicsit a szobában. Hangokat hallott – kiabálást – a leszállópálya csikorgásán túl, és gondolatai gyorsan visszatértek a rideg valóságba.

Máris voltak látogatóik; valószínűleg ők is arra készültek, hogy leugorjanak fentről, ahogy Alec meg ő. Muszáj volt becsukniuk az ajtót, mielőtt mások is a fedélzetre lépnek.

Odarohant, és elkezdett keresgélni. Az ajtó körül kábelek, kampók tömkelege volt, és a lemezek, amelyek az ajtó hidraulikájának csupasz gépezetét a tágas raktér jóval esztétikusabb fali burkolataival kapcsolta össze. Baloldalt rálelt a vezérlőgombokra is: némi tanulmányozás után kiválasztotta a megfelelőt és lenyomta. A motor felbőgött, és a rámpaajtó csikorogva-nyikorogva elkezdett becsukódni.

Újra hangokat hallott – még többet, még közelebbről. Nagyon úgy festett, hogy vár még rá egy küzdelem: kizavarni az üldözőket, míg be nem csukódik teljesen a bejárat. Oldalra húzódott az ajtó elől, és a fal mellé lapult, hogy ne legyen annyira szem előtt. Körülnézett, mintha arra számíтана, hirtelen előtte terem valami varázslatos fegyver. De hamar elfogadta a valóságot: nem számíthat másra, mint az öklére és a zseblámpájára.

Úgy tűnt, egy örökkévalóságig tart, míg felhúzódik a rámpa –

még csak félúton járt. A zsanérok nyöszörögtek-sikoltoztak, miközben a hatalmas fémalatrész végtelen lassúsággal kúszott a helyére, mintha csak egy lassított felvétel lett volna a Vénusz légycsapójáról. Mark erőt gyűjtött, és lelkileg is felkészült arra, hogy a betolakodók oda fognak érni még az ajtó teljes bezárulása előtt. Megmarkolta elemlámpáját, úgy forgatva, mint egy tört. A kinti helyiség most sokkal világosabb lett, ami azt jelentette, hogy a leszállópálya valószínűleg épp a függőleges pozícióba került forgása során.

Ketten ugrottak fel az emelkedő rámpára, és mászni kezdtek rajta fel, a fedélzet felé. Egy férfi és egy nő. Mark megfeszítette az izmait, és meglendítette a karját, a férfit véve célba, de mellétrafált. A fickó megragadta a pólóját, és onnantól fogva maga elé rántotta. A fiú kiejtette a kezéből a zseblámpát, amely zörögve gurult ki a helyiségből; egy hangos csattanás, majd a széttörő üveg hangja jelezte a végét. Mark rácsapott az ajtó fémjére, és belebámult a férfi arcába: az teljességgel kifejezéstelen volt, nemcsak érzelmek nem látszottak rajta, de feszültség vagy fáradtság sem, azok után, hogy épp most mászott fel egy mozgó rámpaajtájú, indulásra kész járműre.

– Rohadt spicli – mondta az idegen teljes nyugalommal, mintha most ültek volna le egy csésze kávé mellé társalogni. – És ami még rosszabb, tolvaj: le akarod nyúlni a Bergünket. És végül, de nem utolsósorban: egy rusnya kis féreg vagy, tudod?

– Épp ugyanezt akartam mondani magáról – hangzott Mark válasza. Minden olyan szürreális volt.

A férfi mintha meg sem hallotta volna.

– Elkaptam! – kiáltott hátra a társának. – Gyere be ide, és intézd el, hogy ne csukódjon be az ajtó.

Most esett le Marknak, hogy ki ez a két ember. A pilóták. Korábban hallotta őket beszélni.

– Sajnálom, haver – mondta Mark. Ez az egész valószínűtlen érzés a mellkasába költözött, és úgy érezte magát, mintha lebegne: majdnem mintha csak kívülről szemlélné magát. A feje fájdalmasan lüktetett. – Attól tartok, nem engedhetem fel magukat, ha nincs érvényes azonosítójuk.

A férfi most mintha kissé meghökkent volna. A társa

messzebb volt, pont az ajtó peremén igyekezett átküzdeni magát, mielőtt még végleg bezárulna a nyílás. Valami megpattant Markban. Nem értette, mitől vagy miért, de máshogy érezte magát, és teljesen biztos volt abban, hogy semmiképp nem engedi ezeket a fedélzetre.

Az ingénél fogva megragadta a férfit, és egy vad rúgással kipenderítette őt a nőhöz. Igazából a nő hasának rúgta: az fájdalmasan feljajdult, összegörnyedt és hátratántorodott. Egyensúlyából kibillenve a karjával kaszálva próbált volna megkapaszkodni társában. De már túl késő volt.

Megbotlott, és átesett az emelkedő peremen. Fejét beverte a másik pilóta térdébe, aztán a következő pillanatban Mark hallotta, hogy rongycsomóként földet ér.

Már csaknem teljesen becsukódott az ajtó, legfeljebb ha másfél méteres volt rajta a rés – csak fájdalmasan lassan zajlott ez az egész. A férfi áthajolt a peremén, hogy lássa, jól van-e a társa. Aztán a dühtől remegve fordult meg, hogy leszámoljon Markkal. Ám Mark is ugyanolyan dühös volt. Életében nem érzett még ilyen dühöt magában. Mintha egy vulkán akarna kitörni a belsejéből pillanatokon belül.

Megfogta a fickó ingét, rácsavarta az öklére, és aztán mondott két szót, amitől mintha kicsit lenyugodtak volna a benne háborgó indulatok.

– Te jössz.

NEGYVENKETTEDIK FEJEZET

– Meg fogsz halni – zihálta a férfi dühösen. – Most meg fogsz halni.

– Nem – felelte Mark. – Nem fogok.

Ökölbe szorította a kezét, és a pilóta arcába ütött. A férfi felkiáltott fájdalomában, aztán hirtelen előrenyúlt, és belekapaszkodott Mark hajába, arcába, ruhájába. Végül megfogta a fiú pólóját, és a vállát megragadva magához rántotta birkózófogással. Verekedés közben nekigurultak a fedélzeti ajtónak. A fémperem Mark hátába nyomódott, ahogy a pilóta ránehezedett, és alkarjával a fiú gégéjét nyomta.

– Ma rossz emberrel kezdted ki – mondta a pilóta rosszindulatú, mély hangon. – Van elég bajom anélkül is, hogy megpróbáljátok ellopni a hajómat. Úgyhogy ezt most leverem rajtad, fiú! Mégpedig jó hosszan. Felfogtad?

A pilóta engedett a szorításán, és Mark végre vehetett egy nagy levegőt. Ám a következő pillanatban a pilóta megragadta a pólójánál, és felült, teljes súlyával Mark gyomrára nehezedve. Aztán nagy lendülettel állon vágta. Mark úgy érezte, valami megrepedt az arcában. A pilóta újfent megütötte, és a fájdalom megkétszereződött. Mark lehunyta a szemét, és megpróbálta csillapítani a benne dúló haragot, amely úgy terjedt, mint egy nukleáris reakció. Mennyit bír elviselni még ezen a napon?

– Jobb, ha nem hagyjuk becsukódni azt az ajtót – mondta a férfi magabiztosan, mintha legalábbis megnyerte volna már a csatát. – Bár vicces volna odatartani a fejed, és nézni, hogyan préselődik össze, mint egy szem szőlő, de neked több időt szeretnék szentelni.

Lecsusszant Markról, odament a vezérlőgombokhoz, és lenyomta az egyiket. Valami megbillent – Mark a hátában érezte –, aztán csikorgás hangzott, majd a lassan újra nyíló fedélzeti ajtó hosszas zörgése. A helyiségben világosabb volt, mint valaha. Minden bizonnyal teljesen kifordult a leszállópálya, és most már elkezdett süllyedni. Alig pár perc múlva Bruce teljes

hordája rájuk szabadul majd, és vége lesz mindennek.

Mark valahogy megállta, hogy ne mozduljon rögtön. Kivárt; hagyta, hogy a benne fortyogó düh egyre nagyobbra nőjön.

A pilóta visszament hozzá, majd lehajolt és megfogta a lábát, és nagyot nyögve felemelte.

– Na, gyereünk. Találunk neked egy finom kis testhelyzetet! – Ezzel elindult vele a raktér mélye felé oldalt, ide-oda himbálva a fiú testét. – Kényelembe helyezünk...

Mark ebben a pillanatban életre kelt: visítozva, rugdosódva, ide-oda tekergőzve igyekezett kiszabadulni a pilóta szorításából. A férfi hátratántorodott, hanyatt nekiesett az újra nyíló rámpaajtó mellett a falnak. Mark feltápáskodott, majd kitört előre, vállával nekirontva a férfi gyomrának. Az kétrét görnyedt fájdalomában, aztán átnyalábolta a fiút. Leestek a földre, ide-oda gurultak, hadonásztak, öklözték egymást. Mark megpróbált beletérdelni az ágyékába, de a férfi sikeresen kivédte, aztán állcsúcson vágta viszonzásként.

Mark feje hátracsuklott; a fiú legurult a pilótáról, aki megint legyűrte. De Mark nem hagyta magát: lendületből-forgásból levetette magáról támadóját, majd felállt és odarohant az ajtó melletti kezelőgombokhoz. Rémülten látta, hogy az ajtó máris leereszkedett pár méternyi. Ha teljesen kinyílik, özönlenek majd a támadók a fedélzetre, efelől nem volt kétsége.

Gyorsan megnyomta a visszahúzó gombot, mire az ajtó csikorogva elkezdett megint becsukódni. Már majdnem megfordult, hogy szemmel tartsa ellenfelét, amikor a férfi rárontott. Mindketten nekiestek a rámpaajtónak. Kicsit megcsúsztak, újra egészen közel kerültek a külső pereméhez. Mark kicsavart felsőtesttel, két kézzel megragadta a pilóta pólóját, igyekezett leválasztani őt magáról, és áttuszkolni az ajtó nyílásán. De a férfi szilárdan megvetette a lábát, majd pár pillanat múlva már újra Markon volt.

Keményen küzdöttek egymással. Mark fáradt volt, éhes és gyenge, csak a vérében szétáradó adrenalin adott erőt neki. Elképzelte, hogy Trinát fogva tartják valahol a máglyatáncos hibbantak, akik egy nap és egy erdőtűz után nyilván még örültebbek. Életben kell maradnia. Meg kell találnia Trinát. Nem

hagyhatja, hogy ez az ember az útjába álljon. A düh tűzgömbje – a hőség, a tűz és a fájdalom fortyogó erőműveként – nőttön-nőtt a bensejében, míg végül felrobbant.

Akkora erővel ugrott fel, amelynek nem is volt tudatában. Egyszerűen levetette magáról a pilótát, s mielőtt az magához tért volna, már ő ugrott rá, és ütötte-verte. Keményen. Vér is folyt. És az összemorzsolódó csontok rémisztő ropogása. Mark, mintha kilépett volna a saját testéből: jóformán nem is látott már. Aprócska, szikrázó fények táncoltak a szeme előtt, minden ízében remegett a teste, és úgy érezte, forr a vére az ereiben.

Valahol érzékelte, hogy a rámpaajtó hamarosan bezárul.

Valahol érzékelte a föld alatti helyiség falait is, és a Berg megtámadására készülő emberek ordítozását és sikoltozását.

Elveszítette viszont az ellenőrzést saját teste fölött.

Lenézett, és meglepődve látta magát, amint kivonszolja a fickó testét a rámpa széléhez, félig áttuszkolja rajta: a fej és váll már a levegőben lóg. Megpróbált kibújni Mark szorításából, de hasztalan. A fiú újra meg újra megragadta és ütötte. A pilóta ordítozott és vergődött, nyilvánvalóan rájött, mire készül Mark. Sőt nála is jobban tudta. Mark nem eresztette a férfit, megtartotta ugyanabban a pozícióban: félig kinn, félig benn. Valami megváltozott Markban. Egyetlen dologra koncentrált: a férfira, akit a markában tartott, és arra, hogy bosszút álljon mindenért. A düh megülte az agyát, mint a köd. És már nem tudta leállítani magát.

Valami elpattant benne.

A rámpaajtó rácsukódott a pilóta mellkasára. Összepréselte. A szerencsétlenből feltörő sikoly borzalmas volt, és szíven ütötte Markot. Hirtelen kizökkent a vöröslő ködből, amelybe belesüppedt. Mintha most látna először életében, tudatára ébredt annak, hogy mit tesz. Kínoz egy másik embert! A szegycsont roppanása, a törő bordák hangja, a fedélzeti ajtó zsanérjainak nyikorgása, amint próbálja leküzdeni a lecsukódását gátló akadályt – Mark megrettent önmagától.

Meglökte a pilóta testét, de az beszorult az egyre szűkülő ajtórésbe. A Berg fémteste valósággal vibrált a fülrepesztő sikolyoktól. Mark addig fészkelődött, míg a hátára feküdt,

könyökével nekifeszült a rámpának, aztán minden erejét összeszedve páros lábbal belerúgott a férfi deréktájába.

Pár centinyit sikerült kijjebb löknie. Újra nekiveselkedett: üvöltött, és rúgott, és rúgott, és rúgott, lökdöste a testet kijjebb, el magától, minél távolabb. Hogy véget vessen végre a nyomorult kínszenvedésének.

Egy végső rúgással kiszabadította a pilótát. A férfi átbukott a résen és eltűnt. A rámpaajtó hangos döndüléssel becsukódott.

NEGYVENHARMADIK FEJEZET

Mélységes, nyugtalanító csend szakadt a raktérre – a csaknem áthatolhatatlan sötétséggel együtt. Néhány másodperc elteltével a csendbe motorzúgás hasított, aztán a Berg megindult a sínen, zötyögött vissza a központi terembe.

Mark szeme idővel hozzászokott a sötéthez; felhúzta magát, odamászott a falhoz, és nekidőlt. Érzett valamit magában, ami egyáltalán nem tetszett neki.

Átkulcsolta a térdét, és ráfektette a fejét. Nemigen értette, mi történt vele az imént. Azok a táncoló fények, a harag tűzgolyója, az adrenalin, amely úgy pumpált benne, mint egy dugattyú egy régi benzines motorban. Kimerültnek érezte magát, és mintha elvesztette volna az irányítást önmaga felett; legfőbb vágya volt elpusztítani azt a pilótát. Majdnem boldogságot érzett, amikor satuba fogta a záródó rámpaajtó. Aztán magához tért, és kilökte a Bergből.

Mintha eszét vesztette volna egy pillanatra...

Felillantott, amikor tudatára ébredt az igazságnak. Akkor egy másodpercre elvesztette az eszét. Teljesen. És most, hogy újra magához tért, nem jelenti azt, hogy nem kezdődött el. Lassanként talpra kászálódott a falhoz támaszkodva. Keresztbe fonta a karját. Kirázta a hideg, dörzsölgette magát.

A vírus. A betegség. Ami az emberi agyat támadja meg úgy, ahogyan az Anton nevű ember leírta a barakkban. Ami eszébe juttatott valami mást, amit itt lent hallottak, nem olyan rég, a sors iróniájaként épp magától a pilótától. Egyetlen szót.

Megfertőződött. Tudta, az ösztönei mind ezt súgták neki. Nem csoda, hogy ilyen iszonyatosan fájt a feje.

Megfertőzte a Kitörés.

NEGYVENNEGYEDIK FEJEZET

Hihetetlen nyugalom szállta meg.

Hát nem számított erre? Hát nem szokott hozzá lassanként, hogy gyakorlatilag nincs esélyük megúszni a betegséget? Trina valószínűleg elkapta. Lana és Alec is megfertőződött. Azt, hogy Deedee miért tűnt immúnisnak vele szemben – a kislányba belefúródott a vírust hordozó nyíl már két hónapja –, képtelen volt megmagyarázni. De mit is mondott Bruce? Volt benne ráció: aki kockáztatta egy vírus szabadjára engedését, bizonyára rendelkezik valamilyen védelemmel. Léteznie kell valamilyen gyógymódnak, egy ellenszernek. Egyébként nincs értelme az egésznek.

Talán megtörténhet, hogy mégiscsak felcsillan számukra egy kis remény. Esetleg.

Hányszor nézett szembe a halállal az elmúlt év folyamán? Mostanra már hozzászokott. Most nem tehetett mást, csak a következő lépcsőfokra kell koncentrálnia: Trinára. Meg kell keresnie Trinát. Ha másért nem, akkor azért, hogy együtt haljanak meg.

Meglepődött, amikor a Berg hirtelen megdőccent, és leállt. Csikorgás hallatszott, meg a súrlódó fogaskerekek és csigák zaja. A leszállópálya végre emelkedni kezdett az ég felé. A Berg életre kelt: villogó fények gyúltak ki a tetején, és felbődültek a motorok, gépezetek.

Váratlanul rátört az izgalom, és a raktér felé rohant. Ha Alec tényleg kormányozni fogja ezt a járgányt, azt neki látnia kell. A saját szemével.

Alec soha nem látott otthonossággal mozgott a pilótafülkében. Szédítő sebességgel tett-vett: gombokat nyomogatott, kapcsolókat rángatott, emelőkarokat állítgatott.

– Mi a csoda tartott ennyi ideig? – vont a kérdőre a férfi. De még csak rá sem pillantott Markra, annyira lefoglalták a teendői.

– Akadt egy kis gondom. – Ám ez volt a legutolsó dolog, amiről most szívesen beszélt volna. – Te tényleg képes leszel kirepíteni minket ebben az izében?

– Persze! A kicsike félig tele van üzemanyagcellákkal, csinos és menetre kész. – Bólintott az előtte lévő ablak felé, ahol Mark egy fasort pillantott meg. – De igyekezzünk, mielőtt a kretének ránk rontanak, és betörnek ide!

Mark előrerohant, hogy alaposabban körülnézzon. Bruce emberei közül jó páran összegyűltek kint a leszállópálya szélénél. Kicsit zaklatottnak tűntek, ide-oda mutogattak, elég tanácstalanul. De páran tényleg közel voltak a hajóhoz, és valami nagyon lekötötte őket, ami abból a szögből, ahonnan ő nézte, nemigen látszott. És akkor egy riasztó gondolat suhant át rajta.

– Mi a helyzet a fedélzeti ajtóval? – kérdezte. – Kívülről ki tudtad nyitni, ugye?

– Ez volt az első dolog, amit letiltottam, emiatt ne aggódj! – Alec még mindig a vezérlőkkel foglalatoskodott. – Egy perc és felszállhatunk a kicsikével. Tedd le végre a csontos segged, és kösd be magad.

– Oké. – De azért szeretett volna még egyszer kinézni. Megkerülte Alecet, és az ablaksor másik végéből kilesett. Innen több látszott a szurdokból, és azonnal megakadt a pillantása a szürke sziklán. Amint tekintete végigsöpört a gránitfalakon, szeme sarkából észlelt valami csillogást. Megdermedt. Egy hatalmas kalapács feje tűnt föl előtte, amely az ablak felé közeledett. Csörömpölés hallatszott, és máris repedések pókhálója cikázott szét az üvegen. Valaki felmászott a hajó oldalára.

Alec döbbenetén kiáltott fel. Mark hátrahőkölt.

– Siessünk, emeld már föl a levegőbe! – kiáltotta Mark.

– Mégis mit gondolsz, mit csinálok? – Alec még gyorsabban ügyködött, a központi irányítópult vezérlőire koncentrálna; ujját egy világoszöld gombon tartotta a kijelzőn.

Mark visszapillantott az ablakra. Épp abban a pillanatban csapott le újra az óriási kalapács. A szörnyű robajt az üvegtörmelékek zápora kísérte – és aztán maga a kalapács is

megérkezett: nekipattant egy kijelzőnek, és onnan a földre zuhant. A frissen tört nyílásban előbb egy befelé mászó férfi feje jelent meg, majd a keze és a karja is.

– Szabadulj meg a fickótól! – üvöltötte Alec. Ugyanabban a pillanatban megnyomta a zöld gombot, és a Berg a hajtóművei dühös oroszlánbömbölése közepette elrugaszkodott a talajtól.

Mark visszanyerte egyensúlyát, és lehajolt a kalapácsért. Amint ujjai rákulcsolódtak a nyelére, valaki hátulról belemarkolt a hajába, és húzni kezdte tiszta erőből. Valami egészen idegen hang, rikoltás tört ki a torkából, és a fájdalomtól bénultan kiejtette kezéből a kalapácsot. Öklével ütlegelni kezdte a támadó kezét és kart. Ám a férfi továbbra is szorosan markolta-tépte a haját, és közben a másik karjával gyorsan átfogta Mark nyakát, és húzta-vonszolta őt magával. Mark beverte a fejét a hiányzó üvegű ablak felső keretébe, aztán kibillant rajta a reggeli forróságba. Teste deréktól lefelé kint volt már, amikor vadul belekapaszkodott az ablakkeretbe, próbálta megakadályozni, hogy teljesen kirántsák az ablakon. Nem látott mást, csak a fák csúcsait és fölöttük az égboltot. Akkor vette észre, hogy az illető szó szerint rajta csüng, még mindig a hajába és a nyakába kapaszkodik. Halálra rémült. Aznap már másodszor fulladozott.

A Berg az ég felé szárnyalt, egyre magasabbra; Mark elkapta Alec pillantását, aki a sokktól tágra nyílt szemmel bámult rá az ablak túloldaláról. Aztán Alec egyszer csak kikerült a látómezejéből: a jármű magában lebegett a talajszint fölött úgy tíz-tizenöt méterrel. Aztán Mark azt érezte, hogy belékapaszkodó támadója a lábát rángatja, amitől csak erősödött a fájdalom a nyakában és a fejében. Ismét túlvilági hang szakadt ki a torkából – mint egy fuldokló ugatása. Mark ettől még jobban megrémült, mint a fájdalomtól.

Alec fentről próbálta felhúzni, támadója meg alulról kapaszkodott belé. Mintha a testét középkori kínpadon gyötörték volna, széthúzva a csontjait és inait. Már azon töprengett, vajon megtörténhet-e, hogy a feje egyszerűen elpukkan, ahogy a dugó süvít ki a pezsgősüvegből. Aztán rájött: ha Alec fogja őt, elengedheti az ablakkeretet, és ütheti,

karmolhatja a belé csimpaszkodó férfi kezét. Tótágast állt a világ, mintha a völgy talaja lett volna az ég.

Mark pár centinyit tovább csúszott kifelé az ablakon. Mielőtt megállapodott volna megint, a rémület úgy hasított belé, mint a villám. Valami sötét folt homályosította el a látását. Tömör, fekete tárgy, vékony világosbarna száron. A kalapács. Szörnyűséges, tompa puffanás, reccsenés, aztán velőtrázó sikoly. Alec a fegyvert a fickó arcába vágta.

A férfi karja lecsúszott Mark nyakáról, teste nyílként zuhant a földre. Mark zihálva szívta tüdejébe az édes, éltető levegőt.

Alec apránként egyre feljebb és feljebb húzta, aztán berántotta az ablakon. Mark elterült a földön, és fájó nyakát tapogatta: még mindig nehezen szedte a levegőt.

Az öreg katona figyelmesen szemügyre vette. Miután láthatólag eldöntötte magában, hogy a fiú megmarad, felállt, és visszatért a vezérlőihez meg a gombjaihoz, és a magasba emelte a Berget.

NEGYVENÖTÖDIK FEJEZET

Mark gyomra elég nehezen viselte a Berg hirtelen mozdulatait. Alec addig emelkedett vele, amíg ki nem reptette a szurdok magas falai közül, aztán nagyobb fokozatra kapcsolt, és úgy süvítettek előre, mintha parittyából lötték volna ki őket. Markra hirtelen rátört a hányinger; négykézlábra ereszkedve addig mászott, mígnem talált egy mosdót. Valahogy bevánszorgott oda, és háyni kezdett. Üres gyomrából csak epe és sav jött. Égett a torka, mintha maró folyadékot hajtott volna le.

Ott üldögélt egy darabig, míg elég erőt nem érzett magában, hogy visszatámolyogjon a pilótafülkébe.

– Kaját! Kérlek, mondd, hogy van a hajón kaja – nyöszörögte rekedten.

– Na és a víz? – kérdezte Alec. – Az is jólesne, nem?

Mark bólintott, bár az öreg nyilván nem láthatta.

– Jó, de először parkolunk valahol. Most csak lebegünk itt, de nem pazarolhatjuk az értékes üzemanyagot, szükségünk lesz még rá. Fogadok, hogy ebben a kupiban is találunk valami tápot. Azután meg elindulhatunk a máglyás barátaink nyomába.

– Kérlek – motyogta Mark. Szemhéja lecsukódott, és nem azért, mert fáradt volt. Érezte, pillanatokon belül elájul, ha nem jut valami ételhez, mert nagyon lement a vércukra. Mintha egy hete evett volna utoljára. És a szomjúság! Szája, mint a homokkal teli vödör.

– Kemény meneted volt – jegyezte meg csöndesen Alec. – Csak egy-két percet adj még nekem.

Mark leült a földre megint, és lehunyta szemét.

Soha nem vesztette el teljesen az öntudatát. De a világ most valósággal szétesett, mintha az utolsó sorból nézne valami színdarabot, a földön fekve. A hangokat pedig csak egészen elfojtva hallja a fején lévő takaróktól. A gyomrát fájdalmasan mardosó éhségtől alig látott, alig hallott.

Végre a Berg kezdett lelassulni, aztán egy durva lökésbe belerázkódott az egész hajó. Ezután már semmi nem moccan,

és csend lett. Mark már úgy érezte, hogy elnyomja az álom. És vele együtt az emlékek is. Küzdött ellene, képtelen lett volna újra átélni, túlélni a múltat ebben az állapotában. Aztán közeledő léptekre figyelt föl. Később Alec hangját hallotta:

– Tessék, fiam! Eléggé szabványos katonai táp, de étel, és tele van tápanyaggal. Rögvest új erőre kapsz tőle, meglátod! Találtam egy üres területet a bunker és Asheville központja között. Úgy tűnik, minden dilinyós elmenekült a tűz elől, elhúztak délre.

Mark kinyitotta a szemét. Olyan súlyosnak érezte a szemhéját, hogy már azt fontolgatta, kitámasztja az ujjával. Először kissé homályosan látta Alecet, de aztán kitisztult a kép.

Ezüstsín fólián nyújtott át neki valamit... pár falat ételt, ami semmire sem hasonlított. Nem érdekes. Egyáltalán nem számít. Mark megfogott hármat, és az ízletes – csodásan finom – falatokat a szájába tolta. Sós volt és húsos.

De amikor le kellett volna nyelnie, alig bírta leküldeni őket a torkán.

– Víz – rebegte, de mielőtt folytathatta volna, hirtelen köhögésroham tört rá, és Alec arcába prűszkölte az egész ételt, amit nem tudott lenyelni.

Barátja megtörölte az arcát.

– Szép. Igazán kösz.

– Vízet – károgta Mark.

– Igen, tudom. Tessék! – Odanyújtott neki egy kulacsot. Mark hallotta, amint kotyog benne a folyadék.

Felült. A mozgástól fájdalmas villámok hasítottak át a testén, és felnyögött.

– Csak óvatosan – figyelmeztette Alec. – Ne igyál túl gyorsan. Rosszul leszel.

– Oké. – Mark fogta a kulacsot, várt, míg egy kicsit alábbhagy keze remegése, aztán ajkához emelte a kulacs száját. Fenséges hideg víz zúdult a szájába és a torkába. Mark leküzdötte köhögési ingerét, és a nyelésre összpontosított, hogy egyetlen cseppje se vesszen kárba. Aztán ivott még egy kicsit.

– Most már elég – szólt rá Alec. – Egyél még inkább pár falást az ínycsafalatokból, amit a konyhaszekrényből hoztam

neked.

Mark úgy tett, és ezúttal jobban is ízlett az étel. Sósabbnak és húsosabbnak érezte. Most, hogy már benedvesítette a száját és a torkát, könnyen lecsúszott, bár még soha életében nem fájt ennyire a torka. Mintha rögtön egy kis erő lopakodott volna az izmaiba. És a fejfájása is alábbhagyott egy kicsit. De a legjobb hír mégiscsak az volt, hogy a hányingere elmúlt.

Elég jól érezte már magát, és aludni akart.

– Úgy nézel ki, mintha pár izzó az agyadban visszakapcsolódott volna – jegyezte meg Alec, és leült. Hátát a falnak támasztva kényelmesen elhelyezkedett, és teletömte a száját.

– Ez a szar nem is rossz, mi?

– Teli szájjal nem illik beszélni – felelte Mark erőtlen mosollyal. – Nem szép dolog.

– Tudom. – Alec most még több ételt tuszkolt a szájába, jól eltúlozva minden mozdulatát, hogy biztos legyen abban: Mark jól látja, amit éppen rág. – Mégis, miféle ember az, akinek meg kell ezt magyarázni? Szerinted nekem nincs anyukám?

Mark nevetett. Őszintén, szívből, hogy belefájdult a mellkasa és a torka. Köhögnie kellett. Amikor elmúlt, megkérdezte:

– Akkor most megint hova hoztál? – aztán máris folytatta az evést.

– Nos, a Berg bunkere Asheville-től nyugatra van. Úgyhogy egy kicsit kelet felé jöttem – van egy pár menő szomszéd telep a hegyoldalon. Pár kilométerrel délre nagy a nyüzsgés, szerintem a máglyatáncosaink ide menekültek, miután véletlenül felégették a fél erdőt. Itt, úgy tűnik, nyugi van.

Elhallgatott, és evett egy falást.

– Egy zsákutcában parkoltam – és nem tudom, láttam-e valaha ennyire csilivili környéket. Persze, mielőtt megsütötték volna kemencében őket. Volt egy csomó gazdag népség Asheville-en kívül, tudod. A házaik ma már félig romokban.

– De mi a helyzet...

Alec felemelt kézzel fojtotta bele Markba a következő kérdést.

– Tudom. Amint egy kis erőre kapunk, és alszunk néhány

órácskát, elindulunk megkeresni a barátainkat.

Mark nem akart több időt vesztegetni, de tudta, hogy Alecnek igaza van. Szükségük volt egy kis alvásra.

– Bármilyen... bárminek?

– Azt hiszem, felismertem néhány embert, amikor az innen délre lévő helyre menekültünk. Igazából majdnem teljesen biztos vagyok abban, hogy Deedee falujabeliek. Csak meg kell néznem, hogy Lana és a többiek is ott vannak-e, ahogy azt a Bruce gyerek sejtette.

Mark egy pillanatra lehunyta a szemét. Nem volt biztos benne, hogy ő is ugyanebben reménykedik.

Hallgattak, és ettek-ittak még. Mark kíváncsi volt a helyre és a környékére, de túlságosan fáradt volt ahhoz, hogy felálljon és odamenjen az ablakhoz. Ráadásul egy életre elegendő kiégett kagylóhéjat látott már, amit az emberek egykor az otthonuknak neveztek.

– Biztos, hogy jó helyen vagyunk itt? Ha netán elfelejtetted volna, az egyik vadállat kalapáccsal bezúzta az ablakunkat.

– Senki nem jött még erre. Nem tehetünk mást, nyitva kell tartanunk a szemünket. És amikor majd elmegyünk megkeresni Lanát és a többieket, reménykedünk, hogy senki nem fedezi fel, hogy van egy plusz bejáratunk.

A kalapácsos ember gondolatától összeszorult a fiú gyomra. És erről eszébe jutott, mit érzett, miután megölte a pilótát a fedélzeti ajtónál.

Alec rögtön észrevette, hogy valami nincs rendben.

– Tudom ám, hogy nem teát iszogattál és sütit majszoltál, miután ott hagytalak a rakodótérben. Elmondod végre, mi történt ott?

Mark zavart, csaknem ideges pillantást vetett a barátjára.

– Pár percre, mintha elvesztettem volna minden önkontrollomat. Furán viselkedtem. Majdnem, mint egy szadista.

– Fiam, ez még nem jelent semmit. Sok jó embert láttam már meggárgyulni a csatatéren, és nem volt a környéken semmiféle vírus, amire rá lehetett volna fogni. Ez korántsem jelenti azt, hogy te... elkaptad. Az emberek örült dolgokra

képesek a túlélés érdekében. Tavaly óta nem tapasztaltad ezt minden egyes nap?

De Mark egy csöppet sem érezte jobban magát barátja szavaitól.

– Ez... más volt. Egy pillanatra olyan izgatott lettem, mint egy kisgyerek karácsonykor, attól, hogy a fickó halálra zúzta magát.

– Azt mondd? – Alec hosszasan nézett rá. Marknak lövése sem volt, mire gondolhatott. – Pár óra, és besötétedik. Nincs értelme éjszakára elkóborolni. Inkább ajándékozzuk meg magunkat egy jó adag alvással.

Mark biccentett. Rendkívül zaklatott volt. Azon agyalt, vajon nem kellett volna inkább tartani a száját. Nagy ásítózva kényelembe helyezte magát, és nekikészült feldolgozni a nap eseményeit. Át akarta gondolni kicsit a dolgokat.

De a tele has és az egyhetes kimerültség megtette a hatását. Azonnal elaludt.

És persze jöttek az álmok.

NEGYVENHATODIK FEJEZET

Mark a Lincoln Building egyik konferenciatermében gubbaszt sündisznóként összegömbölyödve egy hatalmas asztal alatt, amely mellett valószínűleg rendkívül fontos emberek gyűltek össze rendkívül fontos dolgokat megbeszélni. Fáj a gyomra – hetek óta az épületben felállított automatákból guberált egészségtelen kaján és szénsavas üdítőkön él. Nem volt épp könnyű munka feltörni a masinákat, de hát Alec és Lana azelőtt katona volt, és erre lett kiképezve, nem? Emberek és tárgyak feltörésére.

A Lincoln Building rettenetes hely amúgy. Nagyobb a forróság itt, mint a pokolban. A levegő telítve a holttestek émelyítő, ocsmány szagával – ők még a hőség és sugárzás első hullámában haltak meg. Tele van velük minden. Mark és újdonsült barátai megtisztították az egész tizenötödik emeletet, ám a visszataszító bűz még mindig átjárja a levegőt. Ehhez egyszerűen nem lehet hozzászokni. És természetesen nincs mit csinálni itt. Az unalom befészkelte magát az épületbe, mint a rák, amely apránként felfalja az ép elméjüket. Nem beszélve a kinti sugárzás fenyegetéséről – bár erről Alec úgy gondolja, egyre elenyészőbb. Még ha így is van, lehetőleg igyekeznek távol tartani magukat az ablakoktól.

Egyvalami van, ami miatt Mark úgy gondolja, hogy a dolgok nem is annyira szörnyűek: ő és Trina közelebb állnak egymáshoz, mint valaha. Nagyon közel. Vigyorog, mint egy hülye, és örül, hogy senki nem látja.

Kinyílik az ajtó, aztán újra becsukódik. Léptek közelednek. Egy konzerv csörömpöl végig a padlón, és valaki elereszt az orra alatt egy káromkodást.

– Hahó – suttogja valaki. Mark szerint Baxter az. –Ébren vagy?

– Aha – érkezik Mark álmittas válasza. – És ha eddig nem lettem volna, mostanra már biztosan felvertél volna. Látom, nem nagyon bírsz csendben maradni.

– Bocsi. Érted küldtek. Egy csónak jön lefelé a Broad wayn, igazából egyenesen felénk tart. Gyere, nézd meg te is!

Mark sosem hitte volna, hogy ezek a szavak valaha is elhangzanak. Csónak a világ egyik leghíresebb utcáján, ahol normálisan autóknak kellene közlekedni. De Manhattan időközben a folyók és patakok szövevényes hálózatává alakult, ahol a gyilkos nap folyamatosan látványos és vakító fényjátékokkal tükröződik a vizek felületén. Mintha két égbolt is lenne: egy fent, egy másik pedig lent.

– Ez most komoly? – kérdezi Mark később, mert elakadt a szava a hírektől, és már jó pár másodperce nem szólalt meg. Próbálja csitítani magában a reményt, hogy talán a megmentésükre érkeztek.

– Nem, most találtam ki – gúnyolódik Baxter. – Gyere már!

– Gondolom, a sugárzással már nem kell számolnunk, hacsak valami őrült nem idézi elő újra. – Mark megtörli az arcát és a szemét, aztán előbújik a nagy asztal alól. Feláll és kinyújtózik, megint ásítózik egy sort, húzza az időt, hogy idegesítse Baxtert. Végül azonban csak győz a kíváncsiság.

Kimennek a folyosóra. A hőség és a bűz azonnal új támadást intéz Mark érzékszervei ellen. Hetek óta nem bír hozzászokni: még mindig öklendezik, és nagy akaraterejébe kerül, hogy ne dobja ki a taccsot.

– Merre vannak? – kérdezi, feltételezve, hogy Alec és Lana szúrta ki az érkező csónakot, és most valahonnan figyelik.

– Lent az ötödiken. Ezerszer rosszabb ott a bűz, mint itt, de hát az a vízszint. Rothadó halak és hullák. Remélem, nem mostanában ettél utoljára.

Mark csak megvonja a vállát. Nem akar ételre gondolni. Elege van már a csokiszeletből és a chipsből – mellesleg sosem hitte volna, hogy ez valaha megtörténhet vele. Befordulnak a központi bank lépcsőházába, és elkezdik a tízemeletes sétát lefelé az ötödikig. A mély csendet csak lépteik dobbanása veri föl, és Mark ráébred, hogy a csónakon érkezők miatti izgatottsága legyűrte a viszolygását az emeletről emeletre egyre erősödő bűztől. Vértelenkednek a lépcsőn. Az egyik korláton egy maroknyi haját pillant meg, valami húsos

massza társaságában. El nem tudja képzelni a pánikot, ami ezen a helyen tombolhatott, amikor lecsaptak az első napkitörések. És a nyomukban kibontakozó szörnyűséget. Szerencsájukra, mire ők ide érkeztek, már senki nem volt életben.

Elérik az ötödik emeleti pihenőt. Trina a lépcsőház ajtajában várakozik rájuk.

– Siessetek! – mondja, és biccent, hogy kövessék. Gyorsan vegigtrappol a külső, csupa ablak falhoz vezető hosszú, kanyargós folyosón, csak a válla fölött szól hátra időnként.

– Egy nagy jacht. Biztos szép volt és elegáns még a napkitörések előtt. Most persze úgy néz ki, mint egy viharvert százéves csotrogány. Nem is értem, hogyan képes közlekedni a vízen, egyáltalán – működni.

– Láttátok már, kik vannak rajta? – firtatta Mark.

– Nem. Nyilvánvalóan lent vannak. Az alsó fedélzeten, vagy a hajóhídon, vagy mit tudom én, hol.

A jelek szerint Trina ugyanolyan kimerítő hajós ismeretekkel rendelkezik, mint Mark.

Befordulnak az egyik kanyarban, és megpillantják Alecet és Lanát ott, ahol az ablakok ki vannak verve. A víz hullámai alig félméternyire alattuk csapkodják a falat. Varangy és Misty a földön ücsörög, és bámul kifelé. Mark előbb hallja meg a hajót – a valaha szebb napokat látott motorok köhögését –, mint ahogy megpillantaná. Aztán egy alacsonyabb épület mellől beúszik a látóterébe az ütött-kopott vízi jármű, a fara mélyen a vízbe süllyedve, hangos pöfögéssel araszol. Nagyjából tíz méter hosszú lehet, és négy-öt méter széles. A lyukakat és réseket szigetelőszalaggal és furnérlemezekkel igyekeztek befoltozni. Pókhálósan repedezett, sötétített üvegű ablaka baljós pillantással bámulja őket, ahogy közeledik feléjük.

– Tudják, hogy itt vagyunk? – kérdezősködik megint Mark. Nem hajlandó másra gondolni, csak arra, hogy a megmentésükre jöttek. Hogy élelmet és vizet hozzanak nekik, ha mást nem. – Integettetek nekik?

– Nem – vakkantotta oda Alec. – Nagyon úgy fest, minden egyes épületet átvizsgálják. Fosztogatók, semmi kétség. De

most már biztosan észrevettek bennünket.

– Remélem, barátságosak – mondja Trina suttogva, mintha csak attól félne, az idegenek meghallják.

– Ha ezek itt barátságos népek, akkor én vagyok a Hófehérke – jegyzi meg Alec színtelen hangon. – FigyeljeteK nagyon, fiúk, lányok! Csináljátok, amit mondok.

Most már egész közel van hozzájuk a hajó. A levegőt betölti a motorok zaja és az üzemanyag szaga. Mark két ember halovány árnyékát fedezi fel a színezett üveg mögött; férfiaknak tűnnek. Mindenesetre rövid hajuk van.

A jacht motorjai hirtelen elhallgatnak, és a hátsó részt ideoda himbálózik, ahogy a hajót odakormányozzák hosszában az épület falához. Alec és Lana hátrálép, és Mark egyszer csak arra figyel föl, hogy Varangy és Misty időközben hátraspurizott a távolabbi falhoz. Trina, Baxter és Mark szorosan egymás mellett áll, feszülten figyeli a jelenetet.

Az egyik ember most kilép egy lenti ajtón, és fölmeK a fedélzetre. Egy férfi az: két kézzel hatalmas puskát markol, melynek csöve már most a Lincoln Buildingben ácsorgó közönség felé van fordítva. Elég ocsmány alak: haja zsíros csimbókokban lapul a fejére, és többnapos durva borosta éktelenkedik az arcán – az a fajta, amelyik valami gombás fertőzésnek néz ki messziről. Mocskos, napégette bőrű, szakadt kinézetű ürge.

Közben egy másik is feltűnik a színen – Mark nagy meglepetésére egy borotvált fejű nő. Kiköti a hajót a falhoz, miközben társa közelebb lépdél ahhoz az ablakhoz, amely mögött Alec és Lana áll.

– Látni akarok minden egyes kezet – szólítja meg őket a férfi, előre-hátra mozgatva puskája csövét, rendre célba véve őket. – Párosával, felemelve. Most!

A legtöbbjük csinálja, amit a férfi mondott, kivéve Alec. Mark nagyon reméli, hogy az öreg nem tervez valami hülyeséget, hogy a végén halomra lőjék mindannyiukat.

– Azt hiszed, blöffölök? – kérdezi az idegen durva, rekedtes hangon. – Csináld, amit mondtam, vagy meghalsz.

Alec felemeli a kezét a plafon felé.

Ám a puskás férfi nem elégedett. Hangosabban zihál, mint kellene, és furán bámul Alecre azon a sötét napszemüvegén keresztül. Aztán Baxter felé lendíti a fegyverét, és gyors egymásutánban elereszt három rövid sorozatot. A hangrobbanás megremegteti a levegőt, Mark hátratántorodik, és a falnak esik. A golyók feltépik Baxter mellkasát, és vörös permet terít be mindent körülöttük. A fiú hátrazuhan, és mozdulatlanul terül el a földön. Egyetlen hangot sem adott ki, úgy vitte magával a halál. Felsőteste most csupa vér és roncsolt bőrcafát.

A férfi hangosan szívja be a levegőt, aztán azt mondja:

– Gondolom, most már azt fogjátok csinálni, amit mondok.

NEGYVENHETEDIK FEJEZET

Mark forgolódott álmában, és majdnem felébredt. Kedvelte Baxtert, szerette a kölyök okoskodó természetét és laza nemtörődömségét. Hogy végignézze, amint ezt tették vele...

Ezen Mark vélhetőleg sosem fogja tudni túltenni magát. Az álmaiban kísértő emlékképek közül ez bukkant fel a leggyakrabban. És Mark fel akart ébredni, maga mögött hagyni ezt az egészet, nem pedig újra meg újra átélni mindazt, aminek tanúja volt, és az örületet, amely ezután következett.

De a testének szüksége volt a pihenésre, és nem hagyta, hogy ébren virrasszon. Újra karjai közé kaparintotta az álom – de távolról sem azzal a szándékkal, hogy megnyugtassa, és vigaszt nyújtson háborgó elméjének.

Ez egy olyan pillanat, amikor az agynak kis időbe telik felfognia az előtte zajló eseményeket – a sok ideiglenesen elállja a gondolatok útját. Mark a padlón hever, negyvenöt fokos szögben dőlve a falnak. Trina a mellkasára szorított kézzel hirtelen visítozni kezd – a hangja, mintha milliónyi örült varjú süvítene ki egy alagút sötét mélyéből. Varangy és Misty egymáshoz bújva kuporog, az arcukon szintiszta rettenet. Lana és Alec szálfaegyenesen áll, még mindig feltartott kézzel. De Mark szinte érzi, ahogy pattanásig feszülnek az izmaik.

– Elhallgatsz! – üvölt rá Trinára a puskás férfi, hogy csak úgy röpködnek a levegőben a nyálcseppek.

Trina engedelmesen elhallgat: a visítása hirtelen szűnik meg, mintha csak elvágták volna.

– Ha még egy, egyetlenegy ilyen rettenetes hangot meghallok, azonnal lelövöm azt, aki kiadja. Értve vagyok?

Trina reszket, mint a nyárfalevél, kezével most a száját tapasztja be. Valahogy sikerül bólintani, de a tekintete még mindig üveges, és nem tudja levenni Baxter véres, élettelen testéről. Mark ügyel arra, hogy még véletlenül se nézzen a fiúra. Inkább arra a férfira mereszti a szemét gyűlölettől elhomályosult tekintettel, aki meggyilkolta a barátját.

– Minden készen áll, főnök – jelenti be a kopasz nő felállva, és ujjait mocskos nadrágjába törölve. Sikerült kikötnie a jachtot valami kiugró részhez az épület falán. Mark látja kötél gyűrűbe csavarodó végét a padlón. A nő látszólag vagy észre sem vette, mi történt, vagy annyira fásult, hogy nem rendítette meg különösebben. Talán már hozzászokott.

Mi legyen most?

– Hozd a fegyvered, te idióta! – válaszolja a férfi, olyan pillantást vetve rá oldalra, ami kétséget sem hagy afelől, hogy mindig is így bánt vele. – Azt is el kell magyaráznom neked, hogyan használjuk a végét?

Markot még a férfi szövegénél is jobban elszomorítja az, ahogy a gúnyos megjegyzés címzettje reagál: bólint, és bocsánatot kér a főnöktől. Aztán eltűnik a hajó mélyén, és nem sokkal később ugyanolyan puskával jelenik meg újra. És ő is két kézzel tartja. Felveszi a lövőállást társa mellett, puskája csövét rendre Markra és a barátaira szegezve.

– Most akkor elmondom, mi az ábra – szólal meg a férfi. – Élni akartok? Akkor nincs más dolgok, mint szót fogadni. Pofonegyszerű, nem? Üzemanyagért jöttünk és élelemért. Szerintem nektek mindkettő van, mert nem úgy néztek ki, mint a két lábon járó csontvázak. És minden ilyen nagy épületnek vannak generátorai. Hozzatok ide, amire szükségünk van, és már el is húztunk. Nem bánom, egy kicsit meg is tarthattok belőle magatoknak. Aranyból van a szívünk, látjátok? Csak a részünket akarjuk.

– Micsoda önzetlenség – jegyzi meg Alec halkán.

Mark azonnal talpra ugrik, amint a férfi fegyverével most az öreg katona arcát veszi célba.

– Ne! Állj! – kiáltja el magát.

Az idegen most Markra emeli a fegyverét, aki azonnal felemeli mindkét kezét, és visszahátrál a falhoz.

– Kérem! Csak hagyja abba! Mindent idehozunk maguknak, amit csak akar!

– Bizony, fiam, te fogsz idehozni mindent! És most mozgás! Mindannyian! Ideje egy kis zsákmányvadászatnak. – Ezzel meglóbálja a fegyverét, hogy mozgásba lendítse őket.

– Vigyázzatok, nehogy rálépjete a halott barátotokra – figyelmezteti őket a nő.

– Pofa be! – csattan fel a társa. – Esküszöm, te napról napra sötétebb vagy.

– Bocsánat, főnök.

Hirtelen riadt kisegérré válik, behúzza a nyakát. Mark szíve még mindig percenként legalább ezerrel ver, de nem tudja megállni, megsajnálja.

A férfi most újra feléjük fordul.

– Na, mutassátok, hol tartjátok a cuccokat! Nem érünk rá egész nap itt dekkolni!

Mark nem lepődne meg, ha Alec valami örültséget csinálna, de az exkatona csak elindul némán a lépcsőház felé. Amikor azonban elhalad Mark mellett, rákacsint. Mark nem tudja, örüljön-e ennek, vagy épp ellenkezőleg.

Végigmennek a folyosón, maguk mögött hagyva Baxter élettelen testét, fogolyként abban az épületben, amely az elmúlt néhány hét során az otthonuk, a várak lett. A lépcsőkhöz érve elindulnak felfelé. A Főnök – Mark most már csak így tud gondolni a puskás férfira, újra meg újra hallja a nő szálnalmas megszólítását – minden lépcsőfordulóban puskájával megbökdösi az előtte haladók hátát, mintegy emlékeztetve őket arra, ki az úr a háznál.

– Ne feledjétek, mit tettem a haverotokkal – súgja oda a Főnök Marknak, amikor épp az ő hátát böki meg.

Mark szótlanul halad tovább, lépcsőről lépcsőre.

A következő két órát a Lincoln Building átkutatásával töltik; a tetejétől az aljáig mindent átguberálnak élelem és üzemanyag után. Mark minden egyes pórusból ömlik a verejték, és sajognak az izmai a sok cipekedéstől: a harmincadik emeleti vésertartalékraktárból hurcolják le a generátorok üzemanyagát tartalmazó nagy konténereket a hajóra. Kiürítik a pihenőszobákban és a közösségi helyiségekben felállított automaták egyre fogyatkozó árukészletének több mint a felét.

A jacht kabinjában a levegő forró, mint egy kemencében, és ettől csak még izonyosabb a bűz. Rakományát letéve Mark

eltöpreng azon, vajon egyáltalán átsuhant-e a Főnök vagy a társa agyán a gondolat, hogy megmártózzanak a körülöttük lévő meleg vizekben. Hisz szó szerint fürdővízben élnek – még ha mocskos is –, mégsem akaródzik nekik megfürdeni. Mark minden egyes fordulóval egyre jobban undorodik a párostól. Alec csendességén is elmélázik: furcsa, milyen keményen dolgozik, és a lázadás legkisebb jelét sem lehet felfedezni rajta.

A hajó csaknem minden szabad területét dugig feltöltötték már, amikor az egész csoport a huszadik emeleten találja magát, miközben még egyszer, utoljára átfésülik az épület alsó felét. A Főnök azt mondja, amit meghagynak ezek után, az már az övék lehet.

A férfi az ablakok előtt áll, továbbra is rájuk szegezett puskával. A lemenő nap narancsszín fénye megfesti az üveget a háta mögött. Engedelmes alattvalója ott áll szorosan mellette, és ugyanolyan üres tekintettel bámul bele a világba, mint eddig. Trina magához veszi az automatából az utolsó pár chipses zacskót és csokiszeletet. Varangy, Misty, Lana, Alec és Darnell rá várnak mind, most már nemigen van egyéb dolguk. A helyet nagyjából kifosztották, és valószínűleg mindegyikük ugyanúgy van vele, mint Mark: számolgatják a másodperceket, mikor tűnnek már el ezek. És reménykednek abban, hogy másnak most már nem kell meghalnia.

Alec a Főnökhöz lép, békés szándékát felemelt kezével jelezve.

– Csak óvatosan! – figyelmezteti a felfegyverzett férfi. – Most, hogy már nincs több cipelnivalótok, megtörténhet, hogy szívesen gyakorolnék még egy kis céllövészetet. Akár egészen közlőrl.

– Jól van, megértettük – mondja Alec, vagy inkább morogja.
– Nem vagyunk félkegyelműek. Csak előbb fel akartuk pakolni a hajót. Tudjátok, mielőtt...

– Mielőtt mi? – a Főnök mintha bajt szimatolna, érezhetően feszültebbé válik. Mark jól látja, hogy ujjai még szorosabban kulcsolódnak a puska ravaszára.

– Hát ez!

És Alec már mozdul is. Váratlanul és villámgyorsan kitépi a

puskát a Főnök kezéből – a fegyver véletlenül elsül, miközben leesik a földre, és megpördül. A nő megfordul, és elkezd rohanni a folyosón lefelé, végig az ablakok mentén, önmagát szinte meghazudtoló gyorsasággal. Lana üldözőbe veszi, annak ellenére, hogy a másik nőnek van fegyvere, neki meg nincs. Mark épp hogy felfogja, mi történik, amikor Alec előreugrik, és teljes testsúlyával ráveti magát a Főnökre. Mindketten nekizuhannak a hatalmas ablaktáblának.

Minden olyan mérhetetlenül gyorsan történik. Metsző, szilánkos hangon ezer és ezer szálla ágazva repedezik meg az üveg a behatolási pont környékén. A következő pillanatban azután, épp amikor Alec már igyekezne visszanyerni az egyensúlyát, felkászálódva a Főnök testéről, az egész millió darabkára robban szét, csak úgy záporoznak a szilánkok. Mindketten elesnek, átbillenve az ablakon, mint valami lassított felvételen, egyenesen a lent várakozó víztömeg felé zuhanva. Mark már rohan is feléjük, csúszószerelésben siklik végig a padlón az ablakig, nekiveti lábát a keretnek, hogy meg tudjon támaszkodni stabilan, és kinyújtja a kezét Alec felé. A férfi eléri, megragadja és erősen szorongatja a karját, de Mark lába megcsúszik, és váratlanul kifut alóla a talaj. Nem sok híja, hogy egész teste kiforduljon az ablakon, Alec és a Főnök után.

Valaki hátulról megragadja, karok kulcsolódnak a derekára, megakadályozzák, hogy ő is átbukjon az ablakon.

Mark minden cseppnyi erejét mozgósítja Alec megtartására, miközben a lenti utca-folyóval szemez. A Főnök kalimpálva, sikoltozva zuhan lefelé. Mark már úgy érzi, mindjárt tövestül kiszakad a karja, de Alec hamar visszanyeri lélekjelenlétét, és átfordulva a szabad kezével belekapaszkodik az alsó ablakpárkányba, majd elkezd felhúzódkodni. Aki hátulról megfogta Markot, segít neki. Varangy az. Pár pillanat, és már mindannyian bent állnak, biztonságban, közben Lana is feltűnik, futva érkezik a folyosó felől.

– Elmenekült – mondja. – Fogadni mernék, hogy valami szekrénybe bújt be, és ott kuksol.

– Húzzunk innen! – válaszolja Alec, és már indul is, Markkal és a többiekkel a nyomában. – A terv kiválóan működött. A hajó

dugig van készletekkel, most már csak át kell vennünk. Itthagyjuk a várost.

A lépcsőházban fürgén, kettesével veszik a lépcsőfokokat. Mark izzad, mint egy ló, és a végkimerülés határán érzi magát, és persze aggódik, mit tervez az öreg. Elhagyni a helyet, amely a napkitörések kezdetétől az otthonukká vált? Kimerészkedni a tökéletes ismeretlenbe? A fiú képtelen eldönteni, mi erősebb benne: az izgalom vagy a félelem.

Lejutnak az ötödik emeletre, végigsprintelnek a folyosón, átbújnak az üveg nélküli ablakon, felszállnak a jachtra.

– Oldozd el a hajót! – ordítja Alec Marknak.

Alec és Lana bemegy a kajütbe, míg Darnell, Varangy, Misty és Trina helyet keres magának a fedélzeten. Egy kissé elveszettnek és bizonytalannak látszanak. Mark elkezd kioldani a csomót, amit a nő kötött. Végre sikerül. Behúzza a kötelet a hajóra, épp amikor felbődül a motor, és a jacht távolodni kezd a Lincoln Buildingtől. Mark a hajó tatján ül egy széken, hátrafordulva fölpillant a fölébük tornyosuló felhőkarcolóra, amelynek ablakain a lemenő nap utolsó, fogyó fényei meleg borostyánszínben tükröződnek vissza.

Hirtelen a Főnök ugrik ki a vízből, mint egy örült delfin, karja rácsimpaszkodik a hajó hátuljára, és észvesztve próbál felkapaszkodni rajta. Lábával rúgva és ollózva, kezével pedig valami biztos támaszt keresve próbálkozik; végül megragad egy kampót, és felhúzza magát. Az erőfeszítéstől kidomborodnak az izmai, vízcseppek peregnek róla. Arcának egyik felén hatalmas lila zúzódás látszik – a másik orcája viszont élénkpiros, jól illik dühödten villogó tekintetéhez.

– Megöllek titeket! – hörgi. – Egyenként végzek mindegyikötökkel!

A hajó most nagyobb fokozatra kapcsol. Abban a pillanatban valami felrobban Mark belsejében: ő bizony nem hagyja, hogy ez az embernek nem nevezhető élőlény lerombolja a menekülési esélyüket. Hirtelen megragad egy széket, aztán kezdeként nagy lendületből belerúg a Főnök vállába. A férfi szinte meg se rezdül. Mark meglendíti a lábát, aztán újra rúg. És megint. És megint. Minden rúgás egy találat. A Főnök most

már láthatóan egyre nehezebben kapaszkodik.

– Engedd... el! – üvölti Mark, miközben tiszta erőből újra belerúg a férfi vállába.

– Megöll... – próbál fenyegetőzni a Főnök, de már alig van ereje beszélni is.

Mark a friss adrenalinlöket hatására elüvölti magát, aztán minden erejét beleadva egy utolsó rohamra indul a férfi ellen. Ezúttal páros lábbal rúgja le.

Lába a Főnök orrába és nyakába csapódik bele. A férfi fojtott kiáltással elengedi a kampót, és elnyelik a hajó végében tajtékzó hullámok. Teste eltűnik a fehér buborékok mögött.

Mark a végkimerülés határán zihálva veszi a levegőt. Összeszedi magát, aztán felmászik a székre, és kiles a hajó pereme fölött. Semmit nem lát, csak a farvizet, mögötte pedig a sötétlő folyót. Azután egyszer csak valami mozgást érzékel a maguk mögött hagyott felhőkarcolóban, annál a kitört ablaknál, ahol a Főnök a vízbe zuhant. Ahogy távolodik a jacht, egyre kisebbnek látszik, de a nő – a Főnök társa – ott áll, kezében a puskával. Mark lehúzódik, felkészülve a golyózáporra. Ehelyett azonban arra figyel föl, hogy a nő önmaga ellen fordítja a fegyvert, a puska csövét nekitámasztva az állának.

Mark kiáltani szeretne, hogy ne tegye! De már túl késő. A nő meghúzza a ravaszt.

A hajó továbbmegy.

NEGYVENNYOLCADIK FEJEZET

Mark hideg verítékben fürödve ébredt, mintha csak az álombéli vízpermet terítette volna be a testét alvás közben. Megint iszonyatosan fájt a feje – mintha valami elszabadult volna a koponyájában, és valahányszor megmozdult, ide-oda gurult volna benne. Szerencsére Alec nem nyaggatta, és nem is sokat beszéltek egymással, miközben megreggeliztek, és felkészültek az előttük álló nap kihívására. A barátaik megkeresésére.

A pilótafülkében üldögéltek, az ablakon beözlött a délelőtti nap fénye. Langyos szellő fújt be a törött ablakon.

– Eléggé ki voltál ütve, így nyilván nem vetted észre – jegyezte meg Alec, miután már jó ideje néma csendben ücsörögtek –, de mentünk egy megfigyelési kört a járgánnyal, míg te aludtál. És hát... beigazolódott az, amit sejtettem. Csak néhány kilométerrel odébb tanyázik a máglyatáncos népség... és... náluk van Lana, Trina és Deedee. Láttam, hogy úgy terelgetik őket, mint a birkákat.

Mark gyomra azonnal görcsbe rándult.

– Ezt hogy érted?

– Néhány embert egyik háztól a másikig tereltek. Messziről kiszúrtam Lana fekete haját és Trinát a kislánnyal a karjai közt. Közelebb repültem, hogy megbizonyosodjak róla. – Alec vett egy mély lélegzetet, mielőtt folytatta volna. – Legalább tudjuk, hogy életben vannak, és hogy hol vannak. Most már tudjuk, mi a teendők.

Marknak megkönnyebbülést kellett volna éreznie, amiért a barátai nem halottak. Ehelyett azonban az a gyötrelmes tudat emésztette, hogy a kiszabadításukért küzdeniük kell, ketten... hány ellen is?

– Mi van, kölyök, elfelejtettél beszélni?

Mark a pilótaszék fekete támláját bámulta, mintha valami hipnotikus kép lett volna ráfestve.

– Nem. Csak félek. – Már régóta felhagyott azzal, hogy a sokat látott veterán harcos előtt megjátssza, mennyire bátor.

– Félsz. Az jó! Egy jó katona mindig fél. Ez tesz normálissá. A félelmedre adott válasz mutatja meg, férfi vagy-e vagy puhány.

– Ó, sokszor hallottam már tőled ezt a leckét. Azt hiszem, vágom már – jegyezte meg Mark mosolyogva.

– Akkor meg tolj le a torkodon egy kis vizet, és induljunk!

– Jól hangzik. – Mark hosszan, nagy kortyokban ivott a tábori kulacsából, majd felállt. Iménti álmának súlyos terhét most mintha könnyebbnek kezdte volna érezni. – Mi a terv?

Alec épp megtörölte a száját. A Berg középső része felé biccentett a fejével.

– Megyünk és összeszedjük a barátainkat. De előbb feltörjük a hajó fegyverraktárát.

Mark semmit sem tudott a Bergekről, Alec viszont annál többet. A hajó központi területén egy hatalmas raktár volt, ahova csak több jelszóval és retinavizsgálatot követően lehetett belépni. Tekintve, hogy sem a megfelelő szavak, sem a megfelelő szemgolyók nem voltak a birtokukban, a hagyományos módszerhez folyamodtak: baltával betörték az ajtaját.

Szerencséjükre ez egy régi, jobb napokat látott Berg volt, úgyhogy végül mindössze három-három fordulóba és még egy félórányi veritékezésbe került szétszedni a zsanérokat, és feltörni a fémajtón a zárat. Kis fémrepeszek csattogtak végig a folyosó padlóján, aztán a nagy ajtó kifordult, és nekiesett a szemközti falnak. A hajó egy álló percig visszhangozta az akció zajait.

– Reménykedjünk abban, hogy még mindig tartogat magában valamit ez a bestia – fohászkodott Alec az utolsó fejszeecsapásnál.

A raktár sötét volt, és porszagú. A Bergen volt áram, de az izzók zöme eltört, kivéve az egyik sarokban világító kis piros vészfényt, amitől a közelében minden úgy festett, mintha vérben fürdene. Alec keresgélni kezdett, de Mark már látta, hogy a polcok nagy része üres. Csak szemét és kidobott konténerek, amelyek az olykor fejjel lefelé végzett manőverek miatt szanaszét heverték a padlón.

Alec minden egyes csalódást okozó felfedezés után

megeresztett egy-egy csendes káromkodást, és Mark együtt érzett. Hogyan lenne bármi esélyük is felvenni a harcot Trináék fogvatartóival, ha semmi másra nem számíthatnak, mint a pusztá öklükre és a lábukra?

Egyszer csak Alec megszólalt:

– Van itt valami. – Motyogott, de érződött a hangján a feszültség. Máris igyekezett kinyitni, amit talált.

Mark odament hozzá, és a férfi válla fölött vetett egy pillantást a rejtélyes tárgyra. Azt nagyrészt homály fedte, de amennyire ki tudta venni, nagy doboz volt, sok fémcsattal.

– Hiába, így nem megy – jelentette ki az öreg, amikor már harmadszorra csúszott le a keze a fémcsatokról dolgavégezetlenül. – Hozd ide nekem azt a baltát!

Mark gyorsan kiszaladt a folyosóra, és felkapta onnan, ahova Alec a zsanérok leverése után hajította. Megfogta két kézzel, kicsit mérlegelte a súlyát, kereste az ideális fogást rajta, mielőtt lecsapott volna vele a dobozra, hogy végre feltárja a tartalmát.

– *Ezt* akarod? – kérdezte tőle Alec kiegyenesedve. – Jól meggondoltad?

– Mi? Ezt hogy érted?

Alec a dobozra mutatott.

– Fiú, van neked bármi fogalmad arról, mi lehet benne? Robbanószer. Nagyfeszültségű gépezet. Méreg. Ki tudja?

– És? – Mark nem értette, mire akar kilyukadni az öreg.

– Nos, hát én nem állnék neki szétverni, különben megtörténhet, hogy még az ebédidőt sem éljük meg. Óvatosnak kell lennünk. Finoman, precízen leütögetem róla a csatokat.

Mark majdnem elröhögte magát.

– A te egész lényedben egyetlen finom és gyengéd sejt sincs. Azt hiszem, jobb, ha én próbálkozom.

– Jogos – mondta Alec, és hátralépve udvariasan meghajolt előtte. – Csak légy óvatos!

Mark szorosan megmarkolta a fejsze nyelét, és lehajolt. Nagy, lendületes csapások helyett egészen piciket ütögetett az apró, ám makacsul kitartó rögzítőkapcsokra. Már csorgott az izzadság az arcáról, és párszor majdnem kiejtette a kezéből a

dolgot, de végül csak sikerült lepattintani az első zárat, és nekiveselkedhetett a következőnek. Tíz perc múlva már úgy fájt a válla, mint még soha, és az ujjai szinte érzéketlenné zsibbadtak, annyira szorongatta a fejszét. De minden egyes csatot sikerült levennie.

Kiegyenesedett, és meg-megránduló arccal kijelentette:

– Apám, ez egyáltalán nem volt olyan könnyű, mint amilyennek látszott.

Mindketten felnevettek, és Mark eltöprengett azon, honnan ez a hirtelen könnyedség és komolytalanság. Hiszen veszedelmes és ijesztő feladat várt rájuk. De valamilyen oknál fogva a gondolatait nem tudta odaterelni.

– Jó érzés kemény kétkezi munkában leizzadni, mi? – kérdezte Alec. – Na de most már lássuk, hogy mit tartogat számunkra. Fogd meg azt a végét!

Mark becsúszhatta az ujjait a fedél keskeny pereme alá és várta, hogy Alec jelt adjon a nyitásra. A férfi háromig számolt, aztán mindketten felemelték: nehéz volt, de sikerült. Mark hosszúkás, csillogó tárgyakat látott a dobozban, amelyek visszatükrözték a piros lámpa fényét. Úgy néztek ki, mintha nedvesek lennének.

– Mik ezek? – kérdezte az öregtől, és ránézett. Alec tágra nyílt szemmel, és arcán valami furcsa, szinte örült kifejezéssel meredt a holmira. – Az arckifejezésedből ítélve te pontosan tudod, mik ezek, ugye?

– Ó, igen! – suttogta Alec feszülten. – Tudom. Azt hiszem, tényleg tudom.

– És? – Mark úgy érezte, mindjárt szétveti a kíváncsiság.

Válasz helyett Alec a doboz fölé hajolt, és kivette belőle az egyik hosszúkás formájú tárgyat. Felemelte – nagyjából akkora volt, mint egy puska, és a formája is arra hasonlított –, és ide-oda forgatva a kezében vizsgálta. Látszólag, jobbára ezüstszínű fémből és műanyagból készült, és a központi részét képező hosszú, üreges elem belsejében apró csövecskék sorakoztak csigavonalban. Az egyik vége olyan volt, mint egy puskatus ravasszal, a másik pedig, mint egy hosszúra megnyúlt buborék, amelyből egy fecskendőszerűség kandikál ki. Volt rajta

egy szíj is, hogy vállra vetve is lehessen vinni.

– Mi ez a cucc? – kérdezte Mark megint, és hallotta saját hangján a félelmet.

Alec csak előre-hátra ingatta a fejét, mintha képtelen lenne hinni a szemének, és folytatta a tárgy tanulmányozását.

– Van fogalmad arról, mennyibe kerülnek ezek a dolgok? Hát tudd meg: annyira drágák, hogy nem is kerültek ki a fegyverpiacra. Nem tudom elhinni, hogy most egy ilyen tartok a kezemben.

– Miért? – firtatta Mark egyre türelmetlenebbül. – Mi ez?

Alec végre ránézett. – Ezt a kis huncutot úgy hívják, Transz-por.

– Transz-por? – ismételte meg a fiú. – És mit tud?

Alec magasra emelte a furcsa fegyvert, akár valami szent ereklyét.

– Feloldja az embereket a levegőben.

NEGYVENKILENCEDIK FEJEZET

– Feloldja? – kérdezte Mark hitetlenkedve. – Mégis mit jelent ez?

– Nos, lássuk, egyáltalán működnek-e ezek a cuccok, különben nincs miről beszélnünk. – Alec újabb egy percig vizsgálgatta a dobozt, aztán kivett belőle egy testes, fekete színű darabot ezüstcsatokkal. Óvatosan fogta az értékes holmit, és kiment a raktárból a folyosóra, majd tovább. – Gyere már! – kiáltott oda Marknak, aztán eltűnt a kanyarban.

Mark vetett még egy utolsó pillantást a csaknem mágikusnak tetsző tárgyakra, amelyek fenyegetően csillogtak a dobozban, aztán futott utána. A pilótafülkében talált rá a az öregre: a kapitányi székben ült, és a kezében lévő fegyvert mustrálta. Úgy nézett rá, mint egy kölyök az új játékára. A padlón ott hevert az a testesebb fekete tárgy is, amelyet szintén magával hozott. Mintha a fegyver tartója lett volna, valamiféle fegyverbölcső? Esetleg töltőeszköz hozzá?

– Oké – szólalt meg Mark, odaállva Alec mögé –, most akkor meséld el nekem, mit tud ez a dolog.

– Pillanat – felelte Alec, és új játékát belehelyezte a fekete tárgy hosszú, bölcső formájú részébe. Aztán az oldalán lévő pici vezérlőpadon lenyomott egy gombot. Csiripelés, majd zümmögés hallatszott; aztán a fegyver teljes testéből valami szürke fény kezdett el sugározni. – Először feltöltjük a kicsikét, aztán majd megláthatod a saját szemeddel, mit tud – jelentette ki büszkén. Markra nézett. – Te hallottál valaha a falkapuról?

Mark a szemét forgatva válaszolt.

– Naná, hogy hallottam. Tudod, egy Föld nevű bolygón élek.

– Jól van, okos fiú. Nyugodj le! Azt is tudod, hogy mennyire drága felszerelések azok, ugye? És hogyan működnek?

Mark vállat vont, és leült a padlóra – úgy tűnt, pont ugyanarra helyre, ahol valamikor, úgy kismillió évvel ezelőtt elaludt.

– Na jó, soha nem használtam falkaput, meg nem is láttam.

De azt tudom, hogy valami molekuláris szállító.

Alec kényszeredetten nevetett – vagy inkább ugatott.

– Nyilvánvalóan nem láthattál ilyesmit, hiszen nincs több milliárd dollárod. És nem is dolgozol a kormánynak. Csak egy ilyen falkapu többbe kerül, mint ameddig egy év alatt el tudsz számolni. De a működési elve valami ilyesmi. Lebontja a molekuláris struktúrákat, majd az érkezési helyen újra felépíti őket. Na már most, ez a csibész ugyanezt az elvet követi, azzal a különbséggel, hogy csak fél munkát végez.

Mark ránézett a töltőre tett fegyverre, és végigfutott rajta a hideg.

– Úgy érted, darabokra szedi az embereket? Elemi részecskékre bontja őket?

– Aha, körülbelül ez történik. Szétszórja őket a levegőben, mint ahogy eltávozott szeretteink hamuját szokták, gondolom, aztán ezek a részecskék az örökkévalóságig repkednek itt, és sikítoznak, hogy valaki rakja már újra össze őket. De az is lehet, hogy egy pillanat alatt mindennek vége. ki tudja? Talán nem is olyan rossz halálnem ez.

Mark megrázta a fejét. Modern technológia! Volt a világon egy csomó ultramenő cucc, de az egészszel semmire sem mentek, amikor a Nap egyszer csak úgy döntött, hogy megsemmisíti az emberi civilizáció legnagyobb részét.

– Hát akkor, gondolom, ennyi, ugye? – kérdezte Mark. – Nem úgy nézett ki, mintha bármi más is lett volna abban a raktárban.

– Nem bizony... Úgyhogy... reménykedjünk abban, hogy a kicsikék működnek.

Mark arra gondolt, vigyáznia kell majd, hogy ne a saját lábát lölje szitává.

– Mennyi idő, míg feltöltődik?

– Nem sok. Épp annyi, amennyi elég nekünk, hogy felpakoljunk magunknak némi készletet a mentőakciónkhoz.

Úgy beszél, mint egy katona, gondolta magában Mark.

– Akkor majd kipróbáljuk ezt, miközben feltöltünk egyet neked is. Hogy legyen tartalékunk az útra – jelentette ki az öreg.

Mark csak bámulta a töltődő csodafegyvert, de Alec felrángatta, és elzavarta készülődni az útra.

Mintegy fél órával később a hátizsákjaik már útra készen, élelemmel, vízzel és némi tiszta ruhával megrakva dagadoztak. Közben az első Transz-por teljesen feltöltődött, és most Alecnél volt, aki szorosan, biztosan tartotta a kezében, ráadásul egy szíjra is felfűzte, amelyet a vállán átvetett. Kinyitották a rakodótér rámpaajtáját. Felületesen átnézték a környéket és mivel senkit nem láttak arrafelé, alkalmasnak találták a területet az új varázsfegyver kipróbálására.

Mark arca megrándult, amikor nyikorogni kezdtek a nyíló rámpa csuklópántjai. Ránézett társára, aki csak úgy sugárzott a büszkeségtől:

– Nem fogod egy kissé túl szorosan azt a cuccot?

A Transz-por csak úgy csillogott-villogott, és most, hogy fel is volt töltve, valami narancsszínű izzást lehetett megfigyelni rajta.

„Szállj le rólam, jó?“, ezt mondta Alec pillantása. Hangosan pedig ezt felelte:

– Talán kissé törékenynek tűnik, de távolról sem az. Akár a Lincoln Building tetejéről is ledobhatnánk, és nem törne el.

– Nyilván, mert a vízbe esne.

Alec megfordult és a Transz-port maga elé tette úgy, hogy az aktív vége – a hosszú buborék a fura kis lövőnyílással egyenesen rá mutatott.

Mark akaratlanul is hátrahőkölt.

– Nem vicces – jelentette ki.

– Különösen, ha meghúznám a ravaszt – felelte Alec.

A rámpaajtó nagy dobbanással megérkezett végső pozíciójába, ránehezedett a kis zsákutca repedezett betonjára, ahol leparkoltak. Hirtelen mély csend zuhant a világra, amelybe csak néha rikoltott bele egy távoli madár. Meleg, párás levegő vette körül őket, amelyben nem volt könnyű lélegezni. Mark köhögni kezdett, amikor mély levegőt akart venni.

– Gyere már! – szólt hátra Alec, aki már trappolt is lefelé a lejárón. – Keressünk egy mókust! – Jobbra-balra lengette a fegyvert menet közben, betolakodókat keresve. – Vagy meg

jobb lenne egy ilyen zakkanton kipróbálni, aki elcsavarnog erre. Nagy kár, hogy ezeket tölteni kell, különben pillanat alatt meg lehetne oldani ezt az egész vírusproblémát. Kitakarítanánk ezeket a régi lakónegyedeket.

Mark gondterhelten követte: aggódott, hogy esetleg szemmel tartják őket valamelyik üresnek látszó lerombolt viskóhól, vagy a mögöttük húzódó megégett erdőből.

– Könnyeket csal a szemembe, mennyire nagyra tartod az emberi életet – mormogta az orra alatt.

– Hosszú távon – felelte Alec. – Olykor hosszú távon kell gondolkodni. De hát ezek csak szavak, fiam. Pusztá szavak.

Az, hogy most a külvárosban voltak, igazán nyugtalanná tette Markot. Hozzászokott már a hegyvidéki élethez, az erdőkhöz, ahhoz, hogy kunyhóban laknak. Ettől az elhagyatott, lepusztult környéktől furán érezte magát, kényelmetlenül.

Muszáj volt kicsit megacéloznia az idegeit, mielőtt nekivágnának az igazi feladatnak, ahol nincs helye tévedésnek.

– Na, essünk már túl ezen a tesztelésen! – mondta.

Alec elindult egy félig lerombolt téglá postaláda felé. Úgy festett, mintha valaki örült tempóban menekülve behajtott volna egy kocsival vagy furgonnal.

– Jól van – mondta. – Igaz, valami élőlényen szerettem volna kipróbálni, mert sokkal jobban működik szerves anyagon. De igazad van. Nincs időnk vacakolni. Megpróbálom szétduzzasztani ezt a téglakupa...

A legközelebbi romház ajtaja kivágódott, és egy férfi futott ki egyenesen feléjük, torkaszakadtából üvöltve. Nem lehetett érteni, mit ordít, a szemében örület lángolt, gyér haja zsírosan tapadt a fejéhez, és olyan sebek borították az arcát, mintha le akarta volna nyúzni a saját bőrét. Anyaszült meztelen volt. Mark döbbenten és halálra rémülve hátrabukdácsolt pár lépést, és azon gondolkodott, mit mondjon. Vagy mit tegyen.

Ám Alec már emelte is fegyverét, és célba vette a gyorsan közeledő férfit.

– Állj! – kiáltott rá. – Állj, vagy lö...

Nem folytatta, mert nyilvánvaló volt, hogy a feléjük rohanó férfi nem figyel rá. Zagyvaságokat ordítózva, botladozva, de

egyáltalán nem lassítva futott egyenesen Alec felé.

Éles, süvítő hang hallatszott, egyszerre mindenhonnan, utána pedig valami zúgó, pörgő hang, mint a sugár-hajtóművéké. Mark arra figyelt fel, hogy a Transz-porból áramló narancsszín derengés most egyre élénkebben ragyog, még a napfényben is jól láthatóan. Azután Alec hirtelen hátratántorodott, a fegyverből pedig hófehéren izzó, ragyogó villám csapott ki, és az ordító ember mellkasába vágódott.

Mintha elvágták volna az üvöltését, mintha egy sírkövet tettek volna a szájára. A teste szürke lett tetőtől talpig, mint a hamu, minden részlete és kiterjedése eltűnt, mintha valami ember formájú kivágás lett volna, szürke, kicsit derengő, kicsit hullámzó anyagból. Aztán egy robbanással köddé vált, elpárologott, megsemmisült, anélkül hogy a legapróbb nyomot hagyta volna maga után, amit Mark szeme felfedezhetett volna.

A fiú Alec felé fordult, aki már leeresztette a fegyvert, és zihálva vette a levegőt. Tágra nyílt szemmel meredt arra a helyre, ahol egy másodperccel korábban még egy férfi volt.

A veterán katona végül ránézett a döbbenten álló Markra.

– Szerintem működik.

ÖTVENEDIK FEJEZET

Mark nem találta a szavakat. Nem is az a látvány nehezeden rá a legsúlyosabban, amikor a Transz-por a szélben elillanó füstfelhővé oldott egy embert. Hanem inkább az, hogy az imént egy elborult tekintetű örült rontott ki a házból, egyenesen feléjük. Mégis mit forgathatott a fejében? Le akarta támadni őket? Vagy segítséget akart kérni? Vajon a többiek is ennyire eszüket veszítik? Ennyire... örültek?

Azok után, amiknek a szemtanúja volt, hogy látta, mit művelt – mit művel! – a betegség az emberekkel, újra meg újra kísértette a gondolat. Hogy minden egyre rosszabb lesz. Az a fickó az előbb teljesen örültnek látszott. És Mark mintha maga is érzett volna már valamit, valami aprócska jelet, hogy benne is elkezdődött. Egy fenevad rejtőzött el benne, amely hamarosan előbújik, és akkor ő is ugyanolyanná válik, mint az a zakkant, akit Alec szó szerint megsemmisített a Transz-porral.

– Minden rendben veled?

Mark megrázta a fejét, és magához tért sötét merengéséből.

– Nem, nem vagyok jól. Hát láttad azt a fickót, nem?

– Ja, láttam! Mégis mit gondolsz, miért küldtem őt a feledés gőzébe? – Alec a szíján tartotta a fegyvert, és körbe-körbejárt a tekintete, nem rejtőzik-e még más is valahol a közelben. Egyelőre nem látott senkit.

Bár már régóta rájöhetett volna, végre tudatosodott Markban, mekkora bajban van Trina. A felismerés kalapácsként ütötte szíven. Örültek tartják fogságban, akik talán most már épp annyira elborultak, mint az előbb látott férfi. És ők mégis szakítottak időt az alvásra mindeközben? Meg evésre? Meg csomagolásra? Hirtelen gyűlölni kezdte magát.

– Meg kell mentenünk őt – mondta.

– Mi van? – Alec elindult felé.

Mark dühösen nézett a barátjára.

– Mennünk kell. Most!

A következő óra részint idegtépő fel-alá rohangálással telt,

részint nem kevésbé idegtépő várakozással.

Becsukták a rámpaajtót, miközben Alec őrködött kezében a Transz-porral, ha netán valaki megpróbálna behatolni a fedélzetre az alatt az ólomlábon vánszorgó néhány perc alatt, míg a rámpaajtó visszahúzódik és becsukódik. Aztán kutya futtában ellenőrizték a csomagjaikat, hogy menetkészek-e, Alec pedig tartott egy gyorstalpalót Marknak, hogyan fogja és használja a csodafegyvert. Elég magától értetődőnek tűnt. Végül a katona begyújtotta a hajtóműveket, és a levegőbe emelte a Berget. Alacsonyan repültek, Mark töltötte be a megfigyelő szerepét, folyamatosan pásztázta a tájat, amely fölött elhaladtak. Amint közelebb értek azokhoz a romos vityillókhoz, ahol Alec korábban Trinát és a többieket látta, Mark határozott életjeleket tapasztalt. Kisebb csoportok rohángásztak a házak között. Egyik-másik udvaron tüzet raktak, és a félig leomlott kéményekből is füst szállt fel. Elhullott állatok csontvázát is látta, amelyeken egyetlen dekányi hús sem maradt. Itt-ott egy pár élettelen emberi testet is felfedezett; hol szétszórva heverték, hol halomba rakva.

– Most Asheville külvárosa fölött vagyunk – mutatott ki az ablakon Alec. Egy hosszú völgy bejáratánál voltak; két oldalról azok az előhegységek határolták, amelyek mögött ott magasodtak a közelmúltbeli erdőtűzben félig elpusztult erdőségű hegyek. Hatalmas luxusházak épültek ezekre a dombokra, legtöbbjük szó szerint szénné égett.

Mark egy csomó embert látott kisebb csoportokban nyüzsögni az utcákon, a házak között. Közülük páran már észre is vették a fölöttük repülő hajót, és egyesek mutogatni kezdtek felfelé, mások fedezékbe futottak. A többség azonban nem látta őket, legalábbis nem reagáltak rájuk, mintha süketek és vakok lettek volna egyszerre.

– Azon az utcán egy nagyobb csoport mozog – mutatott a helyre Mark. Alec bólintott.

– Én is itt láttam, hogy Trinát, Lanát meg a kicsit bevitték az egyik házba.

Alec bedöntötte kicsit a járművet, hogy lejjebb húzhasson vele, közelebbről is meg akarta nézni a helyet. Nagyjából

harminc méter magasra süllyedt a hajóval az adott zóna fölé, majd lebegésre állította, és ő is csatlakozott Markhoz megfigyelőként. Ami a szemük elé tárult az ablakból, az maga volt a rémálom és a tomboló káosz.

Mintha egy elmeegógyintézet egyszerre engedné szabadon az ápoltságait. Ebben az örületben, amelynek Mark a szemtanúja volt, nem volt rendszer. Itt egy lány feküdt hanyatt a földön, és visított bele a levegőbe, csak úgy magának. Ott három asszony püfölt két, egymásnak háttal összekötözött férfit. Amott igencsak vígan voltak páran: táncoltak, és valami fekete lőrét kortyolgattak, amely egy hevenyészett tűzhelyre tett edényben fortyogott. Mások veszettül rohanguáltak körbe-körbe, ismét mások csak botladoztak szerencsétlenül, mint a részegek. De aztán Mark megpillantott valamit, ami mindennél rosszabb volt. És ekkor már a leghalványabb kétsége sem volt afelől, hogy az itt összegyűlt emberek számára már nincs segítség.

Egy kisebb csoport, férfiak és nők vegyesen, ádázul marakodtak valamin, ami egykor egy emberi test lehetett; kezüket, arcukat vér borította.

Mark egyszerre érezte magában a felháborodást és a rettegést, hogy talán épp annak a lánynak a megcsúfolt földi maradványait látja, akit szeretett, az egyetlen szerelméét. Görcsösen reszketni kezdett, tetőtől talpig minden porcikája remegett.

– Szállj le! – hörögte. – Szállj le oda most, azonnal! Engedj ki!

Alec hátrahúzódtott az ablak elől. Mark még sosem látta ilyen fehérnek az arcát: halálsápadt volt.

– Én... nem tehetem.

Igazi dühroham tört Markra.

– Nem adhatjuk fel, pont most!

– De hát miről beszélsz, kölyök? Csak egy biztonságosabb helyet kell keresnünk a leszálláshoz, különben ellepnek minket, és mindent szétszednek. Márpedig szükségünk lesz rá, hogy biztonságos helyre mehessünk majd utána. De nem szállunk le túl messze innen.

Mark maga sem értette, miért kapkodja ilyen nehezen a

levegőt.

– Jó... jó. Rendben... Bocsánat. Csak siess... siess.

– Azok után, amiket most láttam? – mondta Alec, és már el is helyezkedett az irányítópult előtt. – Még szép, hogy megfogadom a tanácsot.

Mark megtántorodott, és nekidőlt a falnak. Az imént érzett tomboló dühöt most valami végtelenül áradó szomorúság váltotta fel. Hiszen hogyan lehetne még életben Trina a vérgőzös örültek táborában? És mi lehet ez a Kitörés vírus? Miért akarná bárki is ezt terjeszteni? Minden egyes kérdése gyötrőbbé tette a kint, amit érzett. És nem voltak válaszok.

A Berg életre kelt, és újra megdőlt, és visszafordult oda, ahonnan jött. Mark azon töprengett, vajon hányan vették észre a lentiek közül, hogy egy hatalmas hajó lebeg a fejük fölött.

Pár percig repültek visszafelé, és amikor Alec elégedettnek látszott, letette a gépet egy üres parkolókkal körülvett zsákutcaszerűségbe. A terület egy megkezdett építkezés lehetett, amelyre már nem került sor. És most már nem is fog soha.

– Azon az utcán végig hemzsegetek az emberek – jegyezte meg Mark, miközben a rakodótér felé haladtak. Mindkettőjük kezében egy-egy alaposan töltött Transz-por, a hátukra szíjazva pedig hátizsák. – És úgy látszott, minden házban vannak. Valószínűleg az egész zóna tele van velük.

– Ami azt illeti, az is lehet, hogy közben átköltöztették Lanát meg a lányokat megint – mondta Alec. – Úgyhogy célszerű lenne abban a zónában minden egyes házat megvizsgálni. De egy dolgot ne felejtsünk el: ma reggel még életben voltak! Semmi kétség, hogy őket láttam. Úgyhogy ne add fel a reményt, fiam.

– Csak akkor szólítasz engem fiamnak, amikor halálra vagy rémülve – jegyezte meg Mark.

– Úgy van – válaszolta Alec kedvesen mosolyogva.

Kijutottak a tágas rakodótérbe; Alec odalépett az ajtó mellé, és lenyomta a rámpa gombjait. A fedélzeti nyílás kezdett kitérni a zsanérok szokásos nyöszörgése közepette.

– Mit gondolsz, itt biztonságban lesz, ameddig távol leszünk?

– kérdezte Mark, aki még mindig nem bírta feledni a törött ablakot.

– Itt van nálam a távirányító. Bezárjuk a kicsikét. Mást nem tehetünk.

Az ajtó megérkezett a földre, a hangok elhallgattak. Fojtogatóan forró levegő vette körül őket, miközben lefelé lépdeltek a fémlemezen. Amint leléptek róla, Alec megnyomott egy gombot a távirányítón, és a rámpa kezdett visszahúzódni. Hamarosan hézagmentesen bezárult, és aztán minden megint csendes lett.

Mark Alecre nézett, a férfi pedig visszanézett rá. A fiú arra gondolt, ha ez egy verseny lenne, nehéz volna győztest hirdetni a legperzselőbb tekintet kategóriában.

– Menjünk, hozzuk ki a barátainkat! – mondta Mark.

Elindultak, kezükben a fegyverrel. Egyre távolabb kerültek a Bergtől, és egyre közelebb masíroztak az őrülethez és a káoszhoz, amely az utca végében várta őket.

ÖTVENEGYEDIK FEJEZET

Poros és száraz volt a levegő. Minden egyes lépéssel úgy tűnt, hogy egyre sűrűbb is, már-már fullasztó. Mark teste már verítékben fürdött, és az a gyenge szellő, amely időnként átlibbent fölöttük, mintha egy égetőkemencéből érkezett volna, cseppet sem hűsítette felhevült bőrüket. A fiú még erősebben szorongatta a fegyverét, és remélte, hogy a tenyere nem válik túl csúszóssá, mert akkor nem tudja megfelelően kezelni a Transz-port. A nap úgy nézett le rájuk fentről, mint valami pokoli bestia szeme, amely elsorvaszt körülöttük mindent.

– Jó ideje már annak, hogy napközben kint jártam – jegyezte meg Mark, és már a beszédhez kifejtett erőfeszítéstől is szomjas lett. A nyelve mintha beledagadt volna a szájába. – Holnap majd megnézhetem magam, hogy leégtem.

Tisztában volt azzal, hogy mit művel. Próbálta meggyőzni magát, hogy a dolgok nem is alakultak olyan rosszul, hogy nem fogja elveszíteni az önuralmát, hogy a düh és a folyamatos fejfájás nem fogja akadályozni az összpontosításban, és végül minden jóra fordul. De ez az egész erőlködés végül is olyan értelmetlennek tűnt.

Elérkeztek az első kereszteződéshez, és Alec jobbra mutatott.

– Na, innen már csak pár sarok, és ott vagyunk. Úgyhogy menjünk közelebb a házak mellett.

Mark követte Alecet. Átvágtak a kiégett gyepen – egykor pázsit volt, most gazok és kövek szerteszét –, és megálltak az árnyékban egy ház fala mellett, mely valamikor igazi palota lehetett. Mindenütt kövek és sötét fa; az épület nagyja megmaradt, szomorúan és fakón, mintha korábbi lakóival a lelkét is elvesztette volna.

Alec hátradőlt a falnak, és Mark ugyanúgy tett. Tekintetükkel – és fegyverükkel – végigpásztázták az utat, amerről jöttek, nehogy valaki kövesse őket. Senkit sem láttak. Elállt a szél, az egész világ ugyanolyan élettelennek tűnt, mint maga a környék. Mark igazgatta izzadtságtól ragacsos ruháját.

– Vigyáznunk kell, hogy ne száradjunk ki – mondta Alec.

Fegyverét lerakta a földre, és a hátizsákjában lévő két kulacs közül elővette az egyiket. Hosszan ivott belőle, aztán átnyújtotta a fiúnak, aki minden egyes cseppjét kiélvezte, amely végigcsordult kiszáradt száján és torkán.

– Ó, ember – mondta, amikor befejezte, és visszaadta az öregnek. – Biztos, hogy ez volt a legfinomabb ital, amit valaha ittam életemben. Ez itt és most.

– Ami elég nagy szó – mormolta Alec, miközben beletuszkolta a kulacsot a tömött zsákba. – Ha belegondolunk, hogy hányszor voltunk pokoli szomjasak az elmúlt egy évben.

– Azt hiszem, az az örült figura, akit te... akit elgőzösítettél, az húzott így fel. De most már készen állok, indulhatunk. – És valóban teljesen felpezsdült, mintha a kulacsból nem is vizet, hanem adrenalint vett volna magához.

Alec felkapta a fegyverét, és átvetette a vállán a szíjat.

– Mögöttem gyere. Innentől a házak háta mögött haladunk, párhuzamosan az úttal.

– Jól hangzik.

Alec kilépett az árnyékból, és egyenesen a szomszédos udvarba ment, a ház háta mögé. Mark szorosan a nyomában.

A következő tíz-tizenkét háznál is ugyanezt csinálták: gyors sprint a néptelen, élettelen udvaron keresztül; bebújás a házfal mellé az árnyékba, aztán a ház háta mögött settenkedve átnéztek a másik oldalra, Alec pedig kikukucskált a sarok mögül, hogy nem lett-e időközben kéretlen társaságuk. Amint jelezte, hogy tiszta a levegő, mehettek a következő házhoz, és kezdődött előlről az egész.

Megint elérkeztek egy kereszteződéshez, ahol döntenüik kellett, hogy jobbra vagy balra.

– Oké – suttogta Alec. – Ezen az úton kell mennünk, aztán balra a második saroknál lefordulunk. Az egy hosszú utcába torkollik: abba, ahol a nagy buli van.

– Buli? – ismételte meg Mark.

– Az ám. Emlékeztet engem valami buggyant agyúakra, akiket a húszas években zsuppoltunk be, amikor kihirdettek a statáriumot. Azok teljesen el voltak borulva, igazi durva pszichopáták, az már biztos. Na gyere!

Buggyant agyúak. Mark látott már egy-két drogost életében, de azok voltak a legrosszabbak. A drogok az évtizedek során egyre erősebbek és erősebbek lettek. Az anyaggal élők mostanra eljutottak arra a szintre, hogy már nem is lehetett visszatérni abból az állapotból. Soha. Valami miatt ez a szó beragadt Mark agyába.

– Hahó, ébresztő! – Alec már félúton volt a következő ház felé, de most visszafordult hozzá. – Mondhatom, a legjobbkor álmodozol!

Mark megrázta a fejét, és rohant Alec után. Utolérte. Egy háromemeletes palota mellett haladtak, az árnyéka most is üdítő megkönnyebbülés volt. Még akkor is, ha nem tartott sokáig. Addig oldalaztak a fal mellett, míg el nem értek az épület hátsó részéhez. Alec kilesett, aztán befordultak, és indultak a másik oldal felé. Alig pár lépést tettek meg, amikor Mark valami cuppogó, kotkodácsoló hangot hallott a feje fölül. Annyira különös és idegenszerű volt ez a hang, hogy amikor felnézett, félig-meddig arra számított, hogy valami egzotikus állat pislog vissza rá.

Ezzel szemben egy asszony kuporgott a háztetőn – csoda, hogy ennek az épületnek megmaradt a teteje –, olyan piszkos és szakadt, mint azok a fertőzöttek, akiket mostanság látott. A haja borzasan égnek állt, az arca sárfoltos, mintha valami szertartásra festette volna ki magát.

Ő kotkodácsolt, a furcsa hang a nevetésre és krákogásra egyaránt emlékeztetett.

Mosolygott, felfedve tökéletesen fehér fogsorát. De aztán a mosolya gúnyos vigyorgássá torzult. További kotkodácsolás után elindult hátrafelé a tetőn, és eltűnt az érzék mögött.

Mark megborzongott. Remélte, hogy ki tudja űzni az agyából az asszony képét. Amikor megfordult, látta, hogy Alec ott áll néhány lépésre a háztól, fegyverével a tetőre célozva. De nem nyomta le a ravaszt.

– Hova tűnt? – kérdezte az öreg, rá se nézve.

– Csak húzzunk el innen! Talán egyedül van.

– Én meg primabalerina vagyok.

Óvatosan settenkedtek tovább. Elérték a hátsó fal másik

sarkát. Alec gyorsan kikémlelt.

– Tiszta a levegő. Egyre közelebb kerülünk, úgyhogy szedd össze magad, és csinálj úgy, mintha élnél!

Mark bólintott.

Alec elindult a másik ház felé, és Mark már indult is utána, mikor egy rettenetes rikoltástól földre gyökerezett a lába.

Épp időben nézett fel: az iménti asszony nekilódult a háztetőről, és kiterjesztett karral, mintha szárnya lenne, az örülettől lángoló arccal, rikoltva hasította a levegőt, és egyenesen feléje röpült. Mark nem akart hinni a szemének. Megfordult, hogy elfusson, de már túl későn. A nő teste telibe kapta a vállát, és mindketten a földre zuhantak.

ÖTVENKETTEDIK FEJEZET

Az asszony mintha meg sem érezte volna a becsapódást, csak azzal törődött, hogy kikaparja Mark szemét. Folyamatosan vonyított, mint akit elevenen nyúznak. Mark az eséstől egy ideig nem kapott levegőt, és a térde is fájt a kemény talajjal való ütközés miatt. Odébb gurult, levegőért kapkodott, és közben le kellett fognia a nő kezét, hogy távol tartsa az arcától. De a nő kitépte magát, és karmolta, ütötte, ahol érte: a fülét, az orrát, az arcát. Mark vadul védekezett.

– Segíts! – kiáltotta oda Alecnek.

– Told el magadtól, hogy tiszta legyen a célpont! – kiabálta a férfi.

Mark elfordult, és Alecre pillantott. A férfi célzásra emelt fegyverrel ugrált ide-oda, kereste a megfelelő helyet és szöveget, és a megfelelő pillanatot, amikor elsütheti a Transz-port.

– Gyere már ide és... – Mark képtelen volt befejezni a mondatot, mert a nő a szájába nyúlt, és húzogatni kezdte az ajkát. Egyik ujját kampósan beakasztotta Mark szája sarkába, és mintha le akarta volna tépni a fiú arcát – szerencsére kicsúszott az ujj. Aztán magasba emelkedett a keze, és összeszorított ököllel vágott Mark arcába. A fiú csillagokat látott a dühtől és a fájdalomtól.

Viszont újra tudott normálisan lélegezni. Könyökére támaszkodott, és minden erejét megfeszítve levetette magáról a nőt. Az nagy puffanással esett hanyatt, és egy ideig egyetlen hang sem jött ki a torkán. Aztán mörögni kezdett, hogy visszatápaszkodjon négykézlábra. De időközben a fiú talpra állt, és bal lábára helyezve egész testsúlyát a jobbal óriásit rúgott a nő halántékába. Az visítva felborult, és összegömbölyödött a fájdalomtól. Kezébe temetett arccal himbálózott jobbra-balra, nyöszörögve.

Mark gyorsan elvonszolta magát a közeléből.

– Most, gyerünk!

De Alec nem tette meg. Teljes nyugalomban odasétált a fiú

mellé, fegyverével továbbra is a földön szenvedő asszonyra célozva.

– Ne pazaroljuk rá. Majd inkább valami nagyvadra!

– De mi van, ha követ minket? Összeszedi ellenünk a barátait? És akkor elveszítjük az előnyünket, hogy meglepjük őket?

Alec hosszan nézett a nőre, aztán Markra emelte a pillantását.

– Hát ha jobban érzed magad tőle, akkor csináld te. – Ezzel megfordult és elindult a következő ház felé, folyamatosan ellenségek után kutatva.

Mark megkereste a saját Transz-porát, meg a hátizsákját; amikor ráugrott az örült nő, a zűrzavarban csak ledobta. Folyamatosan rajta tartotta a szemét az asszonyon, vállára vetette a hátizsákot, és meghúzta a szíjakat. Amikor mindkét keze szabad lett, felemelte a fegyvert. Célba vette vele a nőt, majd egészen közel ment hozzá, mindössze pár lépésnyire állt meg tőle. Az még mindig magzatpózban hintáztatta magát, nyöszörögve, panaszkodva. Mark ráeszmélt, hogy nem érez iránta se szánalmat, se megbánást. Már rég nem lehetett embernek tekinteni, ép esze maradékát is elveszítette, és nem Mark hibájából. Talán barátai vannak itt a közelben. Vagy talán csak megjátssza neki a gyengét, hátha magára hagyják, és megússza.

Nem. Nincs idő a szánalomra.

Hátralépett egyet, még erősebben nekitámasztotta a fegyver végét a mellkasának, finomított a célzáson, és meghúzta a ravaszt. Zümmögő, zúgó hang töltötte meg a levegőt; aztán a Transz-por hátrarúgott, és fehér fénynyalábot lőtt ki magából, amely belefúródott a nő testébe. Még felvisítani sem volt ideje, a teste máris fodrozódó szürke hullámmá változott, amely egyetlen szempillantás alatt finom permetté robbant szét, és köddé vált.

Mark hátratántorodott, bukdácsolt egyet-kettőt, de nem esett el. Nézte az asszony hült helyét, végül felpillantott, és látta, hogy Alec is megállt közben, és most őt bámulja kiismerhetetlen arckifejezéssel. De valahol látszott rajta a

rettenet és a büszkeség is.

– A barátaink – szólalt meg Mark olyan keserű hangon, amilyenén még életében soha, ebben biztos volt –, semmi egyébre nem gondolhatunk, csak rájuk.

Felemelte a fegyvert, és a vállára vetette, míg a másik keze szabadon lógott az oldala mellett. Aztán nyugodtan és csöndesen odalépett Alechez.

Az idős katona egyetlen szót sem szólt. Indultak tovább a következő ház felé.

ÖTVENHARMADIK FEJEZET

Mikor túl voltak újabb két házon, Mark meghallotta a káosz első hangjait. Sikítozást, nevetést, és fémen csattogó fém hangját. A sikolyok velőtrázóak voltak, és a fiú nem volt biztos abban, hogy készen áll megismerkedni e hangok forrásával. Elhessegette a gondolatot, hogy ő is így végezheti, ilyen betegen, mint azok, akiknek most a hangját hallja. Talán máris elindult az oda vezető úton.

Lebukva, guggolva, ide-oda hajladozva, el-elbújva, majd leselkedve elhaladtak még pár ház mellett, és akkor Alec végül megtalálta azt az utcát, amelyet felülről láttak a Bergről.

Alec felemelte a kezét, jelezve Marknak, hogy maradjon ott, ahol van: a legutolsó ház mögött. Igaz, hogy az már az úttal szemben helyezkedett el, de még mindig fedezéket nyújtott, ha valaki arra járt volna. Egy félig szétmállott napellenző árnyékában húzódtak meg.

– Rendben – mondta Alec a földre csúsztatva hátizsákját. – Megérkeztünk. Akkor most együnk-igyunk, hogy legyen erőnk, és felfrissüljünk. Utána pedig belecsapunk a lecsóba!

Mark maga is meglepődött, hogy mennyire nem fél, legalábbis abban a pillanatban nem sok félelmet érzett. Talán azért, mert most egy rövid pihenőt tartottak, és a helyzet még nem tűnt élesnek. Már annyiszor elképzelték, mi történik, hogy már izgatottan várta, érjenek oda, és aztán jöjjön, aminek jönnie kell. A feje megint lüktetni kezdett a fájdalomtól, és ösztönösen tudta, ez most már csak rosszabbodni fog. Nem volt veszteni való ideje.

Leültek és ettek egy kis száraz, csomagolt ételt, amit még a Bergről szereztek. Mark minden egyes falást kiélvezett, majd csak úgy nyelte a vizet a kulacsából. Átsuhant rajta, hogy talán most iszik belőle utoljára. Megrázta a fejét. Igen, egyre nehezebb volt elűzni a morbid gondolatokat. Beletömte a szájába a maradék ételt, aztán felállt.

– Nem bírom tovább. – Lehajolt. Felkapta a földről a

hátizsákját, és a vállára vette. – Menjünk, keressük meg őket.

Alec vetett rá egy éles pillantást.

– Csak azt akartam mondani, hogy ez az egész várakozás... Nem bírom már. – Fájt a feje, de megpróbált nem venni tudomást róla. – Na, menjünk! Csináljuk, amit kell.

Alec is felállt, összepakolt. Amikor készen álltak az indulásra, mindketten a kezükbe kapták fegyverüket, harcra készen.

– Ne feledd – emlékeztette Alec –, ezeket a Transz-porokat valószínűleg semmivel nem lehet kivédeni. De ha hagyjuk, hogy elvegyék tőlünk, akkor semmit nem érnek. Soha senkit ne engedj, ismétlem, soha senkit, olyan közel magadhoz, hogy kitéphesse a kezedből! És ne vedd le a szíjat a válladról. Ez most a legeslegfontosabb: megőrizni a kicsikéket magunknak.

Mark keményen megmarkolta az övét, mintha máris az a veszély fenyegetné, hogy valaki el akarja venni tőle.

– Nyugi. Én senkit sem fogok közel engedni magamhoz.

Alec a kezét nyújtotta.

– Túl fogjuk élni, de ha mégsem...

Mark megrázta a férfi kezét, alaposan megszorongatva.

– Köszönöm, hogy kismilliószor megmentetted az életem.

– Megtiszteltetés volt veled együtt szolgálni, kölyök. Megtörténhet, hogy ma még párszor megmentheted az én életem.

– Megteszem, ami tőlem telik.

Megemelték fegyverüket, és befordultak a ház sarkánál. Alec Markra pillantott, és biccentett, aztán teljes sebességgel futni kezdett. Mark szintén rohanva követte őt az utcán lefelé.

A fertőzöttek fő csoportja lejjebb volt még, de már itt is voltak aggasztó jelek. Egy nő az út közepén ült egyenes derékkal, és ütemesen tapsolt. Nem messze tőle két férfi verekedett valamiért, ami leginkább egy döglött patkányra emlékeztetett. Egy másik fickó a saroknál állt, és torkaszakadtából ordítva énekelt.

Mark és Alec átkelt az úton az első ház felé. Ez is, akárcsak a többi rom ebben a tehetős kerületben óriási volt, és félig leégett. Ami pedig megmaradt belőle, az omladozott. Mark szorosan Alec mögött haladt. Megálltak a ház oldalánál, majd

visszafojtott lélegzettel, óvatosan araszoltak előre a falhoz tapadva. Egyelőre úgy tűnt, senki sem figyelt még fel rájuk. Hiszen akkor sem néztek fel sokan az égre, amikor a Bergen repültek fölébük, és a hajtóművek olyan zajt csaptak, aminél Mark elképzelni sem tudott hangosabbat.

– Jól van – mondta Alec. – Amikor megláttam őket, Lanát és a többieket arrafelé vezették. – A jobb oldali utca felé intett. – De célszerű lenne mindegyik házat megnézni. A biztonság kedvéért. Mert mi van, ha közben esetleg átszállították őket máshova? S még jobb lenne, ha el tudnánk kerülni a találkozást a legnagyobb flúgoscsapattal.

– Akkor vágjunk bele – felelte Mark. – Pont itt.

Alec bólintott.

– Menjünk!

Kicsusszantak a házfal fedezékéből, és épp a főbejárat felé tartottak, amikor egyenesen belerohantak az ajtó előtt álló férfiba. Ütött-kopott ruházatú, mocskos arcú fickó volt ez is, és arcának nagy részén egy nagy, vöröslő vágás futott végig.

– Félre az útból! – mordult rá Alec. – Állj el az ajtó elől, és menj oda az udvarra, különben öt másodperc múlva halott vagy.

A férfi üres tekintettel bámult rájuk. Aztán egyszer csak felvonta a szemöldökét, és csinálta, amit mondtak neki, nyugodtan leballagott a tornácról, és – lassan – kibattyogott a gázos, sziklás udvarra. Aztán csak ment tovább, hátra se nézett, amíg ki nem ért a járdára. Ott jobbra fordult, és arra indult, ahol a nagy mozgás volt lejjebb az úton.

Alec megrázta a fejét.

– Készülj föl, hátha valaki ránk ugrik.

Mark szilárdan megvetette a lábát, és célzott. Alec fél kézzel a Transz-port tartotta, a szabad kezével pedig lenyomta a kilincset. Hátralépett, amikor az ajtó szélesre tárult, hogy Marknak tiszta célpontja legyen, ha valaki támadna. De a hely üres volt.

– Menj előre, hogy fedezzelek hátulról – mondta Alec, és intett Marknak, hogy lépjen be.

– Vagy hogy lásd, hogy esznek meg, előbb, mint téged.

– Bízzál bennem, kölyök, hidd el nekem, hogy jobb, ha én vagyok hátul. És most, indulás!

A várakozás izgalma töltötte el Mark egész testét. Már nem húzta vissza a félelem, égett a türelmetlen tettvágytól. Kurtán biccentett Alecnek, és fellépett a tornácra, majd be a házba. Fegyverével jobbra-balra pásztázott, miközben átvizsgálta a szobát. Bent forróság volt, por és sötétség. Napfény csak elvétve jutott be, a falakon lévő lyukakon. Viszont a felső szint sokkal világosabbnak látszott.

Minden egyes lépésnél megreccsent a padló.

– Állj meg, és figyelj egy pillanatig! – szólalt meg Alec a háta mögött.

Mark megmerevedett, és feszülten fülelt. De nem hallott mást, csak a kaotikus utcatánc távoli lármáját. A ház néma volt.

– Menjünk, nézzük át az emelettől a pincéig! – javasolta Alec.

Könnyű volt mondani, ám a lépcsők nagyon rossz állapotban voltak. Mark feladta, amikor a harmadik lépcsőfok beszakadt a lába alatt.

Alec egy ajtóra mutatott, amely valószínűleg a pincébe vezetett.

– Felejtsd el az emeletet! Úgyse hallok onnan semmit. Nézzük meg lent, aztán húzzunk innen!

Mark óvatosan kihúzta a lábát a lépcsőből, és a pinceajtóhoz, ment. Alecre nézett, aztán megragadta a kilincset, és kitárta az ajtót. Alec azonnal a rés felé irányította fegyverét, ha netán valaki rájuk támadna, de nem történt semmi. A huzat nedves, áporodott szagú levegőt lökött az arcába, és öklendezni kezdett. Köhögött, és jó néhányszor kellett nyelnie, míg sikerült leküzdenie a hányingert.

Alec úgy döntött, ezúttal ő megy előre. Zsákjából előhúzta az elemlámpáját, felkattintotta, s végigfuttatta fényét a lefelé vezető lépcsőkön. Mark előrehajolt, és látta, amint a porszemek sűrű tömegben táncolnak a ragyogó fénysugárban. Alec már éppen emelte a lábát, hogy elinduljon lefelé, amikor lent megszólalt egy hang:

– Ha kö-közelebb jössz, me-meggyújtom a ggggyufát.

Férfi hang volt, gyenge és reszketeg. Alec kérdően pillantott hátra Markra. Szeme sarkából a fiú valami mozgást érzékelt a lépcsők aljában, és a fegyverével mutatta, hogy merre. Alec odavilágított az elemlámpájával, és a sötétből hirtelen kivált az, akinek eddig csak a hangját hallották. Egész testében remegett, és csurom víz volt, sötét haja a koponyájára tapadt. Csöpögött a víz a ruhájából, körülötte kis tócsák gyülekeztek a padlón. A férfi arca holtsápadt volt, mintha hetek óta nem érte volna napfény. Hunyorgott az elemlámpa ragyogó fényében. Először Mark azon töprengett, vajon ennyire izzad-e. Aztán meg azon, hogy talán csőtörés van a pincében, vagy feltört a talajvíz, és azért csupa víz. De aztán erőteljes szag csapta meg az orrát: benzin vagy petróleum – valami üzemanyag. És akkor azt is észrevette, hogy a fickó mindkét kezében tart valamit, az oldalához szorítva. Az egyikben egy négyszögletű skatulyát. A másikban egy szál gyufát.

– Még egy lépés, és meggyú-gyújtom – ismételte meg a férfi.

ÖTVENNEGYPEDIK FEJEZET

Mark meg akart fordulni, és elfutni, de Alec nem mozdult. Csak állt ott a gyufás emberre irányított fegyverével.

– Nem azért jöttünk, hogy bántsunk téged – szólalt meg óvatosan. – Csak keressük pár barátunkat. Van még itt lent valaki?

Úgy tűnt, mintha a férfi semmit sem hallott volna Alec szavaiból. Továbbra is ott ácsorgott reszketve és csöpögve az üzemanyagtól.

– Félnék a tűztől, tudod? Mindannyian félnék a tűztől, mindegy mennyire van elborulva az agyuk. Békén hagynak engem itt lent. Nem zaklatnak, mert van benzinem és gyufám.

– Trina! – kiáltotta el magát Mark. – Lana! Itt vagytok, srácok?

Senki nem felelt. És a gyufás embert sem rendítette meg igazán a kitörése.

– Ez a ti döntésetek, új barátaim. Ha még egy lépést teszten felém, én fellobbantom a lángokat, amelyek egyszer s mindenkorra elvisznek. Vagy mentek tovább az utatokon, és hagytok élni még egy napig.

Alec lassan ingatta a fejét. Lassan hátrahúzódott a lépcső tetejéről, és kitolta onnan Markot is. Végül mindketten kint álltak újra az előtérben. Alec szó nélkül becsukta a pincelejárat ajtaját, kattanásig. Ezután Mark felé fordult.

– Hát micsoda világ lett ebből?

– Beteg. Beteg világ. – Mark átérezte, amit mondott. A fickó a benzingőzben, gyufaszállal a kezében. Mintha most jött volna el a pillanat, hogy levonja a következtetéseket. – És kétlem, hogy a vége boldogsággal tölt majd el bennünket. Nem tehetünk mást, csak megkeressük a barátainkat, és gondoskodunk arról, hogy magunk választhassuk meg a halálunk módját és idejét.

– Jól beszélsz, fiam, nagyon jól!

Mark és Alec csendesen távozott az első házból. A következő volt soron.

Hangosabb lett a lárma. Kétrét görnyedve futottak át az út túloldalán álló házhoz. Cikcakkban akartak haladni a házak között. Pár kóbor alak azért felfigyelt rájuk, és mutogatni kezdett, de aztán gyorsan odébbállt. Mark remélte, hogy kitart a szerencsájük, és senki se fog különösebben törődni velük. Igaz, a csillogó fegyverek szinte biztosan felborítják a tervet.

Épp felléptek a következő ház tornácára, amikor két kisgyerek futott ki az ajtón. Mark ujja idegesen rángatózott a ravaszon, de nagy kő esett le a szívéről, amikor meglátta, hogy az újonnan érkezők gyerekek. Piszkosak voltak, és nekik is olyan távoli, fura volt a tekintetük. Kuncogtak, aztán elszaladtak. Ahogy eltűntek, egy nagydarab nő jelent meg dübögő léptekkel, és összevissza visítózott valami kölykökről, és fenyegetőzött, hogy szíjat hasít a hátukból.

Nem vette észre az idegeneket, míg alaposan ki nem ordibálta magát. Pár másodperc múltán már igen, de csupán egy rosszalló pillantást vetett rájuk.

– Ebben a házban nem laknak örültek – jelentette ki a dühtől kivörösödött arccal. – Legalábbis egyelőre még nem. Nem szükséges elvenni tőlem a gyerekeimet. Egyedül ők képesek távol tartani a szörnyeket. – Az asszony üres tekintetétől Mark még a csontjában is jeges rémületet érzett.

Alec láthatóan bosszankodott.

– Nézze, hölgyem, minket nem érdekelnek a gyerekei, és nem azért jöttünk, hogy elvigyük őket innen. Nem akarunk mást, csak gyorsan körülnézni az otthonában, nincsenek-e itt a barátaink.

– A barátaik? – ismételte meg a szót az asszony. – A szörnyek a barátaik? Azok, akik fel akarják falni a gyerekeimet? – Sötét szemében most az üresség helyére a nyers rémület költözött. – Kérem... Kérem, ne bántsanak! Odaadhatom maguknak az egyiket. Csak az egyiket.

Alec felsóhajtott.

– Mi nem ismerünk semmiféle szörnyeket. Csak... álljon félre, és engedjen be minket a házba. Nincs sok időnk.

Megfeszítette az izmait és előrelépett, készen arra, hogy esetleg erőszakot kell alkalmaznia, hogy bejusson a házba. Ám

a nő magától odébbvándorolt, majdnem megbotlott az udvar száraz gazaiban. Mark szomorúan nézte. Azt hitte, az utcán grasszáló elmebetegek a szörnyek. De most rájött, hogy tévedett. Ennek az asszonynak ugyanúgy nem volt ki a négy kereke, mint a gyufás öregnek. Úgyhogy csöppet sem csodálkozott volna rajta, ha a nő tényleg azt hitte, hogy az ágyak alatt szörnyek élnek.

Mark otthagyta az asszonyt az első udvarban, és követte Alecet a házba. Megdöbbsent attól, amit odabent látott. Inkább nézett ki egy hátsó sikátornak New York City valamelyik legrosszabb környékén, mint egy kertvárosi otthonnak. A falak tetőtől talpig telefirkálva, többnyire fekete ceruzával és krétával. Sötét, riasztó képek. Szörnyek. Karmok, éles fogak és gonosz tekintetek. Elkent, kusza képek, mintha nagyon sietve készültek volna, ám volt köztük több is egészen élénk részletekkel. Épp elég ahhoz, hogy Marknak felálljon a szőr a hátán.

Komor pillantást vetett Alecre, aztán a képek mellett elhaladva követte az öreget a pincelejárathoz, majd le a lépcsőn. Tüzelésre kész fegyverrel.

Lent még több gyerekre bukkantak – legalább tizenöten voltak ott. Szennyben és mocsokban éltek. Többen összebújva kis csoportokba, rettegve lapítottak, mintha valami iszonyatos büntetésre számítanának a jövevényektől. Mind mocskosak voltak és rongyosak, ránézésre jó ideje éhezhettek már. Markot annyira megrendítette a látvány, hogy alig fogta fel, hogy akiket keresnek, nincsenek ott. Szinte sokkos állapotba került.

– Nem hagyhatjuk őket... itt – jelentette ki a fiú. Elengedte a fegyverét, amely így most szabadon lógott alá a vállszíjról. – Semmiképpen sem hagyhatjuk őket itt így.

Úgy tűnt, Alec megérezte, hogy nem lesz képes eltántorítani Markot ettől a szándékától. Odaállt a fiú elé, és nagyon komolyan szólt hozzá.

– Értem, miről beszélsz, fiam. De figyelj rám! Mit tudunk tenni ezekért a gyerekekért? Ezen az istenverte helyen mindenki beteg, és egyszerűen nem vagyunk annyian, hogy kihozhassuk őket innen. Legalább ők... Én igazán nem is tudom,

mit mondhatnék.

– A túlélés – szólalt meg Mark halkán. – Én azt hittem, semmi más nem számít, csak a túlélés. De tévedtem. Nem hagyhatjuk itt ezeket a kölyköket.

– Ide figyelj! – sóhajtott fel Alec. De Mark nem figyelt rá, ezért csettintett az orra előtt, és ráüvöltött: – Nézz rám!

Mark ránézett.

– Menjünk és keressük meg a többieket! Azután visszajövünk. De ha most visszük magunkkal őket, semmi esélyünk. Hallasz engem? Akkor nulla esélyünk van kiszabadítani őket.

Mark bólintott. Tisztában volt vele, hogy az öregnek igaza van. De megszakadt a szíve a kölykök láttán, és fizikai fájdalmat érzett. Érezte, hogy ez a seb sosem fog begyógyulni.

Hátat fordított, hogy összeszedje a gondolatait. Csakis Trinára szabad koncentrálnia. Meg kell mentenie Trinát. És Deedee-t.

– Oké – adta be a derekát végül. – Gyerünk!

Házról házra jártak, és mindegyik épületet pincétől a padlásig átkutatták.

Az egész menet egybefolyt Mark számára. Minél többet látott ebből a furcsa, új világból, a betegségből amelyet szántszándékkal terjesztettek el, annál kevésbé volt kedve megszólalni. Minden házban, minden épülettömbben látott valami borzalmat, amiről úgy gondolta, már semmi sem múlhatja felül. És aztán a következő rendre felülmúlta. Látott egy asszonyt leugrani a háztetőről, aztán összetörve heverni a bejárat ajtajához vezető lépcsőkön. Látott három férfit, akik ujjukkal köröket rajzoltak a porba, aztán ki-be ugráltak belőlük, mint a játszadozó kisgyerekek. Csakhogy valami feldühítette őket, és végül örültek módjára, foggal-körömmel egymásnak estek. Aztán az egyik házban húsz vagy harminc ember feküdt egy halomban némán egy szobában. Határozottan életben voltak – de egyikük sem mozdult.

Láttak egy asszonyt, aki egy macskát evett. Egy férfit, aki a nappali szőnyegének a rojtját szopogatta. Két kiskölyköt, akik

kövekkel dobálták egymást tiszta erőből – tetőtől talpig vérző sebek és zúzódások borították őket, és közben hangosan hahotáztak. Emberek ácsorogtak csendesen a házuk előtt, és az eget bámulták meredten. Mások arccal a porban heverték a földön, és magukban beszéltek. Mark látott egy férfit, aki neki- nekiment egy fának, próbálta felöklelni, mint egy felbőszült bika. Újra meg újra tiszta erőből belevágta fejét a fa törzsébe, mintha legalábbis harcolna vele a győzelem reményében.

De ők csak haladtak tovább rendületlenül, házról házra, gyorsan átfésülve minden otthont, s közben egyre közelebb kerültek ahhoz a területhez, amit Alec „bulizónának” nevezett. Ami azonban a legfurcsább volt: eddig még senki sem támadt rájuk, mi több, a legtöbben halálra rémültek tőlük.

Épp egy újabb átvizsgálandó ház felé közelítettek, amikor egy éles sikoly hasított a levegőbe, amely hangosabb volt, mint az összes többi zaj és hang együttvéve. Átható, velőtrázó, nyers sikoly volt, amely úgy tört utat magának az utcán, mint egy élőlény.

Alec megtorpant, ahogy Mark is, és mindketten a hang forrásának irányába néztek.

Öt házzal lejjebb két férfi vonszolt ki a lábánál fogva az ajtón egy fekete hajú nőt. És azután végig az udvaron. A nő feje nagyot koppant minden egyes beton lépcsőfokon.

– Úristen... – suttogta Alec. – Ez Lana.

ÖTVENÖTÖDIK FEJEZET

Alec nem várta meg, hogy mit mond Mark.

Mint a nyílvevő, száguldott végig az utcán, öles léptekkel futott Lana és az idegenek felé, akik most a sziklás talajú udvaron húzták át éppen. Alec annyira gyorsan reagált, hogy Mark messze lemaradva követte. Azért megtett minden tőle telhetőt, hogy utolérje, a nagy sietségben hátizsákja neki-nekiverődött a vállának, és izzadt tenyeréből majdnem kicsusszant a fegyver.

Alec már messziről üvöltött a férfiakra, hogy hagyják abba, amit csinálnak. Felemelte a Transz-port, de a gazemberek vagy nem fogták fel a fenyegetést, vagy egyszerűen nem törődtek vele. Csak vonszolták tovább a földön a nőt, aztán kihúzták az udvarról a járdára, ahol durván ledobták. Lana abbahagyta a sikoltozást. Mark azon tépelődött, vajon magánál van-e még. Életben van-e egyáltalán.

Alec megállt körülbelül három méterre a földön mozdulatlanul fekvő Lanától. Éppen célzott, és azt ordította, hogy senki se mozduljon, amikor Mark utolérte. Előbb ki kellett fújni magát, de azután ő is célba vette a férfiakat saját fegyverével.

Összesen három férfi volt; körbeállták a földön fekvő Lanát, és mindannyian bámulták. A jelek szerint egyáltalán nem voltak tudatában a rájuk irányított fegyvereknek.

– Menjetek el onnan! – ordította Alec.

Most, közelebbről Mark alaposabban is szemügyre vehette Lanát. A látványtól felfordult a gyomra. A lány teste csupa seb és vér volt. Hajának nagy részét tövestől kitepték, és ahol nem maradt haja, jól látszott véres fejbőre. Mark elfordult, de előtte még megpillantotta Lana egyik fülét, amelyet valaki megpróbált letépni. A szörnyű látvány úgy hatott Markra, mintha a mellkasát kalapálták volna. Újra érezte, egyre nagyobb lángra kap benne régi ismerőse, a fortyogó harag. Ezek itt szörnyetegek. És ha ugyanezt művelték Trinával... Oda akart menni hozzájuk, de Alec visszatartotta a kezével.

– Csak egy pillanat – mondta, aztán újra Lana fogva tartóinak szentelte teljes figyelmét. – Nem mondom még egyszer. Álljatok félre, vagy lövök.

Válasz helyett azok hárman letérdeltek szorosan Lana köré. Lana vad kétségbeeséssel kapkodta a pillantását egyikről a másikra.

– Csináld már! – mondta Mark. – Mire vársz?

– Nincs tiszta célpontom! – vakkantotta Alec. – Nem akarom Lanát megsemmisíteni!

Alec szavai csak még jobban felhúzták Markot. Egyetlen másodperccel tovább sem fog ott állni karba tett kézzel!

– Elegem lett ebből a szarból – morogta, és elindult feléjük, félresöpörte Alec kezét, aki megint megpróbálta leállítani.

A férfiak alig mozdultak, csak bámulták a feléjük tartó fiút. De mindegyikük a zsebében kotorászott, és Mark nemigen látta, mit csinálnak.

– Hé! – üvöltött rájuk maga elé tartott fegyverrel. – Takarodjatok mellőle, különben lelőlek benneteket. Fogalmatok sincs, hogy mi vár rátok, nekem elhihetitek!

Nem hallották – vagy úgy tettek, mintha nem hallották volna. Ami ez után történt, olyan váratlanul érte Markot, és annyira megdöbbenette, hogy megrogyant a lába, és majdnem összeesett. Egyetlen elmosódott mozdulattal az egyik férfi a zsebéből egy rugós kést rántott elő, és leszúrta Lanát. A nő sikolyaitól Mark összerázkódott, és meghűlt benne a vér. Aztán elkezdett futni feléjük, hátravetve fegyverét a vállára. Lendületből ráugrott a legközelebbi férfira, és a földre teperte. Összeakaszkodva távolabb gurultak Lanától.

Hallotta, hogy Alec a nevéen szólítja, de nem törődött vele. Egyetlen gondolat töltötte ki az agyát, és egyetlen cél vezérelte: hogy minél gyorsabban le kell szerelnie ezt a fickót, hogy a többieket is megállíthassa. Vagy legalább eltávolítsa őket valahogy Lana közeléből, hogy Alec elintézzze őket a Transz-porral. A férfi, akivel birkózott, erős volt, de Mark meglepte, és így sikerült rátérdelve a földhöz szögeznie őt, majd kitépni kezéből a kést. Gondolkodás nélkül bele is dőfte a mellkasába a tőle szerzett kés pengéjét, és ezzel vége is volt.

Mark legördült róla, a hátára esett, aztán odébb mászott. Elborzadva tekintett vissza a művére. De hamar ráébredt, mi vár még rá. Alec odarohant a támadókhoz, és fegyvere végét két kézzel megragadva hatalmas csapást mért egyikük fejére. Az összegörnyedt és a földre roskadt.

Az utca másik végéből viszont hirtelen rájuk tört egy másik csapat örült. Marknak fogalma sem volt, honnan érkeztek. Férfiak, heten-nyolcan legalább. Mindegyikük kezében kés, kalapács vagy csavarhúzó, az arcuk pedig lángolt a dühtől.

– Vigyázz! – figyelmeztette üvöltve Mark Alecet.

De a férfiakat nem ő érdekelte. Inkább Lana vonzotta ide őket, akit tovább kínozott a megmaradt férfi. Alec pár lépésnyit hátrabukdácsolt, Mark pedig odafutott mellé. Rájött, nincs más eszközük véget vetni ennek az örületnek, csak a Transz-por. Közben pedig eltöltötte valami nyomasztó, baljós bizonytalanság.

Alec mintha hirtelen megkeményedett volna, a változás szemmel láthatóan egész testére kiterjedt. Az arca is mozdulatlaná, sziklakeményné vált. Kiegyenesedett, kihúzta magát. Aztán egyetlen szó nélkül felemelte a fegyverét, és célba vette a Lanát bántalmazó csoportot.

Tüzelt. Villámcsapásként sújtott le a tiszta fehér sugár a legközelebbi emberre, aki épp akkor húzta vissza véres kését a nő testéből. Egy pillanat múlva már nem volt sehol, csak egy csillámló szürke zászloszerűség fodrozódott a levegőben aztán az is szétrobbant páracseppekké, amelyeket gyorsan elfújta a szellő. Alec közben már a második férfit tüntette el fegyverével erről a világról. Mark tudta, ezt a csatát nem nyerhetik meg, bár Lana azóta bizonyította nap mint nap, hogy bátor, igaz lélek, és erős, amióta a földalatti alagútszerében megismerkedtek.

Mark is kézbe vette saját fegyverét és tüzelt. Egyenként szedték le a támadókat. Célzás. Lövés. Következő!

Hamarosan a szörnyek eltűntek, és nem maradt ott más, csak Lana meggyalázott, meggyötört, szomorú teste. Alec egyetlen másodpercig sem habozott. Célzott, és kilőtt még egy utolsó lövedéket a Transz-porból.

Lana szenvedései szürke ködpermetté porladva értek véget.

ÖTVENHATODIK FEJEZET

Mark a földön húzódó vércsíkról Alecre nézett. A férfi arca legalább ezer dologról árulkodott. De ezt az ezer érzést mind keresztül-kasul hálózta a mélységes bánat. Noha Mark sosem volt tökéletesen tisztában a két veterán kapcsolatának természetével, azt tudta, mélyen kötődnek egymáshoz, és hosszú a közös múltjuk.

És most vége.

Alec tekintete pár másodperc múltán kitisztult, de Mark úgy érezte, egy élet pergett le ennyi idő alatt. Soha nem látta még ilyen szomorúnak a barátját.

Ám ezután Alec újra visszaváltozott katonává, aki az előttük álló feladatra koncentrált.

– Onnan hurcolták ki – mutatott a szemközti házra. – És oda fogunk most mi bemenni. Biztos vagyok benne, hogy Trina és a kiskölyök odabent van most.

Mark szemrevételezte a házat. Valóságos palota lehetett, három emelettel, díszes oromzattal, hatalmas, masszív ablakokkal – nagy részük mostanra már betört persze – és elegáns téglaberakásokkal. De üszkös tetejével, mocskos falaival, valamint gazoktól fuldokló sárga, száraz pázsitjával ősréginek tűnt. Mark előre rettegett, hogy vajon mi várhat rájuk odabent.

Ráadásul elkezdtek gyülekezni körülöttük az emberek. Még alig egy perce, hogy megsemmisítették Lanát és az agresszív gazfickókat, akik rátámadtak, és máris kétszer annyi ember nyüzsgött fel-alá az udvarokon és az utcán, mint korábban. Férfiak, nők, gyerekek. A legtöbbjük tele zúzódásokkal, karmolásokkal. Vagy még rosszabb állapotban.

Egy férfi poroszkált feléjük, a vállából hiányzott egy jókora darab. Pont úgy nézett ki, mint akinek valaki dühében nekiesett egy baltával, és lecsapta a vállát. Aztán volt ott egy nő, akinek a fél karja hiányzott, és csurom vér volt a csonkja. A legnyugtalanítóbb látványt mégis azok a kölykök nyújtották,

akik láthatólag nem is voltak tudatában brutálisan súlyos sérüléseiknek.

Ez a tömeg szemlátomást egyre szorosabban vette körbe Markot és Alecet. Rongyos, mocskos, piszkos hajú, üres tekintetű lények – és most ez a sok üres tekintet egyként szegeződött a két új jövevényre.

Alec lassan elindult a nagy ház főbejárata felé. Mark utána, óvatosan, lassan, mint aki attól tart, hogy bármilyen hirtelen mozdulat előidézheti a lappangó örület kitörését azokból, akik most minden egyes lépésüket lesik. Ahogy valaki egy centivel közelebb nyomult hozzá, szorosabban rámarkolt a fegyverre. Mark a legkisebb kockázatot sem volt már hajlandó vállalni. Úgy érezte, ha valaki odamegy hozzá, ő azonnal megsemmisíti.

A csődület lassanként mind szorosabb gyűrűbe fogta Markot és Alecet. Most már többtucatnyian ácsorogtak ott, mint valami parádéra érkező nézők – vagy talán már száznál is többen? Páran hirtelen kiváltak a nagyobb csoportból, és elállták az ajtóhoz vezető utat. Azonnal mások is követték a példájukat, úgyhogy most már bezárult a kör Mark és Alec körül. Szorult a hurok.

– Nem tudom, értitek-e, mit beszélek – bődült el Alec. – De amit most mondok, egyszeri ajánlat. Takarodjatok el az utunkból, vagy elkezdzünk löni!

– Barátaink vannak ebben a házban – fűzte hozzá Mark. – És nem fogunk elmenni nélkülük. – A show kedvéért még fel is emelte a Transz-port, és meglobogtatta.

A körülöttük állók arckifejezése megváltozott. Az üres közöny eltűnt. Összeszűkültek szemek, összeráncolt homlokok, gonosz vigyorra kunkorodó ajkak. Egy csapat nő fújolt nekik, míg egy kölyök ínyét lecsupaszítva vicsorgott rájuk, mint valamit vadállat.

– Félre az útból! – üvöltötte Alec.

A csődület pár centivel közelebb nyomakodott hozzájuk, tovább szűkítve a gyűrűt. Mark megint érezte az ismerős, furcsa törést magában – kezdte elveszíteni az önuralmát. Valami erős indulat söpört végig a bensejében, mely leginkább a gyűlöletre hasonlított.

– Felejtsd el ezt – mormogta.

Fogta a Transz-port, célba vette vele a hozzá legközelebb álló férfit, majd meghúzta a ravaszt. Vakító fehér láng csapott ki belőle, amely azon nyomban végzett a férfival, a szokásos módon: előbb szürke fallá változtatta, majd elemi részecskékre robbantotta szét, amelyek elillantak. Mark nem habozott, máris célba vette következő áldozatát, lenyomta a ravaszt, aztán őt is elpárologtatta. Mellette egy nő állt. Nem sokáig. Mindössze három másodpercig.

Félig-meddig arra számított, hogy Alec leállítja őt. De az exkatona nem pazarolta az időt ilyesmire. Alig illant el a nő a levegőben, amikor már Alec is osztani kezdte a megsemmisítő csapásokat. Tudatosan úgy tisztították meg a terepet, hogy egy kis ösvényt vágtak a ház bejárata elé. Fegyverükkel hadonásztak, mintegy rendet vágva az emberek között, ahogy egyesével tüntették el őket. Villanó fények töltötték meg a levegőt, amikor a fegyverek felizzottak, és kiokádták magukból a halálos hőhullámot. Egyetlen csepp vért sem ontottak.

Nagyjából tucatnyi embert semmisítettek meg, utat nyitva a tömegben a ház felé, amikor a fertőzöttek végre felfogták, mi történik velük. Velőtrázó, vad sikolyok hangzottak fel, és egy pillanat múlva kis híján mindenki rohanni kezdett a halált osztogató két idegen felé.

Mark balról jobbra lóbálta a fegyverét, most már nem is bajlódott a célzással, csak nyomogatta a ravaszt. Most néhány női találtak el a fehér sugarak. Aztán egy kósza lövés egy kisfiút oszlatott szét elemi részecskéire. De mindez nem számított: még gyorsabban, még nagyobb indulattal rohanták le őket. Mark megfordult, hogy a háta mögött állókat is megritkítsa kisé.

Gyorsan tüzelt, aztán megmarkolta fegyverét, és most a túlvégével harcolt: belevágta egy közeli férfi arcába, aki a fájdalomtól vinnyogva terült el a földön.

Mark hátratántorodott, de sikerült visszanyernie egyensúlyát. Pisszegő, sziszegő, vigyorgó, vicsorgó, elborult tekintetű, eszelősen kacagó emberek hemzsegték körülötte. Mark újra a mellkasához szorította a Transz-port, és véletlenszerűen meg-

meghúzta a ravaszt, lassanként körbejárva semmisítette meg a hozzá legközelebb álló fertőzötteket. Aztán a másik irányba „söprögetett” hasonlóképpen, mindig figyelve arra, hogy Alec épp hol áll.

A következő pár pillanat maga volt a színtiszta örület. Mark pánikba esett. Folyamatosan tüzelt, hol balra, hol jobbra lendítve fegyverét. Közben könyökölt, lökdösődött, áttört a tömegben, aztán megint csak tüzelt és tüzelt, és egyre közelebb ért a házhoz. Még minimum tíz emberrel végzett, mire rátehetette a lábát a ház tornácának lépcsőjére.

Aztán megbotlott és elesett, a Transz-por kicsavarodott a kezében, és mellkason lőtt egy férfit, aki már ugrott rá a levegőben. A szürke köd végiglebbent Mark arcán, majd felszívódott. Pár lépéssel odébb megpillantotta Alecet, aki épp egy asszony arcába vágott a fegyverrel. Aztán rohanni kezdett, felszáguldt a lépcsőn Mark mellett, és kinyitotta az ajtót.

Mark még kiküldött egy pusztító fehér villámot, mielőtt felmászott volna a lépcsőn, háttal az ajtónak. Amikor felért a tornácra, berontott a házba, Alec pedig becsapta az ajtót. Kattant a zár, és már puffantak is egymás után az ostromló testek a túloldalon. Mark tudta, hogy az ajtó nem tart ki sokáig.

Aztán megint futottak. Végig egy folyosón, majd jobbra, aztán egy másik folyosón. Ketten jöttek feléjük, akik egy ajtó előtt őrködtek. Alec mindkettőt megsemmisítette. Mark elsuhant mellette, kinyitott egy ajtót – lépcsők. Odalent egy férfi ácsorgott, talán azt fontolgatta, felmenjen-e: mocskos, összevissza karmolt arcából vad tűzzel világított a szeme. Ő is elpárolgott Mark lövése után. Mark hanyatt-homlok rohant lefelé a lépcsőn. Egy férfi meg egy nő rontott rá késsel a kezében, és már nem volt ideje a fegyverével megvédeni magát.

Szétcsapott közöttük, aztán fürgén lebukott a földre, mert feltűnt a színen Alec is, és kétszer tüzelt. Aztán egyszer csak minden elcsendesült, nem hallatszott más, csak a kintiek távoli moraja. Akik majd hamarosan értük jönnek.

Egy pincében voltak. A keskeny ablakon betűzött egy napsugár. A levegőben porszemcsék táncoltak. És a helyiség

egyik sarkában két ember kuporgott egymáshoz bújva. Mark még sosem látott eddig ilyen rettegést, mint az ő arcukon.

Trina és Deedee görcsösen kapaszkodott egymásba, átölelték egymás sebes testét. Mark odafutott hozzájuk, letérdelt elébük, a padlóra helyezte a fegyvert.

Deedee sírt, de ő szólalt meg először.

– Beteg – mondta Trináról remegő, kislányos hangocskáján. Még szorosabban ölelte magához Trinát, és zokogott.

Mark a tenyere közé fogta Trina kezét, és megszorította.

– Jól van. Megtaláltunk titeket. Ki fogunk vinni innen.

Trina végig a padlót bámulta eddig. Most azonban lassan felemelte a fejét, és Markra nézett. A szeme sötét volt, a tekintete üres.

– Te ki vagy? – kérdezte.

ÖTVENHETEDIK FEJEZET

E szavak egyenesen a szívébe dőttek. Próbálta meggyőzni magát, hogy ezer és egy oka lehet annak, amiért Trina ezt mondta. Lehet, túl sötét volt a pincehelyiségben; talán fejbe vágták; talán elhomályosult a látása. De a valóság ott rejlett abban az üres tekintetben. Fogalma sem volt, ki ő. Semmi.

– Trina... – Nehezen talált szavakat. – Trina, én vagyok az. Mark.

Fentről valami reccsenés hallatszott. Valami eltört. Dobbanások követték. Lábdobogás hallatszott.

– Ki kell jutnunk innen! – vakkantotta Alec. – Most!

Trina le nem vette a szemét Markról, de egész arca ráncba gyűrődött a megerőltető gondolkodástól – és attól, hogy össze volt zavarodva. Oldalt billentette a fejét, mintha gyorsan végigpörgetné elméjében az összes lehetőséget, hogy vajon ki is lehet ez a fiú. De félelmet és pánikot is tükrözött az arca, valami nyugtalanítót.

– Talán van valami kezelés... – Mark azon kapta magát, hogy suttog, mintha csak révületben lenne. Az egyetlen ember a világon, akit épen és egészségesen akart maga mellett tudni. – Talán...

– Mark! – ordított rá Alec. – Hozd ki őket. Most!

Hátranézett. Alec a lépcső alján maradt, tüzelésre készen, hogy azonnal leszedje, aki rá merészeli tenni a lábát a lépcsőre. Fentről erősödött a zaj: futkosó, kiabáló embereké. Törészúzás. Aztán a szeme sarkából Mark elmosódott mozgást csípett el az ablakon keresztül. Két lábat látott, aztán már semmit.

– Majd kitaláljuk, mit tehetünk – mondta, aztán újra a két lánynak szentelte figyelmét. – Gyertek, ki kell jutnunk innen!

A fenti lármától Mark kezdett bepánikolni. Ám tudta, hogy Trinával úgy kell bánnia, mint a hímes tojással. Mert ki tudja, milyen reakciót vált ki a lányból a sürgetés?

– Deedee? – Olyan kedvesen szólt a kislányhoz, amennyire csak tudott. Felkapta a Transz-port, és vállára vetette a szíját. –

Gyere ide hozzám, Deedee! Fogd meg a kezem, és állj fel.

Hatalmas dörrenés hallatszott a lépcsők felől. Valaki kivágta az ajtót nagy lendülettel, és az nekicsapódott a falnak. Az ordibálás hisztérikus magasságba csapott. Mark meghallotta Alec Transz-porának jól ismert hangját. És hallotta, ahogy döbbenten kapkodnak levegő után azok, akiknek a szeme láttára vált szürke füstté, majd köddé a társuk. Mark maga elé képzelte a jelenetet, miközben kitárta a karját Deedee felé, és nyugalmat erőltetett magára.

Néhány gyötrően hosszú pillanatig a kislány csak nézett rá nagy szemmel, és látszott rajta, hogy ezer gondolat fut át a fején. Mark nagy önuralommal kivárta mozdulatlanul, és kitárt karral, megnyugtatóan mosolygott. Végre a kislány elfogadta a kezét, hagyta, hogy az ölébe emelje. Mark lehajolt, és a másik karjával Trina hóna alá nyúlva szorosan magához szorította a lányt. Minden erejére szüksége volt, hogy felemelje és talpra állítsa.

Nem ellenkezett ugyan, de Mark attól félt, ha elengedi, összeroskad.

– Te ki vagy? – ismételte meg a kérdést Trina. – Azért jöttél, hogy megmentés minket?

– A legjobb barátod vagyok, és az is maradok – válaszolta, és szerette volna, ha nem fájnának annyira a lány szavai. – Elraboltak tőlem, és most biztonságba helyezlek. Otthon, édes otthon, meg ilyenek, tudod.

– Kérlek! – könyörgött a lány. – Kérlek szépen, ne hagyd, hogy megint bántsanak!

Mark úgy érezte, hogy egy szakadék nyílik a bensőjében, és menten elnyeli a szívét.

– Pont ezért vagyok itt. De fontos, hogy a saját lábadon járj, tudod? Gyere mellettem, és mindig maradj a közelemben.

Újabb hangok fentről: visítás. Ablakcsörömpölés. Léptek a lépcsőn. Alec fegyvere megint akcióban.

Trina végre megállt a saját lábán.

– Oké. Jól vagyok. És mindent megteszek, hogy kijussak innen.

– Ez a beszéd! – Mark nem szívesen, de elengedte Trinát, és

innentől Deedee-re koncentrált. Lehajolt hozzá, és a szemébe nézett. – Ez most tényleg ijesztő lesz, tudod? De utána vége lesz. Csak maradj végig mellette.

– Minden rendben – vágott a szavába a kislány. Olyan tűz gyúlt a szemében, amitől tíz évvel idősebbnek látszott. – Menjünk!

Mark elmosolyodott.

– Nagyszerű! Akkor vágjunk bele! – kiáltott, azzal megfogta a kislány kezét, és összefonta Trináéval. Aztán megragadta a Transz-port, és szilárdan nekitámasztotta a mellkasának, tüzelésre készen.

– Maradjatok mögöttem végig – mondta, és külön-külön a szemükbe nézett, hogy visszajelzést kapjon: megértették. Trinának most már kicsit tisztult a feje, visszaköltözött a szemébe az értelem. – Szorosan mögöttem.

Mark jól megmarkolta fegyverét, ujját a ravaszon tartva, azután visszafordult Alec felé, aki a lépcsők tövében őrködött, és védelmezte őket.

Épp elindult Alec felé Deedee-vel és Trinával a sarkában, amikor a tőlük balra lévő ablak hirtelen berobbant, és sziporkázó szikraeső kíséretében a lábuk elé zuhant egy tégladarab. Deedee visítani kezdett, Trina ösztönösen előreugrott, és nekiesett Mark hátának, aki ettől elvesztette az egyensúlyát, de aztán mégsem esett el. Fegyverét a betört ablak felé fordította: egy férfi karja siklott be a szűk nyíláson keresztül, és elkezdett tapogatózni a fal mentén.

Mark kilőtt egy fehér hősugarat. Az első mellément, a falba ütött egy jókora lyukat, amely furcsa porfelhőt eresztett fel a levegőbe. Második próbálkozásra már sikerrel járt. A kar szürke masszává oldódott, aztán elillant a létből. Az előbbi helyén most két új látogató tűnt föl, de Mark látta, hogy a résen képtelenség átnyomakodni egy meglett embernek. Elfordult hát, és a lépcsők felé indult, ahol Alec állt. Akkor is épp rálőtt valakire.

– Nincs más választásom, ha fel akarunk jutni – morogta az öreg anélkül, hogy levette volna a szemét az ajtóról.

Percenként érkeznek az újabb és újabb pszichopáták kintről.

– Mi készen állunk – felelte Mark, noha elképzelése sem volt

arról, hogyan fog kis csapatuk kísétálni és épségben átjutni a Kitörés fertőzöttjeinek dühöngő hordáján. – Talán jó lenne közrefogni a lányokat.

– Pontosan. Én megyek előre, és ezúttal te fedezel hátulról. Nem lesz szép menet áttörni a buggyantakon.

Mark bólintott, és hátralépett. Trina egyre inkább úgy viselkedett, mint a csapat tagja, mintha kezdte volna visszanyerni önmagát, bár annak még a leghalványabb jelét sem adta, hogy emlékezne rá. A lány megfogta Deedee kezét, és odavezette őt Alec mellé. Az öreg rákacsintott a kislányra, aztán elindult felfelé a lépcsőn. Mögötte Trina, aztán Deedee, és Mark zárta a sort, ha valaki netán hátba támadná őket.

Lépésről lépésre haladtak a fenti káosz felé.

– Félre az útból! – üvöltötte Alec. – Ha nem, három másodperc múlva elkezdek lőni.

Ám erre még hangosabb lett a nyüzsgés, ordibálás, füttyögés és kacagás volt a válasz. Totális hangzavar. Mark feladta az ötletet, hogy hátulról vigyáz rájuk – amikor felnézett, öt vagy hat arc tömörült az ajtónál, és őket bámulta eszelős tekintettel, erőszakra szomjazva. Mark alig kapott levegőt a félelemtől. De tisztában volt azzal, ha valahogyan sikerül kijutniuk innen a házból, a szabadban már lesz esélyük a harcra.

– Lejárt az idő! – bödült el Alec. Aztán gyors egymásutánban háromszor tüzelt. Két nő és egy férfi suhant át sohaországba.

Egy pillanattal később mindenki visítva és üvöltve akart rájuk rontani, egész tömeg próbált átnyomakodni a pincelejáraton. Alec eleresztett még pár lövést, de ez már sok volt. Hamarosan tíz feldúlt örültet kapott a nyakába, akik ugráltak rajta, ütötték és karmolták.

Alec hátraesett Trinára és Deedee-re, akik meg Marknak tántorodtak neki. Mind lebukfenceztek a lépcsőn, mint egy nagy labda, amelyből karok és lábak tömkelege állt ki. És az egész fertőzött horda utánukzúdult.

ÖTVENNYOLCADIK FEJEZET

Mark beverte a fejét az egyik lépcsőfokba, aztán a padlóba, végül a falba. Rugdosták, csapkodták, és döfködték. Az egész világ forgó, fájdalmas örületben kavargott. Amikor minden elcsendesedett, Trina és Alec Mark mellkasán feküdt, Deedee pedig a lábán, és fészkelődött, hogy felkeljen. Alec suta mozdulattal próbálta felemelni a Transz-port, de hirtelen a nyakába zuhant egy férfi, aki a negyedik lépcsőfokról ugrott rá, nekicsapódott a testének, és lesodorta őt Markról.

Trina Deedee után tapogatózott; amikor rátalált, megragadta, és átölelte szorosan, hogy alig kapott levegőt. Sikerült kivonniuk magukat a csetepatéből, épp amikor még több ember zúdult alá a magasból. Egy pillanat múlva legalább tucatnyian rontottak Markra, ütötték-rúgták, nagyon úgy tűnt, hogy ízekre akarják tépni. Mark vesztesre állt, tervei romba dőltek – nem bízhatott már másban, csak a kétségbeesés erejében. Izgett-mozgott, hogy kiszabaduljon a fojtogató tömegből. Két marokra fogott fegyverével próbált utat törni magának.

Ekkor Trina átható, éles hangon üvölteni kezdett:

– Elég! Mindenki hagyja abba, és figyeljen rám!

Szavai élesen hasítottak a levegőbe, és elült a lépcsőn verekedő, egymásba gabalyodott testek zaja, a hörgés és a kiabálás. És minden mozgás megszűnt. Mark elhűlt a hirtelen változástól – csendben kimászott pár ember alól, akik csaknem hipnotizálva bámulták a lányt. Odamászott Trina jobbjára; a lány még mindig a karjában tartotta Deedee-t, erősen magához ölelve. Közben Alecnek is sikerült kiszabadulnia a tömegből.

Minden szem Trinára tapadt, mintha a lány valamilyen mágikus, hipnotikus erővel bírna.

A pincehelyiség csendjét e pillanatban csak a bent lévőek hangos zihálása törte meg.

– Mindenki jól figyeljen arra, amit mondok – folytatta sokkal halkabban Trina. Valami vadság lobogott a tekintetében. – Most

már én is közétek tartozom. Ezek az emberek segíteni akarnak rajtunk. De muszáj elengednetek bennünket ahhoz, hogy segíthessenek.

A szavai nyomán újra felpetzdült a tömeg: motyogás, mormogás hallatszott mindenünnen. Mark lenyűgözve nézte végig, ahogy a fertőzöttek talpra kecmeregnek, vadul súgnak búgnak, majd látszólag engedelmesen teszik, amire kérték őket. Véresek és szennyesek voltak, de elkezdtek szervezett módon viselkedni. Hamarosan mindannyian felsorakoztak a fal mellett a lépcső két oldalán, középuított szabad ösvényt hagyva a távozni kívánóknak.

Mark észrevette, hogy azok, akik feljebb álltak a lépcsőn, továbbadták a hírt azoknak, akik fent voltak a házban. Egészen tiszteletteljesen.

Trina Mark felé fordult.

– Vezess minket fel!

Még mindig nyoma sem látszott a szemében a felismerésnek, és ez fájt a fiúnak. Fogalma sem volt arról, mi folyik, és hogyan sikerült Trinának engedelmességre bírni az őrült hordát, de nem szalaszthatta el a lehetőséget. Talpra ugrott, és készenlétben tartotta a Transz-port, de nem fenyegetően. Alecre pillantott, aki meglehetősen nyugtalannak tűnt, Mark nem is látta még ennyire zavarodottnak. Biccentett Marknak, hogy menjen előre.

Mark odament a lépcsőhöz, aztán Trinához és Deedee-hez fordult.

– Akkor menjünk fel. Gyerünk, minden rendben lesz! – Soha életében nem mondott még semmit, amiben ennyire kevésbé hitt volna.

Odaléptek hozzá, hogy kövessék. Trina Deedee-t előretolta, hátulról fogta a vállát. Alec mögéjük áll.

– Indulás! – mormogta az öreg, és közben ide-oda cikázott a tekintete a lépcsősor két oldalán állók között. És micsoda pillantásokat vetett rájuk! Meg volt győződve róla, hogy ez csak valami csapda lehet.

Ő kicsit erősebben markolta a fegyverét, mint Mark.

Mark vett egy nagy lélegzetet – amitől ráeszmélt, hogy a körülötte lévő emberek bizony iszonyatosan bűzlenek –, és

elindult. Fellépett az első lépcsőfokra. A helyiségben minden szempár az ő arcára szegeződött. Tőle jobbra egy kócos, horzsolásokkal teli arcú nő álldogált, és könnyed, mindentudó mosollyal bámult rá. A balján toprongyos, kopott ruhájú tinédzser volt, tetőtől talpig mocskos. Úgy látszott, mindjárt elröhögi magát. Sok hasonló kinézetű ember várakozott Mark közelében, és mindannyian őt bámulták. Némán és mozdulatlanul.

– Lennél szíves továbbhaladni? – súgta hátulról Alec kissé feszülten.

Mark még egy lépést tett. Nem mert gyorsan felvágatni a lépcsőn, mintha csak attól tartana, hogy Trina valamilyen révületbe ejtette a fertőzötteket, és egy hirtelen mozdulattól megtörik az ígézet. Felemelte a lábát, és fellépett a következő lépcsőfokra. Aztán újra. Meg újra. Hátrapillantva látta, hogy Trina és Deedee a sarkában, Alec pedig mögöttük. Rosszallóan nézett rá, pillantása jelezte mennyire elégedetlen a távozás csigatempójával.

Mark közben egyre feljebb és feljebb haladt, és rendesen zongorázott a hideg a hátán az idegenek pillantásainak kereszttüzeiben. A mosolyok egyre szélesebbek lettek. És egyre ijesztőbbek.

Körülbelül kétharmadát tették meg a felfelé vezető útnak, amikor egy asszony hangját hallotta maga mögött.

– Bájos. Igazán édes!

Amikor megfordult, azt látta, hogy a hölgy Deedee fejel simogatja, úgy mint egy aranyos állatét. A kislány arcára kiült a rettenet.

– Ilyen egy helyes kislány! – mondta a nő. – Meg tudnálak zabálni. Mint egy finom pulykasültet. Igen. Annyira édes!

Mark viszolyogva fordult vissza. Mellkasában valami nőttön-nőtt. Egy újabb lépés után most egy férfi nyújtotta ki a kezét, és megbökte a vállát az ujjával.

– Szép erős, fiatal fiú vagy! – állapította meg az idegen. – A mamád biztosan büszke rád, mi?

Mark eleresztette a füle mellett a megjegyzést, és haladt tovább. Most már azonban a sorfal mindkét oldaláról fogdosták

– igaz, nem fenyegetően, csak megérintették. Még egy lépés. Egy asszony elmozdult a fal mellől, és hirtelen a nyakába borult, vadul magához ölelte. Egy pillanatig tartott az egész, aztán már lépett is vissza a fal mellé, arcán a vonásait eltorzító gonosz vigyorral.

Marknál betelt a pohár. Úgy érezte, egy percet sem bír már ezen a helyen maradni – aggályait félretéve, megragadta Deedee kezét, és megsziporázta a lépteit. Hallotta a sort záró Alec lépteinek hangos dobbanását.

A fertőzötteket készületlenül érte a hirtelen tempóváltás, legalábbis először úgy tűnt. Mark felért a földszintre, kilépett a pihenőre, ahol szintén mindkét oldalról úzött arcok sokasága meredt rá. Pár lépéssel odébb már az előtérbe jutottak. A ház tele volt emberekkel, sokan botokkal, rudakkal, baseballütőkkel meg késekkel felfegyverkezve. De a tömeg közepén, a bejárati ajtó irányába jól látható utat nyitottak a távozóknak. Mark már nem habozott: a kijárat felé sprintelt, és húzta maga után a kicsi lányt is.

Félúton lehettek, amikor felborult a rend, és megint kitört a káosz. Mintha a betolakodók mind egyszerre kezdtek volna el torkaszakadtukból visítani – és egyszerre nyomultak felélük. Markra és a barátaira hirtelen minden irányból rátörtek. A fiú nem bírta maga mellett tartani Deedee-t: a kislányt valahogy elsodorta, és néhány pillanat múlva el is nyelte a tömeg. Vékony kis hangja, kétségbeesett kiabálása mintha egy angyal szava lett volna a démonok tömegében.

ÖTVENKILENCEDIK FEJEZET

Mark utánanyúlt, de kibillent egyensúlyából, megcsúszott és elesett. Egy pillanat alatt elborította a tömeg; karmolták, és a ruháját tépték. Vergődött, ficánkolt, és a könyökével próbált teret nyitni magának: mindenhol testekbe ütközött, és kis híján megsüketült a sikoltozástól. Kezek nyúltak a fegyvere felé – túl sok kéz, hogy le tudja küzdeni őket! Kirúgott páros lábbal, aztán valahogy hasra fordult, és fel akart tápászkodni. Ekkor kemény tárggyal tarkón vágta. Azonnal összerogyott, arca durván nekicsapódott a kemény járólapnak. Aztán rövid, éles fájdalmat érzett a nyakában, mintha lerántottak volna valamit: megdermedt a rémülettől, amikor rájött, hogy az a fegyvere szíja volt. Egyik pillanatban a fegyver után nyúlt, a másikban meg azt látta, hogy elsuhan az álla alatt, aztán eltűnik a feje fölött. Hangos üdvrivalgás, kiabálás, füttyögés jelezte a tömeg győzelmét.

A Transz-por az örültek kezébe került.

Míg mindenki a zsákmányra figyelt, Marknak sikerült talpra állnia. A férfi, aki elvette tőle, lassú táncot lejtett körbekörbe, két kézzel diadalittasan a magasba emelve a fegyvert. A közelében állók is fel-le ugráltak, kitárt karokkal, és próbálták megérinteni a csillogó halálos eszközt. Lassanként eltávolodtak Marktól, mind többen és többen akarták közlelől is megszemlélni az új játékszer. A csőcselék az előcsarnok másik végébe indult fegyvernézőbe, a jelek szerint a konyhába.

Mark tudta, hogy nem szerezheti vissza a Transz-port. kétségbeesve nézett körül a helyiségben, a barátait keresve.

Deedee-vel három-négy fertőzött volt elfoglalva. A kislány rúgott, csípett, harapott, és folyamatosan ordított, míg próbálták felhurcolni a lépcsőn. Trina a nyomukban volt, küzdött a kislányért. Alec legalább hat támadóját püfölte, akik a jelek szerint szintén a csillogó játékra pályáztak. Alec az egyik fickó arcába nyomta a Transz-por csövét, aztán ráküldte a fehér villámot. De azután már nem tudott ellenállni az örült

rohamnak: a földre zuhant, az emberek pedig lábbal taposták.

Marknak nem volt más választása, Trina és Deedee után indult.

Előrerontott, félrelökve az útból pár bizonytalankodót, és fellépett a lépcsősor külső szélén felfutó peremre; tudta hogy ez az egyetlen esélye, hogy feljusson. A korlátba kapaszkodva araszolt felfelé.

Egy férfi neki szánt ökölcsapását megúsza. Ügyesen lebukva kitért annak a nőnek az útjából is, aki mit sem törődve azzal, hogy maga is megsérülhet, teljes erőből ráugrott. A nő elzúgott mellette, és nagy robajjal a lépcsősor tövében kötött ki. Mások taszigálták, lökdösték, és volt, aki a lábát rángatta, mindenáron be akarta húzni őt a forrongó tömegbe. Sikerült leráznia őket magáról, és miközben rugdosta, lökdöste és ütötte a támadókat, mindig legalább fél kézzel kapaszkodott a lépcső fakorlátjába, és nem hagyta, hogy megakadályozzák a továbbmenetelben.

Végül utolérte őket, sőt el is haladt a mellett a férfi és nő mellett, akik Deedee-t tartották a karjukban. Mark most két kézzel kapaszkodott a korlátba, és fellendítette magát a lépcsősor legtetéjére, az útjukat állva. Ők viszont nem zavartatták magukat, csak haladtak tovább egyenesen felé. Mark nem tudta, mi mást tehetne, úgyhogy hirtelen előrebukott, átölelte szorosan a kislány derekát, és saját erejét a lendület erejével fokozva kitepte őt fogva tartói karjai közül. Majd legurultak a lépcsőn.

Mark ott hevert a lépcső alján, karjával Deedee-t védelmezve. A következő pillanatban már Trina robogott lefelé a lépcsőn, jobbra-balra félresöpörve az útjába kerülőket, és lángoló tekintetét le nem vette Deedee-ről. Mire Trina odaért hozzájuk, Mark talpra kászálódott, fel-felnyögve a fájdalomtól. Trina kirántotta a kislányt a karjából, és szorosan magához ölelte. Deedee hangosan szipogott. De ezzel véget is ért a pillanat, amelyet a pihenésnek szánhattak: már zúdultak is rájuk minden oldalról a fertőzöttek.

Mark gyorsan felmérte a terepet, és megállapította, hogy a helyzetük kilátástalan. A házban újra eluralkodott a káosz.

Alec az ebédlőben volt, most körülbelül egytucatnyi támadóval viaskodott; valahányszor egy kis lélegzethez jutott, megsemmisített valakit. De páran rögtön kiszúrták Mark érkezését, és az öreget otthagya, ellene indultak rohamra. Egy másik csapat pedig a konyha irányából érkezett, még hozzá nagyon sebesen, mintha nem is támadnának, hanem inkább menekülnének valami elől.

A bejárati ajtó előtt egyre többen tömörültek, eltorlaszolták a kifelé vezető utat. Egyetlen lehetőség kínálkozott számukra: ölni vagy halni! Mark óvón felemelte a karját, és maga mögé vette Trinát és Deedee-t, beszorítva őket a lépcső mögötti falhoz.

Az első, aki odaért hozzájuk, egy nyomorék öregember volt, akinek haj helyett mély sebek és horzsolások borították a koponyáját. Felugrott a levegőbe, aztán egyenesen Mark felé törekedett volna, amikor a konyhából érkező hangos puffanás megállította. Az öreg szürke felhővé oszlott szét, a következő pillanatban pedig Mark arcát meleg permet terítette be.

A fiú teste jéggé dermedt. A hang nem Alec felől érkezett – valaki rájött a tömegből, hogyan kell használni a Transz-port.

Alig gondolta végig, amikor egy fehér fénysugár villámlott át a hallon, és telibetalált egy nőt a bejárati ajtó előtti csoportból.

– Alec! – üvöltötte Mark kétségbeesve. – Valaki használja a másik Transz-port! – Mark még életében nem rettegett ennyire, a félelem szinte fizikai fájdalmat okozott neki. Pedig túl volt már pár pokoli élményen, amióta sötétség borult a földalattira. Most azonban egy örült rendezett ámokfutást egy olyan fegyverrel a kezében, amely pillanatok alatt elemi részecskéire bont egy embert. Mark élete bármelyik pillanatban elillanhat, és még csak észre sem veszi, mi történt.

Muszáj kijutniuk innen.

Bomlott elméjük ellenére az ostromlók tisztában voltak azzal, hogy valami rendkívüli dolog történik. Elharapózott a pánik, az emberek sikoltoztak és hisztérikusan kiabáltak, és mindenki a bejárat felé igyekezett, egyszerre. Az előtér vadul hullámló emberfolyóvá alakult, rémült arcok, csapkodó karok és lábak, egymáshoz préselt, tülekedő testek tengerévé. Az elrabort

Transz-por birtokosa közben felélénkült: újabb és újabb emberek váltak köddé.

Mark úgy érezte, hamarosan ő is esztét veszti. Megfordult, a karjára kapta Deedee-t, aztán átfogta Trina vállát, kiemelte a tömegből, és az ebédlő felé terelte, ahol Alec viaskodott magányosan a támadóival. Rengetegen álltak körül az öreget, egy kisebb tömeg – nem használhatta a fegyverét.

Mark lökdösni kezdte Trinát a hatalmas erkélyablakok felé, amelyek – eltérően a ház ablakainak nagy részétől – még épek voltak. Aztán fogott egy lámpát, nekivágta az üvegnek, amely millió szilánkra robbant szét. Szorosan a karjába szorítva Deedee-t, előrefutott, utolérte Trinát, és szabad kezével megfogta a lány könyökét, hogy irányítsa. Lassítás nélkül futott az új kijárat felé; azután elengedte Trinát, és ugrott, az utolsó pillanatban száznyolcvan fokos fordulatot téve, hogy háttal zuhanjon kifelé. Óvón magához ölelte a kislányt, vigyázva, nehogy megüsse magát. Nagy puffanással landoltak a kiégett, kemény talajon, mely egykor gondozott virágágyás volt. Az esés a szuszt is kiszorította belőle.

Igyekezett levegőhöz jutni, felnézett a ragyogóan szikrázó égboltra, és Alec fejét látta kikandikálni a házból.

– Neked tényleg elment a maradék eszed is – jelentette ki a férfi, de még be sem fejezte, és máris iparkodott, hogy segítsen kijutni Trinának is az ablakon.

Leugrott, miután Trina is biztonságban ért földet. Most már ketten próbálták talpra állítani a még mindig levegőért kapkodó Markot. Trina átvette Deedee-t az ölébe.

Pár fertőzött észrevette, hogy meglógtak, és követték őket. Mások a bejárat ajtón szivárogtak kifelé. Visítás, sikoltozás, ordítás. Sokan alig értek ki a házból, már egymásnak is estek.

– Na, nekem elegendő volt ebből a buliból – morogta Alec.

Mark végre újra normálisan tudott lélegezni, és mind a négyen rohanni kezdtek. Átvágtak a poros udvaron, és kikanyarodtak arra az utcára, amelyik a Berghez vezette vissza őket. Alec segíteni akart, és át akarta venni Deedee-t Trinától, de a lány visszautasította, bár látszott feszült vonásain, hogy kimeríti a cipekedés. Ami pedig a kislányt illeti, nem sírt, nem is

szipogott. Elcsendesedett, és a könnyeknek már nyoma sem látszott az arcán.

Mark hátranézett. Egy férfi állt a tornácon, kezében a Transzporral, és időnként meghúzta a ravaszt, ráküldve egy-egy társára a halált. Egyszer csak észrevette az utcán menekülő négyest, és utánuk is lőtt. De a fehér villámok tőlük jó messze csapódtak a betonba, porfellegeket eregetve az ég felé. A fickó végül feladta, és visszatért szűkebb közössége irtásához.

Mark és a barátai futottak tovább. Amikor elhaladtak egy kisgyerekekkel teli ház mellett, a fiú Trinára gondolt, Deedeere és a jövőre. Nem álltak meg.

HATVANADIK FEJEZET

Végre megpillantották a Berget. A messzeségben sejlett föl, és Mark sose gondolta volna, hogy ezt a viharvert ócskavasat ilyen szépnek fogja látni. Bár mind a négyen alig kaptak már levegőt, nem lassítottak, és nem sokkal később a hatalmas, ütött-kopott fémdarab már ott tornyosult előttük.

Mark el nem tudta képzelni, hogy Trina hogy bírta végig Deedee-vel a karjában. De a lány határozottan elutasította a segítséget.

– Te... jól vagy? – kérdezte két mély lélegzet között.

Trina kimerülten rogyott a földre, olyan óvatosan borítva terhét a földre, amennyire csak tudta. Felnézett Markra. Még mindig nem úgy nézett ki, mintha felismerné.

– Én – én jól vagyok. Köszönöm, hogy megmentettél bennünket.

Mark letérdelt mellé. Az örült menekülés után most visszakúszott szívébe a fájdalom.

– Trina, tényleg nem emlékszel rám?

– Olyan... ismerősnek tűnsz. De túl sok minden van a fejemben. Most az a legfontosabb, hogy elvigyük a kislányt – ő immúnis, tudom –, el kell vinnünk fontos emberekhez. Addig, amíg józanul tudunk gondolkodni, és legalább megpróbáljuk.

Mark úgy érezte, megfordul vele a világ. Hátradőlt, kicsit eltávolodva a legjobb barátjától. Ahogy az utolsó szavakat mondta... végigfutott rajta a hideg.

Tudta, hogy valami nagyon nincs rendben a lánnyal. De hát nem mondhatja el ugyanezt magáról is? Mennyi ideje van még hátra addig, amikor már semmi sem fog számítani neki? Egy nap? Esetleg kettő is?

A Berg hatalmas ajtaja a szokásos dübörgéssel és nyikorgással lendült mozgásba. Ez volt az ürügy, hogy ne kelljen megválaszolnia saját kérdéseit. Végignézte, ahogy lassan földet ér a rámpa.

Alec megpróbálta túlharsogni a súrlódó fogaskerekek és a

hidraulika zaját:

– Menjünk föl a fedélzetre, egyen mindenki. Aztán kitaláljuk, hogy mit kezdjünk magunkkal. Lehet, hogy hamarosan mi is olyan buggyant bagázs leszünk, mint azok, akik elől elmenekültünk.

– A kislány nem – jegyezte meg Mark olyan halkan, hogy abban sem lehetett biztos, öreg cimborája meghallotta-e.

– Hogy érted ezt? – kérdezte a férfi.

– A heg a karján. Egy hónapja találták el. Gondolj csak bele! Trinának igaza van. Nem tudom, hogyan, de a kis csaj immúnis a vírussal szemben. Ez fontos lehet.

Trina felélénkült Mark szavai hallatán. Lelkesen bólogatott. Talán túl lelkesen is. Marknak megint összeszorult a szíve. Trina egyszerűen nem volt önmaga.

Alecből kitört a szokásos ronda horkantás:

– Hát, hacsak nem akarsz testet cserélni a kicsikével, gondolom, neked semmi hasznod ebből, nem?

– De lehet, hogy másoknak még hasznára lesz. Hacsak nincs már most is valami elérhető gyógymód...

Alec kétkedve nézett rá.

– Inkább siessünk most a fedélzetre, mielőtt valamelyik buggyant utolér. – *És belém ereszt egyet a saját Transzporommal*, tette hozzá magában komoran Mark. Nagyon tudta értékelni, hogy Alec egy szót sem szólt ezzel kapcsolatban.

Az exkatona elindult a rámpa felé, amely már csaknem teljesen leereszkedett, és hagyta, hadd törődjön Mark a lányokkal. A fiú megfogta Trina kezét.

– Gyere! Meglátod, a hajón jó lesz, és biztonságban leszel. És van kaja, meg pihenőhely. Ne aggódj semmi miatt! Megbízhatasz... bennem. – Az is fájt, hogy egyáltalán ki kellett mondani ezeket a teljesen nyilvánvaló szavakat.

Deedee felállt, még mindig kifürkészhetetlen arccal, de odalépett Markhoz, és megfogta a kezét, még mielőtt Trina megfoghatta volna. Fölnézett a fiúra, és ugyan nem változott semmi az arcán, a szemében mintha mosoly bujkált volna. Trina is talpra állt.

– Remélem, hogy a mumus nem ezen az izén él – mondta

távoli, kísérteties hangon. Aztán elindult a rámpa felé.

Mark felsóhajtott, és követte. Deedee ment utánuk.

A következő néhány óra nyugalomban telt, miközben a nap gyorsan ereszkedett alá a horizont felé, majd leszállt a sötétség. Alec arra a környékre repítette a Berget, ahol korábban álltak. Még mindig kihaltak tűnt. Ezután ettek, előkészítették Trina és Deedee fekhelyét, hogy tudjanak végre pihenni kicsit. Trina sokat motyogott álmában, és néha még egy kis nyál is szivárgott a szája sarkából. Mark letörölte, és a szíve újfent megtelt nehéz bánattal. Ami pedig őt illette, teljességgel kizártnak tartotta, hogy lefeküdjön aludni.

Úgy tervezte, beszél Aleckel, kitalálják, mi legyen a következő lépés, de amikor rátalált, az öreg már hangosan húzta a lóbőrt. A pilótaszékekben nyomta el az álom, egyenes derékka és oldalra billent fejjel. Marknak le kellett győznie magában a késztetést, hogy a szájába dugjon egy falatot. A gondolattól kuncogni kezdett.

Nevetett.

Tényleg kezdek begolyózni, gondolta magában. És a hangulata megint mélypontra került. Veszettül szüksége lelt volna valami teendőre, ami feldobja, amitől kitakarodnak a fejéből a komor gondolatok.

Hirtelen eszébe jutottak a laptopok, amelyeket a rakodótérben talált, majd visszaszíjazott a polcra. Arra gondolt, talán rábukkan valamire azokon, ami segít kitalálni, mit tegyenek a következő napokban – ettől mindjárt kicsit jobb is lett a hangulata. És ki tudja, talán mégiscsak létezik valamilyen megoldás megszabadulni a vírustól. Talán nincs még veszve minden. Talán még van remény.

Kétszer is beverte a térdét, egyszer meg a fejét, miközben az alig kivilágított hajótestben rohant a raktér felé. Félúton jutott eszébe, nem ártana egy elemlámpát is magával vinnie, ezért visszaroht, hogy kisedje a hátizsákjából. Végül azonban ott állt már a szóban forgó polc előtt. Gyorsan leszedte róla a beszíjazott laptopokat, és leült olvasgatni.

Három ksigép volt. Az első lemerült. A másodikkal azért nem

tudott semmit sem kezdeni, mert jelszó védte, ráadásul folyamatosan villogott is, úgyhogy vélhetőleg úgyis hamar lemerült volna. Mark lelkesedése kezdett alábbhagyni. Szerencsére azonban a harmadik életre kelt, és kijelzője olyan fénybe borította a tágas helyiséget, hogy már nem is volt szükség az elemlámpára. A gép tulajdonosa – bizonyos Randall Spilker – nem tartotta szükségesnek jelszóval védeni az eszközt, úgyhogy azonnal kapcsolódott a saját hálózatára.

Az elkövetkező fél órát Mark rengeteg haszontalan adat átböngészésével töltötte. Mr. Spilker szeretett játszani, és előszeretettel látogatott chatszobákat. Végül Mark már majdnem feladta az egészet, mondván a fickó csak játékra használta a gépét, amikor végre felfedezett pár, a munkájával kapcsolatos rejtett fájlt.

Mappáról mappára haladt, de jó ideig semmit sem talált. Végül azonban megütötte a főnyereményt egy olyan helyre dugva, amelyet az emberek többségének nem lett volna se ideje, se türelme megkeresni. Egy teljesen szokványos mappa volt, a több száz üres mappa egyikébe ágyazva.

A neve: HALÁLPARANCS.

HATVANEGYEDIK FEJEZET

Olyan sok dokumentumot tartalmazott, hogy Mark azt sem tudta, hol kezdje. Mindegyik fájlát megszámozták, de látszólag véletlenszerűen voltak elmentve. Mark tudta, hogy nem lesz ideje mindegyiket elolvasni, úgyhogy úgy döntött, elkezdi sorra megnyitogatni őket, aztán meglátja, hogy mire megy.

Elmentett levelezések fordulóit, különféle emlékeztetőket, feljegyzéseket, valamint hivatalos bejelentéseket talált. A legtöbbjük személyes levélváltás volt Mr. Spilker és barátai, azon belül is elsősorban egy Ladena Lichliter nevű hölgy között. Mindketten a KKK-nak dolgoztak, amelyről a településeken élők hallottak ugyan, de tudni nem sok mindent tudtak. Az olvasottakból Mark megtudta, hogy a csoport világszerte annyi kormányzati ügynökséget tömörített, amennyit csak tudott. A főhadiszállásuk Alaszkában volt – az a szóbeszéd járta, hogy ezt a területet alig érintették a napkitörések –, és helyre akarták állítani a világ rendjét.

A szándék nemesnek tűnt – és persze elkeserítőnek a résztvevők számára –, de aztán Mark felfedezett egy levélfolyamot Mr. Spilker és Ladena Lichliter között, aki mellest a férfi legközelebbi bizalmasának tűnt, amitől jeges borzongás futott végig rajta. Egyik levelet a másik után futotta át, de az alábbi szöveget kétszer is elolvasta.

Címzett: Randall Spilker

Feladó: Ladena Lichliter

Tárgy:

Még mindig betegek vagyok a mai értekezletnek. Egyszerűen nem tudom elhinni. Képtelen vagyok elfogadni azt, hogy az NSZB a szemünkbe néz, aztán elénk tárja azt az indítványt. Komolyan. Nem térek magamhoz.

És a résztvevők több mint a fele EGYETÉRT VELÜK!? Mi több, támogatja a javaslatot! Hát mi a fene történik itt? Randall, magyarázd meg nekem, mi a FÉSZKES FENE történik itt? Hogyan lehet akár csak GONDOLNI ilyesmire, nemhogy megtenni?! Hogyan?

Az egész délutánt azzal töltöttem, hogy megpróbáltam megérteni ezt az egészet. De nem megy. Nem megy.

**Hogyan jutottunk el idáig?
Gyere fel ma este. Kérlek.
-LL**

Mi a fene? Mark eltöprengett. Az NSZB... Az a Bruce nevű férfi azt állította, hogy többek között ők állnak a vírustámadás mögött.

Vagy az a KKK volt? Lehet, hogy az előbbi az utóbbinak egy részlege. Alaszakai központtal. Mark folytatta a kutatást.

Pár perccel később talált egy csomó levelet egy fájlban, amitől majdnem megállt a szíve. A korábbi jeges borzongás helyett most már egész testét kiverte a hideg víz.

Kitörést Követő Koalíció Emlékeztető

Dátum: 217. 11. 28., Idő: 21.46

CÍMZETT: minden tanácsstag

FELADÓ: John Michael kancellár

RE: Népszerűségi problémák

A ma elénk tárt jelentés, amelynek másolatait a szövetség minden tagja megkapta, világossá tette, milyen problémákkal kell szembenéznie ennek az amúgy is rokkant világnak. Biztos vagyok benne, hogy nemcsak én, önök is döbbenetben tértek vissza a menedékükre. Remélem, a nyers valóság, amit ez a jelentés elénk tár, most már felfogható mindenki számára, úgyhogy el tudunk kezdeni beszélni a megoldásokról.

A probléma egyszerű: a világon túl sok az ember, és túl kevés az erőforrás.

A következő megbeszélést holnaphoz egy hétre időzítettük. Azt várom el minden tagtól, hogy valamilyen megoldási javaslattal szolgáljon, akár egészen rendkívülivel is. Talán ismerik azt a régi üzleti mondást, hogy gondolkodj sablonmentesen. Úgy gondolom, épp eljött ennek az ideje.

Izgatottan várom az ötleteiket.

CÍMZETT: John Michael

FELADÓ: Katie McVoy

TÁRGY: Lehetőség

John,

belenéztem az anyagba, amiről tegnap este vacsora közben beszéltünk. A Katonai Orvosi Kutatóközpont épphogy túlélte a kitöréseket, de bíznak benne, hogy az a föld alatti elszigetelt rendszer, ahol a veszélyesebb vírusokat, baktériumokat és biológiai fegyvereket tárolják, nem sérült meg.

Nem ment zökkenőmentesen, de megszereztem az információt, amire

szükségünk van. Átfutottam, és van egy javaslatom. Az összes lehetséges megoldás túlságosan kiszámíthatatlan, nem látható előre, ezért nem is használható. Kivéve egyet.

Egy vírust. Ez megtámadja az agyat, és lekapcsolja, teljesen fájdalommentesen. Gyorsan dolgozik, és visszafordíthatatlan hatással. A vírust úgy tervezték, hogy a fertőzés ereje apránként csökkenjen, ahogy gazdáról gazdára terjed. A mi céljainkra tökéletesen megfelel, különösen, ha figyelembe vesszük, hogy az utazás milyen korlátozottá vált. Ez működhet, John. Akármennyire rettenetesnek tűnik is, hiszek abban, hogy ez hatékonyan működhet.

Átküldöm majd a részleteket. Tudni akarom, mit gondolsz erről.

Katie

CÍMZETT: Katie McVoy

FELADÓ: John Michael

TÁRGY: RE: Lehetőség

Katie,

Szükségem van a segítségedre ahhoz, hogy előkészítsem a részletes indítványomat a vírus szabadon engedésére vonatkozó prezentációhoz. A lényeg, hogy a szabályozott gyilkosság az egyetlen módja annak, hogy életet mentünk meg. Igaz, csupán népességünk egy kiválasztott hányadának adja meg a túlélés lehetőségét, de ha nem foganatosítunk extrém intézkedéseket, végső soron szembe kell néznünk az emberi faj kipusztulásával.

Mindketten tisztában vagyunk azzal, hogy ez a megoldás mennyire elméleti jellegű. De a szimulációkat már ezerszer lefuttattuk, és egyszerűen nem látok más lehetőséget. Ha nem csináljuk ezt, a világ kifogy az erőforrásokból. Megingathatatlanul hiszek abban, hogy ez a legegyszerűbb döntés, hisz a faj kihalásának kockázata igazolja némelyek kiiktatását. Én már döntöttem. Most már csak meg kell győzni a többieket is a tanácsból.

Találkozunk a szállásomon, 1700-as szoba. Mindent tökéletesen kell megfogalmazni, úgyhogy hosszú éjszakára készülj.

Várlak,

John

KKK-feljegyzés

Dátum: 219. 2. 12., **Időpont:** 19.32

CÍMZETT: Minden tanácsstag

FELADÓ: John Michael kancellár

TÁRGY: EO-TERVEZET

Kérem, írják meg a véleményüket az alábbi ter-vezetről. A végleges határozat holnap megy ki.

A KKK #13 végrehajtási parancsa – az NSZB* ajánlásával.

***Népességszabályozási Bizottság**

SZIGORÚAN BIZALMAS, a legszigorúbb titoktartás megszegése halálbüntetést von maga után. Mi, a Koalíció, azonnali hatállyal felhatalmazzuk az NSZB-t, hogy teljeskörűen végrehajtsa a Népességszabályozás #1 iniciatívát; a részletek alább olvashatók a mellékletben. Mi, a Koalíció teljes mértékben vállaljuk a felelősséget ezért az akcióért, nyomon követjük a fejleményeket, és segítségképpen a rendelkezésükre bocsátjuk saját erőforrásaink teljes skáláját. A vírus az NSZB által javasolt, és a Koalíció által elfogadott helyszíneken lesz szabadon engedve. Katonai egységeket fogunk állomásoztatni a kijelölt helyeken, biztosítandó, hogy az eljárás a lehető legfegyelmettebben, szabályos módon induljon el.

EO #13, NSZB #1 ezennel jóváhagyva. Végrehajtása azonnal elindítandó.

Mark összecsukta a laptopot egy pillanatra. Zubogott a vér a fülében, az arca lángolt, feje lüktetett a fájdalomtól.

Minden, aminek tanúja volt az elmúlt héten, a napkitörések sújtotta világban szervezkedő aktív kormányzat jóváhagyásával történt. Nem terroristák, és nem örültek műve. Népességszabályozási céllal fogadták el és hajtották végre az intézkedést. Egész lakott területeket semmisítettek meg, hogy több erőforrás jusson az életben maradtaknak.

Mark minden ízében remegett a dühtől, amelyet felerősített a szervezetében lappangó örület. Ült a vaksötétben, a nagy semmibe bámult, de foltok úszkáltak a szeme előtt. Ezek idővel különféle alakokat öltöttek. Lángok, amelyekről a napkitörések jutottak eszébe. Segítségért kiabáló emberek arca. Vírussal fertőzött dobonyilak süvítettek át a levegőn, nyakakba, karokba, vállakba fúródva. Aggodalmaskodni kezdett a szeme előtt táncoló dolgok miatt, azon gondolkodott, vajon ezek a látomások jelentik-e a végső lökést, ami letaszítja az örület szakadékába.

Összerázkódott. A teste hideg verítékben fürdött. Sírni kezdett; aztán üvölteni, torkaszakadtából. A haragnak olyan

hulláma söpört végig rajta, amilyenről korábban fogalma sem volt. Valami hangos roppanásra figyelt föl. Az öléből érkezett a hang.

Lenézett, ámde a koromsötétben semmit sem látott. Megkísérelte életre keltetni a laptopot, de nem sikerült. Körbetapogatózott, míg rá nem lelt az elemlámpára. A gép kijelzője tönkrement, síkképernyője különös szögben hajlott meg. Mérhetetlen dühében eltörte ezt a nyomorult gépet. Sosem gondolta volna, hogy ekkora erő lakozik benne.

Aztán a koponyájában dübörgő örület ellenére eszébe jutott egy ép gondolat. Már tudta, mit kell tenniük, és hogy ez az utolsó dobásuk, több esélyük nincs. Ha a bunker lakói Asheville-be akarnak menni, hogy a szemükbe nézzenek azoknak, akiktől a parancsot kapták, akkor ő és a barátai is odamennek. Mark úgy gondolta, csakis a fallal körbekerített városba bejutva találhatják meg azokat, akik kiadták a halálparancsot. Nem tehetett mást, csak abban reménykedett, hogy létezik valamilyen mód a betegség megállítására. Meg akart gyógyulni.

Asheville. Oda kell menniük. Ahogy az a Bruce nevű gazember is mondta az előadóteremben. Csakhogy Mark a barátaival együtt *előbb* akart odaérni.

Felállt. Egy kicsit még mindig szédült a szeme előtt kavargó képek látványától. A düh úgy lüktetett benne, mintha a szíve vér helyett haragot pumpált volna az ereibe, de ahogy felállt, már kezdte érezni indulatai csillapodását. Elemlámpájával még egyszer rávilágított a megrepedt kijelzőre, aztán a szoba másik sarkába hajította a készüléket. Nagy csattanással ért földet. Mark nagyon remélte, hogy egy napon elmondhatja ennek az NSZB-nek, mi a véleménye a döntésükről.

Fájdalom hasított a koponyájába, és hirtelen iszonyatos kimerültség vett erőt rajta: mintha súlyos, olyan kéttonnás takarót terítettek volna a vállára. Térdre rogyott, aztán oldalra dőlt, feje a hideg padlón nyugodott. Annyi teendőjük van. Nincs idő aludni. De hát amikor annyira, de annyira fáradt...

Ezúttal végre valami szépet álmodott.

HATVANKETTEDIK FEJEZET

Trina égzengésre riad Mark karjában.

A barlangból látják, hogy odakint esik az eső – legalább három hónapja, amióta bekövetkeztek a napkitörések, nem volt példa erre. Mark megborzong: a bőrén átfutó hideg kellemes megkönnyebbülést hoz a pokoli hőségben, amelyben most már a mindennapjaikat élik. Igazán szerencsések, hogy a hegy oldalában rábukkantak erre a mély barlangra. Most ébred tudatára annak, hogy azt se bánja, ha élete hátralévő részét ezen a sötét, hűvös helyen kell leélnie. Alec és a többiek beljebb vannak, alszanak.

Mark megszorítja Trina vállát, és fejét a feje mellé hajtja. Belélegzi a lány szagát, amely egyszerre sós és édes. Amióta New Jersey partjainál hagyták a hajót, ez az első alkalom, hogy a fiú nagy nyugalmat érez magában. Majdhogynem elégedettséget.

– Imádom a hangját – suttogja Trina, mintha attól tartana, ha hangosan szólal meg, félbeszakítaná az eső dobolását. – Mindig elálmosodom tőle. Odabújok szorosan hozzád, befúrom a fejem a hónaljadba, és három napig horkolok egyvégtében.

– A hónaljamba? – ismétli meg Mark. – Még jó, hogy mindannyian zuhanyoztunk a viharban ma reggel. A hónaljам most illatozik, mint a rózsa. Akkor ne tartson vissza semmi, helyezd kényelembe magad.

Trina izeg-mozog, fészkelődik, de végül megtalálja a helyét.

– Komolyan, alig tudom elhinni, hogy még életben vagyunk, Mark. Nem hiszem el. Bár, ki tudja? Fél év múlva már lehet, hogy halottak leszünk. Vagy akár már holnap.

– Ez aztán az optimizmus! – mondja Mark pléhpfával. – Ne mondj már ilyeneket! Hogyan rosszabbodhatna a helyzet, ahhoz képest, amin már átmentünk? Egy ideig még itt maradunk, aztán elindulunk, és megkeressük a telepeket a déli hegyekben.

– Híresztelés – jegyzi meg a lány halkán.

– Mi?

– Csak szóbeszéd, hogy léteznek ilyen telepek.

Mark felsóhajt.

– Ott vannak azok. Majd meglátod!

Nekidönti fejét a falnak, és elgondolkodik azon, amit Trina mondott az imént. Mekkora szerencse, hogy egyáltalán életben vannak. Nincsenek is ennél igazabb szavak.

A Lincoln Buildingben túléltek a sugárzás heteit. Túléltek az irgalmatlan hőséget és az aszályt. A hosszú kilométereken át tartó gyaloglást a kiégett, megperzselt földeken és a bűnözők által megszállt városi utcákon. Elfogadták, hogy elveszítették a családjukat. Utaztak éjjel, utaztak nappal, ettek, amikor találtak ennivalót, és előfordult, hogy napokig nem találtak. Tisztában van vele, ha nem támaszkodhattak volna Alec és Lana katonai tapasztalatára, sosem jutnak el idáig. Soha.

De sikerült. Még mindig életben vannak, még mindig képesek cselekedni. Elmosolyodik, mintha csak dacolna mindazokkal az erőkkel, amelyeket az univerzum vetett be ellenük. Kicsírázik benne a remény: talán, pár év múlva esetleg újra rendbejöhet minden.

Villámok hasogatják az eget valahol messze tőlük. Pár másodperccel később követi őket a mennydörgés robaja. Most már hangosabb, egyre közeledik. És az eső is rázendített, most már vadul dobolva áztatja a barlang bejárata előtt a talajt. Mark körülbelül egymilliomodik alkalommal gondol arra, hogy milyen szerencse, hogy rábukkantak erre az eldugott barlangra.

Trina úgy helyezkedik, hogy felnézhessen rá.

– Alec azt mondta, hogy ha egyszer elkezdődik a vihar, nagyon eldurvulhatnak a dolgok. Hogy a Föld időjárása globálisan el lesz cseszve.

– Jó, akkor így lesz, és? Felőlem rendben. Elviselem az esőt, a szelet és a villámokat akármeddig, ha ilyen, mint eddig. Csak itt maradunk a barlangban. Na, mit szólsz hozzá?

– De hát nem maradhatunk itt örökké.

– Jól van, akkor egy hétig. Egy hónapig. Csak ne gondolkozz annyit. Ssssst!

Trina felemeli a fejét, és megpuszítja a fiú arcát.

– Mit csinálnék én nélküled? Idő előtt megölne a stressz és a

depresszió.

– Ez valószínűleg igaz. – Mark mosolyog, és reménykedik abban, hogy a lány képes egy ideig csak élvezni ezt a nyugalmat.

Visszafészkelve magát kényelmesen, Trina most egy kicsit szorosabban öleli át Markot.

– De most komolyan. Tényleg örülök, hogy itt vagy nekem. Te jelented számomra az egész világot.

– Te is nekem – válaszolja a fiú. Aztán elhallgat, nem meri megkockáztatni, hogy a szája átvegye az irányítást, és mondjon valami nyálasat. Lehunyja a szemét.

Villám cikázik, és rögtön utána megdördül az ég. A vihar határozottan közeledik.

Mark felébredt, és pár másodpercig még emlékezett, milyen volt Trina arcát nézni, amikor úgy tűnt, a dolgok komoly fordulatot vesznek, amikor a remény – bár csak halványan – már felcsillant a lány szemében. Hónapok óta ez volt az első alkalom, hogy Mark azt kívánta, bárcsak visszasüppedhetne az álmába. A vágyakozás a szívében túlságosan fájdalmas volt. De aztán súlyosan begördült a valóság és a rakodótér vaksötétje. Kemény viharok voltak, ez igaz, gondolta magában. Nagyon kemények. De azt is túléltek, és végül eljutottak a telepre.

Ahol békében élhettek volna, ha nincs a Népeségsszabályozási Bizottság nevezetű testület.

Felnyögött, a szemét dörzsölgette, aztán hosszasan ásított. Felállt. És ekkor már tisztán emlékezett arra, milyen elhatározásra jutott, mielőtt elnyomta volna az álom.

Asheville.

Lehajolt, felkapta a földről az elemlámpáját és felkapcsolta. Aztán megfordult, hogy kimenjen. Legnagyobb meglepetésére Alec állt ott, teljesen kitöltve az ajtókeretet, mintha nőtt volna néhány centit. Mivel a hajó gyér világítása a háta mögött volt, az arca árnyékba borult, de az egész jelenetben volt valami vészjósló. Valami nyugtalanító... ki tudja mióta áll ott némán? És még mindig nem szólal meg!

– Alec? – szólította meg Mark. – Minden rendben, öregem?

A férfi előrelépve megbotlott, majdnem elvágódott. De visszanyerte egyensúlyát, és újra egyenes tartással magasodott az ajtóban. Mark nem szívesen világított volna a barátja arcába, ám úgy érezte, nincs választása. Felemelte az elemlámpát, és egyenesen rá irányította. Vörös volt az arca és rettenetesen izzadt, sötét tekintete ide-oda cikázott, mintha arra számítana, hogy bármelyik pillanatban egy szörny ugrik elő valamelyik sarokból.

– Hé, mi a baj? – kérdezte Mark.

Alec tett megint egy lépést előre, nehézkesen.

– Beteg vagyok, Mark. Tényleg nagyon beteg vagyok. Meg kell halnom. Meg kell halnom, de nem akarok értelmetlenül meghalni.

HATVANHARMADIK FEJEZET

Mark nem emlékezett rá, hogy ennyire ne talált volna szavakat. Alec rogyadozva fél térdre ereszkedett.

– Komolyan beszélek, fiam. Furán érzem magam egy ideje, az agyam furcsa játékokat űz velem. Látok dolgokat, meg érzek dolgokat. Most egy kicsit jobban vagyok, de nem akarom megvárni, míg olyan leszek, mint azok. Úgyhogy meg kell halnom, és nem akarok várni holnapig.

– Micsoda... Miért... – Mark akadozó nyelvvel kereste a szavakat. Elkerülhetetlen volt, hogy ez megtörténjen, de így is szíven ütötte, szinte sokkot kapott. – Mit akarsz tőlem, mit tegyek?

A férfi átható tekintettel nézett rá.

– Azt gondoltam ki...

Görcsbe rándult a teste, egészen természetellenes formába torzult. Fejét hátravetette, arcát összegyűrte a gyötrő kín. Visszafojtott, elfúló kiáltás hagyta el a torkát.

– Alec! – kiáltotta Mark, és odaugrott mellé. Le kellett guggolnia, mert a férfi váratlanul felé lendítette az öklét. Alec a földre esett. – Mi a baj?

Aztán az öreg fokozatosan lecsillapodott. Négykézlábra tornázta fel magát, súlyosan zihálva vette a levegőt.

– Én csak... én csak... nem tudom. Fura dolgokat dobál ide-oda az agyam.

Mark beletúrt a hajába, aztán gyötrődve nézett körül, mintha a raktér sötét sarkában hirtelen megjelenhetne valami mágikus válasz, amely minden problémájukra megoldást jelent. Amikor visszafordult Alechez, a férfi magasba emelt kézzel – mint aki megadta magát – egyenesen állt.

– Figyelj rám! – szólt Markhoz. – Vannak ötleteim. A kilátásaink sötétek, ahhoz nem fér kétség. De... – A hálókörlet felé mutatott, ahol Trina és Deedee aludt. – Van itt ez a drága kicsi lányunk, akit meg lehet menteni. Ha mást nem is tehetünk, legalább ennyit biztosan. El kell vinnünk őt

Ashevillebe, és ott átadjuk. Azután...

Vállat vont – egy szálnalmas gesztus, amely mindennél többet mondott most. Nekik, a többieknek befellegzett.

– Valami kezelés... egy kúra – mondta Mark, és hallotta hangjában megcsendülni a dacot. – Az a Bruce nevű figura úgy gondolta, létezik egy gyógymód. Azért is oda kell mennünk, és aztán...

– Á, lószart! – vakkantotta Alec, beléfojtva a szót. – Addig figyelj rám, amíg még tudok normálisan beszélni. Egyedül én tudom itt vezetni ezt a hajót. Azt akarom, hogy ülj be velem a pilótafülkébe, és nézd, mit csinálok, és tanulj meg annyi mindent, amennyit csak fel bír fogni a fejed. A biztonság kedvéért. Igazad van, elvisszük a kislányt Asheville-be, még ha ez lesz az utolsó dolog is, amit csinálok életemben.

Fojtogató, nyomasztóan sötét érzés tört Markra. Hamarosan megbolondul vagy meghal. De Alec nagyjából ugyanettől tart, és most mégsem tud semmi másra gondolni, csak arra, hogy kezdődjön már az akció!

– Na, gyerünk – mondta, és visszaparancsolta a könnyeit. – Egyetlen másodpercet se vesztegessünk tovább!

Alec rángatózni kezdett, a karját széttárta, mintha repülni akarna. De aztán ökölbe szorította a kezét, és visszakényszerítette karját az oldala mellé – közben olyan feszült volt az arca, mintha újabb támadást vert volna vissza pusztán az akaraterejével.

Kitisztult a tekintete, és hosszasan nézett Markra. Olyan volt, mintha az egész elmúlt év, mindennel együtt – az emlékekkel, a borzalmakkal, de még a nevetésekkel is – hirtelen lejátszódott volna közöttük még egyszer. Mark agyán átvillant a gondolat, hogy vajon lesznek-e még valaha ennyire összeszedettek, mint most, tudnak-e még ilyen világosan gondolkodni. Az örület már leselkedett rájuk.

A katona kurtán biccentett, aztán mindketten elindultak az ajtó felé.

Míg a pilótafülkéhez értek, nyomát sem látták se Trinának, se Deedee-nek. Mark abban reménykedett, hogy már felkeltek –

és Trina valamilyen csoda folytán már jobban van, nevetgél, emlékszik dolgokra. Bolond gondolat volt.

Miközben Alec kezelésbe vette a vezérlőket, Mark kinézett az ablakon. A keleti ég alján már felfénylett a hajnal első csíkja, a sötétség a távolban lévő házak és fák fölött már halványabb lilává oldódott. A csillagok legtöbbje már kihunyt; a nap egy órán belül megkezdte méltóságteljes színre lépését. Az a nyomasztó érzése támadt, hogy mire lemegy a nap, minden örökre megváltozik az életükben.

– Most egy kicsit jobban vagyok – mondta Alec, és hátrébb állt, hogy átvizsgálhassa az irányítópult eszközeit és kijelzőit.

– Szerintem nézz rá a lányokra. Egy szempillantás alatt indulunk. Végzünk egy pár berepülést, aztán meglátjuk, mit látunk.

Mark bólintott, és megsimogatta az öreg hátát – elég nevetséges gesztus volt, de nem tudott jobbat kitalálni. Nagyon aggódott miatta. Felkapcsolta az elemlámpáját, és távozott a pilótafülkéből. Kilépett a rövid folyosóra, amely a hálókörlethez vezetett; amikor utoljára látta Trinát, békésen aludt egy ágyban Deedee-vel.

Már majdnem odaért a háló ajtajához, amikor valami furcsa zajra lett figyelmes, valami kapirgálás hallatszott fentről, mintha legalábbis patkányok rohangálnának a mennyezet elemei között. A következő pillanatban tisztán hallotta, hogy egy férfi kuncog – alig fél méterrel a feje fölött valahol! Átjárta a rettegés. Előrefutott kicsit, aztán megpördült, nekivetve hátát a falnak. Felpillantott a mennyezetre, végigfuttatta lámpája fényét a plafon elemein, de semmit nem látott.

Visszatartott lélegzettel fülelt.

Valami volt odafent, ami előre-hátra mozgott, csaknem ütemesen.

– Hé! – üvöltötte el magát Mark. – Ki... – Elhallgatott. Eszébe jutott, hogy még nem is nézte meg Trinát, mi van vele. Ha valaki vagy valami fellopakodott a Bergre...

Odafutott a hálóhoz, feltépte az ajtót, és eszeveszett lendülettel világított rá arra a priccsre, ahol utoljára aludni látta. A szíve kihagyott egy ütemet: az ágy üres volt. Rajta

összegyűrt lepedő, pokróc. Azután a szeme sarkából látta, hogy Trina a padlón ül, mellette pedig Deedee kuporog. Egymás kezét fogták, és mindkettőjük arcát eltorzította a rettegés.

– Mi van? – kérdezte Mark. – Mi történt?

Deedee remegő ujjal mutatott a mennyezet felé.

– Ott van fönn a mumus. – Elhallgatott, jól láthatóan minden ízében remegett. Mark úgy érezte, megszakad a szíve, majd hozzátette: – És magával hozta a barátait is.

HATVANEGYEDIK FEJEZET

Alig fejezte be a mondatot, a Berg hirtelen életre kelt, felszállt a talajról. A padló megbillent, Mark elbotlott, és ráesett az egyik priccsre, aztán újra talpra állt.

– Maradjatok itt! – mondta nekik. – Mindjárt jövök.

Ezúttal nem fog habozni.

Kirohant a hálókörlethez a folyosóra, a pilótafülke felé, elemlámpája világosságot hasított a sötétség testébe. Mintha megint hallotta volna a kuncogást a feje fölött, ugyanazon a ponton, mint az imént. Borzalmas gondolatok villantak az agyába: vérszomjas férfiak és nők, fertőzöttek és örültek, amint kiszökkennek a mennyezet paneljei közül, és miután ő eltűnt szem elől, rárontanak a magukra hagyott lányokra. De nem tehetett mást, és most nagyon gyorsan kellett cselekednie. Ráadásul, ha tényleg voltak fenn emberek, már elég régóta ott lehettek anélkül, hogy bármit is csináltak volna. Úgy gondolta, van még egy kis ideje, mielőtt akcióba lépnének.

Berontott a pilótafülkébe, ahol Alec a vezérlőket állította be. Izzadt volt, vörös, és rettenetesen koncentrált arra, amit éppen csinált.

– Hol van a Transz-por? – kiáltotta Mark.

Alec megpördült, félelem suhant át az arcán. De Mark nem vesztegette az időt magyarázkodással – a férfi fegyvere neki volt támasztva a falnak. Mark odarohant, felkapta, a vállára vette a szíjat, ellenőrizte, hogy fel van-e töltve, aztán sietett vissza a hálókörlethez. Trinához és Deedee-hez.

– És gyújts fel valami villanyt idekint! – kiáltott vissza az öregnek, majd kicsusszant a pilótafülkéből. A rohangálás közben valahol kiejtette a kezéből az elemlámpát a vaksötétben. Most már semmi értelme nem volt takarékoskodni az árammal és az üzemanyaggal. Alig tett meg egy pár lépést a folyosón, amikor kigyulladtak a homályos fények, megvilágítva az útvonalát; ám kétoldalt még sötét árnyékok bújtak meg a zugokban. Veríték csöpögött a szemébe, ahogy trappolt lefelé a

folyosón. Úgy érezte, mintha a Berg meleg levegője ezer fokra hevült volna hirtelen. A fülledt levegő nem tett jót amúgy is megviselt idegeinek. Elméjét vészesen megközelítette az örület, és Mark úgy érezte, a határán van, hogy elveszítse az önkontrollt. Csak még egy kis ideig ki kell tartania! Minden maradék mozgósítható energiáját most élete következő másodperceire kell összpontosítania.

Elhaladt az alatt a pont alatt, ahonnan a vihogást hallotta. Mély torokhang volt, baljóslatú, amelynél rosszabbat alig tudott volna elképzelni. De a fenti panel sértetlennek látszott. Feltépte a háló ajtaját, és megkönnyebbülten konstataálta, hogy Trina és Deedee még mindig ott kuporog egymáshoz bújva a padlón.

Éppen feléjük tartott, amikor a plafon három darabja hirtelen nagy csikorgással levált. Az omló szigeteléssel és leszakadó fémmel együtt több test is bezuhant, egyenesen a két rémült lányra. Deedee visított.

Mark felemelte a fegyverét és rohant előre: löni nem mert vele, de készen állt a küzdelemre. Három ember próbált valahogy talpra kecmeregni, félretaszítva Deedee-t és Trinát az útból, mint valami fölösleges tárgyakat. Egy férfi és két asszony.

Hisztérikusan nevettek, egyik lábukról a másikra ugráltak, kiterjesztett karral, mint a veszett majmok. Mark elérte a férfit, és a puskaaggal fejbe vágta. Az felkiáltott, és rongycsomóként összeesett. Mark lendületből fordult, és belerúgott a barátaitól távolabb lévő nőbe. Az visítva zuhant a legközelebbi priccsre. Mark ráfogta a Transz-port, meghúzta a ravaszt. A hófehér hősugár szürkévé oldotta a nőt, aztán semmivé oszlott szét.

Alighogy eltűnt az egyik nő, a másik nő oldalba támadta. Mindketten a padlón kötöttek ki – Mark úgy érezte, ezen a héten már legalább századszorra történik ez vele –, és pár pillanatig megint nem kapott levegőt, sőt moccanni sem tudott. Átfordult a hátára, magára húzta a nőt, aki minden erejével azon igyekezett, hogy elvegye tőle a fegyverét.

Látta, hogy Trina és Deedee felállt, és szorosan a falhoz lapulva gyámoltalanul nézték a küzdelmet. Mark tudta, hogy a régi Trina bekapcsolódott volna a verekedésbe, és próbált volna

segíteni. Letámadta volna az asszonyt, és valószínűleg eszméletlenre veri. De ez az új Trina, a beteg Trina csak állt ott, mint egy megfélemlített kislány, görcsösen szorítva magához Deedee-t.

Miközben a nővel birkózott, Mark egy nyögést hallott; amikor odapillantott, látta, hogy a férfi, akit kiütött, most négykézlábra tápázkodik fel. A szeme, amelyet le nem vett Markról, tébolyultan, gyűlölettel telve szikrázott. Felmordult, és Markra vicsorított.

Négykézláb mászva támadt rá, mint valami veszett vadállat. Ellökte magát a padlótól, és úgy ugrott a Mark és a nő között dúló küzdelem kellős közepébe, mint ahogy az oroszlán támad a zsákmányára.

Nekiütközött az asszonynak, és a két idegen hamarosan egymásba fonódott. Legurultak Markról, továbbgördültek a földön, mintha csak játszanának. Mark még mindig levegőért küzdött, előbb az oldalára fordult, aztán hasra. Maga alá húzta a lábát. A könyökét. Feltolta magát.

Nekitámaszkodott egy ágynak. Végre sikerült felállnia.

Teljes nyugalommal célba vette a Transz-porral a férfit, aztán a nőt, és egymás után lelőtte őket. A mennydörgésszerű zajba beleremegett a helyiség levegője. Az idegenek nem léteztek többé.

Mark hallotta saját lélegzetvételét: feszülten, súlyosan zihált. Gondterhelt pillantást vetett Trinára és Deedee-re, akik még mindig a falhoz lapulva kapaszkodtak egymásba. Nehezen tudta volna eldönteni, hogy melyikük rémültebb.

– Sajnálom, hogy ezt végig kellett néznetek – motyogta a fiú, mivel nem nagyon tudta, mi mást mondhatna. – Gyertek, menjünk a pilótafülkébe. Elvisszük... – Majdnem kimondta, hogy Deedee-t, de még időben elhallgatott. Fogalma sem volt, hogyan reagálna a hírre Trina. – Elmegyünk valami biztonságos helyre – fejezte be.

Nevetés hallatszott, egyszerre minden irányból, ugyanaz a borzalmas hang, mint korábban. Görcsös köhögés követte, amely aztán vihogássá szelídült, de egészen kísértetiesen hangzott. Mark a veszett hőség dacára libabőrös lett az

elmeógyógyintézetek lakóira jellemző hangok hallatán. Trina a padlót bámulta, olyan üres tekintettel, hogy a fiúba megint belehasított a fájdalom, amiért elveszítette őt. Közelebb lépett a lányokhoz, és kinyújtotta a kezét. Az álmennyezet mögé rejtőzött férfi továbbra is kacarászott.

– Meg tudjuk csinálni – győzködte őket Mark. – Semmi más nem kell tennetek, csak megfogjátok a kezem, és kísétálunk innen együtt. És utána hamarosan mindannyian... biztonságban leszünk. – Nem szándékosan akadt össze a nyelve a biztonság szó előtt.

Deedee fölemelte sebhelyes karját, megszorította Mark középső ujját, és belekapaszkodott. Ez Trinából is kiváltott némi reakciót: elmozdult a fal mellől, és megállt a saját lábán. De a tekintetét mintha odaszögezték volna ahhoz a ponthoz a padlón, még mindig mindkét kézzel szorongatta Deedee vállát. De nem tiltakozott.

– Jó – suttogta Mark. – Rá se rántunk szegény ürgére, aki ott fent kuksol, hanem szép nyugodtan kísétálunk innen, és bemegyünk a pilótafülkébe. Na, indulás!

Megfordult és elindult, mielőtt megváltozott volna Trina arckifejezése. Húzta magával Deedee-t, és szapora léptekkel igyekeztek a háló ajtaja felé. Hátrapillantott, és megnyugodva konstataulta, hogy Trina is megy utánuk, pontosabban velük, hisz még mindig olyan, mintha összenőtt volna a kislánnyal. Fölről továbbra is léptek zaja hallatszott, ami már-már arra készítette, hogy megálljon, de aztán megacélozta idegeit, és ment tovább rendületlenül.

Kiléptek az ajtón, a folyosóra – máshova nem is mehettek volna. Kint sötétebb volt, a vészvilágítás csak sápadt derengésként szegélyezte útjukat a falak felső sávján.

Mark gyorsan körbekémlelt, aztán elindultak a pilótafülke felé. Alig tett egy lépést, amikor hirtelen mozgást és zajokat érzékelt. Egy puffanást a feje fölött. Röhögést. És a következő pillanatban egy fickó arcát és karját az orra előtt. A váratlanul felbukkanó férfi felsőteste fejjel lefelé lógott előtte. Mark felkiáltott, aztán a döbbenettől földbe gyökerezett a lába.

Ebben a kábult, sokkos állapotban nem tudott elég gyorsan

reagálni. A férfi Mark felé nyújtotta a kezét, és kitépte a Transzport a markából, olyan vadul, hogy a fegyver vállsíját is elszakította. Mark utánakapott, de az idegen fürge volt, mint az áldozatára lecsapó kígyó. Egy szempillantás után újra eltűnt a mennyezeti elemek mögött. Mindeközben egyetlen percre sem hagyta abba a nevetést. Dobbanó léptei, idétlen kotkodácsolása csak akkor halkult el, amikor a hajó másik részébe futott.

HATVANÖTÖDIK FEJEZET

Mark nem hitte, hogy fel tud mászni utána, megkeresni – ráadásul akárhol elbújhatott, és azonnali, biztos halált küldhetett bárkire, aki az útját keresztezte.

– Ezt nem hiszem el – suttogta. Hogyan hagyhatta, hogy a fickó ilyen simán kitépje a kezéből? Egy nap alatt másodszor történt ez vele! És most itt volt valahol a hajón egy örült, kezében a világ legveszélyesebb fegyverével.

– Gyertek – mondta feszülten, és húzni kezdte maga után Deedee-t meg Trinát. Aztán futásnak eredt. Minden pillanatban felnézett, vajon a fickó nem jelenik-e meg újra, váratlanul, fejjel lefelé lógva a plafonról, a tüzelésre kész fegyverrel. Feszülten fülelt is, hogy saját lépteik dobbanása mellett nem hallatszik-e valamilyen más hang is.

A pilótafülkéhez érve az első dolog, amit észrevett, Alec volt, aki ráborult a vezérlőkre, fejét a karjába temetve.

– Alec! – Mark elengedte Deedee kezét, és odarohant az öreghez. De Alec már ki is egyenesedett, mielőtt még a fiú odaért volna hozzá. Váratlanul. Mark annyira meglepődött, hogy majdnem elcsúszott. – Huh! Jól vagy?

Nem úgy festett. Szemhéja puffadt, a szeme véraláfutásos, a bőre sápadt, és csorgott róla az izzadság.

– Én... én... megvagyok.

– Egyedül te tudod, hogyan kell vezetni ezt az izét. – Mark rettenetesen érezte magát, hogy ki kell mondania ezeket a szavakat – önzőnek. De kinézett az ablakon, és már látta maguk alatt lassan elvonulni az Asheville körüli dombvidéket. – Úgy értem... Én nem...

– Kár a szót vesztegetni, kölyök, tudom, hogy mi forog kockán. Próbálom megtalálni, hol van a KKK főhadiszállása a városban. Csak szükségem volt egy kis pihenésre.

Mark jelentette be a hírt:

– Van egy örült fickó a hajón. Ellopta a Transz-port.

Alec semmit sem szólt. Csak még gondterheltebb lett az

arca, amely most már riasztóan vörös volt. Úgy nézett ki, mint aki pillanatokon belül felrobban.

– Nyugi – mondta neki Mark halkán. – Vissza fogom szerezni. Csak találd meg azt a helyet.

– Meg... fogom – mondta az öreg, a fogait összeszorítva. – Csak hamarosan... meg kéne tanítanom neked pár... manővert.

– Félek – szólalt meg Deedee, miközben Trina kezét szorongatta.

Mark látta, hogy a kislány szeme az ablakra tapad – szegényke valószínűleg még sosem utazott Bergen. Arra számított, hogy Trina majd megvigasztalja a kicsit, de nem így történt. Trina továbbra is csak a padlóra meredt üres tekintettel.

– Figyu, minden rendben lesz – mondta Mark leguggolva a kislányhoz. Abban a pillanatban a hajó légörvénybe került, és megbillent.

Deedee megint visítani kezdett, s ezúttal kitepte a kezét Trina markából, és kiszaladt a pilótafülkéből, mielőtt bárki megakadályozhatta volna.

– Hé! – kiáltott Mark, és megindult utána. Bevillant egy kép, hogy a kicsi szétfoszlik a levegőben, és majdnem megállt a szíve. Utánarohant, egy pillanatra látta még, amint beveszi a kanyart a pilótafülke körül. A raktér felé. – Gyere vissza! – kiáltott utána.

Ám Deedee már nem volt sehol. Mark hisztérikusan száguldott utána, és alig pár lépés után újra megpillantotta a kislányt. Teljesen mozdulatlanul állt, és némán bámult valamit maga előtt. Mark addig le sem lassított, míg oda nem ért hozzá, és meg nem pillantotta ő is azt, ami Deedee figyelmét lekötötte.

A bolond a rakodótér ajtajában állt, a Transz-port szorongatva a kezében, és épp célba vette a kislányt.

– Kérem! – suttogta Mark, alig hangosabban, mint jéggé dermedt szíve dobbanásai. – Kérem, ne. – Kinyújtotta az egyik kezét a férfi felé, a másikat meg Deedee vállára helyezte. – Könyörgök magának. Hiszen csak...

– Én tudom, ki ő! – ordított az idegen, és egy nyálcsepp lógott le hosszan az álla alatt. Keze-lába látványosan remegett. Piszkos fejéről gubancos, zsíros fekete csomókban csüngött a

haja, sápadt, összekarmolt arcát keretezve, amely csillogott az izzadságtól. – Édes kicsi lány? Biztos ezt gondoljátok róla, mi?

– Miről beszél? – Mark maga is elcsodálkozott magán, amiért értelmes párbeszéddel próbálkozik valakivel, akinek már ennyire elborult az agya.

A férfi már nyilvánvalóan reménytelen eset volt. A tekintete mindent elárult.

– Ránk hozta a démonokat, igen! – kiáltotta, s hogy még nagyobb nyomatékot adjon kijelentésének, a levegőbe döfött a Transz-porral. – Ott voltam vele, egy faluban laktunk. Úgy csaptak le ránk, mint a napkitörések, a villámok vagy a mérgező eső. És otthagytak megdögleni, vagy még rosszabb! És most nézz rá! Pedig őt is eltalálták! Ép és egészséges! És a szemünkbe röhög, hogy mit tett velünk!

– Neki semmi köze ehhez! – mondta Mark. Érezte, ahogy Deedee minden ízében reszket. – Egyáltalán semmi, de semmi. De hát hogy is lehetne? Nézzen rá, nem lehet több ötévesnél! – És közben csendesen gyűlt és forrongott benne a harag. A harag, amelyet már nemigen tudott leplezni.

– Semmi köze hozzá? Ezért van az, hogy meglőtték, de semmi baja nem lett tőle? Ő a démonok megváltója, én meg vissza is küldöm hozzájuk!

A férfi megindult előre. Tett két hosszú lépést, csaknem elvesztette az egyensúlyát, de valahogy sikerült talpon maradnia. A Transz-por reszketett a kezében. Ám még mindig Deedee állt a célkeresztben.

Mark mélységes haragja egy pillanat alatt elillant, és átvette a helyét a rettegés: a félelem egyre nagyobb gombócot formált a torkában, lassan már nyelni sem tudott. Könnyek törtek elő a szeméből, és annyira gyámoltalannak érezte magát.

– Kérem...! Én nem tudom, mit mondjak. De megesküszöm magának, hogy ő ártatlan. Elmentünk a bunkerbe, ahonnan a Bergek jöttek. Megtudtuk, ki áll a betegség mögött. Nem démonok! Csak emberek. Mi azt gondoljuk róla, hogy immúnis, ezért nem betegedett meg.

– Neked pofa be! – válaszolta a férfi, és előrebotorkált még pár lépésnyit. Felemelte a Transz-port, és most Mark arcába

tolta a fegyver csövét. – Nézd meg, hogy nézel ki! Szánalmas. Ostoba. Gyenge vagy, mint a harmat! A démonok nem is vesztegetnék rád az idejüket! Lúzer ingyenélő, az vagy! – mondta, aztán elvigyorodott, olyan szélesen, hogy az már képtelenség volt. Legalább a fél fogsora hiányzott.

Valami elszabadult Markban, mélyen legbelül. Azt is tudta, mi az, még ha nem szívesen ismerte volna is el. Az örület buboréka növekedésnek indult benne, kipukkanásra készen. Egyszerre öntötte el a harag és az adrenalin.

A düh előbb kitöltötte a mellkasát, majd kiszakadt a torkából: akkorát kiáltott, hogy maga is meglepődött saját hangerején. Előrerohant, és mielőtt még a férfi felfoghatta volna, hogy mire készül, akcióba lépett. Láta az örült ujját a ravasz felé mozdulni, de ki tudja, hogyan – talán a benne érlelődő örület hirtelen kiélesítette az érzékeit még egyszer, utoljára –, de sikerült megelőznie.

Lebukott, és arrébb lökte a férfi kezét a fegyverrel, amelynek csövéből már zúdult is ki a halált hozó fehér hősugár. Hallotta, ahogy a lövés belecsapódik a mögötte lévő falba.

Vállát előre vetve ugrott neki a férfinak, és a padlóra küldte. Mark rázuhan, de hamar össze is szedte magát, és felállt. Megragadta a férfi pólóját, és talpra rántotta, kitépte a Transzport a kezéből, és a földre hajította. Túl könnyű halál lett volna ennek a pszichopatának.

Vonszolni kezdte maga után a földön, végig a folyosón. Valamilyen szinten még tudatában volt annak, hogy olyan területre lépett át, ahonnan már nem biztos, hogy létezik visszaút.

HATVANHATODIK FEJEZET

A férfi üvöltött közben, és próbált belekarmolni az arcába, rúgta-ütötte, ahol érte, és időnként megpróbált talpra állni. De Markról minden lepergett, rendíthetetlenül vonszolta őt tovább. Belsejében közben a düh egész univerzuma kezdett felépülni. És mindvégig tudta, hogy nem fog ellenállni, ezt az irdatlan dühöt képtelen lesz féken tartani. Józan esze csupán egy vékony szálon csüngött.

Csak vonszolta maga után a férfit a kanyargó folyosón. Egészen a pilótafülke ajtajáig. Át a küszöbön. Egyenesen a törött ablak felé. Alec mintha észre sem vette volna őket, ölébe ejtett, összekulcsolt kézzel ücsörgött, és üres tekintettel bámulta a vezérlőket.

Mark nem szólt semmit. Attól félt, valami felrobban benne, ha most ki merészezi nyitni a száját. Megállt az ablak mellett, megragadta a férfit a törzsénél, felemelte, aztán féktelen indulattal az ablak felé hajította. Nagyot koppant a saját feje, ahogy nekiesett a falnak, a férfi pedig elterült a padlón. Mark fölnyalabolta a földről, meglendítette, aztán megint megpróbálta kivágni az ablakon. Hasonló eredménnyel: a férfi feje hangosan koppant a padlón.

Mark harmadszorra is nekiveselkedett: s ezúttal a fickó testének nagy része – a feje, a válla, a dereka – átcsúszott a kitört ablakon, mielőtt elakadt volna. Mark nem engedte el, csak tolt, nyomta, taszigálta, beleadva minden cseppnyi erejét, hogy véget vessen végre a férfi életének.

A hajó megbillent, épp amikor Mark a férfi csípőjét is áttuszkolta. Megfeszültek az izmai a küzdelemben. Az egész világ mintha kifordult volna a helyéből. Szédülni kezdett, a vér vad zubogással áramlott a testében. Mintha eltűnt volna a gravitáció. Ő is átlendült az ablakon keresztül, az idegennel együtt fog lezuhanni. Az előbb még a kék égbolt és a fátyolfelhők látványa töltötte be a látóterét, most a szürke talaj. Hamarosan ott fogja halálra zúzni magát.

Mark hirtelen kirúgott, és beakasztotta a lábát az ablakpárkány mögé, mielőtt szabadesésbe kezdett volna. Testének többi része fejjel lefelé kilógott a Bergből. Az őrült fickó nem engedte el, a felkarjába kapaszkodott, meg a pólójába. Mark próbálta lerázni magáról, de az olyan kétségbeesett, vad indulattal csimpaszkodott rá, mint egy életmentő kötélre. És most már a lábát is rá tudta kulcsolni Mark fejére. A szél tépázta őket a magasban.

Hogyan történhet ez meg vele újra? – vívódott magában Mark. Kétszer kiesni egy Berg ablakán!

A hajó megint megrázkódott, aztán helyreállt. Mark és a férfi visszarepült, nekicsapódott a hajótestnek, pont az alatt az ablak alatt, ahonnan kilógtak. Mark lába már majdnem kiszakadt a fájdalomtól, hiszen két ember testsúlyát tartotta. Karja csápolva keresett valami fogódzót. A Berg külseje tele volt különféle bemélyedésekkel és fogantyúkkal a karbantartás megkönnyítésére. Végigfuttatta rajtuk a kezét, de nem tudott megkapaszkodni egyikben sem.

Végül ujjai rábukkantak egy hosszú rúdra, amelyre szorosan rá is kulcsolódtak. Épp ideje volt, mert a lábából már minden erő kifogyott. Kicsúsztak az ablakpárkány mögül, és a két test megpördült a levegőben, majd még egyszer nekicsapódott a hajó külső oldalának. A fiú érezte, amint az egész teste belerázkódik, de kitartott, és alkarját teljesen belenyomta a fogantyú melletti kis bemélyedésbe, a könyökével támasztotta meg magát, amely átvette az egész testsúlyát. Hasa és arca szorosan rátapadt a Berg meleg fémjére. Az őrült fickó azonban továbbra sem engedte el, most a hátán felmásзва próbált valami alkalmas fogódzót találni. Közben egyenesen Mark fülébe ordított.

Mindeközben Mark agyában a józanság és az elborult düh váltogatta egymást. Mit művel Alec? Mi történik odabenn? Miért billent meg a Berg? Igaz, most újra egyenesen repült – bár kisebb sebességgel –, de senki nem nyúlt ki az ablakon, hogy segítem próbáljon neki. Mark ekkor lenézett, és azonnal meg is bánta. Rátört a rémület, amikor rádöbbsent, milyen magasan repülnek.

Meg kell szabadulnia ettől az örülttől, különben sosem tud visszajutni a hajó belsejébe. A tomboló szél a férfi haját Mark arcába fújta, és vadul tépte a ruhájukat. Elviselhetetlen volt az a sok hang, a nagy zaj – a szél, a sikolyok, a hajtóművek bőgése. A legközelebbi kék lángköpő épp alattuk volt, talán ha három-méternyire. Forró volt a lehelete, mint egy tűzokádó sárkányé.

Mark kiszabadította a vállát, elrúgta magát a hajótest oldalától, aztán hagyta, hogy újra nekivágódjon lendületből. De a férfi még görcsösebben kapaszkodott belé. Karmolta Mark nyakát, arcát, karját, mindenütt csúnya, fájdalmas sebeket hagyva.

Marknak minden porcikája fájt. Gyorsan szemügyre vette megint a Berg oldalát, és több olyan kiszögellést vagy mélyedést is felfedezett, ahol megvethette a lábát. De ezzel a plusz teherrel, az örült fickóval a hátán esélye sem lett volna visszajutni a fedélzetre. Úgy döntött, hogy nem felfelé, hanem lefelé indul: rettenetes ötlet kezdett formálódni az agyában.

Kifogyott már a lehetőségekből. És az ereje is nagyon fogytán volt már.

Egyik kezével lenyúlt, megkapaszkodott egy rövid rúdiban, aztán a másikkal elengedte magát, és hagyta magát zuhanni, míg lábát meg nem vetette az előre kinézett szögletes fémkiszögellésen. Potyautasa felvisített, és majdnem elengedte Mark karját; megcsúszott ugyan, de aztán utolsó pillanatban elkapta a nyakát, és úgy szorongatta, hogy a fiú fulladozni kezdett.

Mark fuldoklott, és közben villámgyorsan keresett újabb megújabb kapaszkodókat. Aztán megint csúszott lefelé egy szűk méternyit. Aztán megint. A férfi abbahagyta a rángatózást. El is csöndesedett végül. Mark még életében nem érzett ilyen iszonyú gyűlöletet valaki iránt, és lelke mélyén azzal is tisztában volt, hogy ez nem normális. De gyűlölte ezt az embert. A halálát akarta! Egyedül ez a cél lebegett a szeme előtt.

Tovább ereszkedett a hajótesten. Tépte, cibálta őket a szél, mintha le szeretné választani őket a hajó oldaláról. A hajtómű már annyira közel, közvetlenül alatta volt, balra tőle; ilyen

bömbölést Mark nemigen hallott életében. Még egyet lépett egyet lefelé. A következő pillanatban lába szabadon himbálózott a levegőben – nem volt már hova tennie. A Berg alsó peremén szintén körbefutott egy rúd, mögötte épp akkora rés, hogy a fiú át tudja dugni a karját alatta.

Becsúsztotta alá a jobb karját, és behajlította a könyökét, hogy megint azt terhelje saját és potyautasának összes súlya. A terhelés elviselhetetlen volt, úgy érezte, bármelyik másodpercben többől kiszakadhat a karja. De neki valóban csak másodpercekre volt szüksége. Nem sokra. Csupán néhány másodpercre.

Megfordult, és a nyakát nyújtogatta, hogy vethessen egy pillantást a hátán csüngő emberre. Az fél kézzel a válla fölött ölelte át, a másik kezével meg a mellkasát. A fiúnak valahogy sikerült kiszabadítania az egyik karját, és azt most becsúsztotta a maga és a rá kapaszkodó fickó teste közé, felnyúlva ellensége nyakáig. Megragadta, és elkezdte kipréselni belőle a szuszt.

A férfi fulladozott, szürkés-lilás nyelve kicsúszott cserepes ajkai közül. Mark jobb könyöke már reszketett a fájdalomtól, mintha az inai és a csontjai és a szövetei éppen szétszakadnának. A fiú most még szorosabban kulcsolta rá ujjait a férfi torkára. A fickó köhögött, köpködött, a szeme kigúvadt. Egyre lanyhult a szorítása Markon, és amikor a fiú ezt megérezte, azonnal cselekedett.

Hatalmas üvöltéssel eltaszította magától a férfi testét, egyenesen a hajtómű kék lángjainak útjába. Feje és válla a tűz martaléka lett. A lángok olyan gyorsan felemésztették, hogy jóformán sikoltani sem volt ideje. Ami pedig megmaradt a testéből, az az alattuk lévő város felé hullott, és hamarosan eltűnt Mark szeme elől.

A téboly már a testében is tanyát vert. Fények táncoltak a szeme előtt. A düh csaholt benne. Tudta, az életének hamarosan vége. De előbb még várt rá egy feladat.

Elkezdett fölfelé mászni a Berg-monstrum külső falán.

HATVANHETEDIK FEJEZET

Senki nem segített neki bejutni az ablakon. Minden porcikája lüktetett és hasogatott, az izmai, mint a kinyúlt gumi, de valahogy mégiscsak sikerült egyedül is. A végkimerülés határán rogyott le a pilótafülke padlójára. Alec az irányítópult előtt görnyedt, szeme táskás, tekintete üres. Trina a sarokban ült, Deedee-vel az ölében. Mindketten ránéztek, ahogy beesett közéjük, mint egy rongycsomó. Kifürkészhetetlen volt az arcuk.

– A falkapu – bökte ki Mark. Szeme előtt továbbra is csillagok és libbenő lángocskák táncoltak, és alig bírta magában tartani háborgó érzelmeit. – Bruce azt mondta, hogy a KKK-nak van egy falkapuja Asheville-ben. Meg kell találunk.

Alec hirtelen felkapta a fejét, és villámló szemmel nézett rá. De aztán meglágyult a tekintete, és így szólt:

– Azt hiszem, tudom, hol keressük. – Soha nem beszélt még ilyen élettelen, fásult hangon.

Mark észrevette, hogy leszálláshoz készülődnek. Nekidöntötte a fejét a falnak, és lehunyta a szemét. Egy röpk pillanatig arra gondolt, hogy semmi mást nem akar, csak aludni, aludni, és soha többé fel nem kelni – vagy mindennek épp az ellenkezőjét: letérdelni, és addig verni a fejét a kemény padlóba, míg egyszer csak vége nem lesz az egésznek. De azért az elméjében még mindig pislákol a világosság utolsó fénye. Úgy ragaszkodott hozzá, mint amilyen görcsösen kapaszkodik az ember egy kiálló gyökérbe a csupasz sziklafalon.

Kinyitotta a szemét. Nyögve felállt, nekitámaszkodott az ablaknak. Alattuk terült el Asheville kicsiny városa. A falait fából, fémhulladékból, kocsikból építették, csupa nagy és erős tárgyból, ami megvédheti a mögötte rejlő csaknem teljesen kiégett városközpontot. Mark egy egész csapatra figyelt föl az egyik résnél. Másztak át a falon. Szivárogtak befelé a városba.

Egy férfi integetett nekik egy botra kötözött piros zászlóval. Bruce volt az, aki a beszédet tartotta a bunker előadótermében. Ők is a falkapuhoz jöttek, épp ahogy megígérte a munkatársainak. És úgy tűnt, számtalan fertőzött csatlakozott

még hozzá – százak és százak nyomultak be a sérült falon át.

A Berg elrepült fölöttük, majd néptelen utcák sora felett. Aztán észrevettek egy kicsiny épületet dupla, tárva-nyitva álló ajtóval. *Belépés csak a KKK személyzetének* – ez állt a kézzel festett táblán. Pár ember sorba állt, hogy bemehessen. Ők nyugodtnak és összeszedettnek tűntek. Mark máris gyűlölte őket emiatt. Egy múltó pillanatig az is átfutott az agyán, hogy jó lenne megkeresni a Transz-port, és megsorozni őket.

– Ez lesz... az – motyogta Alec.

És Mark tudta, mire gondolt. Ha tényleg létezett a városban falkapu, akkor annak ott kellett lennie. Az a néhány ember, aki belépett az épületbe, bizonyára a KKK utolsó dolgozói, akik végleg elhagyják ezt a helyet, és keletre menekülnek. Itt hagyják a várost, hogy uralma alá vegye az örület és a halál. Amikor felpillantottak a Bergre, mintha rémület csillant volna meg a szemükben; aztán egyenként elnyelte őket az épület.

Mark addig kotorászott a helyiség egyik szekrényében, amíg végre talált egy régi iskolai jegyzetlapot és egy ceruzát – vészhelyzetre volt bekészítve, olyan esetekre, amikor nincs áram. Piszkos kézzel felfirkált rá egy kis üzenetet, amelyet már korábban kigondolt, majd Alec felé fordult.

– Landolj! – súgta. A tüdeje minden lélegzetvételnél levegő helyett mintha tűzzel telítődött volna. – Siess! – Összehajtogatta a lapot és zsebre vágta.

Alec kínlódott; minden mozdulatnál megfeszültek az izmai, és bőre alatt mint a csomós kötelek, úgy dudorodtak ki a vérerei. Vörös volt, és izzadt. Minden ízében reszketett. Ám néhány másodperccel később a Berg meglepően puhán ért földet, épp a KKK-épület bejáratával szemben.

– Nyisd ki az ajtót! – Mark már indult is. A világ kusza elmosódott. Kikapta Deedee-t Trina öléből, jóval durvábban, mint ahogy szerette volna, és nem törődött a kislány tiltakozó kiabálásával. Karjában a gyerekekkel a kijárat felé tartott. Trina szófogadóan követte. Egyetlen szót sem szólt, egyetlen ujját sem mozdította, hogy megakadályozza.

A pilótafülke ajtajában Mark megállt egy pillanatra.

– Tudod... mit kell tenned... ha már végeztem – mondta

Alecnek. Megküzdött minden szóért. – Akármilyen legyen, tudod, mi a dolgod. – Válaszra nem várt, kimasírozott a folyosóra.

Ahogy közeledtek a raktér felé, majd a kijáráthoz, Deedee lassan megnyugodott. Szorosabban ölelte a fiú nyakát, és arcocskáját a vállába fúrta. Mintha megértette volna ő is, hogy itt a vég. Mark szeme előtt foltok úsztak, fények villantak. A szíve vágtában dobogott, és úgy érezte, mintha vér helyett savat pumpálna a vénáiba. Trina némán haladt mellette.

Be a raktérbe. Le a fedélzeti nyílás rámpáján, ki a sugárzó nappali fényre. Alig léptek le a rámpaajtóról, amikor felhangzott a már megszokott nyikorgó, éles hang, a nagy darab fém kezdett visszahúzódni a helyére. Az ajtó bezárult. Alec felemelte a Berget a földről a kéken lángoló hajtóművek ádáz bömbölése közepette. Mark alig bírta megőrizni maradék józanságát, hirtelen mégis súlyos, elviselhetetlen bánat telepedett rá. Sosem fogja látni többé a vén medvét.

A nap tikkasztó hőséget ontott magából. Egyre hangosabb kiabálás, füttyögés, dübörgés hallatszott. Minden irányból özönlöttek a fertőzöttek. A távolban, látómezeje szélén, a villogó fények mögött Mark mintha Bruce-t fedezte volna fel, amint piros zászlaját lengetve vezeti a maga csapatát. Ha ezek az emberek eljutnak a falkapuhoz, mielőtt valaki lezárná vagy megsemmisítené...

– Gyere! – mordult Trinára.

Az emelkedő Berg keltette szél átsöpört rajta. Az épület még mindig nyitva álló bejáratához szaladt. Deedee az ölében, Trina az oldalán. Tágas, teljesen bútorozatlan szobába léptek. Nem volt benne más, csak egy furcsa tárgy a kellős közepén. Két magasra nyúló fémrúd, közöttük egy tompán csillogó szürke fal, amely egyszerre mozgott és csillogott, illetve állt mozdulatlanul és nyugalmasan. Marknak belefájdult a szeme csak attól, hogy bámulta.

Egy férfi meg egy nő állt mellette. Rémülten pillantottak Markra és a barátaira. Már indultak a mozgó-mozdulatlan szürkeség felé.

– Várjanak! – kiáltott Mark.

Nem válaszoltak, és nem is álltak meg. A két idegen belépett

a szakadékba, és eltűnt a szemük elől. Mark ösztönösen a fal másik oldalára rohant – de nem volt ott semmi.

Falkapu. Mark életében először látott valakit ezen keresztül elutazni. A közelgő tömeg zaja erősödött, és Mark tudta, hogy fogytán az ideje. Minden tekintetben.

Visszasétált a falkapu megfelelő oldalára, és letérdelt, Deedee-t pedig elé állította. Komoly erőfeszítésébe került, hogy nyugalmat erőltessen magára, és féken tartsa szédítően kavargó indulatait, dühét és örületét. Trina is letérdelt, de nem szólt semmit.

– Figyelj rám! – mondta Mark a kislánynak. Megállt, egy pillanatra lehunyta a szemét, küzdött a sötétséggel, amely már-már elnyelte. Csak még egy kicsit, mondta magának.

– Arra kérlek, hogy... hogy legyél most nagyon bátor, az én kedvemért. Rendben? Emberek vannak ennek a varázsfalnak a másik felén, és... akik segíteni fognak neked. És te is segíteni fogsz nekik. Segíteni fogsz... valami igazán nagy és fontos dologban. Te... te különleges vagy.

Nem tudta, mire is számított. Talán arra, hogy Deedee tiltakozik, sír vagy elszalad. Ám a kislány a szemébe nézett, és bólintott. Marknak már nem volt elég tiszta a feje ahhoz, hogy megértse, honnan merít ekkora bátorságot ez a kicsi lány. Tényleg különleges volt.

Csaknem megfeledkezett az üzenetről, amelyet az előbb írt. Előhúzta farzsebéből, aztán remegő kezében tartva átolvasta még egyszer.

**Immúnis a Kitöréssel szemben.
Használjátok.
Még mielőtt az örültek rátok találhatnak.**

Gyöngéden ráhelyezte az üzenetet Deedee tenyerére, és rácsukta az ujjait. Mindkét kezével megszorította a kislány kezét. Kintről egyre hangosabban hallatszott a kiabálás. Mark észrevette Bruce-t, aki nyájával már az ajtót ostromolta. Mark egész teste elmerült a szomorúságban. Biccentett a falkapu felé. Deedee viszonzta a biccentését.

Azután Trina vadul megölelte a kislányt. Záporoztak a

könnyeik, miközben görcsösen szorongatták egymást. Mark főlegyenessedett. Hallotta a visszatérő Berg hajtóműveinek összetéveszthetetlen zaját. Érezte, ahogy kint szárnyra kap a szél. Eljött az idő.

– Most menj! – mondta Mark, és küzdött a benne dúló érzelmek ellen.

Deedee elhúzódott Trinától, sarkon fordult, azután belerohant a falkapu szürkességébe. Egyből elnyelte őt. Már nem volt sehol. A Berg bömbölése megtöltötte a levegőt. Az épület beleremegett.

Bruce odaért az ajtóhoz, és érthetetlen szavakat kiabált.

Ekkor Trina Markhoz ugrott. A nyaka köré fonta a karját. Csókolta. Ezer gondolat villant fel a fiú agyában, és Trina mindegyikben szerepelt. Birkóznak Trináék házának udvarán, amikor még semmit sem tudnak a világról; integetnek egymásnak az iskola folyosóján; utaznak a metrón; fogják egymás kezét a napkitörések után beállt sötétben, rettegnek az alagútban zubogó víztől, várakoznak a Lincoln Buildingben, hogy alábbhagyjon a sugárzás, elkötik a hajót, csavarognak az izzadó, lepusztult, végtelen tájon. Trina mindig vele volt, együtt élték át az egészet. És Aleckel. Meg Lanával. Darnell-lel és a többiekkel.

És most, amikor véget ér a küzdelem, Trinát tartja a karjában.

Óriási robaj hallatszik, az egész világ beleremeg, de ő csak azt hallja, amit Trina súg a fülébe, mielőtt a Berg rázuhanna az épületre:

– Mark.

EPILÓGUS – KÉT ÉVVEL KÉSŐBB

Magányos villanykörte lógott alá a lakás piszkosszürke menyegyzetéről, és pár másodpercenként felzúmmögött. Mintha a világ jelenlegi állapotát fejezné ki, magányosan, zajosan haldokolt. A végét járta.

Az asszony a széken ült, kétségbeesetten próbálta visszatartani a sírását.

Tudta, hamarosan kopogni fognak, réges-rég tudta. És erős akart lenni a fia miatt. Hogy elhitesse vele: a rá váró új élet jó dolog. Reményteli dolog. Erősnek kell lennie. Majd ha a fia, az egyetlen gyermeke elmegy, akkor elengedheti magát.

Utána tengernyi könnyet sírhat, amíg az örület el nem hozza számára a feledést.

A fiú mellette ült, csendben, mozdulatlanul. Csak gyerek volt, de úgy tűnt, tisztában van azzal, hogy az élete most örökre megváltozik. Egy kis megpakolt zsák volt nála, bár az asszony majdhogynem biztosan tudta, úgyis elveszik tőle, és eldobják, mielőtt még elérne rendeltetési helyére. Így várakoztak, anya és fia.

A látogatók hármat kopogtak az ajtón. Nem volt benne düh vagy erő. Csak kopp, kopp, kopp, mint egy madárcsőr szelíd kopogása.

– Jöjjenek be! – mondta az asszony olyan hangosan, hogy maga is megijedt tőle. Az idegei. Az összeomlás határán volt.

Az ajtó kinyílt. Két férfi és egy nő lépett be a kis lakásba. Fekete öltönyt viseltek; szájukat és orrukat maszk védte.

Úgy tűnt, a nő a vezetőjük.

– Látom, készen állnak – mondta fojtott hangon, ahogy az asszony és a gyerek elé állt. – Igazán nagyra értékeljük, hogy hajlandóak ekkora áldozatot vállalni. Mondanom sem kell, mekkora lépés ez a következő generációk számára. Igazi mérföldkő előtt állunk. Megtaláljuk a gyógymódot, asszonyom, biztosíthatom róla.

Az asszony csak bólintani tudott. Ha szólni próbált volna,

minden kiszakad belőle: a fájdalom, a félelem, a düh. A könnyek. Kudarcba fulladt volna minden erőfeszítése, hogy a gyerek előtt erősnek mutakozzon. Mindent magában tartott hát, gátat szabott a dühöngő folyónak.

A nő nem húzta az időt.

– Gyere – mondta a fiúnak, és a kezét nyújtotta felé.

A fiú felnézett az anyjára. Neki nem volt oka visszatartani a könnyeit: szabadon csorogtak le az arcán. Talpra ugrott, és megölelte édesanyját, újra összetörve már milliószor összetört szívét. Az anyja magához szorította.

– Nagy dolgokat teszel majd ezért a világért – suttogta erejét megfeszítve. – Nagyon büszke leszek rád. Szeretlek, édes fiam. Nagyon szeretlek, ezt sose felejtse el!

A fiú anyja vállába fúrta a fejét, úgy zokogott. Ezzel minden szónál többet mondott.

De egyszer ennek is véget kellett vetni.

– Nagyon sajnálom – mondta a sötét ruhás nő –, de az időbeosztásunk roppant szoros. Igazán sajnálom.

– Menj, fiam – mondta az anya –, menj, és légy bátor!

A fiú hátralépett. Az arca nedves volt, a szeme vörös. Hirtelen erősnek érezte magát, és bólintott, hadd higgye az anyja, hogy végül minden rendben lesz. Tényleg erős volt.

Elfordult, és többé nem nézett rá. Habozás nélkül kilépett az ajtón. Nem nézett vissza, nem panaszkodott.

– Még egyszer köszönjük – mondta a nő, és követte a fiút.

Az egyik férfi felpillantott a himbálózó, halkan zümmögő villanykörteire, aztán a társához fordult.

– Tudod, hogy ki találta fel ezt, ugye? Talán Thomasnak kéne hívunk a srácot. – Ezzel távoztak.

Amikor az ajtó bezárult mögöttük, a nő magzatpózba kucorodott, és szabad folyást engedett könnyeinek.

SZIGORÚAN BIZALMAS!

MEMÓRIATOLVAJ-KÁRTYA
HELYREÁLLÍTOTT ADATAI

A csoport

Alany; Teresa

Teresa a VESZETT főhadiszállásának egyik sötét, hűvös szobájában ült egy asztal mellett. Azon töprengett, vajon mi lehet az oka annak, hogy ez a hely szinte mindig ilyen: sötét és hűvös.

Az asztal fölött persze lámpák világítottak. Ám ezek fénye alig tudott áthatolni azon a sűrű, sötét homályon, amely mintha maga is élőlény lett volna e falak között, ezen a helyen, amelyet otthonának nevezhetett. Alaszka mintha valamiképp nem lett volna hajlandó olyan mértékben felmelegedni, mint a világ többi része: a szélsőséges hideg itt minden meleget legyőzött, amit a VESZETT emberei igyekeztek az épület csarnokaiba pumpálni. Teresa annyira reszketett, hogy úgy érezte, képtelen lazítani. Igaz, nem csupán a hideg miatt volt feszült – egyáltalán nem.

Sosem hitte volna, hogy ez valaha lehetséges lesz, de hiányzott neki a nap perzselte világ elviselhetetlen hősége, hiányzott az a félelmetes ragyogás, az az erős, szinte vakító fénysugárzás, amitől a dolgok elviselhetetlennek tűntek. A VESZETT komor egyhangúságánál minden csak jobb lehet.

Immár két éve élt itt. Eddigi élete több mint egynegyedét töltötte ezen a helyen. Elég hosszú idő volt ez ahhoz, hogy az emlékei feledésbe merüljenek, és a helyüket fokozatosan átvegyék az új világ hétköznapijai. Két hosszú év telt el, és még mindig nem talált vele egykorú barátot. Csak felnőttek voltak körülötte, megnyúlt arcúak, komolyak. Igaz, az egyikük kedves volt – a Randall nevű férfi –, ám őt meg alig látta.

Randall megígérte neki, hogy nemsokára lesz egy barátja. Nagyon hamar. Azután pedig még sok-sok másik barátja is.

Tulajdonképpen ezért ücsörgött most Teresa az asztal mellett a szobában. Várakozott. Feltehetően találtak másokat is, akik olyanok, mint ő.

Kopogtatás hallatszott, majd kinyílt az ajtó. Így zajlottak a dolgok a VESZETT-nél: mindenki rettentő udvarias volt. A felnőttek úgy viselkedtek, hogy Teresa érezte, számít, fontos nekik. De aztán hamar elillant ez az érzés, és sokadszorra is leszögezték a tényt, az igazságot: ő csupán egy kísérleti alany, nem több.

Egy nő lépett be. Fiatal volt és csinos, noha a haját szörnyű,

fájdalmasan szorosnak látszó kontyba préselte hátra. Szigorú vonású arca valamiféle keménységet tükrözött. Bőre úgy feszült rajta, mintha azt is hátrahúzta volna a hajával együtt abba a valamibe, ami a kontyát tartotta.

Biccentett Teresának, és mintha el is mosolyodott volna. Aztán rögtön rá is tért a hivatalos feladatára.

– Köszönöm, hogy megvártál – mondta. – Szeretnénk bemutatni valakinek, most mindjárt el is vinnénk hozzá. Eddig Michael Kancellár beleegyezésére vártam. Ezért késtem.

– Nem gond, hogy késett – felelte Teresa. – De a nevét még nem árulta el.

Meglepetés suhant át a nő arcán. A VESZETT-nél dolgozó felnőttek gyakran láthatóan megdöbbentek, amikor Teresa hozzájuk szólt. Újra meg újra meglepődtek azon, hogy egyáltalán nem úgy viselkedik, mint a vele egykorúak.

– Továbbá – folytatta a lány – nem értem, miért nem kaptam még mindig engedélyt, hogy találkozhassak Mr. Michaellel. Már majdnem két éve vagyok itt. Nem gondolja, hogy igencsak ideje lenne, hogy kezet rázzak vele?

A nő pár pillanatig csak habogott, de aztán gyorsan összeszedte magát.

– Először is, Ladenának hívnak. De ez nem fontos. Ami a Kancellárt illeti, neki... nos, semmi szükség arra, hogy találkozzon veled. Megvan a maga munkája és feladatköre, ahogy neked is megvan a saját dolgod. Örölnöd kellene annak, hogy ilyen biztonságos helyen élhetsz, és mindig van mit enned.

Teresa csak bámult rá szótlanul, és egyáltalán nem volt hajlandó leplezni, hogy nincs elragadtatva a választól. Beletelt pár másodpercbe, míg a nő rájött, hogy mit tett.

– Nagyon sajnálom... – mondta. – Egyszerűen csak... nem vagyok hozzászokva ehhez az egészhez. Fogalmam sincs, hogyan tudnám a legjobban...

– Semmi baj – jelentette ki Teresa hangosan és magabiztosan. – Azt hiszem, nem is igazán számítottam másra. Tudtam, hogy a Kancellár nem akarja látni azokat a gyerekeket, akiktől azt kéri, hogy adják az életüket. Nem nagy ügy. Azt

azért köszönöm, hogy elárulta a nevét.

Sikerült újra megdöbbennie – sőt, egyenesen sokkolnia – a nőt, de épp csak egy pillanatra. Aztán már dühösen villant a szeme, amikor Teresára pillantott.

– Régebben megkérdőjeleztem a döntéseink helyességét. De már jó ideje nem. Azóta nem, hogy láttam, mi folyik odakint a világban. Tényleg úgy gondolom, hogy hálásnak kell lenned, amiért itt lehetsz biztonságban, épen, egészségesen.

– Sosem mondtam, hogy nem vagyok hálás – válaszolta Teresa, egyenesen Ladena szemébe nézve. – Nagyon is az vagyok. Amúgy nem hiszem, hogy bármit is számítana, mit gondol maga vagy mit gondolok én a VESZETT-ről. Nincs választásunk, nem igaz? Van, amikor nem tehetünk mást, cselekszünk vagy meghalunk.

Ladena lassan bólintott. Úgy tűnt, kissé össze van zavarodva.

– A korodhoz képest elég okos vagy. Őszintén szólva, nem is nagyon értem, mit akarsz mondani ezzel az egészszel.

– Nincs mit megérteni. Semmi különösét nem akartam mondani. Csak megpróbálok úgy beszélgetni, mint egy átlagos ember.

– Nem hiszem, hogy átlagos volnál.

Teresa büszkén szegte fel az állát.

– Valószínűleg nem vagyok az.

Ladena úgy tanulmányozta a lányt, mintha valami csodabogarat látna.

– Van valami különleges... – Elhallgatott, és megrázta a fejét, mintha álomból vagy kábulatból próbálna magához térni. – De mit is csináljak? El kell kísérjelek oda, ahol a fiút tartják. Ideje, hogy találkozzatok. Azt mondják, ő kapta a legjobb minősítést azok közül, akiket eddig találtak.

Teresa felállt – már úgyis elege lett ebből a beszélgetésből a nővel. Odalépett az ajtóhoz, jelezve, hogy a maga részéről készen áll az indulásra.

– Hányat találtak? – kérdezte.

– Többtucatnyit. Eddig elszigeteltünk titeket egymástól. De a Kancellár beleegyezett, hogy ti ketten már most találkozzatok. Mert mindkettőtök kap valamilyen felelősségteljes feladatot.

Teresa vállat vont. Már egy ideje megjátszotta, hogy nem igazán érdekli, ami történik vele – holott valójában nagyon is érdekelte. Követte a nőt a folyosóra. Kint ugyanolyan hideg volt és nyomasztó félhomály, mint a szobában, melyet az imént hagytak el.

– Hogy hívják a fiút? – kérdezte.

Ladena fáradt hangon válaszolt, miközben elindult a folyosón.

– A Thomas nevet kapta.

A VESZETT főhadiszállása nem bővelkedett ablakokban. Teresa már régebben rájött, hogy ennek mi az oka. Nem akarták, hogy a kísérleti alanyaik gyakran kinézegeessenek a kinti világra, amely – néhány ritka alkalomtól eltekintve – amúgy is tiltott terület volt számukra. Ráadásul olyan világban éltek, melyben bármikor lecsaphattak rájuk a Buggyantak. Ha több ablak lett volna, az még több lehetőséget kínált volna ezeknek arra, hogy betörjenek, és továbbterjesszék a betegségüket. Vagy még rosszabbra vetemedjenek.

Úgy esett, hogy útban az új fiú felé Ladena épp a kevés szűkös nyílás egyike mellett vezette el Teresét, és ő nem hagyhatta ki ezt a ritka alkalmat. Nem fárasztotta magát engedélykéréssel, gyorsan odafutott az ablakhoz.

– Hé! – kiáltott rá Ladena. – Most nincs időnk ilyesmire! – De hiába, a figyelmeztetésnek nem volt semmi eredménye, hiányzott belőle a tekintély ereje. Nyilvánvaló volt, hogy a nő kényelmetlenül érzi magát, és nem szívvel-lélekkel látja el a VESZETT által rábízott feladatokat.

Teresa odanyomta orrát a hűvös üvegre, és bámulta a kinti világ csodáit. Lehelete párakeretbe foglalta a látómezeje alsó szélét. Balra a főhadiszállás szürke betontömbje nyúlt el, amíg a szem ellátott. Fölötte és jobbra bokrokat látott, egy széles sávban pedig kisárgult pázsitot, amelyet lámpaoszlopokkal szegélyezett sétányok szabdaltak keresztbe-kasul. Valamivel távolabb egy erdőt pillantott meg: még mindig élettől vibrált, harsogó, nedves zöldje a közelmúlt esőzéseiről tanúskodott. Dús, fenséges mélyzöldje nyilván jó rejtekhelyet kínált a benne

élő lényeknek, akármik is legyenek azok.

A látvány igencsak eltért azoknak a száraz, kiégett erdőknek a képétől, amelyekhez Teresa szokva volt, mielőtt a VESZETT-hez küldték. Most ismét – már legalább milliomodszor – honvágyat érzett, visszavágyott arra a helyre, amely az otthont jelentette számára, bármily kietlen volt is. A szörnyűségek ellenére, amelyeknek ott szemtanúja lett, nagyon hiányzott neki az édesanyja és az édesapja, és hiányoztak a testvérei – mindazok, akik szerették, amíg az örület meg nem fosztotta elméjüket az értelem világosságától. Amíg a...

Ladena megérintette Teresa vállát, mire a lány riadtan összerezsent, és megpördült. Az az érzése támadt, hogy már órák óta áll ott az ablak előtt, elmerülve a gondolataiban.

– Mennünk kell – mondta a nő, és a hangja most együtt érzően csengett. – Várnak minket, és ha sokáig késlekedünk, mindketten bajba kerülhetünk.

Teresát hirtelen elöntötte a düh, amely jobb híján az épp előtte álló személyre összpontosult. De mérge máris gyorsan csillapodott, amint tudatosult benne, hogy nincs oka haragudni. Pár pillanat múlva ismét felvette a laza, nemtörődöm magatartás megszokott álcáját.

– Persze, elnézést – mondta. – Menjünk, ismerkedjünk meg azzal a fiúval!

Ladena rámosolygott, és továbbindultak.

Egy zárt ajtó előtt két öltönyös férfi várakozott összekulcsolt kézzel. Tekintetük a Teresa és kísérője mögötti falra tapadt, és ha néha nem pislognak, a lány azt hihette volna, hogy szobrokkal áll szemben.

Amikor Ladena megszólalt, végre ránéztek.

– Készen állunk arra, hogy találkozzunk a fiúval – mondta a nő félénk hangon.

– Tévedés a többes szám – válaszolta a bal oldali férfi. Majdnem ugyanúgy nézett ki, mint a jobbán álló társa, csak sötét hajában a másik oldalon húzódott a választék. – Most elmehetsz. A többi a mi dolgunk.

Teresa arra számított, hogy Ladena megbántódik a kurta

válasz miatt, ám ehelyett jókora megkönnyebbülést látott az arcán. Búcsúzóul a nő így szólt hozzá:

– Még annál is okosabb vagy, mint ahogy mondják. Ez egyértelmű. Van benned valami különleges. Sok szerencsét! Komolyan mondom, szívből ezt kívánom. – Kinyújtotta a kezét, és megszorította Teresáét, aztán gyorsan távozott, mintha attól tartana, hogy a férfiak esetleg meggondolják magukat, és ott marasztalják.

Teresa szeretett volna válaszolni, szívesen elmondta volna, hogy akármilyen sután viselkedtek egymással, Ladena legalább valamivel több emberséget mutatott iránta, mint bárki más a környezetében. Ő legalább valóságosnak tűnt.

Ám egyetlen hang sem jött ki a torkán. Most már mindkét férfi úgy bámult rá, mintha ideje lenne, hogy végre eldöntse, hogyan tovább.

– Mire várunk? – kérdezte végül tőlük. – Nem kéne bemennem?

Az egyik férfi kuncogni kezdett. Teresa már nem tudta, hogy ő volt-e az, aki az előbb beszélt.

– Szóltak előre, hogy időnként olyan vagy, mint egy kis tűzgolyó, hamar robbansz. Akkor hát rajta, menj csak be! McVoy már vár.

Társa a falon lévő kis táblához emelte a kezét, és rányomta a tenyerét. Kattanás hallatszott, az ajtó kitárult. Egyik férfi sem mozdult, Teresa viszont nem volt olyan hangulatban, hogy vesztegessen az időt, így hát egyetlen szó nélkül belépett mellettük a helyiségbe.

Egy szegényes irodában találta magát, melyben épp csak a legszükségesebb bútorok álltak: íróasztal, pár polc, egy sarokasztal körül néhány szék. Körben üres falak. Az asztalnál rövid fekete hajú nő ült egy fiúval, aki Teresánál pár évvel fiatalabbnak látszott. A fiú ölbe tett kézzel, mereven bámult egy pontot a szemközti falon. A jelek szerint rettenetesen be volt gyulladva, szinte reszketett. Teresára pillantva felcsillant a szeme, de aztán tovább fixírozta a láthatatlan pontot. Homokszínű, világosbarna haja volt és napbarnított arca.

Teresa vakmerő énje hirtelen mintha eltűnt volna. Egyszerre

ő is megrémült, és valamiféle reménytelenség öntötte el. Nem tudta, mi okból, de úgy érezte, legjobb volna azonnal sarkon fordulni és elmenni.

– Foglalj helyet! – utasította az asztalnál ülő nő. Nem éppen durván, de kedvesnek sem volt mondható a hangja. A fiúval szemben álló székre mutatott. – Sok megbeszélőnivalónk van.

Szinte még be sem fejezte a mondatot, amikor az egyik férfi behúzta mögöttük a szoba ajtaját. Teresa megriadt, a következő pillanatban pedig elszégyellte magát amiatt, hogy képtelen uralkodni az idegein. Hogy ijedezését ellensúlyozza, határozottan odament az asztalhoz, és még véletlenül sem a nő által kijelölt székre ült le, hanem tüntetőleg a fiú mellett foglalt helyet. Legalább dacol kicsit, ha többre nincs is módja.

– Én Katie McVoy vagyok – mutatkozott be a nő. – Ő pedig...
– Rápillantott a fiúra, és figyelmeztetőleg megkocogtatta a vállát.

A fiú Teresára emelte a tekintetét.

– A nevem... Thomas. Örülök, hogy itt lehetek, örülök, hogy a VESZETT-et szolgálhatom. Mindent megteszek, amit elvárnak tőlem, hogy megtalálhassák a vírus gyógy módját.

Teresa még életében nem hallott ilyen erőltetett szöveget. De nem volt meglepve. Beletelik még egy kis időbe, amíg a fiú elég bátor lesz ahhoz, hogy felvállalja egyéniségét a VESZETT alkalmazottjaival szemben.

– Engem Teresának hívnak – fordult felé, és igyekezett minél kedvesebb hangot megütni. – Ne izgulj! Nem annyira rossz itt. A kaja elég jó. Ráadásul védve vagyunk a... tudod, kiktől.

– A Buggyantaktól? – kérdezte Thomas. – Az örült emberektől?

Teresa bólintott. A fiú hangján mélységes fájdalom érződött.

– Az apukám... – szólalt meg, de aztán elakadt. Majd pár pillanat múltán erőt vett magán, ültében kiegyenesedett, és így folytatta: – Apukámból Buggyant lett. És anyu is nemsokára az lesz. Örülök, hogy segíteni tudunk a hozzájuk hasonló embereknek. És hogy megakadályozhatjuk, hogy mindez újra megtörténjen.

– Én is örülök – válaszolta Teresa. Most valamilyen okból már

nem nagyon akaródzott beszélnie.

McVoy megkönnyebbülten sóhajtott fel, aztán két karjával az asztalra támaszkodva odahajolt hozzájuk.

– Már most látom, hogy remekül kijöttök majd. Ami nagyon jó, tekintve, hogy rengeteg időt fogtok együtt tölteni. A következő néhány évben mindketten fontos szereplői lesztek a tervünknek. Rendkívül komoly szerep hárul rátok, és igazán büszkék lehettek arra, hogy ti lettetek a kiválasztottak.

Teresa még mindig késztetést érzett arra, hogy bizonyítsa a nőnek, egy csöppet sem jött zavarba tőle, ezért egy csomó mondandója lett volna számára. De visszafogta magát, mert a kíváncsisága minden mást legyőzött. Úgyhogy inkább várt. Thomas is csendben ült mellette.

– Mindkettőtöket még különlegesebbé tesszük, mint amilyenek eddig voltatok – folytatta McVoy. – Ti lesztek a vezetői a többi immúnis gyereknek. Segíteni fogtok nekünk a tesztek és a próbatételek előkészítésében, valamint az alanyok kiképzésében és felkészítésében. Ezért, és még sok egyéb okból kifolyólag, amelyeket majd csak később fogtok megérteni, olyan eszközöket ültetünk a fejetekbe, amelyek lehetővé teszik, hogy úgy kommunikáljatok egymással, ahogy korábban még soha senki.

Teresában egyszerre legalább egy tucat kérdés ötlött fel. Azt sem tudta, hol kezdje.

A nő úgy nézett rájuk, mint egy büszke anya.

– Hamarosan elkezdjük az előttünk álló hatalmas projekt legnagyobb és legfontosabb fázisát – folytatta aztán. – És arra számítunk, hogy mindketten óriási szerepet játszatok benne.

– Miről van szó? – kérdezte Thomas olyan hangon, amely még Teresa fülében is túlságosan gyerekesnek hangzott.

– Az Útvesztőről, Thomas – felelte McVoy mosolyogva.

– Segíteni fogtok nekünk felépíteni az Útvesztőt.

Néhány óra múlva Teresa egy kanapén ült Thomas mellett. Kettesben voltak.

A lányt régi helyéről átköltöztették egy tágasabb és lakályosabb szobába, amelyben még egy kicsi ablak is volt

egészen magasan, így némi természetes fényt is kapott. Mintha egyenesen a mennyországból érkezett volna a fénysugár a szobába. Thomas is hasonló helyiségben lakott. A két szobát nappaliszerű, bútorozott helyiség választotta el, amelyben egy kis konyhafülkét is kialakítottak. Még egy képernyő is helyet kapott az egyik falon. Teresa rögtön arra gondolt, hogy ez vélhetőleg sokkal inkább az előttük álló feladatokra való felkészítést szolgálja majd, mintsem a szórakoztatásukat.

A kanapén ücsörögve beszélgettek, újdonsült barátokként – igaz, a barátkozáson kívül más választásuk nemigen volt. Mindeközben olyan jövő várt rájuk, amely még a legvadabb elképzeléseiket is felülmúlta.

– McVoy azt mondta, hogy valamilyen bigyókat raknak a fejünkbe – idézte fel Thomas. – Ez mit jelent? Ki képes ilyenre, hogy egy gyerek fejébe ültet valamit?

Teresa felnevetett, ami a jelek szerint őt magát ugyanúgy meglepte, mint Thomast.

– Most mi van? – kérdezte a fiú.

– Á, semmi. Csak ahogy ezt kérdezted. Szóval hogy ki képes ilyenre, hogy egy gyerek fejébe ültessen valamit? Gondolom, a VESZETT.

– Tényleg, ez is mit jelent? Miért hívják őket így?

– Valakitől azt hallottam, hogy itt mindenre van valamilyen magyarázat, és egy nap majd mi is meg fogjuk érteni. De ezt már most tudom: a VESZETT rövidítés, azt jelenti, hogy Világvége Einstein Szekció Tiltott Terület. Tudod, mi az a tiltott terület, ugye?

– Ja, a megsemmisítési zóna – felelte Thomas, és megkocogtatta a jobb halántékát. – Ahol a Kitörés vírusa felfalja az emberek agyát, és elveszi az eszüket.

– Aham.

Egy pillanatra elborult a kisfiú tekintete, és Teresának eszébe jutott, amit a családjáról mondott.

– A szüleid tényleg mindketten elkapták? – kérdezte.

Thomas bólintott, és úgy látszott, mindjárt pityeregni kezd. De hamar sikerült összeszednie magát, és azt mondta:

– Halálra rémültem az apukámtól. Mielőtt elvitték volna

otthonról, meg voltam győződve róla, hogy egyik éjjel bejön majd a szobámba, és megöl. Félig-meddig örülök, hogy nem kellett végignézniem, ahogy anyuból is ugyanúgy teljesen Buggyant lesz.

– Gyerek létedre elég kemény vagy – mondta Teresa. És komolyan is gondolta: le volt nyűgözve.

– Gyerek létemre? – ismételte meg Thomas. – Gyereknek nevezel? Te sem vagy sokkal idősebb nálam.

– Ahogy az előbb mondtam – felelte a lány mosolyogva –, kemény srác vagy. Nézz csak magadra! A legtöbb velünk egyidős kölyök betegre bőgné magát ettől az egésztől.

Thomas gúnyosan válaszolt, noha nem volt éppen hiteles a gúnyos hang:

– Nem félek, ezért nem sírok. Épp eleget sírtam mindennap akkor, amikor az apukám kezdett bedilizni. És az sem ijeszt meg, hogy itt vagyok. Láttam, mit csinál ez a hülye betegség az emberekkel, és ha itt azt gondolják, hogy tudok nekik segíteni, akkor százszor jobb itt lenni, mint hogy bedugjanak valami ócska, tiszta horror árvaházba.

Teresa egyre jobban megkedvelte a fiút. Talán végül mégiscsak lesz egy igazi barátja.

– Mikor tudtad meg, hogy immúnis vagy? – kérdezte.

– Eljöttek, hogy megvizsgáljanak, amikor apu elkapta a vírust. Azt hittem, ha apu megfertőződött, ez a rendes eljárás, hogy megnézik, mi is elraktuk-e anyuval. Akkor még azt sem tudtam, hogy léteznek immúnisok. Amikor elmondták, azt hittem, szórakoznak velem. Pont olyan szemétládnak néztek ki, akik képesek ilyesmivel viccelni.

– És mit éreztél, amikor kiderült, hogy tényleg az vagy?

Thomas lesütötte a szemét, az arcán bűntudat suhant át.

– Na, mondd el, mit? – Teresa nem hagyta magát.

Egymásra néztek, és ahogy összekapaszkodott a tekintetük, a lány egyszerre úgy érezte, mintha már régóta, a születése óta ismerné Thomast. Mintha csak a testvére lenne.

– *Mit éreztél?* – kérdezte megint, megpróbálva leplezni, hogy kezd bosszús lenni.

– Izgatott lettem. Nagyon-nagyon izgatott. Képtelen voltam

másra gondolni, mint hogy nekem nem kell majd kínlódnom azzal a sok genyasággal, amivel apu már kínlódott, és ami anyura is várt. Emiatt... tökre örültem.

– Na és? Mi ezzel a baj?

– Önző dolog volt. Csak magammal törődtem – felelte Thomas, megvonva a vállát. – Amikor elvittek otthonról, és el kellett búcsúznom anyutól, még akkor is folyton az járt a fejemben, hogy milyen szerencsés vagyok, nem kell végignéznem, ahogy belőle is apránként Buggyant lesz. És örültem, hogy nekem nincs semmi bajom.

– Te jó ég! – nyögött fel Teresa. – De hát te is emberből vagy! Minden normális ember ugyanezt gondolta volna. Ne tipródj már ezen!

– Egy önző taknyos vagyok. Az anyukámnak szüksége lett volna rám, én meg alig vártam, hogy elkerüljek otthonról.

– Ugyan már! Azt mondod, hogy nem hiányzik az anyukád? Hogy már nem szereted?

– Nem – felelte Thomas lassan ingatva a fejét. – Egyáltalán nem ezt mondom. Annyira hiányzik, hogy az már fáj. Csak... csak nem akartam újra végigcsinálni az egészet.

– Pontosan. – Teresa megsimogatta a fiú karját. – Normális vagy és rendes. Nagyon örülök, hogy együtt fogjuk csinálni ezt a valamit... akármivel bíznak is meg minket.

– Ja.

Thomas válaszul csak ennyit bökött ki, Teresa mégis érezte, hogy sokkal többet is mondana, ha képes lenne rá. Például azt, hogy egyetért vele, és örül, hogy együtt lehetnek, meg hogy reméli, barátok lesznek. És hogy meg fogják változtatni a helyzetet. Segítenek a VESZETT-nek, hogy megtalálják a Kitörés gyógymódját.

Thomas hátradőlt a kanapén.

– Mindig csak te kérdezel. Na és veled mi a helyzet? Te honnan jöttél? Milyen volt neked?

– Hát... erről nagyon nem szeretek beszélni.

– Ezzel én is így vagyok. Mégis megtettem.

Teresa összecücsörítette a száját, és bólintott.

– Igen, megtetted. Végül is, azt hiszem, jót tesz, ha mástól

is hall erről az egészről az ember. De az én történetem... az elég
őrült sztori. – Elhallgatott. Persze tudta, hogy a fiú nem hagyja
annyiban a dolgot. És így is lett.

– Igen? – kérdezte Thomas. – Hallgatlak. Ki ne szeretné az
őrült sztorikat? – Mosolygott. Teresa pedig visszamosolygott rá.

– Deedee-nek hívtak, mielőtt idekerültem – vágott bele.
Azután rendre elmesélt neki mindent.